ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ξένια Καλογεροπούλου

4 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΗΛΕΚΤΡΩΤΙΚΑ ΜΑΓΑΖΙΝΑ

Δὲν πρόσεχαν διόλου, γιὰ νὰ μὴ γίνουν ἀντιλητοὶ ἀπὸ τὸν κόσμο.

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Σφυγικές διακοπές

ΟΤΑΝ τῆς τὸ εἶπε ὁ γιατρός, τοῦ ἀπάντησε, ὅτι ἦταν ἀδύνατο αὐτὸ ποὺ τῆς συνιστοῦσε. Σκεφθῆτε τὸ παιδί σας· ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἔξοχή — ἐπέμενε ἐκεῖνος. Κατάλαβε τὴν ἀνάγκη. Ἔβλεπε ὅμως καὶ τὴ δυσκολία, ποὺ εἶχε τὸ πρᾶγμα νὰ πάρη τὸ παιδί της καὶ νὰ πᾶνε στὸ βουνό. Μόνη, χωρὶς τὸν ἄντρα της. Ἦταν ἀδύνατο σ' ἐκεῖνον νὰ τὴν ἀκολουθήση. Οἱ ἐπαγγελματικὲς ὑποχρεώσεις τὸν ἀνάγκαζαν νὰ μείνη στὴν πόλι.

Δὲν εἶναι ἡ μόνη περίπτωσι, θὰ πῆτε. Πολλὰ ἀντρόγυνα τὰ χωρίζει τὸ καλοκαίρι. Ἔτσι πολύπλοκη ποὺ ἔγινε ἡ ζωή, δὲν εἶναι πάντα εὔκολο νὰ συγχρονίσουν τὴ θερινὴ ἀνάπαυσί τους. Ἐργάζεται ἡ γυναῖκα, ἐργάζεται ὁ ἄντρας, ἔχουν τὰ σχολεῖα τους τὰ παιδιά. Πρέπει νὰ εὐνοήσουν οἱ συνθῆκες γιὰ νὰ βρεθῆ κοινὴ λύσι γιὰ ὅλους. Ἂν θελήσουν ν' ἀπομακρυνθοῦν στὶς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, ἢ στὰ μέσα τοῦ φθινοπώρου, ἐμποδίζονται ἀπὸ τὰ σχολεῖα. Στὴ μέση πάλι τοῦ καλοκαιριοῦ, δὲν τὰ καταφέρνουν οἱ ἴδιοι νὰ ταιριάξουν τὶς μέρες τους. Ὑποχρεωτικὲς οἱ ἄδειες γιὰ τοὺς ἐργοδότες. Δὲ μπορεῖς ὅμως καὶ νὰ διακόψης τὴν ἐργασία σου, ὅταν κρίνης ἐσὺ ὅτι εἶναι κατάλληλος ὁ καιρός. Ἰσχυρότερες ἀπὸ τὴν ποσοστικὴ σου τακτοποίησι εἶναι οἱ ἀνάγκες τῆς ὑπηρεσίας, ποὺ θὰ παραλύση, ἐὰν τυχὸν ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι σκεφθοῦν τὴν ἴδια περίοδο νὰ κάνουν χρῆσι τῆς ἀδείας τους.

Λεπτομέρειες, βέβαια, ἀπὸ ὅλα. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει εἶναι οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐργάτες, ὅσοι βρίσκονται σὲ ξένη δούλειψι, νὰ παίρνουν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο τὴν ἀναπνοή τους, νὰ ξεκουράζωνται, νὰ φρεσκάρουν, νὰ σπάζουν τὴ μονοτονία τῆς βιοπάλης.

Οἱ λεπτομέρειες ὅμως αὐτὲς πολλὲς φορὲς δημιουργοῦν περιπλοκές, ἀλλοτε φαίδρες καὶ ἀλλοτε δραδὲν ξεκολλοῦν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς διαμονῆς τους. Δὲν τακινηθοῦνε, ἢ δὲ θέλει ὁ σύζυγος ν' ἀφίση μόνη τὴ γυναῖκα, ἀν δὲ συμπέση ὁ χρόνος τῶν διακοπῶν τους. Τὴν ἐποχὴ ὅμως αὐτὴ τῶν εὐκόλων μετακινήσεων, εἶναι ἐπίσης πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸ διαλύουν. Ζεύγη ἐν διαστορᾷ. Ὁ ἄντρας στὴν Ἀθήνα, ἡ γυναῖκα μὲ πούλμαν στὴ Βιέννη. Ἔρχεται καὶ τοῦ συζύγου ἡ σειρά. Ἐπιστρέφει ἡ γυναῖκα καὶ φεύγει αὐτὸς γιὰ τὰ θαλάσσια μπάνια, ἢ γιὰ τὴ λουτρόπολί του.

Θὰ ἦταν πιὸ ὑπερβολικὸ καὶ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴ ἂν ἰσχυριζόμαστε, ὅτι αὐτοὶ οἱ προσωρινοὶ χωρισμοὶ καταλήγουν σὲ δράματα. Ἀλλοίμονο ἂν μιὰ ὀλιγοήμερη διακοπὴ ἐκλύνιζε τὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ. Ἀλλὰ θὰ ἦταν ἐπίσης συγκλάψη ὑπολήψεις πραγματικότητος ἂν ἀποκλείαμε κάθε κίνδυνο. Πόσες οἰκογένειες, ποὺ διαλύθηκαν, πόσες συζυγικὲς ὑπολήψεις, ποὺ τσουμτίστηκαν κατὰ τὴ διάρκεια τῶν θερινῶν διακοπῶν. Τὸ ταξίδι καὶ τὸ κέντρο παραθερισμοῦ εἶναι δυὸ ἀπὸ τοὺς πιὰ ζωηροὺς πράκτορες τῆς ἀπιστίας. Προσφέρονται τόσο στὸν αἰσθησιασμὸ καὶ στὸ εἰδύλλιο...

Πολλὰ ἀπὸ τὰ συγκροτημένα ζευγάρια ἔχουν τὴν ἀφετηρία τους στὴ γνωριμία, ποὺ ἔγινε μέσα σ' ἕνα πλοῖο, ἢ σ' ἕνα νησάκι ρομαντικό. Ἀλλὰ καὶ πολλῶν διαζυγίων τὴν ἀρχὴ θὰ τὴ βρῆτε στοὺς ἴδιους παράγοντες.

«Φωνάξετε ὅσο μπορεῖτε — γράφει ἡ σημερινὴ κυρία — νὰ μὴ χωρίζουν τὰ ἀντρόγυνα κατὰ τὴ μικρὴ αὐτὴ περίοδο τῶν διακοπῶν. Ἂν ξέρατε τὴν περιπέτειά μου...».

Δυὸ περιπέτειες, γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Τὶς παρουσιάζει μὲ ζωηρὰ χρώματα. Ἡ πρώτη τὸ καλοκαίρι τοῦ 1957. Ὁ ἄντρας τῆς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λουτροθεραπεία. Δὲ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε ἡ ἴδια. Οὔτε ἄδεια τῆς ἔδιναν τὴν ἐποχὴ τῶν λουτρῶν, οὔτε τὰ οἰκονομικά τους εἶναι ἀρκετὰ ἀνθηρὰ γιὰ ν' ἀντέχουν στὰ ἔξοδα δυὸ προσώπων σὲ δαπανηρὲς λουτροπόλεις.

Μόνος πῆγε ὁ σύζυγος. Καὶ ἀπηλλάγη μὲν ἀπὸ τὴν πάθησί του, δημιούργησε ὅμως ἄλλη πάθησι: Ἰσχυρότατο μπλέξιμο μὲ μιὰ ζωντοχήρα, ποὺ ἤμενε στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο μὲ τὸ δικό του. Ἔρωτας ἐξέφρενος κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Δὲ λογάριαζαν τίποτα. Καμμιὰ προσοχή, γιὰ νὰ μὴ γίνουν ἀντιλητοὶ ἀπὸ τὸν κόσμο. Βούιξε ἡ λουτρόπολι. Δὲν ἀπέχει ἡ Ἀθήνα. Ἔφθασε καὶ σ' αὐτὴν τὸ σκάνδαλο. Τάμαθε ἡ γυναῖκα. Καὶ ἦταν τὸ ἕβδομο ἔτος τοῦ γάμου τους. Γάμος ἀπὸ ἔρωτα. Θὰ τὸν χαλοῦσαν τώρα; Ἐκείνη μ' ἕνα παιδὶ πέντε ἐτῶν, ἐκεῖνος ἀμπαλαρισμένος μὲ τὴ ζωντοχήρα. Εἶδαν κι' ἔπαθαν ὥσπου νὰ τὸν συνεφέρουν καὶ ν' ἀποκατασταθῆ ἡ γαλήνη στὸ σπίτι.

Ἀπὸ τότε ἔγινε ὁ ἰδεώδης σύζυγος. Καμμιὰ ἀταξία, τίποτα ποὺ νὰ προκαλῆ ὑπόνοιες. Τόση ἦταν ἡ ἐμπιστοσύνη, ποὺ τῆς ἐνέπνευσε ὕστερ' ἀπὸ τὴν κρίσι τοῦ ξελογιάσματός του, ὥστε εἶχε ξεχάσει πιὰ τὴ μαύρη ἐκείνη σελίδα τοῦ βίου της.

Δὲν τὴ θυμήθηκε, παρὰ μόνο ὅταν ἄκουσε τὸ γιατρὸ νὰ συνιστᾶ ἐπίμονα παραθερισμὸ γιὰ τὸ παιδί.

— Ἀδύνατο, γιατρέ μου.

— Πρέπει.

«Μὲ τὸν τρόπο, ποὺ εἶπε ὁ γιατρὸς τὸ «πρέπει», κατάλαβα, ὅτι ἦταν μεγάλη ἀνάγκη ν' ἀλλάξη τὸ παιδὶ τὸν ἀέρα του. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ἐπεκράτησε τὸ καθήκον τῆς μητέρας. Μὲ ὅρκους τὴ διαβεβαίωνε ὁ ἄντρας της, ὅτι θὰ τὸν εὕρισκε στὴν ἐπιστροφή της ὅπως τὸν ἄφηνε τὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ. Ἔρουγε μὲ βαρειὰ καρδιά. Συνεχὴς ἡ ἐπικοινωνία μαζί του. Γράμματα, τηλεφωνήματα, ἐκκλήσεις. Ἐπανελάμβανε τὶς διαβεβαιώσεις του ὁ ἄντρας.

Ὅταν ὅμως πέρασαν οἱ πρῶτες δέκα μέρες, κόπηκαν τὰ τηλεφωνήματα καὶ ἀραίωσαν τὰ γράμματα. «Ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω; Ἀλλοῦ τὸ ὄνειρο κἀλλοῦ τὸ θαῦμα». Ἡ δική της ὥρα. Ὁ κεραυνὸς στὸ κεφάλι της. Χωρὶς νὰ τὸ θελήση, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη. Ἔτσ' ἀνεβοδοπίητα καὶ δίχως τὴ θέλησί μας ἔοχονται αὐτά. Κάποιος στὴ ζωή της. Ἐλεύθερος. Τὸν γνώρισε στὴν πλάζ τοῦ εἰδυλλιακοῦ νησιοῦ. Δὲ χρειάστηκαν μεγάλοι πρόλογοι. Μιὰ ἀνταλλαγὴ βλεμμάτων, οἱ φτηνὲς λέξεις, ποὺ ἀνταλλάσσει κανεὶς γιὰ νὰ ρωτήση ἂν εἶναι ζεστὴ ἡ θάλασσα, ἢ ἂν εἶναι βαθιὰ τὰ νερά, αὐτὸ τὸ τίποτα ἔγινε ὁ ξεκίνημα γιὰ τὴ συνταρακτικὴ της περιπέτεια. Ἀπίθανα ραγδαία ἡ πρόοδος. Δὲ θέλει νὰ μᾶς κουράση μὲ λεπτομέρειες. Περιορίζεται νὰ μᾶς πῆ, ὅτι μέσα σὲ τρεῖς μέρες ἔγινε δική του. «Ἔπρεπε νὰ μὲ ξέρετε, γιὰ νὰ καταλάβετε τί σημαίνει αὐτό... Δὲν πιστεύω στὸν ἑαυτό μου. Ἐγὼ τέτοιο πρᾶμα!».

Τύπος ἠθικῆς γυναίκας. Μετανοοῦσε ὅποιος ἐπιγειοοῦσε νὰ τὴν πλησιάση μὲ τὸ πονηρὸ στὴ σκέψι. Ποτὲ καμμία ἀδυναμία ἐκ μέρους της. Ὁ ἄντρας της ἦταν ὁ πρῶτος, ποὺ γνώρισε. Αὐτὸς — ὁρκιζόταν — θὰ ἦταν καὶ ὁ τελευταῖος.

Ἀλλὰ νὰ τώρα ὁ δεύτερος. Ἂν, τοὐλάχιστο, εἶχε προηγηθῆ μακροχρόνια πολιορκία. Ὁ σύνδεσμος ὅμως ἀναπτύχθηκε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Ἐπανάστασι αἰσθημάτων καὶ αἰσθήσεων. Ἀνατροπὴ στὸ εἶναι της.

Ὑπάρχει καὶ τὸ χειρότερο. Τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὸν ἄγνωστο ὡς χτὲς ἄντρα δὲν περιορίστηκε ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησι τοῦ καπρίτσιου της. Δὲν εἶναι τὸ μπουρίνι, ποὺ πέρασε. Ἀπεναντίας, ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, τόσο δένεται περισσότερο μαζί του. Συγκρίνοντας τὸ σημερινὸ ἐρωτικὸ πάθος της, μὲ τὸ πάθος, ποὺ ἔνοιωσε γιὰ τὸν ἄντρα της, ἀκόμα καὶ στὸ πρῶτο στάδιο τῶν ἐρώτων της, βρίσκει ν' ἀπέχουν τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅσο τὸ φῶς τοῦ σπίρτου ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Σὰ νὰ πρωτογνώρισε τὸν ἔρωτα. «Τώρα ζῶ, τώρα νοιώθω».

Ἄδεια ἡ ζωὴ μακρυὰ ἀπ' αὐτόν. Τῆς εἶναι ἀσύλληπτο, ὅτι θὰ παύση νὰ τὸν βλέπη. Τὶς ἴδιες ἀκριβῶς διαθέσεις ἀποδίδει καὶ σ' ἐκεῖνον. Σύμπτωσι δύο ψυχῶν καὶ δύο σωμάτων. Ἐπέστρεψαν στὴν Ἀθήνα. Συνεχίζονται κι' ἐδῶ οἱ συναντήσεις τους. Ἀλλαγμένη, ἀφηρημένη, ταραγμένη τὴ βρίσκει ὁ ἄντρας της. Ἀπίθανες οἱ ὧρες τῆς ἐξόδου της. Ἀλλὰ ποῦ νὰ πάη ὁ νοῦς του στὸ κακό; Αὐτὸ εἶναι ἡ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη. Βλέπεις μὲ τὰ μάτια σου καὶ δὲν πιστεύεις. Πάνε οἱ ἄλλοι νὰ σοῦ ἀνοίξουν τὰ μάτια καὶ τοὺς θεωρεῖς ἐχθρούς.

Ὡς ἕνα σημεῖο ὅμως αὐτά. Θάρθη ἡ ὥρα, ποὺ θὰ ὑποψιασθῆ. Εἶναι τόσο ἀσυγκράτητη, τόση ἡ φλόγα της γιὰ τὸν ἄλλο, τόση ἡ παγερότητά της γι' αὐτόν. Ἄλλοτε ἔλυωνε στὸ ἀγκάλιασμά του. Τώρα αἰσθάνεται δυστυχὴς ὅταν τὴν πλησιάζη. Ὅλο καὶ ἐπινοεῖ μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγη. Προσοχὴ τόσο θεριὴ πρὶν ἀπὸ τὸν παραθερισμό...

Ἀσυγκράτητος καὶ ἀπαιτητικὸς ἀπὸ τὴν πλευρά του ὁ ἄλλος. Θέλει νὰ τὴ βλέπη κάθε μέρα, τὴν παίρνει στὸ τηλέφωνο. Ἡ ἐπιθυμία του εἶναι νὰ τὴ χωρίση ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Νὰ τὴν πάρη αὐτός.

Εἶναι τὸ σημεῖο, στὸ ὁποῖο ἀντιστέκεται ἡ γυναῖκα. Δὲ θὰ ἤθελε νὰ φθάση ὡς ἐκεῖ, στερῶντας τὸν πατέρα ἢ τὴ μητέρα ἀπὸ τὸ παιδί της. Κακὰ καὶ λεν κραυγὲς ἀπελπισίας.

«Ἂς ὀμεται ὁ παραθερισμὸς — εἶναι τὸ συμπέρασμά της. Δὲ ζητᾶ σανίδα σωτηρίας. Τοὺς ἄλλους νὰ μὴ χωρίζουν τὰ ἀντρόγυνα. Δυὸ φορές, μὲ δυὸ ξέρω ποῦ θὰ καταλήξω. Γιὰ ὅλα δὲ αὐτά, ὑπεύθυνη εἶναι ἡ χωριστὴ ἔξοχή».

Ἐλπίζουμε, ὅτι θὰ τῆς περάση ἡ κρίσι ἀπὸ τὴν ὁποία κατέχεται τὴ στιγμὴ αὐτή, γιὰ νὰ γίνη πάλι ἡ ἀφοσιωμένη σύζυγος καὶ ἡ καλὴ μητέρα. Μέσα στὴ φωνὴ τῆς ὅμως, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀκριβοπληρωμένη πεῖρα, ὑπάρχει κάποια ἀλήθεια. Συνηθίζουν οἱ ἄνθρωποι νὰ γενικεύουν τὰ ἐρωτικὰ θέματα καὶ πτόμαστε καὶ λέμε: Ἀλοίμονο ἂν ἡ συζυγικὴ πίστι τῆς γυναίκας εἶναι ζήτημα μιᾶς συμπτώσεως, μιᾶς συναντήσεως. Τότε κανεὶς καὶ καμμιὰ δὲ μποροῦν νὰ κοιμοῦνται ἥσυχοι. Ἡ σοβαρὴ γυναῖκα μένει ἄντρας δὲν ἔχει φόβο ἀπὸ τὶς Σειρήνες.

Καλὴ ἡ θεωρία. Σὲ ἀντίθεσι μ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ πραγματικότητα. Μεγάλος ὁ ρόλος, ποὺ παίζει στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἡ αὐμπτωσι, ἡ στιγμή, τὸ τίποτα. Γιατὶ μιὰ πεπονόφλουδα καὶ τέφτεις, τὸ πέσιμο δὲ καὶ νὰ σοῦ μείνουν τὰ ἴχνη τοῦ τραύματος σ' ὅλη σου τὴ ζωή.

Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξη ἀπὸ τὴν κακιὰ στιγμή, εὔχεται ὁ λαός. Κι' ἔχει μεγάλη σοφία ἡ εὐχή. Ἀδύνατο, βέβαια, νὰ μένης ἄγρυπνος γιὰ νὰ προλάβης τὴν κάθε κακιὰ στιγμή. Δὲν εἶναι ὅμως ἐπίσης ἀδύνατο νὰ τὶς περιοριζῆς.

Λένε— καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο — ὅτι οἱ συζυγικὲς διακοπὲς σκοτώνουν τὴ συζυγικὴ ρουτίνα καὶ ἀναλῆ ὄψι τοῦ νομίσματος: ὅτι οἱ συζυγικὲς διακοπὲς δημιουργοῦν καινούργια ἐνδιαφέροντα. Ὁπότε, κλάψτα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΓΥΑΙΓΜΑΤΑ

Στὰ φύλλα τοῦ σελλοφάν, ποὺ κατασκευάζουν ὡρισμένα ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια, προσθέτουν τώρα καὶ διάφορες κατάλληλες ἀρωματικὲς οὐσίες φυσικὲς ἢ συνθετικές, ἀκολουθες μὲ τὰ ἀντικείμενα ποὺ πρόκειται νὰ τυλιχτοῦν μ' αὐτὰ τὰ φύλλα. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἔξυπνη ἐπινόησι, ποὺ κάνει πιὸ ἑλκυστικὰ τὰ διάφορα τρόφιμα, παιχνίδια, τεχνητὰ λουλούδια — ἀκόμα καὶ βιβλία.

ΑΘΗΝΑΙ, 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1960 — ΕΤΟΣ ΚΓ' — ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1137

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Γραφεῖα: Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36-781

ΜΕ τὸ «διεθνοῦς ντόρου» εἰδύλλιο τῆς Μαρίας Κάλλας μὲ τὸν κ. Ὀνάση, ἡ μεγάλη καλλιτέχνις ἀντιπάθησε ἀρκετὰ τοὺς δημοσιογράφους. Τῆς φέρνουν κυριολεκτικῶς ἀλλεργία!... Ἀλλὰ στὴν Ἑλλάδα ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάνη παρέα μὲ ἕναν δημοσιογράφο.

Ἕνα βράδυ στ' «Ἀστέρια» ποὺ γευμάτιζε μὲ τὴ συντροφιά της, ρώτησε τὸ δημοσιογράφο:

— Μὰ γιατὶ οἱ συνάδελφοί σας ἀσχολοῦνται τόσο μὲ τὴν ἰδιωτική μου ζωή; Γιατὶ ἐνδιαφέρονται οἱ δημοσιογράφοι;

Ἐκείνος χαμογέλασε:

— Οἱ δημοσιογράφοι δὲν ἐνδιαφέρονται καθόλου. Ἀλλὰ ἐνδιαφέρονται, βλέπετε, οἱ ἀναγνῶστες!...

Καὶ ἡ «ντίβα» βρῆκε πολὺ σωστὴ τὴν ἀπάντησι, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ τὴ συμφιλιώνη μὲ τοὺς ἀνεύθυνους κι' ἀθώους «διῶκτες» της!...

❖

ΣΤΟ καφάσι τοῦ ὀπωροπωλείου ἀναπαύονταν ὡραῖα ἀχλάδια καὶ ἡ μικρὴ ταμπέλλα μὲ τὴν τιμή: «16.90». Προσῆλθε λοιπόν, σοβαρώτατος κύριος καὶ διέταξε: «Ἕνα κιλὸ ἀχλάδια».

Τὸ ἐμπορεύμα μπῆκε στὴ σακκοῦλα καὶ ζυγιστῆκε. Ὁ δὲ ὀπωροπώλης εἶπε: «Δέκα ἑφτά!»

— Γιατὶ 17; ρώτησε ὁ πελάτης. Ἀφοῦ γράφετε 16,90!

— Εἶναι πέντε γραμμάρια παραπάνω.

— Νὰ τὰ βγάλετε. Θέλω ἕνα κιλὸ ἀκριβῶς!

Καὶ πάλι ὁ ὀπωροπώλης στραβοκύτταξε τὸ δύστροπο πελάτη. Ἀλλὰ τοῦ ἔκανε τὸ κέφι. Ἔβγαλε ἕνα μεγάλο ἀχλάδι κι' ἔβαλε ἕνα μικρότερο.

— Ἐν τάξει, εἶπε. Δῶστε καὶ μιὰ δεκάρα ρέστα στὸν κύριο, νὰ τὴν καταθέση στὴν Τράπεζα...

Κι' ἔπειτα εἶπε στὸν πελάτη:

— Γιὰ καλαμπούρι ἤρθατε, κύριε;

— Ὅπως θέλεις πάρτο, ἀπάντησε ὁ πελάτης. Ἀλλὰ ἤθελα νὰ μοῦ λύσης ἕνα μυστήριο: Σὲ ποιὰ ζυγαριὰ φαρμακείου κανονίζονται μὲ τέτοια ἀκρίβεια οἱ τιμές ὥστε νὰ ἔχουν τὰ ἀχλάδια 16.90, τὰ σῦκα 10,85, τὰ ροδάκινα 11,95 καὶ... οὔτω καθεξῆς; Πῶς βρίσκεται αὐτὴ ἡ πεντάρα ὁπλαση; Ποιὸς κάνει αὐτοὺς τοὺς βαθεῖς λογαριασμούς;

Καὶ ὁ ὀπωροπώλης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐστερεῖτο χιοῦμορ, εἶπε:

— Ὁ Αἰνοτάιν, κύριε!

Ὁ ὁποῖος προφανῶς, ἐδρεύει στὰ γραφεῖα τῆς Ἀγορανομίας ἢ τῆς ἐπιτροπῆς κοστολογίου!

❖

ΚΟΣΜΟΣ ἀρκετὸς ἔχει μαζευτῆ στὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου. Ἕνας ἐξάλλος κύριος κουνᾶει ἀπειλητικὰ τὸ δαχτυλο σ' ἕνα ζαρωμένο, νεαρὸ ἐργατικὸ μὲ μπλὲ φόρμα:

— Αὐτὸ που ἔκανες κύριε, εἶναι ἀπάτη καὶ ἀντιποίησις ἰδιότητος! Θὰ πᾶς στὴ φυλακή! Κύριε ἀστυφύλακα, ὑποθᾶλω μήνυσιν. Τὸ ἀδίκημα εἶναι αὐτόφωρον! Νὰ τὸν πάρετε μέσα!

— Λυπηθῆτε με κύριε ἀστυφύλακα! Λυπηθῆτε με κύριε! ἱκετεύει ὁ νεαρός.

Ἀλλὰ ὁ μηνυτὴς εἶναι ἀνένδοτος:

— Ὄχι! Νὰ τιμωρηθῆς γιὰ νὰ σοῦ γίνη μάθημα. Εἶσαι ὑπάλληλος τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν;

— Ὄχι.

— Εἶπες ὅμως ὅτι εἶσαι; Λοιπόν, αὐτὸ εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀπάτη;

— Ἀθῶα ἀπάτη!

Ἐπεμβαίνει ὁ ἀστυφύλακας καὶ ρωτάει αὐστηρὰ τὸ νεαρό:

— Γιατὶ εἶπες ψέματα;

— Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κ. ἀστυφύλακα, ἐξηγεῖ ὁ μαινόμενος, κύριος. Κάθε δυὸ, κάθε τρεῖς μέρες μοῦ κουβαλιέται μεσημεριάτικα στὸ σπίτι δήθεν πὼς ἔχει βλάβη τὸ τηλέφωνο καὶ τὸν ἔστειλαν νὰ τὴ διορθώση. Βάζει δυὸ κατσαβίδια σὲ μιὰ τσάντα, φοράει τὴ μπλοῦζα κι' ἔρχεται.

— Γιατί;

— Γιατὶ εἶν' ἐρωτευμένος μὲ τὴν καμαριέρα!

Ὁ νεαρὸς τὸ ἐπιβεβαιώνει, ντροπιασμένος. Ἡ «Ἐξουσία» συγκινεῖται.

— Δὲν τὸν συγχωρεῖτε, κύριε; Δὲ θὰ τὸ ξανακάνη.

— Ἀφοῦ τὸ λέτε σεῖς... κομμάτια νὰ γίνη. Ἀλλὰ νὰ προσέχη νὰ εἶναι σοβαρὸς στὸ μέλλον!

Φεύγει ὁ παρ' ὀλίγον μηνυτής.

— Σᾶς εὐχαριστῶ κ. ἀστυφύλακα. Δεῖξατε πολλὴ κατανόησι.

— Δὲ βαρειέσαι. Αὐτὰ εἶν' ἀθῶα («ἐγκλήματα»). Καὶ γὼ πάω διαρκῶς σ' ἕνα σπίτι ἐδῶ παραπάνω κι' ὅλο ζητάω... πληροφορίες ἢ κάνω τάχα σπουδάσεις γιατὶ τινάξανε σὲ ἀκατάλληλη ὥρα.

— Εἶν' ὄμορφο;

— Τὸ σπίτι;

— Ὄχι, τὸ κορίτσι.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

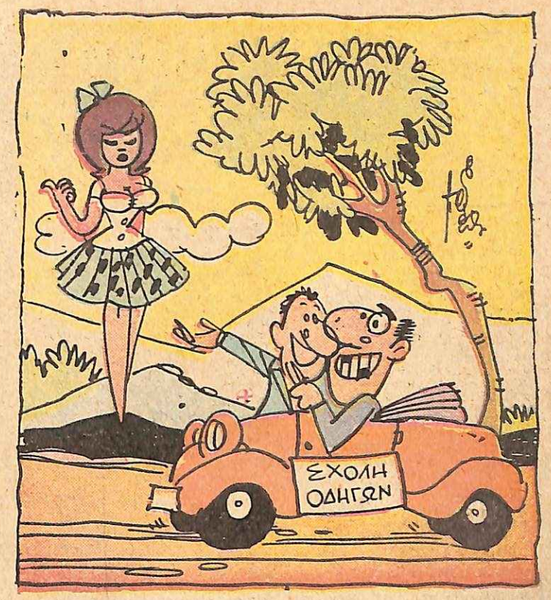

— Βλέπετε καὶ μόνος σας, κυρίε μου, τ' ἀγαθὰ τοῦ... ὁδηγεῖν!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Λυρικὰ τραγούδια

ΖΩΗ...

Ἤμουνα μόνος καὶ βαρὺς
γωρὶς παρέα καὶ γωρὶς
πατέρα, μάνα
σὰ μιὰ καμπάνα ἐρημικὴ
ποὺ μένει χρόνια, τραγική,
βουβὴ καμπάνα...
Τὴ λύπη κρατάγα κρυφὴ
γωρὶς μανούλα κι' ἀδερφὴ
καὶ δίχως σπίτι,
γωρὶς στοργὴ, γωρὶς φιλιὰ
μα... εἶχα ζῆλο· στὴ δουλειὰ
«καλοῦ πολίτη»
κι' ἔτσι δὲν εἶχα ὁ φουκαρᾶς
οὔτε τὴ γεῦσι τῆς γαρᾶς
ἐνὸς ἀλήτη!...
Κάθε στιγμὴ, κάθε βραδυὰ
ὅλο σφιγγόταν ἡ καρδιὰ
μέσα σὰ στήθεια
κι' εἶπα πικρὸ ἕνα πρωΐ:
«Ἄσχημη πούναι ἡ ζωὴ
μὰ τὴν ἀλήθεια!...
Ἄσχημη πούναι ἡ ζωὴ
κι' ὁποιος σκεφτῆ, μετανοεῖ
πὼς δὲν πεθαίνει,
ὅσο τὰ γρόνια τοῦ πεγνοῦν
κι' ὅσο τὰ γειάτα τοῦ γεγνοῦν
καὶ τὴ μαθαίνει!...
Ἄσχημη πούναι ἡ ζωή!
Παζάρι αἰσχρὸ κι' ὀγλοδοή,
σκοτοῦρα κι' ἔγνοια,
κι' ἀπὸ ψυγὴ δὲν ἔγνοεῖ,
πρόστυγη κι' ἄσημ' ἡ ζωὴ
καὶ τιποτένια».
Κι' ἤρθες ἐσὺ σὲ μιὰ στιγμὴ
καὶ τῆς καρδιᾶς μου οἱ λυγμοὶ
γέσαν στὴ λήθη,
κα. μέσ' τὸν κόσμο τὸν πεζὸ
ἀνοιξα μιὰ ζωὴ νὰ ζῶ
σὰν παραμύθι!
Σ' ἔσφιγγα μέσ' τὴν ἀγκαλιὰ
καὶ σοῦδινα σκαστὰ φιλιὰ
μὲ δίγνω ἔγνοια
καὶ εἶπα ξάφνου ἕνα πρωΐ:
«Ὄμορφη πούναι ἡ ζωὴ,
καὶ λουλουδένια!...»

ΕΥ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ Της καρδιάς

«ΤΩΡΑ ΘΑ Σ' ΑΦΙΣΩ!»

Ἀπ' ΤΟ ντιβάνι ὅπου τὸν κρατοῦσαν καρφωμένο τὰ ἀρθριτικά του, ὁ Σαὶν-Κάντ δὲ μποροῦσε νὰ δῆ ποιός ἔμπαινε στὸ καπνιστήριο. Κατάλαβε ὅμως ἀπ' τὸ ἐλαφρὸ βῆμα τῆς πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα του.

— Ἐπιτέλους! φώναξε νευριασμένος. Μιὰ ὥρα περιμένω νὰ μοῦ φέρης τὸ ζουμί μου!

Ἡ γυναῖκα πῆγε κοντά του, φοροῦσε τὸ καπέλλο της, τὸ μαντώ, τὰ γάντια της.

— Ἑτοιμάζεσαι νὰ βγῆς ἔξω; ἀπόρησε ὁ Σαὶν-Κάντ.

Νὰ βγῆ ἔξω ἡ γυναῖκα του, τόσο ἀργὰ κι' ἐνῶ αὐτὸς ὑπόφερε τόσο ἀπ' τοὺς πόνους; Ἦταν πρωτάκουστο!...

— Ποῦ πᾶς; τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη χαμογέλασε. Ὕστερα ἔκανε κάτι ἀκόμα πιὸ καταπληκτικό: Ἤπρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε ἀντικρυ του. Ἔτσι καθὼς ἦταν, μὲ τὸ καπέλλο, φαινότανε σὰν νὰ εἶχε ἔρθει γιὰ ἐπίσκεψη.. Κούνησε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε, χαμογελώντας πάντα καὶ κυττάζοντάς τον κατάματα:

— Εἶμαστε 15 χρόνια παντρεμένοι, Ραοὺλ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν ἔπαψες οὔτε μιὰ μέρα νὰ μ' ἀπατᾶς. Τἀφτιαξες μ' ὅλες τὶς φιλενάδες μου καὶ μὲ πολλὲς ἄλλες, ἀγνωστές μου. Εἶχες πάντα τὴ γνώμη πὼς οἱ ὁμορφες γυναῖκες καὶ τὰ καλὰ κρασιὰ εἶναι τὰ πιὸ εὐχάριστα πράγματα στὴ ζωή... Βέβαια, τὸ ὅτι εἶχες μιὰ γυναῖκα δική σου δὲν ἦταν λόγος νὰ σὲ κάνη νὰ στερηθῆς τὶς ἄλλες!... Δὲν εἶν' ἔτσι; Μόνο ποὺ αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου, μὰ καθόλου εὐχάριστο στὴ δική σου τὴ γυναῖκα! Σὲ βεβαιῶ!...

»Εἶχα ὑποφέρει πολὺ ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ἡ ἀγάπη μου εἶχε πληγωθῆ ἐπανειλημμένως, ὅπως κι' ἡ φιλοτιμία μου. Στὴν ἀρχή, σοῦκαν συχνὲς σκηνὲς ζήλειας. Μά, ἐδῶ καὶ 10 χρόνια, σταμάτησα πιά... Σ' αὐτὸ τὸ ἀναστεχτῶ, ἔκανα τὸ κάθε τι γιὰ νὰ σὲ συγκινήσω. Προσπάθησα νὰ σὲ κάνω νὰ μὲ φοβηθῆς, νὰ μὲ λυπηθῆς.. Τοῦ κάκου ὅμως! Ὁ φόβος σου βαστοῦσε ἴσως μιὰ βδομάδα, ὁ οἶκτος σου μιὰ μέρα μόνο..

»Στὸ τέλος, δὲ μοῦμεινε παρὰ μιὰ λύση: νὰ σ' ἀφίσω. Μὰ δὲν τόκανα! Ὄχι, αὐτὸ θἄτανε πολὺ ἁπλό! Ἐπιτρέπεται σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν κυνηγησε κάποιος, ποὺ τῆς ἀναστάτωσε τὴ ζωὴ καὶ τὴν κατέκτησε στὸ τέλος, μολις αὐτὸς νοιώση τὸν ἑαυτό του νικητὴ κι' αἰσθανθῆ τὴν πρώτη κούρασι, νὰ τοῦ ξαναδώση ἐκείνη ἀμέσως τὴν ἐλευθερία του; Νὰ τὸν ἀφίση ἡσυχο-ἡσυχο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίζει νὰ τὸν στενοχωρῆ ἡ παρουσία της; Ὄχι δά! Αὐτὸ θἄταν λιγάκι κουτό.

»Πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὡστόσο πὼς, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὑπόφερα πολύ, δὲν εἶχα παρὰ μιὰ σκέψι: νὰ ἐκδικηθῶ! Ὑπάρχουν δυὸ κλασσικοὶ τρόποι ἐκδικήσεως: νὰ σκοτώσης ἢ ν' ἀπατήσης. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσι νὰ γίνω φόνισσα. Δὲν εἶμαι ὑστερικὸς τύπος. Ὅ,σο γιὰ τὴν ἀπιστία, εἶναι ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας. Βλέπεις, εἶμαι τίμια γυναῖκα... Ἡ ἰδέα πὼς θἀπεφτα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς φίλου, μοῦ φαίνοταν ἀποκρουστικη... Ἴσως γιατὶ δὲν ἔτυχε νὰ βρῶ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μοῦ ἀρέση ἀληθινά.

»Κι' ὕστερα, αὐτὸ δὲ θἦταν γιὰ μένα μιὰ ἐκδίκησι! Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς, πρέπει νὰ τιμωρήσης, νὰ κάνης κακό, νὰ ἐξουθενώσης τὸν ἄλλο.. Ἤξερα δὲ καλὰ πὼς δὲ μ' ἀγαπᾶς τόσο, ὥστε νὰ πονέσης ἀπὸ μιὰ ἀπιστία μου.. Θἄταν γιὰ σένα ἕνα ἁπλὸ τσίμπημα, κι' ὄχι μιὰ πληγή. Θὰ ὑπόφερε λιγάκι ὁ ἐγωϊσμός σου, μα δὲ θὰ μένανε βαθιὰ ἴχνη μέσα στὴν ψυχή σου, καὶ σὲ 24 ὧρες θὰ σοῦνανε ὅλα ἀπ' τὴ μνήμη σου. Εἶχες τόσες κατακτήσεις, ἐκεῖνο τὸν καιρό! Τὶ σημασία λοιπὸν θὰ εἶχε μιὰ μικρὴ ἀπιστία μου, μπροστὰ στὶς δικές σου, ποὺ ἦταν ἀμέτρητες κι' ἀδιάκοπες: Θὰ μ' ἐδίωχνες ἁπλούστατα, καὶ δὲ θὰ μοῦμενε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴ ντροπή μου...

»"Εμεινα λοιπὸν κοντά σου, χωρὶς νὰ κάνω τίποτα... ὄχι ὅμως γιατὶ παραιτήθηκα ἀπ' τὴν ἐκδίκησί μου, ἀλλὰ γιὰ νὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῶ καλύτερα μιὰ μέρα!

»Τέτοιοι ἄντρες σᾶν καὶ σένα, γιατὶ δένονται μ' ἕνα γάμο; Μόνο καὶ μόνο ἀπὸ ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως. Παίρνουνε μιὰ γυναῖκα, ὅπως θὰ κάνανε μια κατάθεσι στὴν Τράπεζα γιὰ νάχουν ἀργότερα ἕνα ἰσόβιο εἰσόδημα. Ἔτσι, ὅταν γεράσουνε, θἄχουν ἐξασφαλισμένες τὶς μέρες τῶν γερατειῶν τους..

»Καὶ σήμερα ἔχεις γεράσει πιά, Ραοὺλ. Οἱ ἐρωτες, οἱ ὁμορφες μικροῦλες, ἔχουν τελειώσει πιὰ γιὰ σένα. Εἶσαι τώρα ἕνας γερεντάκος ποὺ φοβᾶται τὰ ρεύματα ποὺ δὲν ἔχει πιὰ δρεξὶ νὰ βγαίνη ἔξω τὰ βράδυα, ποὺ οἱ παλιὲς ὑμνῆς του ἔχουν πιὰ ἀποτελειωθῆ καὶ τὸ ξυλιασμένο πόδι του τὸν κρατᾶει καρφωμένο σ' ἕνα ντιβάνι. Εἶναι τώρα ἡ ὥρα τοῦ χαμομηλιοῦ, τῆς πρέφας, τῆς ἐφημερίδας, λίγου ραδιόφωνου... Εἶναι ἡ ὥρα τῆς συζύγου... Τώρα πιὰ δὲ μποροῦμε νὰ κερδίσουμε χρήματα, ἀλλὰ θὰ ζήσουμε καλούτσικα χάρις στὸ κεφάλαιο ποὺ εἴχαμε ἄλλοτε τὴν πρόνοια νὰ ἐξασφαλίσουμε: τώρα πιὰ θὰ ζήσουμε μὲ τὴ γυναῖκα μας!

»Σήμερα, φίλε μου, μόνο σήμερα, σοῦ εἶμαι πολύτιμη. Γι' αὐτὸ λοιπὸν σ' ἀφίνω.. Μόνο ἔτσι, μόνο σήμερα μποροῦσα νὰ σὲ προδώσω πραγματικά, νὰ σ' ἐκδικηθῶ στ' ἀλήθεια!

»Τόσα χρόνια περίμενα αὐτὴ τὴ στιγμή. Ποσες φορὲς νόμισα πὼς εἶχε φτάσει ἐπιτέλους! Μὰ ὄχι, ἐσὺ ψτερροκοποῦσες ἀκόμα, εἶχες ἀναλαμπὲς νειότης, εἶχες κουράγιο... Ὑπῆρχε μέσα σου ἡ σπίθα... Οἱ τελευταῖες σου φιλενάδες — βλέπεις πὼς τὰ ξέρω ὅλα — σὲ βλέπανε μπροστὰ τους γελοῖο, ἀξιολύπητο, ἐλεεινό, κακομοίρη... Εἶδα τὴν ἀπόγνωσί σου καὶ τὴν τραγικὴ στιγμὴ ποὺ τὸ πῆρες πιὰ ἀπόφασι μιὰ γιὰ πάντα.. Ὡστόσο περίμενα ἄλλον ἕνα χρόνο, γιὰ νἄμαι πιὸ σίγουρη... Τώρα σὲ κρατῶ! Εἶσαι ἕνας γέρος. Δὲν εἶσαι πιὰ καλός, παρὰ μόνο γιὰ μένα. Λοιπόν, κι' ἐνῶ τώρα σ' ἀφίνω!

»Πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, ἡ ἀγάπη μου εἶχε τὴν ἀνάγκη σου. Σήμερα ὁ ἐγωϊσμός σου ἔχει τὴ δική μου ἀνάγκη. Μοῦ εἶχες λείψει, θὰ σοῦ λείψω κι' ἐνώ.. Θὰ δῆς πόσο φρικτὸ εἶναι νὰ βλέπης νὰ σοῦ φεύγη ἀπότομα αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶναι πιὸ ἀπαραίτητο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα στὴ ζωή. Θὰ τὸ δῆς..

Κι' ἡ γυναῖκα χαμονελοῦσε ἀλοέρα, ἐνῶ ὁ Σαὶν Κάντ τὴν κύτταζε σαστισμένος, ἀποσβολωμένος, βουβὸς ἀπ' τὸν τρόμο. Τοῦκανε ἕνα τελευταῖο νόημα μὲ τὸ κεφάλι της, σηκώθηκε, ἄνοιξε τὴν πόρτα... Καὶ δὲν ἀκούστηκε πιὰ τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴν ἀνάλαφρη περπατησιά της ποὺ ἀπομακρυνότανε. Παίνοντας ψαζί της γιὰ πάντα ὁλη τὴ νειότη του, ὅλη τὴν εὐτυχία του...

Α. ΜΠΑΜΠΩ

ΛΕΦΤΑ ΣΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ

Πολλοὶ ἄνθρωποι κρύβουν τὶς οἰκονομίες τους στὰ πιὸ ἀσυνήθιστα μέρη.

Ἔτσι, μιὰ Ἀγγλίδα εἶχε κρύψει μέσα σ' ἕνα τοῖχο 11.000 λίρες. κι' ὕστερα τὶς ξέχασε! Τὸ ἴδιο ἔπαθε κάποιος ἄλλος ποὺ εἶχε διαλέξει γιὰ κρύπτη 500 λιρῶν τὸ ὀρχεῖο τῶν σκουπιδιῶν. Τὸ θυμήθηκε δὲ μόνον ὅταν τὰ εἶχε παρει πιὰ ὁ σκουπιδιάρης, καὶ χρειάσθηκε τότε νὰ σκαλίση ἐπὶ 4 ὧρες ἕνα βουνὸ ἀπὸ σκουπίδια γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὰ λεφτά του!

Μιὰ γυναῖκα εἶχε κληρονομήσει ἕνα παλιὸ σπίτι ἀπ' τὸν πατέρα της. Μιὰ μέρα, λοιπόν, καθὼς κτύπησε μὲ πολλὴ δύναμι μιὰ μύγα καθισμένη στὸν τοῖχο, εἶδε μ' ἔκπληξι ν' ἀνοίγη μιὰ τρύπα στὸ σοβὰ κι' ἀνακάλυψε σ' αὐτὴ ἀπὸ τὴ μύγα 3.000 λίρες, ποὺ εἶχε κρύψει ἐκεῖ ὁ πατέρας της πρὸ 12 ἐτῶν.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρὰ θριαμβευτικὴ περιοδεία στὴν Αἴγυπτο, στὸ Σουδάν, στὸ Κογκὸ καὶ στὴ Ν. Ἀφρική, ἐπέστρεψε στὴν Ἀθήνα ἡ γνωστὴ σουμπρέττα Ντόλλυ Φλίσκο, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν τακτικὸ παρτεναίρο της, τὸν κωμικὸ Γιῶργο Πάππη. Οἱ πολυπληθεῖς Ἀθηναῖοι θαυμαστὲς τῆς καλλιτέχνιδος θὰ ἔχουν ἔτσι καὶ πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν χειροκροτήσουν, δεδομένου ὅτι σύντομα θὰ ἐμφανιστῆ ἀπὸ τῆς σκηνῆς κεντρικοῦ θεάτρου τῆς πρωτευούσης.

ΕΝΑ ΡΟΛΟ·Ι· ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΩΡΕΣ

Οἱ κομψὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες θὰ μποροῦν στὸ ἑξῆς νὰ ἐμφανίζωνται σὲ ὁποιαδήποτε ὥρα τοῦ 24ώρου, φορῶντες ἕνα διαφορετικὸ καὶ κατάλληλο μὲ τὶς ὧρες ρολό. Κι' ὅμως ἐνῶ θὰ κάνουν τὶς ἐντυπωσιακὲς αὐτὲς ἐμφανίσεις, δὲ χρειάζονται στὴν πραγματικότητα παρὰ ἕνα μονάχα ρολό, τοῦ ὁποίου θ' ἀλλάζουν ἁπλῶς τὸ πλαίσιο. Τὴν πρωτοτυπία αὐτὴ τὴ λανσάρει μιὰ ἐλβετικὴ βιομηχανία ρολογιῶν, ἡ ὁποία προσφέρει τὸ κάθε της ρολόι μὲ πέντε διαφορετικὰ πλαίσια (ἄνω) Ἡ ἀντικατάστασι τοῦ ἑνὸς πλαισίου μὲ ἄλλο, εἶναι ἁπλὸ καὶ ἐξαιρετικὰ εὔκολο πράγμα (κάτω).

Περιπέτειες Της θάλασσας

Ὅπως τὶς ἀφηγοῦνται οἱ λιμενικοί

Ἡ ΘΑΛΑΣΣΑ ἔχει πολὺ παράδοξες κι' ἐνδιαφέρουσες περιπέτειες, ποὺ τὶς ζοῦνε κι' ἀσχολοῦνται μ' αὐτὲς οἱ λιμενικοί. Ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται παράδοξο, ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία τοῦ λιμένος Πειραιῶς κι' ἀπὸ τὰ λιμενικὰ φυλάκια τοῦ Σαρωνικοῦ θὰ περάση ἕνα πλῆθος κόσμου μὲ χίλιες δυὸ ἱστορίες καὶ δράματα. Καὶ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ θὰ ἔχη πάντα τὶς συγκλονιστικὲς λεπτομέρειές του.

Ἂς μᾶς ἐπιτραπῆ, λοιπόν, νὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα: Στὴ Βουλιαγμένη τὸ ἐκεῖ λιμενικὸ φυλάκιο μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἔχει τὴν περισσότερη πελατεία, γιατὶ μὲ τὴ λαϊκὴ πλάζ ποὺ λειτουργεῖ ἐκεῖ πέρα μαζεύονται τὶς καθημερινὲς τέσσερις χιλιάδες κόσμος καὶ τὴν Κυριακὴ ξεπερνᾶ τὶς δώδεκα χιλιάδες!... Μέσα σ' αὐτό, λοιπὸν τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, πολλὰ συμβαίνουν, πο ὰ γίνονται καὶ σὲ πολλοὺς μπελάδες βάζουν τοὺς λιμενικούς...

Ὡστόσο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ θὰ πρέπει νὰ τονιστῆ ὅτι ἀκόμη βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τοῦ... Κολοκοτρώνη ἀπὸ ἀπόψεως παροχῆς μιᾶς ἀποτελεσματικῆς βοηθείας σ' ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο ποὺ ἀγωνίζεται νὰ γαρῆ λίγο τὴ θάλασσα: Τὸ λιμενικὸ φυλάκιο τῆς Βουλιαγμένης δὲν ἔχει τηλέφωνο! Δὲν ἔχει ἔμα μέσον κινήσεως στὴν ξηρά, οὔτε καὶ μιὰ βενζινάκατο, γιὰ νὰ σπεύσουν οἱ λιμενικοὶ ὅπου τοὺς χρειάζονται. Γιὰ νὰ τὰ καταφέρουν ἀναγκάζονται νὰ φορτώνωνται τοὺς διαφόρους βαρκάρηδες, νὰ κάνουν γύλιους δυὸ συνδυασμοὺς κι' ἀκόμη νὰ ζητοῦν τὴ βοήθεια τῶν διερχομένων. Κι' ὡστόσο ἔχουν σώσει πάνω ἀπὸ διακόσια ἄτομα ἀπὸ θέβεαιο πνιγμὸ κι' ἕνα μαρτυρικὸ θάνατο!...

Κάποτε, εἰδοποιήθηκαν ὅτι μιὰ συντροφιὰ εἶχε ἔγκῆ ἀνοιχτὰ μὲ μιὰ βάρκα κι' ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀκούστηκαν σπαρακτικὲς φωνές, ἀγωνιώδεις ἐπικλήσεις βοηθείας καὶ κλάματα. Κάτι φοβερὸ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε συμβῆ ἐκεῖ πέρα. Εὑρῆκαν μιὰ βάρκα καὶ τοῦ ἔδωσαν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν γιὰ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τῆς θάλασσας. Σὲ λίγο δὲν ἀργησαν νὰ διαπιστώσουν τί εἶχε συμβῆ: Ἀπὸ τὴ βάρκα θέλησε νὰ βουτήξη στὴ θάλασσα ἕνας ἀπὸ τὴν συντροφιά. Κρατήθηκε ἀπὸ τὸ παραπέτο της καὶ βούτηξε γιὰ νὰ δροσιστῆ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ μελάνιασε, τὸ γέρια του παρέλυσαν καὶ σὰν μολυβὶ γάθηκε στὸ βυθό!...

Μὲ λίγα λόγια προσπάθησαν οἱ λιμενικοὶ ν' ἀντιληφθοῦν τὴν τραγωδία.

Εἴχαμε φάει, τοὺς εἶπε ἡ συντροφιά, καὶ γιὰ νὰ χωνέψουμε καλλίτερα πήραμε μιὰ βάρκα, γιὰ νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα. Γρήγορα ὅμως αὐτὸς ποὺ γάθηκε ἐνοιωσε ἕνα φούσκωμα, ἄρχισε νὰ ἰδρώνη ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη κι', ἀποφάσισε νὰ βουτήξη λίγο γιὰ νὰ δροσιστῆ. Δὲν ἤθελε νὰ κολυμπήση. Ἁπλῶς βούτηξε γιὰ νὰ φύγη ὁ ἰδρώτας. Καὶ νὰ ποῦ γάθηκε!...

Οἱ λιμενικοὶ δὲν ἀργησαν νὰ καταλάβουν τί εἶχε συμβῆ. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος πέφτοντας μὲ γεμάτο τὸ στομάχι στὴ θάλασσα εἶχε πάθει συγκοπὴ καὶ εἶχε φουντάρει στὸ βυθό. Βούτηξαν ἀμέσως, γιὰ νὰ τὸν ἀνασύρουν, μὰ τὰ νερὰ σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ἦταν εἴκοσι δυὸ ὀργυιές καὶ δὲ μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτε. Γύρισαν πίσω, ἐπεστράτευσαν βαρκάρηδες καὶ ψαράδες, ποὺ ἄρχισαν νὰ ψάγνουν μὲ τὸ γυαλὶ μήπως καὶ τὸν βροῦνε, μὰ καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ πῆγε γιαλέος ὁ κόπος τους. Ἔπαι ἀναγκάστηκαν νὰ ζητήσουν τὴ βοήθεια ἑνὸς βουτηχτῆ σφουγγαρᾶ ποὺ ἦταν ἐξασκημένος στὰ μεγάλα βάθη. Ὁ βουτηχτὴς κύτταξε μὲ τὸ γυαλὶ τὴ θάλασσα γι' ὅστερα βούτηξε στὰ νερά. Τὸν εἶδαν γιὰ ψάγνη πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ εἶχε χαθῆ ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος. Μὰ ἤξερε τί ἔκανε ὁ βουτηχτής. Σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο σχηματίζοταν ἰσχυρὸ ρεῦμα στὴ θάλασσα ποὺ εἶχε παρασύρει τὸ πτῶμα τοῦ τραγικοῦ ἀνθρώπου. Μὰ τὸ περίεργο ἦταν ὅτι τὸν εἶχε καρφώσει μὲ το κεφάλι ὄρθιο μέσα σὲ κάτι πυκνὰ φύκια καὶ δὲν φαινότανταν παρὰ μόνο τὰ γυμνὰ πόδια του!... Ὁ δύτης ἀφοῦ ἐπισήμανε ποῦ βρισκόταν ἀκκρε ἔδεσε σ' αὐτὴ τὸ πτῶμα κι' οἱ λιμενικοὶ τὸ τράβηξαν στὴν ἐπιφάνεια. "Ετσι τὸ ἔφεραν μέχρι τὴν ἀκτή. Μὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἄρχισαν τὰ βάσανά τους. Τὸ πτῶμα ἔπρεπε νὰ μεταφερθῆ στὸ Νεκροτομεῖο. Πολὺ αὐτοκίνητο ὅμως θὰ ἔκανε τὴ μεταφορά; Ποιός θὰ πλήρωνε τὴν κούρσα; Τότε μεταχειρίστηκαν ἕνα τέχνασμα: Σταμάτησαν τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ μέσα τὸ πτῶμα καὶ τὸ ἔστειλαν στὸ Ἰατροδικαστικὸ ἐργαστήριο.

Γύρισε φυσικὰ στὴ Βουλιαγμένη ὁ ὀωφὲρ γιὰ νὰ πληρωθῆ.

— Πρέπει νὰ περιμένης, τοῦ εἶπαν, νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ συγγενεῖς του καὶ θέβεαι δὲ θ' ἀργηθοῦν νὰ σοῦ πληρώσουν τὴν κούρσα σου...

— Μὰ ἐγὼ θέλω τὰ λεφτά μου... ἐπέμενε ὁ ὁδηγός. Μπορῶ νὰ περιμένω;

— Κάνε μας μήνυσι! τοῦ δήλωσαν καὶ μὲ τὸ δίκιο τους οἱ ἄνθρωποι.

— Κι' αὐτὸ συμβαίνει κάθε φορὰ ποὺ ἀνασύρετε ἕνα πτῶμα ἀπὸ τὴ θάλασσα: τοὺς ρωτήσαμε.

— Ὄχι. Βρέθηκε ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός...

— Δηλαδή;...

— Ἕνας καλὸς ἐπιχειρηματίας ἀνέλαβε νὰ σώση τὴν κατάστασι. Ἦταν ἕνας ἀπὸ κάποιο γραφεῖο κηδειῶν. Κάθε φορά, μᾶς εἶπε, ποὺ θὰ τύχη νὰ ἔχετε κανένα πνιγμένο, νὰ μοῦ κάνετε ἕνα τηλεφώνημα. Δὲ χρειάζεται τίποτ' ἄλλο... Ἐγὼ θὰ φροντίζω γιὰ τὴ μεταφορά του κι' ἐσεῖς δὲ θὰ μπαίνετε σὲ στενοχώριες καὶ σὲ βάσανα.

Κι' ἀπὸ τότε ἠσύχασαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο οἱ ἄνθρωποι...

Γιὰ τὸν ἐπιχειρηματία ὁ πνιγμένος εἶναι ἕνας καλὸς πελάτης. Γιὰ τοὺς λιμενικοὺς ἕνα τυπικὸ πλέον δυστύχημα...

Ὡστόσο ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἀναστατώθηκε ἡ Λιμενικὴ Ἀστυνομία τοῦ Πειραιῶς. Ἕνας λιμενοφύλακας εἶδε στὰ νερὰ τῆς Τρούμπας νὰ ἐπιπλέη τὸ πτῶμα ἑνὸς Κινέζου. Ὅταν τὸ τράβηξαν στὴν ξηρά, εἶδαν πὼς εἶχε διάφορα κτυπήματα καὶ, φυσικά, ἀνησύχησαν. Μποροῦσε νὰ ἦταν καὶ ἔγκλημα. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ λοξὰ μάτια καὶ τὸ κίτρινο δέρμα

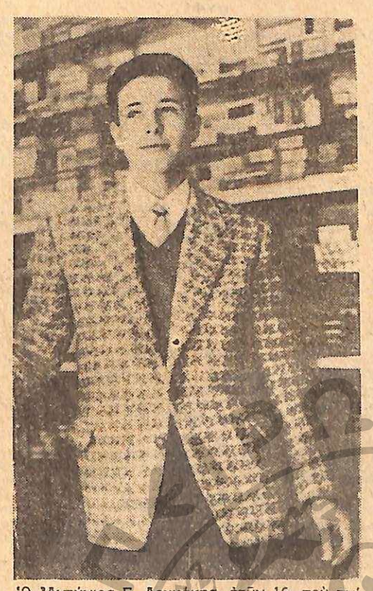

Ὁ Ἀντώνιος Γ. Δουκάκης, ἐτῶν 16, ποὺ πνίγηκε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ στὰ νερὰ τῆς Βουλιαγμένης.

μποροῦσε νὰ ἦταν καποῖος ναυτικός ἀπὸ τὰ τοσα ξένα πλοῖα ποὺ μεταφέρουν καὶ ξεφορτώνουν στὸ Λιμάνι. Θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἐπίσης καὶ κανένας ἀεγειρος ἄλλου πλοίου μιὰ κι' οἱ Κινέζοι φαιλέονται γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή. Τί εἶχε συμβῆ ὅμως σὰν ἕνα ναυτικό; Ποιός ἦτα; αὐτὸς ὁ τραγικὸς ἄνθρωπος. Τὸ περίεργο ἦταν ὅτι δὲν εἶχε δηλωθῆ στὸ Λιμενοαχεῖο καμμιὰ ἐξαφάνισι ἑνὸς ναυτικοῦ. Στὰ ροῦχα του ἐπίσης δὲν εἶχε ἀρεθῆ τίποτε ποὺ ν' ἀποκαλύπτη τὴν ταυτότητά του. Τὸ Ἰατροδικαστικὸ Ἐργαστήριο σὲ τὴ γνωμάτεσί του ἤοθε νὰ ἡσυχάση κάποιους ἀπὸ τοὺς διεξάγοντες τὴν ἔρευνα. Διαπιστώθηκε ὅτι δὲν ἔπρο κειτο περὶ ἐγκλήματος. Ὁ Κινέζος εἶχε πνιγῆ!... Μὰ ἐκεῖνο, ποὺ μπέρδευε πάλι τὰ πράγματα ἦταν ὅτι δὲν εἶχε ἀρεθῆ ἀπογόνα οἰνοπνεύματος στὸ στομάχι του. Τότε πᾶς εἶχε πέσει στὴ θάλασσα; Μάτια ἀναγνζοῦστουσαν νὰ μόβουν καμμιὰ σχετικὴ πληροφορία. Τὸ μυστήριο τοῦ Κινέζου τέλος ἤοθε νὰ φωτίση ἕνα γεγονός: Ἀπὸ ἡμέρες εἶχε δηλωθῆ στὴν Ἀθήνα ἡ ἐξαφάνισι ἑνὸς ἀορίστου ἀνθρώπου, Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς ἐπιλήπτικοῦ, ποὺ εἶχε γαθῆ ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ μάτεια τὸν ἀναζητοῦσαν οἱ δικοί του. Τέλος κατέθηκαν καὶ οἱ ἀναζητοῦντες ὅτι εἶχε ἀρεθῆ αὐτὸς ὁ... Κινέζος γιατὶ ὁ ἐξαφανισθεὶς εἶχε μογγολικὰ φαινομενικὰ Κι' ἐκεῖ στὸ Νεκροτομεῖο τὸν ἀνεγνώρισαν. Ἦτιαν ὁ ἐξαφανισθεὶς ἄνθρωπός τους. Ἐλυθη ἐπίσης καὶ τὸ μυστήριο τοῦ πνιγμοῦ τοῦ. Οἱ ἐπιλήπτικοὶ κάθε φορὰ ποὺ κυριεύονται ἀπὸ τὴν κρίσι τους γυαλίβουν μιὰ ἀκατανίκητη ἔλξι πρὸς τὸ νερό. Θέλουν νὰ βουτήξουν σ' αὐτὸ γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ φοβερὸ μαρτύριό τους!... Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς περιπατοῦσε στὴν παραλία τῆς Τρούμπας, ὅταν κυριεύτηκε ἀπὸ τὴν κρίσι τῆς ἐπιλεψίας. Σὰν τρελλὸς βούτηξε τότε στὴ θάλασσα καὶ πνίγηκε...

Ἀνοιχτὰ ἀπὸ τὰ λουτρὰ τῆς Βουλιαγμένης ἕνας λιμενοφύλακας ἐπίσης παρατηροῦσε ἀπὸ ὥρα ἕνιαν ὑποβρύχιο ψαρᾶ, ποὺ φορῶντας τὸ γυαλί του, πότε γωνότανε στὴ θάλασσα καὶ πότε ἀνέβαινε στὴν ἐπιφάνεια. Ἦταν ὁλομόναχος. Ξαφνικὰ τὸν εἶδε ποὺ ἐξάπλωσε στὴ θάλασσα κι' ἄφησε νὰ τὸν παρασύρη τὸ κῦμα. Ἔπαψε, φυσικά, νὰ τὸν προσέχη κι' ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἐποπτεία τῶν λουτρῶν. Δυὸ ὧρες ὕμως ἀργότερα περνῶντας πάλι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τῆς ἀκτῆς σκανδαλίστηκε. Ὁ ὑποβρύχιος ψαρᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη μπροῦμστα στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ νὰ εἶναι ἀκίνητος. Σκανδαλισμένος πῆρε μιὰ βάρκα κι' ἔσπευσε νὰ τὸν πλησιάση γιὰ νὰ δῆ πῶς τὰ κατάφερνε καὶ παρέμενε τόση ὥρα μὲ τὰ μοῦτρα του χωμένα στὸ νερό. Μὰ μάταια τοῦ φώναξε. Ὁ ἄνθρωπος δὲ φαίνοταν νὰ τὸν ἀκούη!... Πλησίασε τότε κοντὰ του καὶ διεπίστωσε ὅτι ἦταν πεθαμένος κι' ὅτι ἔπλεε στὸ νερό!...

Τί εἶχε συμβῆ; "Ενα γεγονὸς ποὺ δὲν εἶναι πιὰ καὶ τόσο σπάνιο στὴν Ἑλλάδα: Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, φορῶντας τὸ γυαλί εἶχε ἐξαστῆ νὰ βουτᾶ στὴ θάλασσα καὶ ν' ἀπολαμβάνη τὴν ὁλοφιλία τοῦ βυθοῦ. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ κουραστῆ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ, ἐπειδὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο νέος, ἔπαθε καρδιακὴ προσβολή κι' ἔμεινε στὸν τόπο, χωρὶς νὰ προλάβη κανεὶς ν' ἀντιληφθῆ τὴν τραγικὴ κατάστασί του!... Ὥρα πολλὴ κατόπιν ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια τὸ πτῶμα του! Ὅποιος τὸν ἔβλεπε ὅμως νόμιζε ὅτι ἐκουραζόταν καὶ φυσικά, κανεὶς δὲν τὸν πρόσεχε.

Ἔτσι τὸν τραγικὸ αὐτὸ ἄνθρωπο τὸν μάζεψε ὁ λιμενοφύλακας.

Ἀπὸ τὰ ροῦχα του κατόπιν, στὰ ὁποῖα βρέθηκε ἡ ταυτότητά του ἐξακριβώθηκε ποιός ἦτα κι' ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς οἰκείους του νὰ ἔρθουν νὰ τὸν παραλάβουν...

Οἱ δυστὶς μὲ τὴ μάσκα τὸ γυαλί, δὲν εἶναι καταλλήλες σ' ὅλες τὶς ἡλικίες. Ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ μποροῦν πολλὲς φορὲς νὰ παρουσιάσουν δυσάρεστες ἐκπλήξεις. Πρέπει νὰ εἶναι πολὺ γερὴ ἡ καρδιὰ γιὰ ν' ἀντέχη στὴν ταλαιπωρία μιᾶς συνεχοῦς καταδύσεως. Κι' ὅταν κανεὶς ἔχη περάσει τὴν ὥριμη ἡλικία, τότε μπερδεύονται πιὸ πολὺ τὰ πράγματα κι' αὐτὰ τὰ παιγνίδια γίνονται φοβερὰ ἐπικίνδυνα καὶ κάμμια φορὰ θανατηφόρα!...

Μὰ οἱ σκοτοῦδες τῶν λιμενικῶν εἶναι τόσες πολλὲς, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὶς συλλάβη τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἔγουν νὰ κάνουν μόνο μὲ τὶς χιλιάδες τῶν λουομένων, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἐκτὸς νόμου τῆς θαλάσσας. Μεγάλο βάσανό τους εἶναι οἱ μηχανόταπες ποὺ

ΘΕΟΔΩΡΑ: Η ΟΣΙΑ
ποὺ ἔζησε σὰν ἄνδρας

Ἀπὸ τοὺς Ἁγίους τῆς ἑβδομάδος

ΣΤΙΣ 11 τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, ἡ ἐκκλησία τιμᾶ τὴ μνήμη μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπιφανεῖς μονάστριες τῶν ἀρχαίων καιρῶν, τῆς ὁσίας Θεοδώρας ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ἡ Θεοδώρα ζοῦσε στὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορα Ζήνωνα (474—490) κι' ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ξακουστὲς καλλονὲς τῆς μεγάλης ἐκείνης αἰγυπτιακῆς πόλεως. Γι' αὐτὸ καὶ μετὰ τὸ γάμο της, μ' ἕναν ἄντρα ποὺ ἦταν σ' ὅλα ἄξιός της, δὲν ἔπαψαν νὰ τὴν πολιορκοῦν πολλοί, ποὺ ἡ ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά της τοὺς ἀναστάτωνε. Αὐτή, ὅμως, ἀγαποῦσε τὸ σύζυγό της καὶ φοβόταν τὸ Θεό.

Ἕνας, ὡστόσο, ἀπὸ τοὺς ἄντρες αὐτοὺς δὲν ἀποθαρρύνθηκε ἀπὸ τὴ μεγάλη της ψυχικὴ ἀντίσταση. Μὲ ἀνεξάντλητη ὑπομονὴ καὶ πολὺ λεπτὴ τέχνη, κατόρθωσε ἔτσι στὸ τέλος νὰ πετύχει τὴ Θεοδώρα σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας καὶ νὰ τὴν κάνει νὰ πέση στὸ ἁμάρτημα τῆς μοιχείας.

Ἡ Θεοδώρα, συνῆλθε καὶ κατάλαβε μονομιᾶς τὸ βαρύ της φταίξιμο. Ἡ ψυχή της ἦταν ἀγνὴ κι' ἡ μετάνοια γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει τὴ συνεκλόνισε βαθειά. Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ μὴ γυρίση στὸ σπίτι τοῦ ἄντρα της, ἀλλὰ νὰ ἐξιλεωθῆ γιὰ τὸ σφάλμα της μὲ ἰσόβια δάκρυα, προσευχὲς καὶ κακουχίες.

Πράγματι, γιὰ νὰ μὴ μπορέση νὰ τὴν ἀνακαλύψη ὁ ἄντρας της, περιπλανήθηκε γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ στὴν ἔρημο, ἀφινόντας τὸ ὡραῖο της πρόσωπο καὶ κορμὶ νὰ φρυγανιάσουν κυριολεκτικὰ κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ νὰ στεγνώσουν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα. Κι' ὅταν ἡ καλλονή της ἐξαφανίστηκε ἐντέλως καὶ στὴ θέσι της ἔβλεπε κανεὶς ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα ποὺ δὲ θυμίζε πιὰ γυναῖκα, ἀλλὰ μᾶλλον ἕνα κακοφτιαγμένον εὐνοῦχο, ἡ Θεοδώρα ἔφτασε μπροστὰ σ' ἕνα ἀντρικὸ μοναστῆρι, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ ἄσι, λίγους σταδίους ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια.

Ἀλλὰ ἂς ἀφίσουμε ἕνα βυζαντινὸ καλογηρικὸ βιβλίο, τὸν περίφημο «Εὐεργετινό», νὰ μᾶς ἱστορήση τὰ ὑπόλοιπα γιὰ τὴ Θεοδώρα:

«Μόλις ἔφθασε κι' ἦταν ἀκόμη ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ, ζητοῦσε ἐπίμονα νὰ τῆς ἀνοίξουν καὶ νὰ τὴ δεχθοῦν ν' ἀσκητέψη. Τὴ δέχτηκαν, λοιπόν, παίρνοντάς της γιὰ ἄνδρα κι' ὄχι γιὰ γυναῖκα κι' ὁ ἡγούμενος τὴ ρώτησε ἐξονυχιστικὰ γιὰ παοιὰν αἰτία εἶχε ἀποφασίσει νὰ μπῆ σὲ μοναστῆρι. Μήπως εἶχε δανεισθῆ χρήματα καὶ δὲν εὕρισκε νὰ ξεπληρώση τὸ χρέος; Ἢ μήπως εἶχε κάνει φόνο; Ἢ μήπως ἀπὸ φτώχεια;

»—Γιὰ τίποτε ἀπ' αὐτά, πάτερ μου, ἀποκρίθηκε ἡ Θεοδώρα. Θέλω ἁπλῶς νὰ μείνω μακρυὰ ἀπὸ τὴν τύρβη τοῦ κόσμου καὶ νὰ κλάψω γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου.

»—Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά σου; τὴν ἐναρώτησε ὁ ἡγούμενος.

»—Θεόδωρος, εἶπε ἐκείνη.

»—Νὰ μὴ θαρρῆς, λοιπόν, ἀδελφὲ Θεόδωρε, τῆς ἀπάντησε ὁ ἡγούμενος, ὅτι ἐδῶ θὰ τὰ περνάς ἐκουράστα. Νὰ ξέρης, ὅτι ἂν ἀποφασίσης νὰ μπῆς κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς ὑπακοῆς, θὰ κάνης ὅλες τὶς δουλαχανικά. Θὰ βγάζης νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ θὰ τὸ κρυβαλᾶς. Ἀλλὰ κι' ἐξωτερικὲς ὑπηρεσίες θὰ κάνης, πηγαίνοντας στὴν Ἀλεξάνδρεια ἀτὴν πραγματικὴ ἀνάγκη. Κι' ὅλα αὐτὰ δὲ θὰ σοῦ γίνωνται καθόλου πρόφασι γιὰ νὰ παραμελῆς τὸν ἀσκητικό σου ἀγῶνα. Θὰ νηστεύης καὶ θὰ προσεύχεσαι καὶ θὰ δουλαγωγῆς τὸ σῶμα σου μὲ κάθε λογῆς κατοπόνισι.

»Αὐτὰ τὰ ἄκουσε μὲ προσοχὴ ἡ μακαρία Θεοδώρα καὶ λογιάζοντάς τα σὰν χαρὰ καὶ σὰν ἐντούσημα τῆς ψυχῆς της, ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὰ ἐκτελῆ. Κι' ἔτσι κατατάχθηκε στὴν ἁγία ἐκείνη χορεία τῶν μοναχῶν. Καταφρόνησε κάθε φρόνημα σωσκικὸ καὶ κοσμικὸ κι' ἀφωσιώθηκε ἀφοσιωτικὰ στὴ βαρειὰ της ἄσκησι, χωρὶς νὰ ποοφασισθῆ ποτὲ πιὰ τῆς τὸ παραμικρό, σὲ ὁποια διακονία τῆς ἀριξαν.

»Ὀχτώ, λοιπόν, χρόνια φύτευε καὶ πότιζε τὸν λαχανόκηπο ποὺ χρειαζόταν τὸ μοναστῆρι. Ἄλεθε κάθε μέρα τὸ σιτάρι, κοσκινίζε τὸ ἄλεῦρι, τὸ ζύμωνε κατόπιν κι' ἔψηνε τὰ ψωμιὰ γωρὶς νὰ ποαομελῆ νὰ μαγειρεύη καὶ τὰ διάφορα λαχανικά, ποὺ μὲ αὐτὰ μονάχα τοέφονταν οἱ ἀδελφοί, νεκρώνοντας τὰ σώματά τους. Οὔτε κι' ἔλεψε ποτὲ τῆς ἀπὸ καμμιὰ σύναξι».

Τὸ πραγματικὸ φῦλο τοῦ μοναχοῦ Θεοδώρου ἀποκαλύφθηκε μόνο μετὰ θάνατον. Τὸ συναξάοι τῆς 'Οσίας ἀναφέοει ὅτι ὁ σύζυγός της εἰδοποιήθηκε ἀπὸ ὅοαμα, κι' ἔτοεξε στὸ μοναστῆοι, ὅποου πολλαοὲ νὰ ἀγκαλιάση καὶ νὰ ἀσπασθῆ τὸ σῶμα της, πρὶν τὸ κατεβάσουν στὸν τάφο. Τὸ σῶμα αὐτὸ ποὺ εἶχε ὄχι ἁπλῶς σκληρὰ ἐξαγνισθῆ, ἀλλὰ κι' ἀγιάσει.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

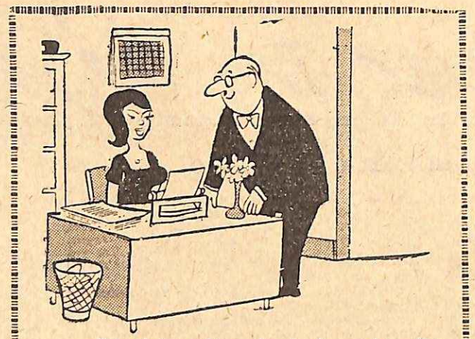

— *Σᾶς βρίσκω λίγο γλωμή, δεσποινίς... Μήπως θέλετε νὰ περάσετε μαζί μου τὶς διακοπές σας κοντὰ στὴ θάλασσα;*

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΟΥΦ!...

Πάει ὁ Αὔγουστος ὁ μήνας, ποὺ ἀφόρητος κατέστη
μὲ τὴν πλήρη ἀπονοιά του καὶ τὴν μόνιμή του ζέστη,
ποὺ ἐβάλθηκε μὲ πείσμα καὶ μανία νὰ μᾶς ψήση
κι' ἀθλητὴ στὴν 'Ολυμπιάδα ζωντανὸ νὰ μὴν ἀφήση!

★

Δὲ γνωρίσαμε ποτέ μας τέτοια κύματα καυτὰ
καὶ γιὰ λίγο μελτεμάκι ἐστενάξαμε μὲ πόνο
κι' ὅμως εἶναι ὡρισμένοι, ποὺ σοῦ λένε μ' ὁλ' αὐτά:
«Αὔγουστε, καλέ μου μήνα, νἀσουν... δυὸ φορὲς τὸ (χρόνο!»)

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Ἦρθε ἡ Ταίηλορ στὴν Ἀθήνα, ἦρθε καὶ ὁ Μπελα— (φόντε
καὶ πολλοὶ ἀστέοες ἄλλοι εἶναι ἀπὶκο καὶ ἀμόντε
στὴν ὡοαία μας τὴ χώοα καὶ τὴν ἔνδοξη νάρθοῦν
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν χιλιάδων θαυμαστῶν τους νὰ (βοεθοῦν...

★

Μὰ ξοπίσω τους ὁ κόσμος, ὅπως ἄλλοτε, δὲν τρέχει
καὶ ποσῶς τοὺς ἐπιγείους τοὺς... ἀστέρες δὲν προ- (σέχει,
γιατὶ μόνον πρὸς στὰ ὕψη στρέφει βλέμμα διαρκὲς
καὶ κυττάζει τὶς τιμές μας ποῦναι... ἀστρονομικές!

ΕΡΓΑ ΑΙΩΝΙΑ

Τὸ κοινὸν πληροφορεῖται μὲ κατήφεια μεγάλη,
ἡ 'Ομόνοια πὼς θἄχη «ράβε-ξήλωνε» καὶ πάλι
καὶ μεγάλες φασαρίες καὶ δαπάνες θ' ἀπαιτήση,
γιατὶ πρέπει καὶ ὁλίγη πρασινάδα ν' ἀποκτήση!

★

Δηλαδὴ τὰ βάσανά μας δὲν τελείωσαν ἀκόμα
μὰ συχνὲς φορολογίες τέτοια («πλὰς») προοιωνίζει
κι' ὁ ἀστὸς μόλις ἀκούη γιὰ τὸ... πράσινο τὸ χρῶμα,
χρῶμα ἀλλάζει αὐτομάτως καὶ... πρασινοκιτρινίζει!

ΔΙΠΛΟΣ ΚΑΗΜΟΣ

Τὰ μαντᾶτα τῆς Περσίας σκοῦρα γίνοντ' ὅδο πᾶνε
κι' ἀρκετοὶ σπαζοχολιάζουν καὶ πολλοὶ καρδιοχτυ- (πᾶνε
γιατὶ ἄλλοι τοὺς προβλέπουν ζωηρὴ ἀναμπουμπούλα
κι' ἄλλοι βλέπουνε κοντά τους τοῦ πολέμου τὸν (μπαμπούλα!

★

Σαστισμένος ζῆ κι' ὁ Σάχης μέσ' σ' αὐτὴ τὴν πα- (ραζάλη
κι' ἐνῶ λέει πὼς ἡ ὁαράχ του... τοκετοὺς θἄχη ἀ- (νωδύνους,
ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος βλέπει, μὲ λαχτάρα του μεγάλη,
τὴν κατάσταση τὴν ὅλη ποὺ ἐγκυμονεῖ κινδύνους!

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Πλείστες ξένες ἐταιρεῖες καὶ μὲ κοῦοος διεθνὲς
τακτικὲς μᾶς κάνουν κρούσεις καὶ προτάσεις τους (συνχνὲς
κι' ἐλαφρόπετοα ζητᾶνε νὰ τοὺς στέλνουμε γοαμμή,
μὲ καλοὺς, ἐν γένει, ὅοους καὶ συμφέοουσα τιμή.

★

Ἂς μὴ κάνουμε, ἐπομένως, τὸν πολύτιμο καιοὸ
καὶ ἂς στειλουμε στὰ ξένα... ἐλαφοόπετοες ἐν (τάχει,
γιατὶ ἔτσι μὲ τοὺς ξένους τζίοο θἄχουμε γεοὸ
καὶ... βαοὺτητα μεγάλη τὸ ἐμποοιό μας θἄχη!

ΤΙ ΚΑΛΑ!

Κατηρτίσθη νέο «πλάνο» καὶ αὐτὸ πενταετὲς
κι' ἐκθειάζονται ἀρμοδίως οἱ πολλὲς του ἀρετές
γιατὶ μέσ' σὲ πέντε χρόνια, εἴτε σ' ἕξη τὸ πολύ,
θέμα ὑγείας καὶ προνοίας δὲ θὰ μᾶς ἀπασκολῆ...

★

Θὰ χτιστοῦν νοσοκομεῖα εἰδικὰ γιὰ τοὺς ἀπόρους,
θὰ ὑπάρχουν ἰατρεῖα γι' ἀσθενεῖς καὶ ὁδοιπόρους
κι' ἀμερίμνως θὰ περνᾶμε, δίχως περιττολογία,
ἐὰν ζήσουμε ὡς τότε κι' ἐὰν ἔχουμε... ὑγεία!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἀλληλογραφία
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ παρακαλοῦμε τοὺς ἀναγνῶστες, ποὺ ἀπευθύνονται στὴν ἀλληλογραφία τοῦ διαγωνισμοῦ νὰ εἶναι σύντομοι καὶ νὰ ζητοῦν χωρὶς περιστροφὲς καὶ προλόγους αὐτό, ποὺ θέλουν νὰ πληροφορηθοῦν. Ἐπίσης τὰ γράμματα, ποὺ συνοδεύουν τὶς φωτογραφίες νὰ εἶναι κι' αὐτὰ σύντομα καὶ νὰ περιέχουν τὰ στοιχεῖα, ποὺ ζητοῦμε χωρὶς ἐγκωμιαστικὲς γιὰ τὸν ἀποστολέα προσθήκες.

Ὅσοι μᾶς γράφουν ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψι τους πὼς ἀπαντοῦμε μόνο ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ καὶ ποτὲ ταχυδρομικῶς. Τέλος παρακαλοῦνται ὅσοι μᾶς ἔγραψαν κι' ἔστειλαν τὶς φωτογραφίες τους νὰ παρακολουθοῦν τὴ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας, γιὰ νὰ μάθουν ἂν ἐλήφθησαν οἱ φωτογραφίες τους, ἂν εἶναι κατάλληλες ἢ ὄχι καὶ νὰ μὴ μᾶς βομβαρδίζουν μὲ ἀλλεπάλληλα γράμματα, δυσχεραίνοντας ἔτσι τὴν ὅλη διαδικασία.

ΣΤΕΛ. ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΝ, Ν. Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι: Ἡ φωτογραφία ποὺ μᾶς στέλνετε εἶναι ἀνεπαρκὴς. Παρακαλοῦμε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Πολύγωνον, Ἀθῆναι: Οἱ φωτογραφίες ποὺ μᾶς στέλνετε εἶναι ἀκατάλληλες. Παρακαλοῦμε νὰ μᾶς στείλετε τουλάχιστον ἄλλη μιά, κεφάλι ἢ μπούστο, σὲ σχῆμα καρτ-ποστάλ, ὅλως εἶναι ἀδύνατη ἡ συμμετοχὴ στὸ διαγωνισμό μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΡΗΓΑΚΟΝ, Βοτανικόν, Ἀθῆναι: Δὲν ἀναγράφετε τὴ διεύθυνσί σας οὔτε μέσα στὸ γράμμα σας, οὔτε πάνω στὸ φάκελλο. Στεῖλτε την μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία. Οἱ φωτογραφίες σας εἶναι καλές.

ΣΠΥΡΟΝ ΒΛΑΧΟΝ, Ἀθῆναι: Πήραμε τὶς φωτογραφίες σας ἀπὸ τὸν κ. Καραπατσόπουλο, καθὼς καὶ τὸ γράμμα σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

ΜΙΧΟΝ ΤΡΑΪΚΟΠΟΥΛΟΝ, Ν. Ἰωνία, Ἀθῆναι: Μᾶς στέλνετε δυὸ ὅμοιες φωτογραφίες καὶ μιὰ τρίτη τελείως ἀκατάλληλη λόγω τῶν διαστάσεων της. Γιατί δὲ φροντίσατε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ;

ΝΙΚ. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΝ, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι: Τὸ γράμμα ποὺ συνοδεύει τὶς φωτογραφίες, πρέπει νὰ εἶναι σύντομο καὶ νὰ περιέχη, χωρὶς περιττολογίες τὰ στοιχεῖα ποὺ ζητοῦμε. Ἐσεῖς μᾶς στέλνετε ἕνα γράμμα ἀπὸ ἑξῆ πυκνογραμμένες σελίδες καὶ μιὰ μικρὴ φωτογραφία γιὰ ταυτότητα. Διαβάσατε προσεκτικὰ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ φροντίστε νὰ συμμορφωθῆτε μ' αὐτούς, γιὰ νὰ συμπεριληφθῆτε στὸ ἄλμπουμ τῶν ὑποψηφίων ἀστέρων.

ΙΚΑΡΟΝ, Πατήσια, Ἀθῆναι: Μᾶς ζητᾶτε νὰ μὴ δημοσιεύσωμε τὶς φωτογραφίες σας κι' ὅμως τὸ γράμμα σας περιέχει μιὰ καὶ μόνη φωτογραφία. Παρακαλοῦμε νὰ μᾶς στεῖλετε τουλάχιστον ἀκόμη μιά, (μαύρη) κεφάλι ἢ μπούστο σὲ σχῆμα καρτ ποστάλ. Παρακαλοῦμε ἐπίσης νὰ φροντίζετε νὰ κολλᾶτε στὸ γράμμα σας τὸ κανονικὸ γραμματόσημο, γιατί, καθὼς θὰ ξέρετε, τὸ ταχυδρομεῖο καταλογίζει τὸ διπλάσιο στὸν παραλήπτη.

ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΝ, Ἀθῆναι: Λάβαμε τὶς φωτογραφίες σας, τὸ γράμμα ὅμως, ποὺ τὶς συνοδεύει εἶναι ἐλλιπές. Δὲν περιέχει οὔτε τὸ πραγματικό σας ὄνομα οὔτε τὴ διεύθυνσί σας, οὔτε καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ ζητοῦμε. Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ διαβάσετε τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ μας καὶ νὰ συμμορφωθῆτε μ' αὐτούς.

ΤΖΙΜΜΥ ΠΟΥΛΟΝ, Σουέζ, Αἰγύπτου: Οἱ φωτογραφίες, ποὺ μᾶς στέλνετε δὲν εἶναι ἀκριβῶς αὐτὲς ποὺ ζητοῦμε. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καὶ τόσο σημαντικὸ κοντὰ στὸ ἄλλο ἐμπόδιο ποὺ ὑπάρχει. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ βρεθῆτε στὴν Ἀθήνα ὅταν θὰ σᾶς καλέσουν γιὰ γύρισμα—σὲ περίπτωσι ἐπιτυχίας—τὴ στιγμὴ ποὺ ὑπηρετεῖτε πάνω σὲ πλοῖο, ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ;

ΑΝΝΑ ΛΟΥΚΑ, Θεσσαλονίκη: Γιὰ ν' ἀποφύγωμε περιττὲς μετακινήσεις καὶ ταλαιπωρίες τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἰδίως τῶν ἀναγνωστριῶν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ποὺ παίρνουν μέρος στὸ διαγωνισμό μας, θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἔρθωμε σ' ἐπαφὴ μαζί τους μὲ τὰ διάφορα ἐξωτερικὰ συνεργεῖα τῆς «Φίνος—Φίλμ», ποὺ μεταβαίνουν στὶς διάφορες πόλεις γιὰ τὸ γύρισμα ἐξωτερικῶν σκηνῶν τῶν διαφόρων φίλμ. Κάνετε, λοιπόν, ὑπομονή. Φροντίζουμε σ' ὅλα τὰ προβλήματα ποὺ παρουσιάζονται νὰ βροῦμε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ πρακτικὲς λύσεις.

ΝΤΙΝΟΝ ΝΤΑΒΕΛΗΝ, Τρίπολιν: Τονίζομε σὲ κάθε τεύχος μας πὼς δὲν δημοσιεύονται οἱ φωτογραφίες ἐφ' ὅσον τὸ ζητήση αὐτὸ ὁ ἀποστολέας. Ἐὰν θέλετε νὰ πάρετε μέρος στὸ διαγωνισμὸ στεῖλατε μας τὶς φωτογραφίες ποὺ ἐχτάμε. Χωρὶς αὐτές, κάθε συζήτησι περιττεύει.

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ (19 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, πιστεύει πὼς ὁ «Θησαυρὸς» θὰ τὸν βοηθήση νὰ πραγματοποιήση τὸ ὄνειρό του.

Ο ΤΑΚΗΣ ΔΕΛΑΒΙΑΣ (22 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, δδηγεῖ αὐτοκίνητο καὶ μοτοσυκλέττα, ξέρει δὲ ἱππασία καὶ κολύμπι.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΛΥΔΑΚΗΣ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους, ποὺ ἔσπευσαν νὰ δηλώσουν συμμετοχὴ στὸ Διαγωνισμὸ μας.

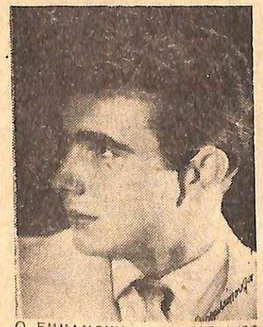

Ο ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΟΜΗΣ (19 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἐπιθυμεῖ ἀπὸ μικρὸς νὰ γίνη ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἡ «Φίνος—Φίλμ» χρειάστηκε μερικὲς νέες γιὰ νὰ πλαισιώσουν τὴν ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ καὶ τὸν ΔΗΜΗΤΡΗ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ στὸ πρῶτο ἔγχρωμο φίλμ, ποὺ θὰ γυρίση. Πρόκειται γιὰ μιὰ αἰσθηματικὴ κωμῳδία, τῆς ὁποίας τὸ μεγαλύτερο μέρος θὰ γυρισθῆ στὰ μαγευτικὰ νησιά μας καὶ πάνω σὲ πλοῖα. Ἔτσι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀμοιβή τους καὶ τὴν εὐκαιρία, ποὺ τοὺς δίνεται νὰ δείξουν τὸ ταλέντο τους, ὅσες ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας ἐκλεγοῦν τελικά, θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ κάνουν καὶ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστα ταξίδια καὶ νὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ πῶς ζοῦν καὶ πῶς ἐργάζονται δυὸ ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ κινηματογράφου μας.

Στὸ προηγούμενο τεύχος μας δημοσιεύσαμε τὰ ὀνόματα τῆς πρώτης ὁμάδος, ποὺ εἰδοποιήθηκε νὰ παρουσιαστῆ στὰ στούντιο τῆς Φινος Φίλμ. Θὰ ἐπακολουθήσουν συντόμως ἄλλες προσκλήσεις.

Γὰ μελη τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ κοίνη ἐκείνους καὶ ἐκείνες, ποὺ θὰ πάρουν μέρος στὸ Διαγωνισμὸ τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ τῆς «Φίνος—Φίλμ» εἶνε κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ τὰ ἀκόλουθα:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ (Ἰταλὸς ὁπερατὲρ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΛΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ (Σκηνοθέτης)
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ. (Σκηνοθέτης)
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ (Μακιγιὲρ)
ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ (Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΩΛΤΕΡ (Ἄγγλος ὁπερατὲρ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἠθοποιὸς)
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ (Συγγραφεὺς - Σκηνοθέτης)
ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ ΜΑΝΟΣ (Μουσικοσυνθέτης)

Σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι ν' ἀνακαλύψη τὸ ταλέντο ποὺ βρίσκεται κρυμμένο μέσα σὲ ὁποιοδήποτε ἄτομο καὶ νὰ τὸ φέρη μπροστὰ στὸ φῶς τῶν προβολέων τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο.

Ἡ ὁμορφιὰ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ προσόν, δὲν εἶναι ὅμως ἀπαραίτητη προϋπόθεσι γιὰ τὴ συμμετοχὴ στὸν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Δὲν ὑπαρχει, ἐξ ἄλλου, κανένας περιορισμὸς καὶ καμμιὰ δέσμευσι. Μποροῦν νὰ πάρουν μέρος πρόσωπα οποιασδήποτε ἡλικίας, ἀρκεῖ βέβαια νὰ ἔχουν κάποιο ταλέντο ἢ νὰ πιστεύουν ὅτι ἔχουν

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν καὶ ἀπὸ σήμερα νὰ δηλώσουν συμμετοχὴ στὸ Διαγωνισμό, ἀρκεῖ νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τοὺς κάτωθι τρεῖς ὅρους:

1) Θὰ βγάλουν δυὸ καθαρὲς φωτογραφίες σὲ σχῆμα καρτ-ποστάλ, δηλαδὴ ἕνα κεφάλι ἢ μπούστο καὶ μιὰ ὁλόσωμη.

2) Στὴν ἐπιστολή, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι εὐανάγνωστη καὶ γραμμένη πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀποστολέα, νὰ ἀναφέρωνται οἱ γνώσεις του (σχολικὲς σπουδὲς καὶ τυχὸν ξένες γλῶσσες, μουσική, γοῦς κλασσικὸς ἢ μοντέρνος, κολύμπι, ποδήλατο, σκί, σωφάρισμα, κλπ.) ἀπαραιτήτως δὲ καὶ ἡ ἡλικία.

3) Θὰ ἐσωκλείσουν τὶς φωτογραφίες στὸ γράμμα καὶ θὰ τὸ στείλουν στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ», Δραγατσανίου 4, (4ος ὄροφος) Ἀθῆναι (Τμῆμα Κινηματογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ), χωρὶς ἄλλη ἐπιβάρυνσι.

Ὁ διαγωνισμός, βέβαια, δὲν ἀφορᾶ μόνο τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς διαμένοντας στὴν ἐπαρχία (γι' αὐτὸ ἄλλωστε χαρακτηρίστηκε καὶ Πανελλήνιος). Γιὰ τοὺς τελευταίους οἱ δυὸ φίρμες ἐμπιστοσύνης

ΘΗΣΑΥΡΟΣ – ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

ἔχουν καταστρώσει ἕνα σχέδιο ἐπαφῆς μαζί τους, ποὺ θ' ἀνακοινωθῆ ἐν καιρῷ.

Οἱ φωτογραφίες, ποὺ λαβαίνομε συγκεντρώνονται—κατὰ κατηγορίες—σὲ ἄλμπουμ, τὰ ὁποῖα ὁ «Θησαυρὸς» θὰ ἔχη στὴ διάθεσι τῶν Ἑλλήνων σκηνοθετῶν.

Ὅπως νοάψαμε ἤδη, ἡ «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ» θὰ βραβεύση τοὺς τέσσερις πρώτους, ποὺ θὰ διακριθοῦν στὸ διαγωνισμό μας (δυὸ ἀπὸ τὸ κάθε φῦλο) καὶ θὰ τοὺς δώση ἀμέσως τὴν εὐκαιρία νὰ πρωταγωνιστήσουν σὲ φίλμ καὶ νὰ ἀμειφθοῦν μὲ τὴν τρέχουσα τιμὴ τῶν ἄλλων πρωταγωνιστῶν.

Ἐπίσης γιὰ ὅσους διαπιστωθῆ ὅτι ἔχουν μὲν ταλέντο, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἀπαιτουμένη τεχνικὴ κατάρτισι, ἡ «ΦΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ» καὶ ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ἔχουν ἐξασφαλίσει 20 ὑποτροφίες (δέκα ἐκπροσώπων ἀπὸ τὸ κάθε φῦλο) σὲ κινηματογραφικὲς σχολές.

(Στὴ σελίδα 6 ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Διαγωνισμοῦ μας)

Τὸ ΑΣΤΕΡΙ ΔΙΧΩΣ ΛΑΜΨΙ (14 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἔχει πρωταγωνιστήσει σὲ πολλὲς θεατρικὲς παραστάσεις καὶ διακρίθηκε πάντοτε χάρις στὸ ταλέντο της.

Η ΚΑΙΤΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἔλαβε πρόσκλησι τῆς Φίνος - Φίλμ, γιὰ νὰ πάρη μέρος σ' ἕνα πρῶτο γύρισμα.

Η ΝΙΝΑ ΚΩΣΤΑΚΗ (14 χρόνων), ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο Κρήτης, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑποκριτικό της ταλέντο, χορεύει καὶ τραγουδάει.

Η ΜΑΡΙΑ ΓΙΑΝΝΟΒΙΤΣ (8 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀγαπᾶ τόσο τὸν κινηματογράφο, ὅσο καὶ τὸ θέατρο.

Μιά ἄποψη τῆς πλατείας Σολωμοῦ στὴ Νέα Ζάκυνθο.

Η ΝΕΑ ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Ἕνας ἰδεώδης τόπος τουρισμοῦ

ΠΛΗΣΙΑΖΟΝΤΑΣ μὲ τὸ βαπόρι στὴ Ζάκυνθο, ὁ ταξιδιώτης ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς τίποτα δὲν ἄλλαξε ἀπὸ τὴν παλιὰ πολιτεία. Τὸ χαρακτηριστικὸ βενετσιάνικο κάστρο - ποὺ τὸ σεβάστηκε ὁ σεισμὸς — ἔχει καὶ σήμερα γιὰ κορῶνα της ὅπως καὶ ἄλλοτε. Καὶ τὰ μεγαλόπρεπα δημόσια κτίρια, ποὺ ὑψώθηκαν γύρω ἀπὸ τὸ λιμάνι στὴν καινούργια Ζάκυνθο, θυμίζουν τὴν παλιά:

«Ποῦχε τὰ σπιτια τὰ ψηλὰ κάτω στὸ περιγιάλι»).

Ὅταν ὅμως βγῆ στὴν ξηρά, βλέπει τὴ διαφορὰ μεταξὺ τῆς παλιᾶς καὶ τῆς καινούργιας, ποὺ ἀνοικοδομήθηκε ἐκ θεμελίων μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ 1953. Ἂν καὶ στὴ νέα πόλι προσπάθησαν νὰ διατηρήσουν τὴ ζακυνθίειαν ἀρχιτεκτονική, διαφέρει ὡστόσο οὐσιαστικὰ ἀπ' τὴν παλιά

Νὰ κάνωμε τώρα τὴ σύγκρισι μεταξὺ τῆς προσεισμικῆς Ζακύνθου καὶ τῆς τωρινῆς θὰ ἦταν ἀχάριστο καὶ παράλογο. Μία πολιτεία, ποὺ ἐργάστηκαν γι' αὐτὴν οἱ αἰῶνες καὶ ἡ ὁποία εἶχε πάρει τὸ φωτοστέφανο τῆς παλαιότητος δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ συγκριθῆ μὲ μιὰ νεοφτιαγμένη πόλι. Ἂν μὴ τι ἄλλο, λέπει ἀπὸ τὴν καινούργια ὁ συναισθηματικὸς παράγων καὶ ἡ ὁμορφιὰ τῶν ἀναμνήσεων. Καθὼς δὲ ἔγραφα καὶ ἀλλοτε: «Κονένας δὲ χάλασε τὴ παλιὰ Ζάκυνθο γιὰ νὰ φτιάξη τὴ νεα. Μιὰ θεομηνία τὴν ἔξαφανισε πάοριξα Κι' ἐπάνω στὴ θαμένη πολιτεία ὑψώθηκε ἡ σημερινή, ποὺ ὑπερέχει ἀπόλυτα συγκρινομένη μὲ τὶς ἄλλες ζαναχτισμένες σεισοπλήκτες πόλεις, μὲ τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ γίνη καὶ ἡ σύγκρισι. Γιὰ τὴν παλιά, ἄλλωστε, Ζάκυνθο ἔχει ἀσκληθῆ κατ' ἐπανάληψι ἡ στήλη αὐτή. Τώρα θὰ δώσωμε μιὰ εἰκόνα τῆς καινούργιας, ὁ-ταῖο ταξίδι.

Ἡ σημερινὴ Ζάκυνθος εἶναι μία ὡραία πόλι, μὲ ἐπιδηλητικὰ δημόσια κτίρια καὶ μὲ μικρὰ —μονάρφορα καὶ δίωρφα—ἰδιωτικὰ σπίτια. Καμμιὰ ἑλληνικὴ ἐπαρχία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Ρόδο, δὲν ἔχει τὰ μεγαλόπρεπα δημόσια κτίρια τῆς Ζακύνθου, ποὺ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ τὰ ζήλευε καὶ ἡ πωτεύουσα. Τέσο στὰ δημόσια κτίρια, ὅσο καὶ στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πόλεως προσπάθησαν νὰ διατηρήσουν τὴν παλιὰ ζακυνθινὴ ἀρχιτεκτονική, διαφέρει ὡστόσο οὐσιαστικὰ ἀπ' τὴν παλιά

Νὰ κάνωμε τώρα τὴ σύγκρισι μεταξὺ τῆς προσεισμικῆς Ζακύνθου καὶ τῆς τωρινῆς θὰ ἦταν ἀχάριστο καὶ παράλογο. Μία πολιτεία, ποὺ ἐργάστηκαν γι' αὐτὴν οἱ αἰῶνες καὶ ἡ ὁποία εἶχε πάρει τὸ φωτοστέφανο τῆς παλαιότητος δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ συγκριθῆ μὲ μιὰ νεοφτιαγμένη πόλι. Ἂν μὴ τι ἄλλο, λέπει ἀπὸ τὴν καινούργια ὁ συναισθηματικὸς παράγων καὶ ἡ ὁμορφιὰ τῶν ἀναμνήσεων. Καθὼς δὲ ἔγραφα καὶ ἀλλοτε: «Κονένας δὲ χάλασε τὴ παλιὰ Ζάκυνθο γιὰ νὰ φτιάξη τὴ νεα. Μιὰ θεομηνία τὴν ἔξαφανισε πάοριξα Κι' ἐπάνω στὴ θαμένη πολιτεία ὑψώθηκε ἡ σημερινή, ποὺ ὑπερέχει ἀπόλυτα συγκρινομένη μὲ τὶς ἄλλες ζαναχτισμένες σεισοπλήκτες πόλεις, μὲ τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ γίνη καὶ ἡ σύγκρισι. Γιὰ τὴν παλιά, ἄλλωστε, Ζάκυνθο ἔχει ἀσκληθῆ κατ' ἐπανάληψι ἡ στήλη αὐτή. Τώρα θὰ δώσωμε μιὰ εἰκόνα τῆς καινούργιας, ὁ-ταῖο ταξίδι.

Ἡ σημερινὴ Ζάκυνθος εἶναι μία ὡραία πόλι, μὲ ἐπιδηλητικὰ δημόσια κτίρια καὶ μὲ μικρὰ —μονάρφορα καὶ δίωρφα—ἰδιωτικὰ σπίτια. Καμμιὰ ἑλληνικὴ ἐπαρχία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Ρόδο, δὲν ἔχει τὰ μεγαλόπρεπα δημόσια κτίρια τῆς Ζακύνθου, ποὺ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ τὰ ζήλευε καὶ ἡ πωτεύουσα. Τέσο στὰ δημόσια κτίρια, ὅσο καὶ στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πόλεως προσπάθησαν νὰ διατηρήσουν τὴν παλιὰ ζακυνθινὴ ἀρχιτεκτονική. Ἡ παραλιακὴ ὁδὸς — ἡ περίφημη Στράτα Μαρίνα — μὲ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου στὸ ἕνα ἄκρο καὶ τὴν ὡραία πλατεία τοῦ Σολωμοῦ στὸ ἄλλο, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἀρχιτεκτονικὰ συνκροτήματα ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ Ἑλλάς.

Ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς τῆς Ζακύνθου ἕνα μεγάλο μέρος δεσώθη καὶ στεγάζεται σήμερα στὸ ὡραῖο μουσεῖο, ποὺ κτίστηκε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Κάπου 800 εἰκόνες, ἀριστῆς μεταβυζαντινῆς τέχνης — οἱ περισσότερες ἀνήκουν στὴν Κρητικὴ καὶ στὴν Ἑπτανησιακὴ σχολὴ — ἐκτίθενται στὶς εὐρύχωρες καὶ καλοφωτισμένες αἴθουσες τοῦ μουσείου. Σὲ ἰδιαίτερες αἴθουσες ἔχουν τοποθετηθῆ ἐξαιρετικῆς τέχνης ξυλόγλυπτα τέμπλα, ἀπὸ ναοὺς ποὺ γκρεμίστηκαν, ὁλόκληρο τὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς ἐκκλησίας μὲ «φρέσκα» τοῦ 16ου αἰώνα καὶ πολλὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα καλλιτεχνήματα. Ὑπολογίζουν ὅτι τὸ 50% ἀπὸ τὶς εἰκόνες, ποὺ εἶχαν οἱ ζακυνθινὲς ἐκκλησίες ἔχει διασωθῆ

Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μουσεῖο βρίσκεται ἡ δημοσία βιβλιοθήκη, σ' ἕνα ὡραῖο διαίτερο οἴκημα. Ἔχει σήμερα περὶ τὶς 8 χιλιάδες τόμους βιβλίων, ποὺ προέρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ δωρεές. Ἄλλοτε ἡ Ζάκυνθος εἶχε μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἑλληνικὲς βιβλιοθήκες. Μὲ σπάνιες ἐκδόσεις βιβλίων, πολύτιμα χειρόγραφα καὶ σπουδαίους ζωγραφικοὺς πίνακες ποὺ μερικοί, ὅπως τῆς ναυμαχίας τῆς Ναυπάκτου, ἦσαν μονοδικοὶ στὸ εἶδος τους. Ὁλόκληρη ὅμως ἡ παλιὰ βιβλιοθήκη κατεστράφη ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ ποὺ ἀκολούθησε τὸ σεισμὸ τοῦ 1953.

Τώρα πρόκειται νὰ χτιστῆ καὶ τὸ μουσεῖο τοῦ Σολωμοῦ, ποὺ θὰ περιλαβῆ ἐνθύμια καὶ χειρόγραφα τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ. Πρόκειται ἐπίσης νὰ γίνουν μνημεῖα γιὰ τοὺς δύο ἄλλους μεγάλους ποιητὲς τῆς Ζακύνθου, τὸν Κάλβο καὶ τὸ Φώσκολο.

Στὰ ἀζιοθέατα τῆς πόλεως καὶ τῆς γύρω περιοχῆς θὰ πρέπει νὰ μνημονεύσωμε τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, πολιούχου τοῦ νησιοῦ, ποὺ δὲν ἔπαθε τίποτα ἀπὸ τοὺς σεισμούς, γιατὶ ἦταν κτισμένη ἀπὸ μπετὸν ἀρμέ, τὶς ἐκκλησίες τῆς Πόκαλης καὶ τὴν Κυρία τῶν Ἀγγέλων, ποὺ ζαναχτίστηκε στὴν ἴδια θέσι μὲ τὸν ἐσωτερικό της διάκοσμο, τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Ρῶμα, ποὺ ἐπίσης ζαναχτίστηκε ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἀπόγονο τῆς οἰκογενείας Ρῶμα καὶ βουλευτὴ Ζακύνθου κ. Διονύσιο Ρῶμα κατὰ ἕνα ὄροφο χαμηλότερο. Διατηρήθηκε ὅμως τὸ ἐσωτερικό του ὅπως ἀκριβῶς ἦταν πρὶν ἀπὸ τὴν κα ταστροφή μὲ τὸν πλούσιο διάκοσμο, τὰ παλιὰ ἐπιπλα, καὶ τὶς ἱστορικὲς εἰκόνες.

Θὰ σημειώσω ἀκόμα στὰ ἀξιοθέατα τὸν ρωμαντικὸ «Κόκκινο βράχο», ποὺ τὸν ἀποθανάτισε ὁ Ξενόπουλος στὴ φωτεινὴ Σάντρη, τὴν τοποθεσία τοῦ Στράνη στὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ζακύνθου, ὅπου κατέρευσε καὶ ἐμπνεύσθηκε ὁ ἐθνικὸς μας ποιητής. Ἐκεῖ κοντὰ βρίσκεται καὶ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Σολωμοῦ στὸ Ἀκρωτήρι, μιὰ θαυμασία θερινὴ ἐπαυλι, ποὺ καταστράφη στοὺς τελευταίους σεισμούς. Ὁ σημερινὸς ὅμως ἰδιοκτήτης τοῦ ἀρχοντικοῦ, ὁ ἐγκατεστημένος στὴν Ἀγγλία κ. Ι. Χρονόπουλος, τὸ ζαναχτισε, ὅπως ἀκριβῶς ἦταν πρὶν ἀπὸ τὸ σεισμό ἀλλὰ κατὰ ἕνα ὄροφο χαμηλότερο. Τὸ ἀρχοντικὸ αὐτὸ εἶναι ἐπὶ πλέον χτισμένο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γραφικώτερες τοποθεσίες τῆς Ζακύνθου, στὴν κορυφὴ ἑνὸς κατάφυτου λόφου.

Ἀλλὰ τὸ πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ νησιοῦ συμπληρώνεται μὲ τὰ παλιὰ μοναστήρια καὶ τὶς ἐκκλησίες τῆς ὑπαίθρου, ποὺ πολλὲς διετήρησαν τοὺς θησαυρούς τους καὶ ζαναχτίστηκαν ἢ ἐπισκευάστηκαν μετὰ τοὺς σεισμούς.

Ἐπισκεπτόμενος τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ ὁ ταξιδιώτης θὰ ἔχη τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίση ὄχι μόνο τὰ ἱστορικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἐνδιαφέροντα, ἀλλὰ καὶ τὶς ζακυνθιανὲς ἐξοχὲς καὶ τὴ φυσικὴ ὁμορφιὰ τοῦ «Φιόρου τοῦ Λεβάντε». Ὁ σεισμὸς δὲν ἄλλαξε τίποτα στὴ μοσκοβολημένη ὑπαίθρο καὶ στ' ἀκρογιάλια τῆς Ζακύνθου. Οἱ ἀμμουδιές της, ποὺ ἐκτείνονται σὲ χιλιόμετρα, θὰ μποροῦσαν ν' ἀζιοποιοῦμενες τουριστικὰ ν' ἀποτελέσουν μοναδικὰ κέντρα παραθερισμοῦ, τόσο γιὰ τὸν ἐσωτερικὸ ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἐξωτερικὸ τουρισμό, ποὺ ἄρχισε ἤδη νὰ ἐκδηλώνη τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴ Ζάκυνθο. Τὸ περασμένο Πάσχα ἡ Ζάκυνθος ἦρθε δεύτερη σὲ τουρισμό, μετὰ τὴ Ρόδο. Καὶ τὸν περασμένο Αὐγουστο τῆς Παναγίας καὶ στὶς ἑορτὲς τοῦ Ἁγίου, ἐπισκεφθῆκαν τὸ νησὶ περισσότεροι ἀπὸ δέκα χιλιάδες

Γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ τουρισμοῦ ἡ νέα Ζάκυνθος ἔχει ἤδη τὶς πρῶτες βάσεις. Λειτουργοῦν σήμερα δύο λαμπρὰ ξενοδοχεῖα μὲ τιμὲς λογικὲς — καὶ πολλὰ μικρότερα. Ἰδίως τὸ τουριστικὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ εἶναι κτισμένο σὲ μιὰ ὡραία θέσι, δίπλα στὴ θάλασσα, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἑλληνικά. Πρὸ τοῦ σεισμοῦ ἡ Ζάκυνθος δὲν εἶχε οὔτε ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς προκοπῆς. Σήμερα, ἐκτὸς τῶν ξενοδοχείων διαθέτει ἐπίσης πολιτισμένα ἑστιατόρια καὶ ὡραῖα κέντρα διασκεδάσεως μέσα στὴν πόλι καὶ στὶς ἐξοχές. Ἂν σ' αὐτὰ προσθέσωμε τὴ φιλοξενία καὶ τὴν εὐγένεια τῶν κατοίκων, ποὺ εἶναι παροιμιῶδης, καὶ τὴ φθηνεια τῆς ζωῆς, θὰ ἔχουμε ἀρκετὲς προϋποθέσεις γιὰ νὰ ἐξελιχθῆ τὸ ὡραῖο αὐτὸ νησὶ σὲ τόπο μεγάλου τουρισμοῦ, ποὺ θὰ τοῦ λύση κατὰ μεγάλο μέρος καὶ τὸ οἰκονομικό του πρόβλημα.

Στὴν ἀνάπτυξι τοῦ τουρισμοῦ στὴ Ζάκυνθο ἐχει συντελεσει ἀποφασιστικὰ καὶ ἡ λειτουργία τοῦ φερυ-μποτ, ποὺ συνέδεσε τὸ νησὶ με τὴν ξηρὰ καὶ συντόμευσε τὴν ἀπόσταση. Σήμερα μπορεῖ κανεὶς μὲ τὸ αὐτοκίνητο νὰ πάη, μέσα σὲ λίγες ὧρες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς Ζακύνθου. Τὸ ΣΠΑΠ ἐπὶ πλέον ἔχουν τακτικὰ ὁρομολόγια (ὄυο καὶ τρεις φορὲς τὴν ἡμερα) μὲ πολυτελὴ πούλμαν καὶ μὲ εἰσιτήρια σὲ καμπίνα ἐπίπεδα. Ἑκατὸν ὀγδοήντα ὁραχμὲς στοιχίζει τὸ εἰσιτήριο μετ' ἐπιστροφῆς, ἀπὸ τὴν πλατεία τῆς Ὀμονοίας ὡς τὴν πλατεία τῆς Ζακύνθου, χωρὶς καμμία ἄλλη ἐπιβάρυνσι. Ἡ διαδρομὴ γίνεται σὲ 8-9 ὧρες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ 2 εἶναι ἕνα εὐχάριστο θαλάσσιο ταξιδι μὲ τὸ φερυ-μποτ ἀπὸ τὴν Κυλλήνη στὴ Ζάκυνθο.

Γιὰ ν' ἀξιοποιηθῆ ὅμως τουριστικὰ ἡ Ζάκυνθος χρειάζεται τὸ ἐνδιαφερον καὶ ἡ συμπαράστασι τοῦ κρατους. Πρέπει ἐν πρωτοις ν' ἀσφαλτοστρωθοῦν οἱ κύριες ἀρτηριες τοῦ νησιοῦ. Νὰ ἐξασφαλιστῆ ἡ ὕδρευσι τῆς πόλεως—ποὺ σήμερα ὑστερεῖ—καὶ νὰ διευκολυνθοῦν μὲ δάνεια οἱ ἐπιχειρηματιες ποὺ θὰ ἀναλάβουν ν' ἀξιοποιήσουν τὶς γραικιώτατες ἀμμουδιές.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ζακυνθινοὶ πρέπει νὰ βοηθήσουν κρατώντας χαμηλὲς τὶς τιμές. Ἡ φθήνεια τραβάει τὸν τουρισμό. Ὁ μέσος τουρίστας ποὺ ταξιδεύει σήμερα, οὔτε πολλὰ οἰκονομικὰ μέσα διαθέτει, οὔτε πρὸ παντὸς ἀνέκεται τὴν ἀκμεταλλευσι.

ΕΠ. ΣΤ.

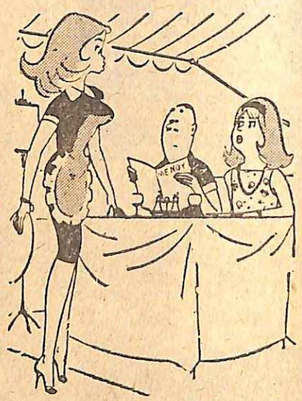

ΣΤΟ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

—"Ἂν ζητούσατε τὴ γνώμη μου θὰ συνιστοῦσα μυαλὰ στὸν κύριο καὶ λίγο στῆθος στὴν κυρία!...

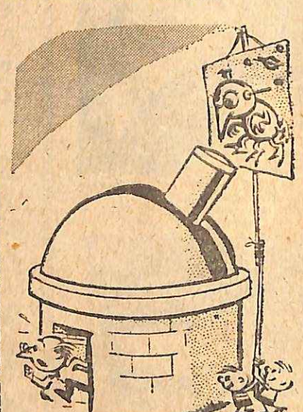

Ὁ ἀστρονόμος καὶ τὰ τρομερὰ παιδιά.

—Ἀκόμη δύο σκαλοπάτια καὶ τὸ σκάσαμε!

Ἀγλαΐα

Η ΦΑΡΜΑΚΟΜΥΤΑ

Ψευδεῖς κατηγορίες

ΠΑΝΤΑ τακτικὸς καὶ νοικοκυρεμένος ὁ Ἀριστόθουλος, μόλις πῆρε τὸ μισθό του, ἔξεχώρισε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ νοίκι τοῦ μηνὸς καὶ ἐνεπιστεύθη τὰ χρήματα στὴν Ἀγλαΐα μὲ σπαραγμὸ καρδιᾶς.

— Βάλε σὲ μιὰ ἄκρη τὸ νοίκι, Ἀγλαΐτσα μου, νὰ τὸ δώσουμε στὴν κυρὰ-Παγώνα τὴ σπιτονοικοκυρά!

Κι' ἀφοῦ τῆς παρέδωσε τὰ λεπτὰ προσέθεσε δειλὰ-δειλά:

— Καὶ κύτταξε, Ἀγλαΐτσα μου, νὰ μὴν παίξης πάλι τὸ νοίκι στὸ κουμ-κάν κι' ἔχουμε ἱστορίες.

— Τὸν κακό σου τὸ φλάρο, βλάκα! γρύλλισε ἡ Ἀγλαΐα, πικαρισμένη ἀπὸ τὴν παρατήρησι τοῦ Ἀριστόθουλου. Ἔτυχε ἕνα - δυὸ φορὲς νὰ κάσω τὸ νοίκι στὰ χαρτιὰ καὶ πρέπει νὰ μοῦ τὸ κτυπᾶς ὁλόενα, βρὲ μπούφο;

— Μά...

— Τὶ μὰ καὶ ξεμὰ, βρὲ τέρας, ποὺ ἔννοεις νὰ μὲ συγχίζης!...

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ἀριστόθουλος κατάπιε τὴ γλῶσσα του καὶ δὲν ξαναμίλησε γι' αὐτὸ τὸ θέμα.

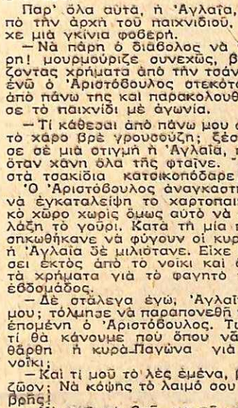

καὶτοι διατηροῦσε ζωηρὲς ἀνησυχίες γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἐνοικίου. Γιατὶ ἡ Ἀγλαΐα, ὅταν παρασύρεται ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ χαρτιοῦ, τὰ παίζει ὅλα γιὰ ὅλα. Τρεῖς φορὲς ἔχασε ὁλόκληρο τὸ νοίκι κι' ἔτρεχε ὁ Ἀριστόθουλος νὰ βρῆ λεφτὰ νὰ πληρώση τὴν κυρὰ-Παγώνα, ποὺ εἶναι μιὰ σωστὴ ἀστρογυναῖκα κι' ἀν δὲν εἰσπράξη τὸ νοίκι στὴν πρώτη τοῦ μηνὸς μπορεῖ νὰ σηκώση τὴν πολυκατοικία στὸ πόδι μὲ τὶς φωνές. Βέβαια, θὰ μποροῦσε ὁ Ἀριστόθουλος νὰ κρατήση τὰ χρήματα τοῦ ἐνοικίου, ἀλλὰ κάτι τέτοιο δὲ θὰ τοῦ τὸ συγχώρουσε ἡ Ἀγλαΐα. Θὰ τὸ θεωροῦσε ὡς ἐπανάστασι κατὰ τῆς κυριαρχίας της. Ἔτσι τῆς παρέδωσε τὰ χρήματα καὶ κτυπιοῦσε ἡ καρδιὰ του συνεχῶς, γιατὶ τὸ ἀπόγευμα εἶχε καλέσει ἡ Ἀγλαΐα γιὰ κουμ-κὰν τὶς φίλες της. Αὐτὴ τὴ φορὰ μάλιστα ἡ οἰκονομικὴ του κατάστασι ἦταν τραγικὴ καὶ τυχὸν ἀπώλεια τοῦ ἐνοικίου θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ καταστροφή. Κι' ὁ φουκαρᾶς ὁ Ἀριστόθουλος παρακαλοῦσε τὸν Ὑψιστο νὰ ἔχη ρέντα στὸ χαρτὶ ἡ Ἀγλαΐα ἀλλοιῶς ὁ Θεὸς νὰ βάλη τὸ χέρι του. Ἡ Ἀγλαΐα ἀντιθέτως διατηροῦσε ὅλη τὴν ψυχραιμία της καὶ περίμενε τὶς φιλενάδες της κεφάτη σιγοτραγουδοῦντας. Ἤτανε στὰ κέφια της σήμερα ἡ Ἀγλαΐα, ὅπως συνήθως, ὅταν πρόκειται νὰ παίξη κουμ-κάν. Εἶκε μάλιστα καὶ διάθεσι νὰ ἀστειευτῆ. Κι' ὅταν σὲ λίγο κτύπησε τὸ τηλέφωνο σήκωσε τὸ ἀκουστικό:

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι Βιθή μου! Πῶς; Μὴ μοῦ τὸ λές: φώναξε ταραγμένη. Πῶς συνέβη αὐτό; Πῶ! πῶ! Ἀπίστευτο μοῦ φαίνεται. Μὰ πότε, βρὲ παιδί μου; Χθὲς τὸ βράδυ; Ἀ! Τὸ φουκαρᾶ! Θὰ πρέπει νὰ τοῦ στείλουμε λουλουδία.

Ὁ Ἀριστόθουλος ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ στιχομυθία, εἶχε κιτρινίσει. Ποῖο, πόσα νέα ἄραγε; Καὶ μόλις ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο ρώτησε τρομερὰ ἀνήσυχος:

— Ποιός. Ἀγλαΐτσα μου;

— Ὁ καϋμένος ὁ Περικλῆς!

— Μὴ μοῦ τὸ λές: Ὁ Περικλῆς; Πέθανε ὁ Περικλῆς;

— Ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι πέθανε. βρὲ ἠλίθιε; Παντρεύτηκε!

Μένει ἀναυδος ὁ Ἀριστόθουλος.

— Μὰ Ἀγλαΐτσα μου ἀστεία εἶναι αὐτά; τῆς λέει δυσαρεστημένος.

Καὶ ἀποσύρεται γιὰ νὰ συνεχίση τὶς προσευχές του ὑπὲρ εὐδοδόσεως τῶν χαρτοπαικτικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς Ἀγλαΐας καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνεπάφου διατηρήσεως τοῦ ἐνοικίου.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ Ἀγλαΐα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ παιχνιδιοῦ, εἶχε μιὰ γκίνια φοβερή.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος νὰ πάρη! μουγκρίζει συνεχῶς, βγάζοντας χρήματα ἀπὸ τὴν τσάντα, ἐνῶ ὁ Ἀριστόθουλος στεκότανε ἀπὸ πάνω της καὶ παρακολουθοῦσε τὸ παιχνίδι μὲ ἀγωνία.

— Τί κάθεσαι ἀπὸ πάνω μου σὰν τὸ χαρο βρὲ γρουσούζη; ξέσπασε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Ἀγλαΐα, ποὺ ὅταν κάνη ὅλα τῆς φταίνε. Ἄει στὰ τσακίδια κατσικοπόδαρε!

Ὁ Ἀριστόθουλος ἀναγκαστηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ χαρτοπαικτικὸ χωρὸ χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ ἀλλάξη τὸ γούρι. Κατὰ τὴ μία ποὺ σηκώθηκανε νὰ φύγουν οἱ κυρίες ἡ Ἀγλαΐα δὲ μιλιότανε. Εἶκε κάσει ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νοίκι καὶ ὅλα τὰ χρήματα γιὰ τὸ φαγητὸ τῆς ἑβδομάδος.

— Δὲ στάλεγα ἐγώ; Ἀγλαΐτσα μου; τόλμησε νὰ παραπονεθῆ τὴν ἑπομένη ὁ Ἀριστόθουλος. Τώρα τί θὰ κάνουμε ποὺ ὅπου νάναι θάρθη ἡ κυρὰ-Παγώνα γιὰ τὸ νοίκι;

— Καὶ τί μοῦ τὸ λές ἐμένα, βρὲ ζῶον; Νὰ κόψης τὸ λαιμό σου νὰ βρῆς!

— Μὰ ποῦ νὰ βρῶ, χρυσῆ μου; ἔκανε μὲ ἀγωνία ὁ Ἀριστόθουλος. Ξεχνᾶς ὅτι χρωστᾶμε σ' ὅλο τὸν κόσμο;

— Κάνε ὅ,τι θέλεις καὶ μὴ μὲ συγχίζης! τοίριξε ἡ Ἀγλαΐα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούστηκε στὸ διάδρομο ἡ φωνὴ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς.

— Ἡ κυρὰ-Παγώνα! ψιθύρισε τρομαγμένος ὁ Ἀριστόθουλος. Καὶ τώρα ποῦ πρέπει νὰ κρυφτῶ;

— Στὸ κοτέτσι! Ἀνέβα στὴν ταράτσα καὶ μπες στὸ κοτέτσι! τὸν συμβούλευσε ἡ Ἀγλαΐα.

Κι' ἐνῶ ὁ Ἀριστόθουλος ἔτρεχε ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας νὰ χωθῆ στὸ κοτέτσι, ἡ Ἀγλαΐα ὑποδεχότανε τὴν κυρὰ-Παγώνα μὲ ὕφος ἀζιοθρήνητο.

— Ἤρθα γιὰ τὸ νοίκι! ἦταν ἡ καλημέρα τῆς κυρὰ-Παγώνας. Ποῦ εἶναι ὁ κύριος Ἀριστόθουλος;

— Ἀχ! μὴ μοῦ μιλᾶς γι' αὐτὸ τὸ κτῆνος κυρὰ-Παγώνα μου! κάνει δήθεν ἀγανακτισμένη ἡ Ἀγλαΐα. Ταΐπαιξε ὅλα τοῦ τὰ λεφτὰ στὰ χαρτιά. Μάλιστα! Καὶ τοῦ τὸλεγα ἡ δύστυχη: «Μὴν ἀνοιχτῆς στὸ χαρτί, Ἀριστόθουλε, γιατὶ αὔριο ἔχουμε νὰ πληρώσουμε τὸ νοίκι τῆς κυρὰ-Παγώνας». Ἀλλὰ ποῦ ν' ἀκούση κυρὰ-Παγώνα μου. Τάκασε μέχρι τελευταίας δεκάρας. Καὶ πάει τὸ νοίκι, πάνε καὶ τὰ λεφτὰ τῆς ἑβδομάδος!

— Μπᾶ! Τέτοιος χαρτοπαίχτης εἶναι;

— Καὶ μόνον αὐτό; Ἔχει καὶ φιλενάδα ὁ ἔκφυλος! Μοῦρχεται κάθε βράδυ γεμάτος κοκκινάδια! Δὲν εἶναι ζωή, κυρὰ-Παγώνα μου μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ ἀναλύεται σὲ προσποιητοὺς λυγμούς.

— Ἔλα, μὴν κάνης ἔτσι! τὴν παρηγόρησε ἡ κυρὰ-Παγώνα, ποὺ ἐχει συγκινηθῆ ἀπὸ τὸ δράμα τῆς Ἀγλαΐας. Γιατὶ δὲ τοῦ πατᾶς πορδάρι; Νὰ τοῦ μιλήσης ἀνοιχτά!

— Δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια αὐτὸς ὁ κακοῦργος, κυρὰ-Παγώνα μου! Τολμᾶω νὰ τοῦ μιλήσω, ποὺ σηκώνει τὸ χέρι;

— Ὅστε σὲ δέρνει κιολας, ὁ ἀναίσθητος; λέει μὲ φρίκη ἡ πονόψυχη κυρὰ-Παγώνα. Πῶ, πῶ! καϋμενούλα μου, τί τραβᾶς. Ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχα ἐγὼ ἄντρα μου, νὰ σοῦ τὸν κανονίσω μὲ τὰ κρεμμυδάκια. Τὸ κτῆνος!

Κι' ἐνῶ ἡ Ἀγλαΐα συνεχίζει νὰ καταφέρνεται κατὰ τοῦ Ἀριστόθουλου κι' ἔχει κάνει μπαροῦτι τὴν κυρὰ-Παγώνα, αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς κλεισμένος στὸ κοτέτσι καὶ φοβούμενος καμμία ἐξοδο τῆς σπιτονοικοκυρᾶς, πετάει ποῦ καὶ ποῦ κανένα κακάρισμα γιὰ νὰ θολώση τὰ νερά:

— Κικιρίκου! Κικιρίκου!...

— Μπᾶ! κάνει ἡ κυρὰ-Παγώνα. Πήρατε κι' ἄλλο κόκορα:

— Ναί! Τὸν ἔφερε προχθὲς ὁ προκομένος μου... Τὸν κέρδισε στὸ λότο! ἀπαντᾶ ἡ Ἀγλαΐα.

Καὶ συνεχίζει τὸν ἐξαθλαμὸ κατὰ τοῦ Ἀριστόθουλου ἀνάμεσα σὲ ψευτοδάκρυα καὶ προσποιητὰ ἀναφυλλητά:

— Καὶ δὲ μὲ νοιάζει ποὺ ἔχει φιλενάδα, οὔτε ποὺ μὲ δέρνει, μὰ νὰ παίξη στὰ χαρτιὰ τὰ νοίκι! Ἔτσι μούρχεται, κυρὰ-Παγώνα μου, νὰ πέσ-ω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ν' αὐτο[illegible]

— Μὰ τί κουβέντες εἶν' αὐτές, κυρία Ἀγλαΐα; Δὲν πειράζει γιὰ τὸ νοίκι, θὰ κάνω ὑπομονή... Νὰ πάρε κι' ἕνα πεντακοσάρικο κι' ὁποτε εὐκολυθῆς μοῦ τὸ δίνεις...

Ἡ Ἀγλαΐα κάνει πὼς δὲ τὸ δέχεται, ἀλλὰ τελικὰς τὸ παίρνει, γιατὶ ἀπόψε τὴν ἔχουνε βλέπεις καλέσει γιὰ κουμ-κὰν στοὺς Παπαδοπουλαίους, ἐνῶ ἡ κυρὰ-Παγώνα τῆς δίνει τὶς τελευταῖες συμβουλὲς καὶ ἀποχωρεῖ ἀγρία θάλασσα κατὰ τοῦ Ἀριστόθουλου.

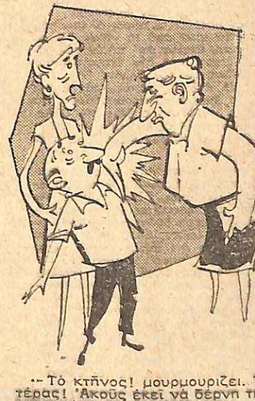

-- Τὸ κτῆνος! μουρμουρίζει. Τὸ τέρας! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ δέρνη τὴν κακομοίρα τὴ γυναίκα του!

Στὸ μεταξὺ κατεβαίνει ὁ Ἀριστόθουλος στὸ διαμέρισμα.

— Ἔφυγες; ρωτᾶει ἀνήσυχος, βάζοντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

— Ναί: Τὴν ἐξαπέστειλα! ἀπαντᾶει ἡ Ἀγλαΐα μὲ ἀπάθεια.

— Μπράβο, Ἀγλαΐα μου! φωνάζει χαρούμενος ἐκείνος.

Καὶ στὸν ἐνθουσιασμό του τρέχει νὰ ἀγκαλιάση τὴν Ἀγλαΐα.

— Μή!... τσιρίζει ἐκείνη ἀπὸ ἔντρομη. Μὴ μ' ἀγγίζης, βλάκα, κι' ἔχεις... κατόψεις!

Ἀλλὰ μὲ τὴ φορὰ ποῦχει πάρει ἐκείνος δὲ ἀπαρεῖ νὰ βάλη φρένο καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἀγλαΐας, ποὺ βάζει τὶς φωνές:

— Μή! Μή! Κακοῦργε!

Ἐκείνη τὴ

ΗΘΗ της Εκλογής

Θὰ ζητήσετε τὸ ὅμοιο ἢ τὸ ἀνόμοιο;

Η ΕΥΤΥΧΙΑ εἶναι ἕνα ἀγαθὸ τόσο πολύτιμο ὅσο καὶ εὔθραυστο ποὺ πρέπει νὰ ξέρωμε ὄχι μόνο νὰ τὸ κατακτήσωμε, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ κρατήσωμε. Ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὡστόσο, σκέφτονται πὼς ἡ ζωὴ εἶναι ὅπως ἕνα συθιστόρημα, στὸ ὁποῖο ὁ συγγραφεὺς ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο τῶν δυὸ ἀγαπημένων, βάζει τὴ λέξη «τέλος», γιατὶ δὲν ἔνει πιὰ νὰ πῆ τίποτα ἄλλο γιὰ δυὸ ἀνθρώπους ποὺ κατέχτησαν γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία. Πρόκειται, ὁμολογεῖτε, γιὰ ἕνα τραγικὸ λάθος. Γιατὶ ἡ μεγάλη περιπέτεια ἀρχίζει ἔπειτα ἀπὸ τὸ γάμο. Αὐτὴ ἡ περιπέτεια εἶναι ἡ κατάχτησι τῆς ἴδιας εὐτυχίας ἀπὸ δυὸ ἀνθρώπους, ταὐτόχρονα καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Πόσοι σύζυγοι δὲν ἀνακαλύπτουν, ξαφνικά, πὼς δὲν ἦταν φτιαγμένοι γιὰ νὰ ζήσουν μαζί; Καὶ πόσοι ἄλλοι, ποὺ λατρεύονταν πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο δὲν ἀνακαλύπτουν ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν πὼς εἶνα. δυὸ ξένοι, ποὺ δὲν ἔχουν καμιὰ σχέσι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον; Ἂν, ὡστόσο, πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο, τοὺς ἔλεγνε κανεὶς ὅτι ἔποτε νὰ προσπαθήσουν νὰ γνωρίσουν καλύτερα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, θ' ἀπαντοῦσαν κι' οἱ δυὸ μὲ μιὰ φωνή: «Δὲ θέλομε νὰ ρίξωμε ἕναν ἴσκιο στὴν εὐτυχία μας».

Μὴ σκεφτόσαστε σὰν τοὺς ἐρωτευμένους, ποὺ νομίζουν ὅτι ἡ ἀγάπη ἐξομαλύνει τὰ πάντα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἀγάπη μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παραμερίζωμε ἢ νὰ ὑπερπηδοῦμε τὶς μικρὲς ἀναποδιὲς τῆς ζωῆς. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀναμφισβήτητο ὅτι μπορεῖ νὰ σαρωθῆ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀναποδιὲς ἀν δὲν τὴ στερεώσωμε πάνω σὲ γερὲς βάσεις, ποὺ νὰ τῆς ἐξασφαλίζουν τὴν ἀπαραίτητη ἰσορροπία. Ξέροντας τὶς δύναμίες τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπᾶτε, θ' ἀποφύγετε νὰ τὸν κάμετε νὰ λυπηθῆ καὶ ξέροντας τὰ ἐλαττώματά του, θὰ τὸν βοηθήσετε νὰ διορθωθῆ. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ξέροντας τὶς ἱκανότητές του, θὰ τὸν βοηθήσετε νὰ τὶς ἀναπτύξη καλύτερα καὶ πληρέστερα. Ἔτσι, ἡ ἕνωσί σας θὰ γίνη γόνιμη καὶ δημιουργική καὶ θὰ εἶναι καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας πηγὴ χαρᾶς κι' εὐτυχίας.

Ἀλλὰ πῶς θὰ πετύχετε στὴν ἐκλογή σας; Τί πρέπει νὰ ζητήσετε: τὸ ὅμοιο ἢ τὸ ἀνόμοιο: Πρέπει νὰ ζητήσετε, μ' ἁπλούστερα λόγια; ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ σᾶς μοιάζη, ἢ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ εἶναι τὸ ἀντίθετο ἀπὸ σᾶς;

Οἱ παλαιότεροι ψυχολόγοι εἶχαν διαφορετικὲς ἀντιλήψεις πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγαν ὅτι οἱ δυὸ σύζυγοι ἔπρεπε νὰ μοιάζουν μεταξύ τους ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, γιατί, ἔγοντας τὶς ἴδιες ἰδέες, τὰ ἴδια γοῦστα καὶ τὸν ἴδιο προσανατολισμὸ στὴ ζωή, θὰ ἦταν πάντοτε σύμφωνοι σὲ ὅλα καὶ δὲ θὰ φιλονεικοῦσαν ποτέ. Ἄλλοι ὑποστήριζαν, τοὐναντίον, ὅτι οἱ δυὸ σύζυγοι ἀλληλοσυμπληρώνονταν μὲ τὴν ἀντίθεσι κι' ἡ ζωὴ τους γινόταν ἔτσι πιὸ ἁρμονική.

Οἱ σύγχρονοι ψυχολόγοι ἀκολουθοῦν ἕνα μέσο δρόμο, ποὺ εἶναι, κι' ὁ πιὸ σοστός. Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ Γεωμανὸς ψυχολόγος δόκτωρ Σοῦτερμαν διατύπωσε τὴν ἀκόλουθη ἀρχή:

Δύο σύζυγοι πρέπει νὰ ἔχουν ἀρκετὰ κοινὰ σημεῖα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ τους κι' ἀρκετὰ διαφορετικὰ γιὰ νὰ μποροῦν ἀλληλοσυμπληρωθοῦν.

Αὐτὸς φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ χρυσὸς κανόνας γιὰ τὴν ἁρμονικὴ συμβίωσι ἑνὸς ἄντρα καὶ μιᾶς γυναίκας. Ὅταν οἱ δυὸ σύζυγοι εἶναι πολὺ ὅμοιοι μεταξύ τους, δὲν ἀργοῦν νὰ κουρασοῦν, γιατὶ ὁ καθένας τους βλέπει σὲ κάθε στιγμὴ μπροστά του τὸ σωσία του, ποὺ κοντὰ του δὲ μπορεῖ νὰ βρῆ καμμιὰ ἠθικὴ ἐνίσχυσι. Αὐτὴ ἡ ἕνωσι καταντᾶει ψυχικὰ στεῖρα. Οἱ σύζυγοι, ἀντίθετα, ποὺ ἔχουν πολλὰ διαφορετικὰ σημεῖα, δὲ μποροῦν νὰ συμφωνήσουν σὲ τίποτα καὶ καμαδίζουν ἀδιάκοπα. Ἔτσι, ἡ ζωὴ τους καταντᾶει κόλασι.

Πῶς, ὅμως, θ' ἀνακαλύψετε τὶς ὁμοιότητες καὶ τὶς διαφορὲς ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖο πρόκειται νὰ συνδέσετε τὴ ζωή σας:

"Ολοι οἱ ἄνθρωποι δὲ βλέπουν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὴ ζωή. Ὅταν μιλᾶμε, λοιπόν, νὰ διοιδήτες ἢ διαφορές, ἐννοοῦμε τὴ θέσι ποὺ παίρνουμε ἀπέναντι στὴ ζωή, τὸν προσανατολισμὸ μας. Αὐτὸς ὁ προσανατολισμὸς δὲν εἶναι κάτι τὸ αὐθαίρετο, ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη ψυχοσωματικὴ διαμόρφωσι τῆς προσωπικότητάς μας. Δὲ χρειάζεται, λοιπόν, νὰ καταπιαστοῦμε μὲ τὶς λεπτομέρειες ποὺ θὰ μᾶς μπεδέψουν ἀντὶ νὰ μᾶς διαφωτίσουν. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ ἐξεχωρίσωμε τὸ στοιχεῖο ποὺ κυριαρχεῖ σὲ μᾶς καὶ στὸν ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει.

Σὲ κάθε ἄνθρωπο κυριαρχεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα τρία στοιχεῖα: "Ἐντικτο (ἐνστικτώδης τύπος), συναίσθημα (συναισθηματικός), σκέψι (ἐγκεφαλικός). Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀντιμετωπίζουμε καὶ τὸν ἔρωτα.

Στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐξουσιάζονται ἀπὸ τὸ ἔνστικτο, ἔχουν ἐπίδρασι μόνο οἱ ἐντυπώσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὶς αἰσθήσεές. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς καθοδηγεῖ εἶναι ὁ πόθος. Στὶς κατώτερες σφαῖρες, ποθοῦν κάθε τι ποὺ διεγείρει τὶς αἰσθήσεις τους. Στὶς ἀνώτερες σφαῖρες ὑπορεῖ ὁ πόθος τους νὰ ἐντυπιάσουν ἕνα μόνο ἀν ἀντιθέτου φύλου καὶ νὰ φτάσῃ ἡ ἕνωσι ἑνὸς παροξυσμοῦ, ποὺ τοὺ δίνει ἕνα ἄγριο καὶ θεῖο θέλγητρο.

Ὁ συναισθηματικὸς τύπος δίνει στὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα μιὰ ἀξία καθαρὰ ὑποκειμενική, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἀντικειμενικὴ σημασία ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν. Δημιουργεῖ ἔτσι ἕναν ἰδιαίτερο δεσμὸ ἀνάμεσα στὸν ἑαυτό του καὶ τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης του. Αὐτὸς ὁ δεσμὸς μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῆ σ' ἕνα ὀρμητικὸ πάθος.

Ὁ ἐγκεφαλικὸς τύπος, τέλος, ἔχει δυὸ ὑποδιαιρέσεις. Στὴν πρώτη, κυριαρχεῖ ἡ λογική, ποὺ ξέρει νὰ ὑποτάσσῃ τὸ ἔνστικτο καὶ νὰ μὴν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ συναίσθημα.

Στὴ δεύτερη, κυριαρχεῖ ἡ φαντασία. Οἱ πρῶτοι εἶναι ψυχροί. Οἱ δεύτεροι ὀνειροπόλοι κι' ἐνθουσιώδεις. Οἱ πρῶτοι ἐξιδανικεύουν τὴν πραγματικότητα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὴν καταλάβουν. Οἱ δεύτεροι παραγνωρίζουν καὶ παραποιοῦν τὴν πραγματικότητα, σύμφωνα μὲ τὶς προσωπικὲς ἐμπνεύσεις τους.

Αὐτοὶ οἱ τρεῖς τύποι δὲν εἶναι ποτὲ ἀπόλυτα ξεκαθαρισμένοι. Οἱ μικτοὶ τύποι παρουσιάζονται πιὸ συχνὰ στὴ ζωή. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι αὐτή, μποροῦμε νὰ ξεχωρίσωμε ποιὸ εἶναι τὸ στοιχεῖο ποὺ ὑπερισχύει στὸν καθένα.

"Αν οἱ τύποι ποὺ ἀναφέραμε ἦταν ἀπόλυτοι, ἡ ζωὴ θὰ καταντοῦσε δραματική, γιατὶ οἱ ἑνώσεις θὰ περιορίζονταν στὸ στενὸ κύκλο τοῦ καθενὸς ἀπ' αὐτούς. "Ἕνας ἐγκεφαλικὸς τύπος π.χ. δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὁμίξῃ μ' ἕναν ἐνστικτῶδη ἢ ἕνα συναισθηματικό, ἀφοῦ ὁ καθένας τους θὰ ζοῦσε σὲ διαφορετικὸ κόσμο καὶ δὲ θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ καταλάβῃ τὸν ἄλλο. Ἡ ἀνάμιξι τῶν τύπων ρίχνει, εὐτυχῶς, αὐτοὺς τοὺς φραγμοὺς καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κάμωμε τὴν ἐκλογή μας μέσα σ' εὐρύτερο πλαίσιο. Ἔτσι, οἱ ὁμοιότητες κι' οἱ ἀντιθέσεις ἀντισταθμίζονται καὶ μποροῦν κάποτε νὰ ἐξουδετερωθοῦν.

Αὐτό, ὅμως, κάνει τὴν ἐκλογὴ πιὸ δύσκολη. Γιὰ νὰ εἶναι ἡ ἐκλογὴ μας σωστή, πρέπει νὰ ξεκαθαρίσωμε ποιὰ κοινὰ στοιχεῖα καὶ ποιὰ ἀνόμοια ὑπάρχουν ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ νὰ τὰ ἀξιολογήσωμε σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιαίτερη σημασία ποὺ ἔχει τὸ καθένα.

Αὐτὴ ἡ ἀξιολόγησι, ὅμως, μπορεῖ νὰ μᾶς παραούρη σὲ πλάνες, ὅταν δὲ στηρίζεται πάνω σὲ ἀντικειμενικὰ καὶ κάπως χεροπιαστὰ κριτήρια. Αὐτὰ τὰ κριτήρια, ποὺ θὰ μᾶς καθοδηγήσουν, θὰ μᾶς τὰ δώσῃ ἡ ἐπιστήμη τῆς βιοτυπολογίας, ποὺ τὰ συμπεράσματά της θ' ἀναφέρωμε στὰ ἑπόμενα ἄρθρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ ἑφτὰ βασικὲς ἀντιστοιχίες.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τὶς γυναῖκες

Ἀννουρόνερο

Βράζετε μέσα σὲ λίγο νερὸ ἕνα ἀγγοῦρι, κομμένο σὲ ψιλὲς φέτες, μαζὶ μὲ τοὺς σπόρους του. Ἀφοῦ φιλτράρετε τὸ ὑγρό, προσθέτετε ἴση ποσότητα τριανταφυλλόνερο, κολώνια

καὶ μερικὲς σταγόνες βάμμα βενζόης. Φυλάτε τὸ ὑγρὸ σὲ μπουκάλια καλὰ βουλωμένα. Καὶ τὸ βράδυ ποὺ πλαγιάζετε, περνᾶτε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας, μ' ἕνα βαμπάκι. Ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ, χωρὶς νὰ τὸ σκουπίσετε. Δίνει ὡραῖο χρῶμα καὶ φρεσκάδα στὴν ἐπιδερμίδα.

Κρέμα ποὺ ἐκανανεὶώνει

Γλυκερίνη καθαρὴ ..	8	γραμ.
Λανολίνη	5	»
Βαζελίνη	5	»
Βάλσαμον Περοῦ ...	1	»
Ἰχθυόλη	0,25	»
Ἄμυλον ρυζιοῦ ...	2 κουταλιές.	

Λιώνετε σὲ μπαίν-μαρὶ τὴ λανολίνη καὶ τὴ βαζελίνη. Προσθέτετε τὴ γλυκερίνη. Ἐνῶ τὸ μίγμα εἶναι ὁ χρὸ, ρίχνετε μέσα τὴν ἰχθυόλη καὶ τὸ βάλσαμον Περοῦ κι' ὕστερα λίγο λίγο τὸ ἄμυλον. Ἀνακατεύοντας μὲ ξύλινο κουτάλι. Καλὸ εἶναι νὰ ποσοθέσετε καὶ μερικὲς σταγόνες βενζόη.

Ἡ τροφὴ τοῦ σκύλου

Ἔχετε σκυλὶ στὸ σπίτι σας; Μὴν τοῦ δίνετε πολὺ κρέας, γιατὶ ἡ κατάχρησι τοῦ φέρνει δερματικὲς ἀρρώστειες. κιτρινίζει τὰ δόντια του κι' ἐσεθίζει τὰ σῶλα του. Μερικοὶ ἐπιστήμονες φρονοῦν, ὅτι τὰ σκυλιὰ πρέπει νὰ τρῶνε κυρίως κρέας, ἀλλ' αὐτὸ ἰσχύει μόνο γιὰ κεῖνα ποὺ ζοῦνε ἐλεύθερα, στὸ ὑπαιθρο, κι' ὄχι στὰ σπίτια.

Γιὰ ν' ἀσπρίζη τὸ δέρμα

Ἀμύγδαλα λυωμένα ..	200	γραμ.
Κολώνια	50	»
Τριανταφυλλόνερο	15	»

Ἕνας κροκὸς αὐγοῦ.

Τὰ βάζετε ὅλα στὴ φωτιὰ κι' ἀφίνετε νὰ βράσουν 5 λεπτὰ τῆς ὥρας ἀνακατεύοντας ἀδιάκοπα. Φυλάτε Ἔπειτα τὸ μίγμα σ' ἕνα βαζάκι.

Συντανὴ γιὰ στῆνὴ μασελάδα

Θέλετε νὰ φτιάσετε μιὰ στῆνὴ μασελάδα, δίχως ζαχαρη; Διαλέγετε φροῦτα πολὺ ὡριμα — πρόπαντων βερύκοκα, φοῦκκινα, φράμβαρκηνα, μοῦρα, σῦκα, ἢ ἄλλα πολὺ γλυκά. Βγάζετε τὴ φλούδα καὶ τὸ κουκούτσι — ἂν ἔχουν. Σὲ 3 κιλὰ καθαρὴ σάρκα φροῦτων προσθέστε 600 γραμμάρια πετιμέζι. Βράστε τὸ μίγμα σὲ πήλινο τσουκάλι, ἀνακατεύοντας μὲ ξύλινη κουτάλα, ἐπὶ 3 ὧρες περίπου. Θὰ φτιάστε ἔτσι πάνω ἀπὸ 2½ κιλὰ νοστιμώτατη μαρμελάδα, ποὺ διατηρεῖται περίφημα. Ὅταν κρύωσῃ, τὴ βάζετε σὲ βάζα καὶ τὰ σκεπάζετε καλὰ μὲ λαδόγαστο.

Ἡμικρανία καὶ κράμπα

Ἂν ἔχετε ἡμικρανία, θὰ σᾶς περάσῃ μὲ μιὰ ζεστὴ κουπρέσσα στὸ σβέρκο. Ἐπίσης θὰ σᾶς περάσῃ μιὰ «κράμπα» τοῦ στομάχου. Ἂν βάλετε μιὰ ζεστὴ κουπρέσσα πάνω στὴν καρδιά σας καὶ πιῆτε στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει λίγη μέντα.

Βελουτίνη

Ξύδι ἀπὸ ἄσπρο κρασί ..	100	γραμ.
Ἀμύγδαλα λυωμένα ..	300	»
Κονιάκ	50	»
Τριανταφυλλόνερο	50	»
Λαγολίνη	100	»

Ἀνακατεύετε καὶ βάζετε σὲ μπαϊμαρί. Ἀφοῦ κρυώσῃ τὸ μίγμα τὸ βάζετε σὲ βαζάκια.

Τὸ ἀντιαισθητικὸ γνοῦδι

Μπορεῖτε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' τὸ ἀντιαισθητικὸ γνοῦδι ποὺ πιθανὸν νὰ ἔχετε στὸ ἀπάνω χεῖλος, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Τὸ φρέχετε συχνὰ μὲ πετρελαϊκὸ αἰθέρα κι' ὕστερα μὲ δέρξενέ. Οἱ τρίχες ξανθαίνουνε καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀδυνατίζουν καὶ πέφτουνε.

Καθαρὴ κουζίνα

Ὅταν ἡ κουζίνα ἑνὸς σπιτιοῦ εἶναι καθαρή, θᾶναι καθαρὸ κι' ὅλο τὸ σπίτι. Ἀντίθετα, ἡ νοικοκυρά, ποὺ ἀνέχεται νὰ βλέπῃ βρῶμικη τὴν κουζίνα της, δὲ θὰ ἐνδιαφέρεται φυσικὰ πολὺ καὶ γιὰ τ' ἄλλα διαμερίσματοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκτὸς ἀπ' τὶς κατσαρόλες καὶ τὰ τηγάνια, πρέπει νὰ ὑπάρχουν σὲ μιὰ κουζίνα: ἕνα τρυπητὸ γιὰ τὸ σούρωμα τῶν χόρτων ἢ τῶν μακαρονιῶν, μιὰ κρεατομηχανή, μιὰ μηχανὴ τοῦ πουρέ, ἕνα γουΐ ξύλινο, ἕνα τσουκάλι γιὰ τὸ βρασμο, μερικὲς φόρμες, ἕνα σανίδι γιὰ τὸ κοψιμο τοῦ κρέατος, διάφορες κουτάλες καὶ μαχαιροπίρουνα, ἕνα κοσκινο, ἕνα φανόρι γιὰ τὸ φύλαγμα τῶν φαγητῶ. (ἂν δὲν ὑπάρχη ψυγεῖο).

Ὅσο γιὰ ἐπίπλα, χρειάζονται τὰ ἑξῆς: ἕνα μεγάλο τραπέζι, δυὸ-τρεῖς καρέκλες. ἕνα ντουλάπι καὶ ἡ πιατοθήκη. Τὰ ράφια ἔχουν καταργηθῆ πιὰ σήμερα, καὶ ὑπάρχει ἰδιαίτερο ντουλάπι γιὰ τὶς καταρρόλες. τὰ τηγάνια, κλπ.

Οἱ καλοὶ τρόποι

Εἶναι μεγάλη τέχνη τὸ νὰ ἐέρετε νὰ δέχεστε ἕνα δῶρο, ποὺ σᾶς κάνουν. Μὴ δείχνετε ποτὲ πὼς σᾶς δυσαρέστησε, γιατὶ αὐτὸς ποὺ σᾶς χαοίζει κάτι, περιμένει πὼς καὶ πὼς

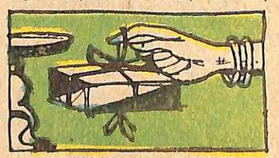

νὰ σᾶς δῆ εὐχαριστημένη. Ἀκόμη κι' ἂν δὲ σᾶς ἀρέση τὸ δῶρο, πρέπει νὰ προσποιηθῆτε τὴν ἐνθουσιασμένη.

Ἂν κάποιος σᾶς φέρη ὁ ἴδιος τὸ δῶρο του, πρέπει νὰ ἀνοίξετε ἀμέσως τὸ δέμα, γιὰ νὰ θαυμάσετε τὸ περιεχομενό του.

Ἂν σᾶς στείλουν τὸ δῶρο, μόλις τὸ λάβετε, σπεύσετε νὰ εὐχαριστήσετε τὸ δωρητὴ μὲ γράμμα, ἢ ἁπλῶς μὲ λίγες λέξεις γραμμένες σ' ἕνα μπιλιέτο σας.

Ἂν πάρετε ἕνα δῶρο, ποὺ δὲν τὸ περιμένατε, μὴ βιαστῆτε ἀμέσως νὰ τὸ ἀνταπεδώσετε, γιατὶ εἶναι σὰ νὰ λέτε ἔτσι στὸ δωρητὴ πὼς δὲ θέλετε νάχετε ὑποχρεώσεις. Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ μιὰ ἄλλη εὐκαιρία γιὰ νὰ τοῦ χαρίσετε καὶ σεῖς κάτι ἀνάλογο.

Πούντρα κατὰ τῶν ρυτίδων

Τάλκ	25	γραμ.
Κόνις τρίδος	5	»
Ἄμυλον σὲ σκόνη	10	»
Ρυζάλευρον	2	»

Τὰ βάζετε ὅλα μέσα σ' ἕνα κουτί καὶ τὸ κουνᾶτε καλὰ γιὰ ν' ἀκαριαιοῦν τελείως.

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

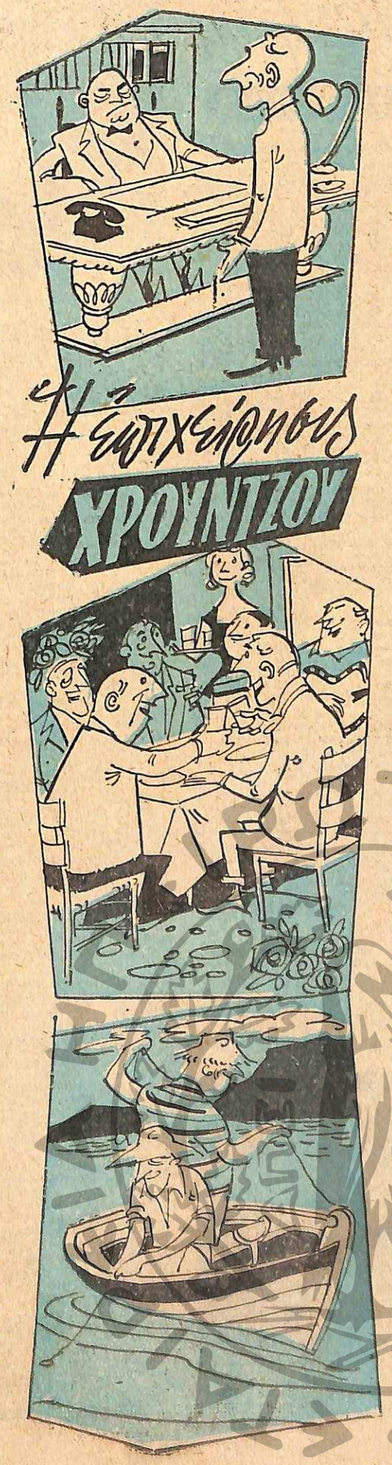

ΣΤΑ νεῦρα του πάλι ἐκείνη τὴν ἡμερα ὁ κ. Περικλῆς Χρουντζος, γενικὸς διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς μεγάλης ἐμπορο-βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως «ΕΜΠΟΡΟΒΙΟ—ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ— ἔδρα ἐν Ἀθήναις, ὑποκαταστήματα Θεσσαλίας, Βόλος, Πάτραι Λάρισα, Καλάμαι, καὶ.. καμιὰ εἰκοσαριὰ ἄλλες πόλεις. Καὶ μιὰ ντουζίνα τηλέφωνα.

Ἐμπόρια παντὸς εἴδους, φορτία «τσὶφ-Πειραιᾶ», μεγάλες ἀποθῆκες, δυὸ ἐργοστάσια, τριάντα φορτηγὰ αὐτοκίνητα, μιὰ μαύρη λιμουζίνα, κεντρικὰ γραφεῖα μὲ 27 δωμάτια, 15 γραφομηχανές, τιμηματάρχες, ὑποδιευθυντές, λογισταί, ἀλληλογράφοι στενοδακτυλογράφοι, κλητῆρες καὶ ἀρχικλητῆρες, τρία τηλέφωνα ἀπάνω στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ κ. Περικλῆ Χρουντζου, χώρια τὸ «ντιτκαφὸν» — ἐκεῖνο τὸ κουτὶ ποὺ ὁ προϊστάμενος, πατᾶει τὸ ἀνάλογο κουμπὶ καὶ μιλᾶει στὸν ἀνάλογο ὑπάλληλο — νομικοὶ σύμβουλοι, τεχνικοὶ σύμβουλοι, φορολογικοὶ σύμβουλοι, τιμολόγια, τηλεγραφήματα καὶ ἄλλα πολλά. Ἀφέντης σ' ὅλ' αὐτὰ ὁ κύριος Περικλῆς Χρουντζος, ἐξηντάρης καὶ κάτι μέτριος στὸ ὕψος καὶ παχὺς στὸ φάρδος, κοντόλαιμος, νευρικός, μὲ πίεσι 19—20, σηκότι, κι' ἕνα χοντρὸ ποῦρο στὸ στόμα, Ξύπνιος, δοαστήριος, ἀεικίνητος, εἶχε ξεκινήσει στὴ ζωὴ του ἀπὸ τὸ τίποτα — ἦταν ὁ «αὐτοδημιούργητος» ποὺ λένε. Περηφανευόταν γι' αὐτό:

— Μάλιστα κύριοι. Δουλεύω ἀπὸ δεκάξη χρονῶν παιδί. Ἄρχισα ἀπὸ κλητήρας γραφείου. Καὶ δούλεψα ὅσο λίγοι στὴ ζωή τους. Δώδεκα, δέκα πέντε, δεκαοχτὼ ὧρες συνέχεια. Καὶ δουλεύω ἀκόμα — μὲ βλέπετε πῶς δουλεύω.

Πραγματικά. Πολλὲς φορὲς βρισκόταν στὶς ἕξη τὸ πρωΐ στὸ γραφεῖο του πρὶν ἀκόμα πάνε οἱ κλητῆρες. Καὶ συχνὰ δὲν πήγαινε σπίτι του τὸ μεσημέρι. Ἔπαιρνε στὰ πεταχτὰ δυὸ σάντουϊτς κι' ἕνα ντοματόζουμο καὶ ξαναριγνόταν στὴ δουλειά. Καὶ τί δουλειά! Νὰ ζαλίζεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν βλέπει. Ὑπαγόρευε στὴ στενοδακτυλογράφο, ὑπόγραφε, τηλεφωνοῦσε, ἐξέταζε τιμολόγια, δεχόταν ἐπισκέψεις γιὰ συνεργασία, καλοῦσε ὑπαλλήλους γιὰ νὰ δώσῃ ἐντολές, ἔκανε ἐλέγχους, ἔτρεγε στὶς Τράπεζες, στὰ ἐπιμελητήρια, στὰ ὑπουργεῖα, στὶς ἀποθῆκες, καλοῦσε συμβούλια, ἐπιθεωροῦσε γραφεῖα κι' ἐγκαταστάσεις, δὲν ἄφηνε λεπτὸ τῆς ὥρας νὰ πάῃ χαμένο. Συχνὰ ἔκανε πολλὲς δουλειὲς μαζί: Ὑπαγόρευε, τηλεφωνοῦσε, ἔτρωγε καὶ δάγκανε καὶ τὸ ποῦρο του. Γι' αὐτὸ ἔγιινε κι' αὐτὸ ποὺ ἔγιινε καὶ λογαριαζόταν μ' ἕνα σωρὸ ἑκατομμύρια, ποὺ ὅλο καὶ αὐγάτναιναν. Δούλευε. Κι' ἡ μόνη του ἀναψυχὴ ἦταν νὰ παίρνη τὸ Σαββάτο τὸ βράδυ τὴ γυναίκα του — παιδιὰ δὲν εἶχε, ἴσως γιατὶ δὲν τοῦ περίσσευε καιρὸς γι' αὐτὸ — καὶ νὰ πηγαίνη μὲ τὴ μαύρη του λιμουζίνα σὲ μιὰ παραθαλάσσια ἐξοχή, στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν ἄφηνε τὸ χρόνο νὰ φεύγη χαμένος. Μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του ἔπαιρνε κατὶ τὸ χαρτοφύλακα, γεμάτο χαρτιά, λογαριασμοὺς καὶ σχέδια κι' ἐργαζόταν κι' ἐκεῖ, κλεισμένος στὸ δωμάτιό του, ἐνῶ ἡ κυρία Τζούλια τὸρριγνε στὸ χαρτί. Αὐτὸ τόλεγε «ἀνάπαυσι».

★

Στὸ γραφεῖο ἀριθ. 7, ἀκούστηκε ἡ ἐπιβλητικὴ φωνὴ του ἀπὸ τὸ ντικταφόν:

— Κύριε Φίρμπο, παρακαλῶ στὸ γραφεῖο μου.

Αὐτὸς ὁ κύριος Φίρμπος —Παρασκευᾶς τ' ὄνομά του— ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς σασανταπεντάρης ὑπάλληλος, ποὺ εἶχε λίγα χρόνια στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Χρουντζου., Ἕνας τύπος ἥρεμος, ψηφάλιος ἀνοιχτόκαρδος, ποὺ εἶχε γιὰ καιάρι του δυὸ πράγματα: Καλὴ φωνὴ βαριτόνου καὶ κιθάρα. Ἦταν στὸ τιῆμα παραγγελιῶν. Τακτικὸς καὶ προσεκτικὸς στὴ δουλειά του, τὴν ἔβγαζε πέρα χωρὶς νὰ βιάζεται καὶ χωρὶς νεῦρα. Ἐρχόταν πάντα στὴν ὥρα του, ἀλλὰ κι' ἔφευγε στὴν κανονικὴ ὥρα. Δύο ἀκριβῶς τὰ πάρα τάναγε, ἔπαιρνε τὸ κατέλλο του κι' ἔφευγε, ὁ κόσμος νὰ χαλοῦσε. Οὔτε δύο καὶ ἕνα. Μιὰ μέρα ποὺ ἔφευγε, τὸν κάλεσε τὸ «ντικταφόν». Φώναξε τὸν κλητῆρα καὶ τοῦ εἶπε:

— Πές στὸ ἀφεντικὸ ὅτι ἡ ὥρα εἶναι δύο καὶ ὁ κύριος Φίρμπος πάει σπίτι του!

— Πῶς νὰ τοῦ τὸ πῶ; ἔκανε φοβισμένος ὁ κλητῆρας.

— Νὰ τοῦ πῆς ὅτι σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ τοῦ τὸ πῆς! Τί νὰ τὸν ἤθελε τώρα τὸ ἀφεντικό; Παρουσιάστηκε!

'Ὁρίστε, κύριε διευθυντά.

Ὁ κ. Χρουντζος τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα διαπεραστικὸ ποὺ ὁ Παρασκευᾶς τὸ δέχτηκε χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆ.

— Κύριε Φίρμπο, εἴστε καλὸς ὑπάλληλος καὶ ξέρετε ὅτι ἡ ἐπιχείρησι σᾶς ἐκτιμᾶ.

— Ἐὐχαριστῶ.

— Ἐσεῖς μπορεῖτε ν' ἀποδώσετε πολὺ περισσότερο ἐδῶ. Ἔχετε ἱκανότητες ποὺ πρέπει νὰ τὶς ἀξιοποιήσετε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔργεστε καὶ τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται, κύριε διευθυντά.

— Θὰ σᾶς αὐξήσω τὸ μισθό, κύριε Φίρμπο.

— Δὲ θέλω, κύριε διευθυντά.

— Ἂν σᾶς γίνω τὸν διπλασιάσω;

— Οὔτε κι' ἂν μοῦ τὸν τριπλασιάσετε. Τὸ ἀπόγευμά μου δὲν τὸ θυσιάζω.

— Καὶ τί τὸ κάνετε;

— Τὸ ζῶ, κύριε διευθυντά. Κοιμᾶμαι μιὰ-δυὸ ὧρες, καλλιεργῶ τὸν κῆπο μου, ἔργεται κανένας φίλος νὰ κάνουμε καμμιὰ παρτίδα τάβλι καὶ γιὰ ποῦμε καλεσμπούρια, παίζω μὲ τὸ παιδιὰ μου, πότε-πότε ζωγραφίζω κιόλας, γιατὶ ἔχω αὐτὸ τὸ χόμπυ, κι' τὸ βραδάκι ξεκρεμάω τὴν κιθάρα μου καὶ τὸ ρίγνουμε στὸ τραγοῦδι...

Τὸ ἀφεντικὸ τὸν κύτταξε μὲ κατάπληξι.

— Καὶ πῶς τὰ ἐγάζετε πέρα, κύριε Φίρμπο;

— Παίρνω ἀπὸ δῶ τεσσερισήμισιν χιλιάδες ποὺ ἔρετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δίνετε. Ὁμολογῶ ὅτι πληρώνετε καλὸ τὸ μισοπτικό σας. σὲ σάγκοισι μὲ κάτι ἄλλους. Ἔχω καὶ δυδιμισιν εἰσοδήσι ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς γυναίκας μου, ἑφτά. Τὸ ἐξοχικὸ σπίτι

ποὺ μένω εἶναι δικό μου, κι' ἔτσι τὰ θολεύω μιὰ χαρά.

— Καὶ δὲ θέλετε νὰ βελτιώσετε τὴ θέσι σας;

— Δηλαδὴ νὰ θυσιάσω τὸ καλαμπούρι μου, τὴν παρέα μὲ τὰ παιδι

γείται ἡ ἐργασία.

— Στὴν ὥρα τῆς. Ὀχτὼ μὲ δόσ.

— Μὰ εἶναι ἀμάγκη, κύριε Φίρμπο. Παρουσιάσετκε ἕνα ἐλπιδοφόρο ἐξαιρετικῶς ἐπείγον.

— Δὲν ὑπάρχουν ἐπείγοντα ζητήματα, κύριε διευθυντά. Ἐμεῖς τὰ κάνουμε ἐπείγοντα.

Κι' οἱ ἄλλοι συνέχιζαν τὸ γλέντι τους:

«... καὶ γέμισε ἀπὸ ἀνθοπλάτες κι' ἀγκαλιὰ καὶ τὰ μαλλάκια της, ..»

— Κύριε Φίρμπο. —βρόντηξε ἡ φωνὴ τοῦ Χροΰντζου στὸ ἀκουστικό— θὰ λάβετε ἔκτακτη ἀμοιβὴ γιὰ τὴν ὑπερωρία σας.

— Δὲν τὴ θέλω, κύριε διευθυντά.

Ἤτανε φανερὸ πὼς ὁ κύριος διευθυντὴς εἶχε θυμώσει. Νὰ διατάξῃ ὑπάλληλό του, νὰ τὸν παρακαλῇ κι' αὐτὸς νὰ μὴν ὑπακούῃ; Καὶ νὰ τοῦ τάζῃ καὶ ἔκτακτη ἀμοιβὴ καὶ νὰ τὴν περιφρονῇ ὁ ὑπάλληλίσκος τῶν 150 δραχμῶν ἡμερησίως; Αὐτός, ὁ Χροΰντζος, ἂν ἐπρόκειτο νὰ κερδίση ἕνα ποσόν, ἦταν ἱκανὸς νὰ θυσιάση ὅλι Σαββατοκύριακα — ποὺ τὰ ξόδευε κι' αὐτὰ γιὰ τὴ δουλειά του — μὰ καὶ τὶς λίγες ὧρες ὕπνου του ἀκόμα, νὰ κάνῃ τοῖα μερόνυχτα νὰ κοιμηθῆ. Καὶ τοῦτος ἐδῶ κλωτσάει τὶς ἔκτακτες ἀμοιβὲς καὶ τὸ καθήκον του μαζί, γιὰ νὰ τιναξῇ τὴν ἀνθισμένη ἀμωγδαλιά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἑλλειψι σεβασμοῦ ποὺ δείχνει.

— Πολὺ καλά, κύριε Φίρμπο, ἀκούστηκε θυμωμένη ἡ φωνὴ τοῦ.

Καὶ τὸ κλείσιμο τοῦ τηλεφώνου.

Ὁ Παρασκευᾶς γόρισε στὴν παρέα.

— Τί σὲ ἤθελε; ρώτησε ἡ Ἀγλαΐα.

— Νὰ παρατήσω, λέει, τὸ γλεντάκι μας καὶ νὰ πάω νὰ συνεργαστοῦμε γιὰ τὴ δουλειά του. Σαββατο δράδυ. Δὲν εἶμαστε καλά. Ἄειντε, παιδιά... Ἀβόζο-ἀβόζο...

Κι' ἔπισαε τὴν κιθάρα.

★

Ἐννιὰ καὶ μισή. μιὰ μαύρη λιμουζίνα σταματάει μπροστὰ στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι.

— Μπᾶ; Ὁ Χροΰντζος! κάνει μὲ ἀπορία ὁ Παρασκευᾶς καὶ σηκώνεται. «Ὀρίστε, κύριε διευθυντά. Περάστε στὸ φτωχικό μας!»

Ὁ Χροΰντζος μπαίνει στὸν κῆπο, προχωρεῖ πρὸς τὴ θεράντα, μὲ δισταχτικὰ βήματα. "Ἔχει πολὺ σοβαρὸ ὄψι —σοβαρὴ καὶ θυμωμένη. Ὁ Παρασκευᾶς κάνει τὶς συστάσεις: "Ἡ γυναῖκα του, τὰ παιδιά του, οἱ φίλοι του.

— Καθῆστε, κύριε διευθυντά. Ἀγλαΐα, ἕνα ποτῆρι γιὰ τὸν κύριο Χροΰντζο...

— Δὲν πρόκειται νὰ πιῶ, κύριε Φίρμπο.

— Ἕνα ποτηράκι, δὲ μπορεῖτε. Κι' ἕνα μεζεδάκι. Ἡ Ἀγλαΐα θὰ προσθέτη ἀν δὲν τιμήσετε τοὺς μεζέδες τῆς...

— Γιὰ χατῆρι μου, συνηγόρησε ἡ Ἀγλαΐα.

"Ηρθε τὸ ποτῆρι — γέμισαν καὶ τ' ἄλλα.

— Στὴν ὑγεία τοῦ κ. Χροΰντζου!...

— Σὰν καλὸ εἶναι, εἶπε ὁ Χροΰντζος, ἀλλάζοντας ὄψος.

— Διαμάντι, κύριε διευθυντά. Αἴ, ἔτσι τὰ περνᾶμε, καθὼς μᾶς βλέπετε. Τὸ κρασί μας, τὸ κολοκυθόπορι μας, τὸ τραγούδι μας καὶ ἔξω φτώχεια! "Ἀ, εἰντε, παιδιά. Ἔνα τραγουδάκι, πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Χροΰντζου...

Καὶ ἡ παρέα, ξεθαρρεμένη, ἄρχισε:

«Ἡ νύχτα φεύγει ὁλόοοοχαρηπη... νεράϊδα μου κοιμᾶσσσσαι... ἡ βλέπεις τ' ἄστρα κι' ἀνρυπνᾶς...»

Στὴ συνέχεια σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ κάποια δειλία, παρασύρθηκε καὶ ὁ Χροΰντζος:

«Καὶ μένσιε θυμᾶσσσσαι...»

— Στὴν ὑγειὰ τοῦ κ. Χροΰντζου...

"Ἀλλο ἕνα ποτηράκι, Ἐβίβα κι' ἀς κλαίη ποὺ τάχει.

Ὁ γενικὸς διευθυντὴς παρακολουθοῦσε τὴν παρέα, σὰν νὰθέλετε ἕνα θέαμα ποὺ δὲν τὸ εἶχε ξανιδῆ. Ἀγωνιζόμενους ἀνθρώπους, γαμόπλουζ ἐξθμιες κουβέντες, καλὴ καρδιά. Καὶ ἄκουσε μὲ κατάνυξι καὶ τ' ἄλλο τραγουδάκι:

«Μιὰ ζωὴ τὴν ἔβουμε κι' ἂν δὲν τὴ γλεντήσουμε τί θὰ καταλάβουμε τί θὰ καζαντήσουμε... Παίγτε μου δίπλαπενντὰ καὶ ὁ μήνας ἔχει ἐννιά...»

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ χειμερινὰ θέατρα ἄρχισαν ἤδη τὶς δοκιμές, προκειμένου νὰ κάνουν ἔναρξι στὸ τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου.

Πρῶτο θ' ἀρχίση τὸ «Ρέξ», ποὺ εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ ψυκτικὰ μηχανήματα. Σ' αὐτό, ὁ θίασος Ἡλιοπούλου μὲ τὴ νέα του πρωταγωνίστρια Κάκια Ἀναλυτῆ, θ' ἀνέβασῃ τὴν κωμῳδία τῶν κ. κ. Τσιφόρου-Βασιλειάδη «Τὸ ἔξυπνο πουλί».

Τὴν ἴδια σχεδὸν ἑβδομάδα θ' ἀρχίση καὶ τὸ «Κεντρικόν», μὲ τὴ γαλλικὴ κωμῳδία τοῦ Ρομπέρτ Ἀροῦ «Ὁ δειλὸς κι' ὁ τολμηρός», ποὺ σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Παρίσι.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Κώστας Μουσούρης θὰ ἐγκαινιάσῃ τὴ χειμερινὴ σαιζὸν μὲ τὸ ἔργο τοῦ Ράτιγκαν «Ὁ πρίγκηψ κι' ἡ χορεύτρια», ποὺ πρωτοπαίχτηκε στὸ Λονδῖνο πρὶν ἀπὸ 9 χρόνια, μὲ τὸν Λῶρενς Ὀλίβιε καὶ τὴ Βίβιαν Λῆ.

Τὸ ἴδιο ἔργο σημείωσε πολλὴ ἐπιτυχία καὶ στὴν ὁδῶνη, ὅπου μετέφερθη, μὲ πρωταγωνιστὲς τὸ Λῶρενς Ὀλίβιε καὶ τὴ Μαιρίλυν Μονρόε.

✪ Στὸ μεταξύ, στὸ «Ἀκροπόλ», τὸ μοναδικὸ μουσικὸ θέατρο, ποὺ θὰ λειτουργήση στὴν Ἀθήνα, τὸ χειμῶνα, ὁλοκληροῦται ὁ νέος μουσικὸς θόασος.

Ἔτσι, βέβαια στελέχη τοῦ θιάσου φέρονται οἱ Ὀρέστης Μακρῆς, Ἰ. Γκιωνάκης, Γ. Γαβριηλίδης, Ρένα Ντόρ, Σπεράντζα Βοανά, Μπέττυ Μοσχοβά, Λουΐζα Μπατίστα, Νάντια Κωνσταντοπούλου καὶ Σοῦλη Σαμπάχ, καθὼς καὶ τὸ μοντέρνο μπαλλέτο τοῦ Τάκη Βαρλάμου.

Τὸ «Ἀκροπόλ» θὰ ἐγκαινιάση τὴ χειμερινὴ σαιζὸν τὸν Ὀκτώβριο, μὲ μιὰ φαντασμαγορικὴ ἐπιθεώρησι, τὴ σκηνικὰ τῆς ὁποίας φιλοτεχνεῖ ὁ Μάριος Ἀγγελόπουλος.

✪ Ὁ διάσημος Οὐγγρος σεναριογράφος Λάζλο Βάντλεθ, ποὺ ἔγραψε τὸ σενάριο τῆς Ἱστορίας τοῦ ὀλυμπιονίκου Λούη καὶ ποὺ ἦρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ παρακολουθήση τὸ γύρισμα τῆς ταινίας, ποὺ θὰ παραγματοποιήση ἡ «Φῶξ», στὰ νεανικὰ του χρόνια ἦταν ὁλυμπιονίκης τῆς Οὐγγαρίας στὰ 100 καὶ 200 μέτρα.

Ἀπὸ τὰ τέσσερα βασικὰ πρόσωπα τοῦ Ἔργου, τὰ δύο θὰ ὁποδυθοῦν Ἕλληνες ἠθοποιοί καὶ τὰ ἄλλα ξένοι, συγκεκριμένα δὲ ὁ Ρόμπερτ Γκρέγκ τὸ ρόλο τοῦ Λούη καὶ ἡ γνωστὴ στὰρ Τζουλιὲτ Πράουζ τὴ φτωχὴ κοπέλλα τοῦ Μαρουσιοῦ.

Ἡ ταινία τοῦ ὀλυμπιονίκη Λούη, ποὺ θὰ γυρισθῆ ἐξ ὁλοκλήρου στὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ εἶναι ἐγχρωμη Σινεμασκόπ, θὰ στοιχίση πέρι τὰ 5 ἑκατομμύρια.

Λουΐζα Μπατίστα

Ζωὴ Φυτούση

✪ Ὁ Νίκος Γούναρης, κατὰ τὸ τελευταῖο του ταξίδι στὸν Καναδᾶ, ἔχασε τὶς βαλίτσες του στὸ Λονδῖνο μ' ὅλο του τὸ βεστιάριο. Κι' ὅταν ἔφτασε στὸ Μοντρεάλ, τὴ νύχτα, χρειάστηκε νὰ εἰδοποιηθῆ ἕνας ὁμογενὴς καταστηματάρχης ἐτοίμων ἐνδυμάτων, γιὰ νὰ τοῦ προμηθεύση ἕνα νέο κοστούμι, μὲ τὸ ὁποῖο ἔκανε τὸ ἴδιο βράδυ τὴν πρώτη του ἐμφάνισι.

✪ Ὁ Χάρρυ Μπελαφόντε, ὁ νέγρος τραγουδιστής, ποὺ πέρασε, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα εἶναι μανιώδης καπνιστής. Καπνίζει τὴν ἡμέρα 4 πακέτα τσιγάρα, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἔχη ἐπιδράσει στὴ φωνή του.

Ὁ Μπελαφόντε ἄρχισε τὴν καριέρα του πρὶν 12 χρόνια μὲ τὰ θρησκευτικὰ τραγούδια τῆς πατρίδος του, γιὰ νὰ γίνη, λίγα χρόνια ἀργότερα, διάσημος μὲ τὰ «Καλύψω». Σὰν ἠθοποιὸς μὲ τὰ «Κατάγραφα», ἔχει γυρίσει ὡς τώρα 5 ταινίες προσεχῶς δέ, σὲ μιὰ ρωσικὴ ταινία ποδκειται νὰ παίξη τὸ ρόλο τοῦ Ρώσου ποιητῆ Ἀλέξανδρου Πούσκιν.

✪ Ἡ Ζωὴ Φυτούση μετατηδδᾶ γιὰ τρίτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησι στὴν πρόζα, πρόκειται δὲ νὰ συμπράξῃ τὸ χειμῶνα μὲ τὸ νέο θίασο Χατζηχρήστου.

Στὸν ἴδιο θίασο θὰ ἀνήκουν δυὸ ἀκόμη στελέχη: ἡ Μαρία Κωνσταντάρου καὶ ἡ Κλειὼ Σκουλούδη.

✪ Ἡ Νάνα Μαούσχουρη, μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία ποὺ σημείωσε στὸ ἐρετεινὸ φεστιβάλ, ἑτοιμάζει γιὰ τὸ χειμῶνα μία ἰδιότυπη ἐμφάνισι.

Θὰ τραγουδᾶ σὲ γνωστὸ κέντρο μόνο μὲ τὸν ἴδιο τὸ Χατζηδάκη στὸ πιάνο, ἐρμηνεύοντας τὰ νέα του τραγούδια.

✪ Στὴν Κύπρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Λάουρα, σημειώνει τώρα πολλὴ ἐπιτυχία μιὰ ἄλλη γνωστὴ βεντέτα τοῦ τραγουδιοῦ, ἡ Κρίστιαν Κάρτερ.

✪ Στὴ Θεσσαλονίκη ἐμφανίζεται ἀπὸ προχθὲς, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως, μιὰ μεγάλη δωδεκαμελὴς ἀκροβατικὴ ἀτταρξιον, γνωστὴ ἀπὸ τὴν "Ἐκθεσι τῶν Βρυξελλῶν, οἱ «Λευκοὶ δαίμονες», ποὺ ἐκτελοῦν ἐκπληκτικὲς ἀκροβασίες σὲ ὕψος 50 μέτρων.

Οἱ «Λευκοὶ δαίμονες» εἶχαν παρουσιάσει στὴν "Ἐκθεσι τῶν Βρυξελλῶν, ἕνα καταπληκτικὸ σκέτς, ποὺ ἄφησε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι: τὴν τέλεση ἑνός... γάμου σὲ ὕψος 40 μέτρων!

✪ Στὸ Σταθμὸ Τηλεοράσεως τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μαίρη Λῶ, θὰ ἐμφανίζωνται, ἐναλλάξ, καὶ τὰ ἀστέρια τῆς R.C.A. Μαίρη Καζάκου, Ἀλιφραγκῆ, Παλιούρης καὶ Τσαουσάκης.

✪ Ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Τοῦλα Λαμάρ, εἶχε πρότασι νὰ παίξη τὸν πρῶτο ρόλο σὲ μιὰ νέα τουρκικὴ ταινία μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ὡραία Γιάνναρ».

✪ Γιὰ τὴν ταινία τοῦ καθηγητοῦ κ. Πατρωνικόλα «Ἀπολύτρωσις» γράφει δυὸ τραγούδια ὁ μαέστρος Μωράκης, ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀπόδοση ἡ Ἰταλίδα στὰρ Λουέλλα ντὲ Λούκα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΑΣΗΜΕΝΙΟΙ πιρόταφοι

ΑΡΕΣΒΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΛΗΝΑΚΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΑΣ

πρωΐ πρωΐ στὸ γιατρό. Θὰ μείνης στὴν κλινικὴ ἴσαμε τὸ μεσημέρι, ἔπειτα θὰ γυρίσης σπίτι σου καὶ θὰ πῆς ὅτι εἶσαι ἀδιάθετη. Θὰ μείνης δυὸ ἡμέρες τὸ πολὺ στὸ κρεβάτι, καὶ τελειώνει ἡ ὑπόθεσι.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τήν ὥρα ποὺ ὁ Φάνης ἔλεγε στὴ Στέλλα πὼς θ' ἀρνηθῆ ὅτι τὸ παιδὶ εἶναι δικό του, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται ἡ γυναίκα του, ἡ Καίτη Πετρίτη. Γεμάτη εἰρωνεία καὶ σαρκασμὸ συμβουλεύει τὴ Στέλλα νὰ ξεγράψη τὸ Φάνη ἀπὸ τὴ ζωή της καὶ νὰ εἶναι βέβαιη ὅτι κι' ὁ σύζυγός της θὰ τὴν ξεγράψη ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή. Φεύγοντας ἀπελπισμένη ἡ Στέλλα, συναντᾶει τὸ Ντέμη καὶ τοῦ φανερώνει τὴν τραγωδία της. Ἐκεῖνος τῆς προτείνει νὰ παντρευτοῦν κρυφά, γιὰ νὰ τὴν βγάλη ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι, ποὺ βρίσκεται. Ἀλλὰ τὴν ἑπομένη τῆς δηλώνει ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ γίνη μητέρα καὶ ὅτι πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους πρέπει νὰ πάη στὸ γιατρό.

16ον Εἶχε τὴν ἐντύπωσι ἡ Στέλλα, ὅτι τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ ἀνοιξιάτικου πρωϊνοῦ, πούμπαινε ἀπὸ τὶς κουφωτὲς γρίλιες, σκοτείνιαζε, σὰν νὰ περνοῦσε ἀπάνω του ἀνήλεο ἕνα σύννεφο. Τὸν κύτταξε μὲ μάτια πελώρια.

— Τί ρεζιλίκια; τοῦ ψιθύρισε. Ἀφοῦ θάμαστε παντοτεινοί, τὸ παιδὶ θὰ εἶναι κάτι τὸ φυσικό...

—"Οχι ὅμως ἕνα παιδὶ ἐξαμηνίτικο. Ἔκανες καλὰ τὸ λογαριασμό; Τὸ παιδὶ θὰ γεννηθῆ ἑξαμηνίτικο, καὶ τέτοια περίπτωσι δὲν ὑπάρχει. Λοιπόν, καταλαβαίνουμε στὴν κοινωνία ὅτι ἁμαρτήσαμε...

— Ντέμη, τοῦ φώναξε ἀπελπισμένη. Μιλᾶς τώρα σὰν νάχης προλήψεις. Πόσες φορὲς δὲ μοῦ εἶχες ζητήσει ἐσὺ ν' ἀμαρτήσουμε ὅπως λές;...

—"Αλλο αὐτό, τῆς ἀποκρίθηνήθηκες. Ἐμένα ὅμως μοῦ ἀρθηκες. Καὶ στὸν Φάνη δὲν ἀρνήθηκες.

— Μὰ σοῦ εἶπα...

— Καλά, καλά, τὴ διέκοψε ἀνυπόμονα. Δὲ σοῦ ζητῶ εὐθύνες. Ὅπως καὶ νὰ ἔγινε ὅμως, τὸ παιδὶ δὲν εἶναι δικό μου καὶ δὲν ἔχω καθόλου σκοπὸ νὰ τὸ φροντιῶ. Κι' ἂν θέλης νὰ παντρευτοῦμε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δώσω ἕνα πακέτο Στέλλα. Λυπᾶμαι ἀλλὰ δὲν εἶμαι τόσο ἅγιος γιὰ νὰ κάνω τέτοια θυσία.

—"Αν μ' ἀγαποῦσες ἀληθινά, Ντέμη... Πόσοι ἄντρες κάνουν αὐτὴ τὴ θυσία.

— Ναί, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ τὸ σκληρό του ὕφος. Ὑπάρχουν ἠλίθιοι ἄγιοι, ποὺ φορτώνονται τὶς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων. Ἐγὼ θὰ εἶμαι κατὰ τὸ ἥμισυ ἠλίθιος. Θὰ φορτωθῶ τὴ μισὴ ἁμαρτία, ὄχι ὅλως καὶ τὸ παιδί. Σκέψου, ἂν θέλης ἀκόμη. Σοῦ θέτω καθαρὰ τὸ δίλημμα. Ἢ ἐμένα ἢ τὸ παιδί. Ἂν προτιμᾶς νὰ φέρης τὸ παιδὶ στὸν κόσμο, τότε, Στέλλα, χωρίζουν πάλι οἱ δρόμοι μας. Δὲ μπερδεύουμαι μὲ νόθα καὶ μὲ γεννητούρια.

Τὸ ὡραῖο, μελαχροινό του πρόσωπο εἶχε γίνει σὰν πέτρινη σκοτεινὴ μάσκα. Ἡ Στέλλα τὸν κύτταζε καὶ δὲν τὸν ἀναγνώριζε. Δὲν ἦταν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποὺ πρὶν λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔγερνε ἀπάνω της μὲ πάθος, μὲ λατρεία. Πολλὲς φορὲς εἶχε σκεφθῆ πὼς ὁ Ντέμης δὲν ἦταν ἕνας ἄνθρωπος. Πὼς ἦταν δυὸ ἀνθρωποι. Ὁ ἕνας τρυφερός, ἐραστὴς ὁρμητικός, κι' ὁ ἄλλος ἕνας ἄντρας κρύος, ἀδυσώπητος, χωρὶς ἴχνος τρυφερότητος στὴν καρδιά του. Τώρα τῆς παρουσιαζόταν μὲ τὴ δεύτερη μορφὴ του καὶ τὴν πόγωνε.

Τῆς ἔριξε μιὰ σκληρὴ ματιά:

— Λοιπόν, Στέλλα, πάρε τὴν ἀπόφασι. Δὲν ὑπάρχει περιθώριο γιὰ πολλὴ σκέψι.

»Μὲ δυσκολία γίνεται ἀκόμη καὶ τώρα ἡ ἐπέμβασι. Μετὰ λίγες ἡμέρες, κανένας γιατρὸς δὲ θὰ τ' ἀναλαμβάνη. Πάρε λοιπὸν τὴν ἀπόφασι.

—Ἀμέσως τώρα; τὸν ρώτησε δυστυχισμένη.

— Θέλεις νὰ σοῦ ἀφήσω μιὰ μέρα,δυὸ ἡμέρες γιὰ νὰ σκεφθῆς; τὴ ρώτησε ἀπότομα, ἀνυπόμονα.

—Ἀφησέ μου δυὸ ἡμέρες.

— Καλά... Σήμερα εἶναι Δευτέρα.Τὴν Τετάρτη τὸ πρωΐ, θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ πάλι. Νὰ μοῦ δώσης τὴν ἀπάντησι ἢ ναί, ἢ ὄχι, νὰ ξέρουμε τί θὰ γίνη.

Σκούπισε τὰ μάτια της, πούτρεχαν ἀδιάκοπα δάκρυα καὶ σηκώθηκε νὰ φύγη.

Τὴ συνώδευσε πάλι ὡς ἔξω κι' ἀξαφνα πῆρε πάλι τὸ τρυφερό του ὕφος:

—Ἀγαπούλα, εἶσαι κουτὴ καὶ στενοχωρίεσαι. Δὲ μπορεῖς νὰ βάλης ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία μας, ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ὅταν σκεφθῆς καὶ πόσες παντρεμένες γυναῖκες πᾶνε στὸ γιατρὸ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴ μητρότητα, θὰ καταλάβης πὼς εἶναι γελοῖο νὰ παίρνης τόσο τραγικὰ τὸ ζήτημα. Γιατί στενοχωριέσαι;

— Λυπᾶμαι τὸ παιδάκι μου, ψιθύρισε ἡ Στέλλα.

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς τὸν ἀγαπᾶς ἀκόμη ἐκεῖνον. τῆς φώναξε ἀπότομα.

—"Οχι, Ντέμη..

— Πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ μοῦ ἐπιδάλης νὰ βλέπω σ' ὅλη μου τὴ ζωή, τὴ ζωντανὴ ἀπόδειξι τῆς ἀπιστίας σου; Τόσο ἅγιος νομίζεις πὼς εἶμαι; Ὄχι, παιδί μου, δὲν εἶμαι ἅγιος, οὔτε τὸ ἐπεδίωξα. Εἶμαι ἕνας ἄντρας, ποὺ σ' ἀγαπάει. τίποτα ἄλλο... Λοιπὸν ἀς τὰ κάνουμε τὰ σκεφθῆς ἁπλᾶ τὰ πράγματα τὰ κατὰ λογικά, θὰ καταλήξης στὸ συμπέρασμα πὼς εἶναι ἡ μόνη λύσι.

— Καὶ τί θὰ πῶ στὸ σπίτι;

— Οὔτε θὰ πάρουν εἴδησι.Τὴν Τετάρτη θὰ τὰ κανονίσουμε. Θὰ πᾶμε, ἂς ὑποθέσουμε τὴν Πέμπτη στὸ κόσμο, τὸ ἀνοιξιάτικο ἡλιόφως μας καὶ ἡ ἀνοιξιάτικη ἀνάσα τῆς θάλασσας μας. Ἀφοῦ θὰ μείνης ἑβδομάδα ἀκόμη ἐδῶ, θὰ ἔρθω κι' ἐγὼ νὰ σὲ πάρω. Θὰ μείνης ἕνα μεσημέρι, ἔπειτα θὰ γυρίσης σπίτι σου καὶ θὰ πῆς ὅτι εἶσαι ἀδιάθετη. Θὰ μείνης δυὸ ἡμέρες τὸ πολὺ στὸ κρεβάτι, καὶ τελειώνει ἡ ὑπόθεσι.

—Κι' ἂν τὸ πάρουν εἴδησι;

—Ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα σου ἐξαρτᾶται, νὰ μὴ τὸ πάρη κανεὶς εἴδησι... Ἀλλά, ὑπάρχει κι' ἄλλος τρόπος, ἂν φοβᾶσαι.

Τὸν κύτταξε μὲ μιὰ ξαφνική, παράλογη ἐλπίδα.

—"Ετσι κι' ἀλλοιῶς θὰ τὸ σκάσης ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Λοιπόν, μετὰ τὴν ἐπέμβασι δὲν γυρίζεις δίολου σπίτι σου. Σὲ κρύδω κάπου ἐγὼ κάνα - δυὸ μέρες νὰ συνέλθης, ἔπειτα παντρευόμαστε, φεύγουμε, καὶ τοὺς γράφουμε.

— Μὰ αὐτὲς τὶς ἡμέρες, θὰ τρελλαθοῦνε ἀπὸ τὴν ἀγωνία τους...

—. Οὔφ, καϋμένη, γέλασε αὐτός. ὅλα τὰ βλέπεις μαῦρα. Ὅποου ν' ἀρχίση ἡ ἀγωνία τους, θὰ λάδουν τὸ γράμμα σου... Ἔπειτα, ποιός σ' ἐμποδίζει νὰ τοὺς στείλης μιὰ κάρτα, δυὸ λόγια, νὰ τοὺς καθησυχάσης. νὰ μὴν ἀνησυχοῦνε; Ὅλα γίνονται μὲ σκέψι καὶ μ' ἐξυπνάδα Ἐκεῖνο ποὺ προέχει μόνον εἶναι νὰ ἐλευθεωθῆς ἐσὺ ἀπὸ τὸ μπελὰ ποὺ φοντώθηκες, ὅσο γίνεται ἀκόμη.

Τοῦδωσε τὸ χέρι της μὲ μάτια δακρυσμένα. Αὐτὸς τῆς χαμογέλασε, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γοητευτικά του χαμόγελα.

— Λοιπὸν ἀγαπούλα, χωρὶς στενοχώρια, ὅλα θὰ γίνουν μὲ χαρά. Σὲ περιμένω μεθαύριο, τὴν Τετάρτη τὴν ἴδια ὥρα.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΝΘΕΣΙ

Στριφογυρίζει ἡ Στέλλα στὸ κρεβάτι της. Ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς πέρασε ἕνας ὁλόκληρος αἰώνας ἀπὸ τότε ποὺγινε ἡ συνάντησι μὲ τὸν ἀγαπημένο της κι' αὐτὴ ἡ συνδιάλεξι. Κι' ἀξαφνα, τὸ αἷμα πᾶγώνει στὶς φλέβες της.

—"Ηταν μονάχα χτές... Κι' αὔριο εἶναι Τετάρτη.. ἡ Τετάρτη.

Θαυμὴ ἡ αὐγὴ δίνει τὸ πρῶτο της μήνυμα ἀπὸ τὶς μυστόλειστες γρίλιες. Ἡ ἀνάσα τῆς Θάλειας πρωΐ πρωΐ στὸ γιατρό. Θὰ μείνης στὴν κλινικὴ ἴσαμε τὸ μεσημέρι, ἔπειτα θὰ γυρίσης σπίτι σου καὶ θὰ πῆς ὅτι εἶσαι ἀδιάθετη. Θὰ μείνης δυὸ ἡμέρες τὸ πολὺ στὸ κρεβάτι, καὶ τελειώνει ἡ ὑπόθεσι.

Πῶς χώρισαν ἔτσι οἱ ζωές τους; Μαζὶ ἀνατράφηκαν, τὰ ἴδια λόγια ἄκουσαν, τὰ ἴδια σύστροφα λόγια τοῦ πατέρα, τὰ ἴδια ἀγαθὰ λόγια τῆς μάνας.Πῶς χώρισαν οἱ ζωές τους; Ἡ Θάλεια εἶναι ἕνα ἀγνὸ τίμιο κορίτσι,ποὺ θέλει νὰ ἐργαστῆ ἀκόμη ἕνα χρόνο τίμια, σκληρά, γιὰ νὰ προετοιμάση τὴν εὐτυχία του. Κι' αὐτή;...

Δαγκώνει τὰ σεντόνια της γιὰ νὰ μὴν ἀκουστοῦνε τ' ἀναφυλλητά της.

Αὐτή, ἡ μεγάλη, ἡ ὄμορφη, τὸ καμάρι τοῦ σπιτιοῦ... εἶναι σήμερα μιὰ ντροπιασμένη. Μιὰ κοπέλλα μ' ἕνα παράνομο παιδὶ στὰ σπλάχνα της .. μιὰ κοπέλλα, ποὺ θὰ πάη νὰ ξαπλωθῆ στὸ χειρουργικὸ κρεβάτι...

Χώνει τὸ κεφάλι της μέσα στὶς κουβέρτες της. Νοιώθει τόση φρίκη σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. ποὺ θέλει νὰ ξεφωνίση...

Καὶ σὰν λυτρωμός, τῆς ἔρχεται ἡ σκέψη τῆς Ρίκας.

—Τάχα νὰ ξῆ; Πρέπει νὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ. Ὁπωσδήποτε πρέπει σήμερα νὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ.

Γαντζώνεται ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκέψι, καὶ νοιώθει μιὰ παράξενη ἀνακούφισι. Μήπως εἶναι ἀπὸ τὶς παράξενες πονηριὲς τοῦ νοῦ; Ὅταν θέλει ν' ἀποφύγη κανεὶς ἕνα πρᾶγμα παρουσιάζεται πάντα ὁ νοῦς, πολυμήχανος καὶ κάτι βρίσκει.

—Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ πάω νὰ τὴν δῶ... Κι' ἂν εἶναι ἀνάγκη. νὰ μείνω κοντά της... ἢ ἄν... Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πάω στὸν Πειραιὰ σήμερα...

Ἀναστάνει μὲ ἀνακούφισι σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Ἔδωσε στὸν ἑαυτό της χάρι.

— Θὰ τηλεφωνήσω τοῦ Ντέμη. Θὰ τοῦ πῶ ὅτι θὰ πάω αὔριο.

"Ἔδωσε μιᾶς ἡμέρας χάρι. Τί ἡμέρα θὰ εἶναι αὐτή; Ἴσως θλιβερή, ἴσως πένθιμη. Ἴσως τὴν πέρασῃ δίπλα στὸ προσκέφαλο τῆς κοιμισμένης Θάλειας.

ΣΕΝΤΑΝΤΑΣ

Ἀμερικανισμοὶ

Στὴ φιλόξενη θεράντα τοῦ ἐξοχικοῦ τῆς κυρίας Συμφεροντίδου, οἱ καλεσμένοι της ἔχουν μοιραστῆ σὲ δύο.. παρατάξεις. Οἱ μισοὶ παίζουν κουμ-κὰν κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ κουτοσμπολεύουν ἀγρίως! Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους εἶναι καὶ ἡ εἰκοσάχρονα, ποὺ ἀκούει μὲ τρομερὴ εὐχαρίστησι διάφορες κακίες γιὰ ἀπόντες καὶ παρόντες...

Γι' αὐτό, κάθε τόσο, κάνει τὴ στερεότυπη σύστασι:

—Πιὸ σιγά, χρυσῆ μου!... Πρὸς Θεοῦ μὴ μᾶς ἀκούσῃ κανείς...

Καὶ ἡ συζήτησι ἔρχεται τώρα στοὺς ἄνδρες, αὐτὰ τὰ.. τέρατα

—Σὰν νὰ μὴν ἐφταναν ὅλα τὰ στραβά τους, ἔκαν ἀποκτήσει τελευταῖα καὶ τὴ φοβερὴ συνήθεια νὰ βάζουν τὰ πόδια τους πάνω στὸ τραπέζι!.. ὑποστηρίζει μιὰ κυρία.

Μὰ ἡ κ. Συμφεροντίδου δὲ συμφωνεῖ καθόλου μαζί της.

"Ἐμένα δὲ μ' ἐνοχλεῖ διόλου αὐτὴ ἡ συνήθεια... ὁλλώνει.

—Σοβαρὰ τὸ λέτε;

—Βέβαια! Ὁ ἄνδρας μου τὸ συνηθίζει πολύ. Κι' ἐγὼ μάλιστα τὸν ἐνθαρρύνω σ' αὐτό.

—Τί ἔκανε λέει; Ἀνέκεοτε αὐτὸν τὸν ἀμερικανισμὸ μέσα στὸ σπιτι σας;

Κι' ἡ κ. Συμφεροντίδου, χαμογελώντας ἀπαντᾶ:

—Ἀσφαλῶς! Γιατί δὲν ξέρετε πόσα χρήματα τοῦ πέφτουν ἔτσι ἀπὸ τὶς τσέπες!...

Ο ΦΑΚΟΣ

τῆς Ρίκας. "Ισως δίπλα στὸ νεκρικό της κρεβάτι. Σπαράζει ἡ καρδιά της σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Κι' ὅμως— παράξενο— νοιώθει συγχρόνως καὶ κάποια ἀνακούφισι.

— Τὴν Πέμπτη εἶναι ἀδύνατον νὰ πᾶμε στὸ γιατρό. Θὰ πάω νὰ συνεννοηθῶ μονάχα τὴν Πέμπτη...

Πετιέται ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. "Αθελά της κάνει θόρυβο.

Ἡ Θάλεια μισοανοίγει τὰ μάτια.

— Τί ὥρα εἶναι;

— "Εξη.

— Δὲ σὲ κόλλησε ὕπνος, Ἔ, Στέλλα μου;

— Ναί, θέλω νὰ πάω στὸ νοσοκομεῖο.

— Νὰ πᾶς, πρέπει νὰ πᾶς... Τὴ δυστυχισμένη τὴ Ρίκα. Ποιός ξέρει τί στάθηκε. Ἐγὼ ὅμως, Στέλλα, θὰ κυττάξω γιὰ δουλειὰ καὶ γιὰ μένα, κι' ἂν θέλης καὶ γιὰ σένα...

— Κύτταξε μονάχα γιὰ σένα, Θάλεια. "Αφησέ με ἐμένα νὰ σκεφθῶ.

Τὰ λέει αὐτὰ τὰ λόγια χωρὶς νὰ κυττάζη τὴν ἀδελφή της.

— "Εχεις, δίκηο, ἀποκρίνεται ἀναστενάζοντας ἡ Θάλεια. Ἐσὺ δὲ μπορεῖς νὰ ἐργάζεσαι ὅλη μέρα σὰν κι' ἐμένα. Γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει ν' ἀφήσης τὴν τέχνη σου. "Ασε νὰ ἐργαστῶ ἐγὼ καὶ θὰ τὰ καταφέρω.

ΕΚΤΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ἡ ἀδελφή, στὸ διάδρομο χαμογέλασε καθὼς τῆς ἀποκρίθηκε:

— Ἡ κοπέλλα εἶναι ἐκτὸς κινδύνου. Τὸ τραῦμα ἦταν πιὸ ἐπιπόλαιο ἀπ' ὅ,τι φάνηκε στὴν ἀρχή... Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ζωγράφος, παλεύει μὲ τὸ θάνατο.

— Μπορῶ νὰ τὴν δῶ; ρώτησε ἡ Στέλλα.

— Ναί, νὰ μὴ τὴν κουράσετε ὅμως. Λίγη ὥρα.

Πατώντας στὶς μύτες, μπῆκε ἡ Στέλλα στὸ θάλαμο. Ἡ Ρίκα μόλις τὴν ἄκουσε ἀνοιξε τὰ μάτια της. "Ενα ἀχνὸ χαμόγελο πέρασε στὴν πονεμένη της φυσιογνωμία.

Τῆς ἁπλωσε τὸ χέρι.

— Στέλλα, Στέλλα μου... εἶσαι ἡ πρώτη ποὺ ρχεται σήμερα.

— Πῶς εἶσαι, Ρίκα;

— Καλύτερα... Μοῦ φαίνεται πὼς πῆγα σ' ἄλλον κόσμο καὶ γύρισα. Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶμαι ἐκτὸς κινδύνου.

— Ναί, ἔτσι μοῦ εἶπαν κι' ἐμένα.

Τὴν κύτταξε φοβισμένη ἡ κοπέλλα.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τοὺς πιστεύω... Γι' αὐτό, Στέλλα, θέλω νὰ στὸ πῶ γρήγορα. Νὰ τὰ ξέρης ἐσὺ πῶς ἔγιναν ἀκριβῶς. Ἔπειτα θάρθοῦνε ἀστυνομικοί, θὰ μοῦ κάνουν ἀνάκρισι. Θέλω ὅμως ἐσὺ νὰ ξέρης ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν πρέπει νὰ κουραστῆς.

— "Οχι, θὰ στὰ πῶ μὲ λίγα λόγια.... Στέλλα. Πῆγα στὸ ἀτελιέ του. Εἶχα μέρες νὰ πάω, τὸ ξέρεις... Πῆγα ἀποφασισμένη... Αὐτὸς ζωγράφιζε. Εἶχε ἕνα μοντέλο, μιὰ γυμνὴ κοπέλλα καὶ ζωγράφιζε. Κάθησα, περίμενα νὰ τελειώση. Αὐτὸς ἔβαλε δυὸ πινελιές, πέταξε ἔπειτα τὰ πινέλα του καὶ φώναξε στὸ μοντέλο νὰ ντυθῆ γρήγορα καὶ νὰ φύγη.

Μόλις ἔφυγε ἐκείνη, γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ὁ Λέανδρος, μὲ μάτια ποὺ μὲ τρόμαζαν. "Ηταν" θολὰ τὰ μάτια του, τρελλά.

— Τί ἔγινες; μοῦ εἶπε. Γιατί ἔρχεσαι ἐδῶ κι' ὄχι στὸ σπίτι μας;

"Ηταν τόσο ἄγριος ποὺ δείλιασα. Ἐνῶ εἶχα πάει ἀποφασισμένη νὰ τοῦ τὰ πῶ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια δίστασα.

Κάτι τοῦ μάσησα γιὰ δουλειές. Αὐτός, σὰ νὰ μαλάκωσε.

— "Ελα, μοῦ εἶπε. Μιὰ κι' ἦρθες ἐδῶ, κάθησε. Θὰ συνεχίσω μ' ἐσένα αὐτὸ τὸν πίνακα. Τὸ μοντέλλο μου ἐκεῖνο δὲ μ' ἐμπνέει.

Κύτταξα τὴν εἰκόνα. Ζωγράφιζε μιὰ γυμνὴ γυναίκα, μέσα σ' ἕνα χωράφι γεμάτο παπαρούνες. Στέλλα, δὲν ξέρω γιατὶ μὲ τρόμαξαν αὐτὲς οἱ παπαρούνες. Μοῦ φάνηκαν σὰν ματωμένα λουλούδια.

— "Ελα, ἑτοιμάσου, μοῦ εἶπε... Ἐγὼ τοῦφερα ἀντιρρήσεις, ἀν καὶ πολλὲς φορὲς εἶχα ποζάρει γιὰ χάρι του.

— Δὲν ἔχω διάθεσι, τοῦ εἶπα. "Αλλη φορά.

— Ἐγὼ ὅμως θέλω τώρα, μοῦ φώναξε μὲ ὕφος ἐπιτακτικό.

Πῆρα τὴν πόζα ποὺ πρεπε. Κι' αὐτὸς ἄρχισε νὰ ζωγραφίζη μὲ κινήσεις νευρικές. Καταλάβαινα ὅτι δὲν ἦταν ἤρεμος, καταλάβαινα πὼς μέσα του κάτι συνέβαινε. Δὲν τολμοῦσα νὰ σαλέψω. Ἐλπιζα ὅτι ὁ οἶστρος τῆς τέχνης του θὰ τὸν ἔκανε νὰ συνέλθη. Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, ὅμως, τόσο ἔβλεπα τὰ μάτια του πιὸ ἄγρια, πιὸ παράξενα, τόσο ἐνοιωθα τὶς κινήσεις του πιὸ νευρικές.

— Κουράστηκα, τοῦ εἶπα κάποια στιγμή.

Αὐτὸς δὲ μ' ἄκουσε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ζωγραφίζη. Ἐγὼ δὲν ἤξερα τὶ νὰ κάνω. "Αν καὶ δὲν ἦταν κρύο ἐκεῖ μέσα, εἶχα παγώσει.

— Κρυώνω! τοῦ εἶπα καὶ κατέβηκα ἀπὸ τὴ θέσι μου.

"Εκανα νὰ φορέσω ἕνα ροῦχο. Αὐτὸς ὅμως μὲ μιὰ κίνησι βίαιη μ' ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ρίκα... μοῦ φώναξε... Σ' ἀγαπῶ.. εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα. Πές μου ὅ,τι θέλεις νὰ κάνω γιὰ σένα, καὶ θὰ τὸ κάνω.

"Εκανα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά του, τὰ χέρια του ὅμως ἦταν σὰν σίδερα.

Σταμάτησε ἡ Ρίκα. "Ενας σπασμὸς ἀγωνίας παραμόρφωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πρόσωπό της.

— Σῶπα, σῶπα, φώναξε τρομαγμένη ἡ Στέλλα.

Ἡ Ρίκα συνῆλθε τὴν ἄλλη στιγμή.

— Θὰ στὰ πῶ, θὰ στὰ πῶ, ψιθύρισε. Πρέπει νὰ ξέρης. Ἐσὺ πρέπει νὰ τὰ ξέρης... Θέλησε νὰ μοῦ ἐπιβάλη τὴν ἀγάπη του. Τὸ μυαλό μου θόλωσε. Κατάλαβα πὼς τὸν μισοῦσα ἐκείνη τὴ στιγμή...

— Τὸν μισοῦσες; Δὲν εἶναι δυνατόν, δὲ γίνεται Ρίκα.

— Κι' ὅμως!... "Ολη μου ἡ ἀγάπη εἶχε γίνει μῖσος... Ἔξεφυγα ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἔτσι ὅπως ἤμουν τοῦ φώναξα:

— Ἀγαπῶ ἄλλον... ἀγαπῶ ἄλλον... ἄφησέ με ἐλεύθερη πιά!

Σταμάτησε, μὲ κύτταξε μὲ μάτια πελώρια. Φοβήθηκα. Τὸ πρῶτο ποὺ φοβήθηκα, ἦταν μὴ τοῦρθη συμφόρησι. Τὸ αἷμα εἶχε ἀνεβῆ στὸ κεφάλι του, τὰ μάτια του ἦταν κατακόκκινα... Τὰ δόντια μου χτυποῦσαν ἀπὸ τὸ φόβο. Τὸν εἶδα ποὺ γύριζε τὴν πλάτη, ποὺ προχωροῦσε πρὸς κάποιο ντουλάπι. Ἐπωφελήθηκα γιὰ νὰ ντυθῶ. Τὸν εἶδα ἀξαφνα νὰ γυρίζη προς τὰ μένα, κρατώντας τὸ πιστόλι του... Δὲν ξέρω ποῦ τὸ ἠύρε, πῶς τὸ εἶχε ἐκεῖ.

— Ἀγαπᾶς ἄλλον, μοῦ φώναξε, καὶ θέλεις νὰ μ' ἀφήσης ἐμένα;

Μ' ὅλη μου τὴ θανάσιμη τρομάρα, δὲν τὸ διέψευσα.

— Ναί, τοῦ φώναξα. Σκότωσέ με ἂν θέλης, ἀλλὰ δὲ βαστῶ πιά.

— Τότε θὰ πεθάνωμε μαζί, μοῦ εἶπε. Πρῶτα ἐσὺ κι' ἔπειτα ἐγώ...

Τράβηξε. Στέλλα, θυμᾶμαι, ὅτι μοῦ φάνηκε, πὼς ὅλες οἱ παπαροῦνες ποὺ εἶχε ζωγραφίσει στὸν πίνακα, ζωντάνεψαν κι' ἔστησαν ἕνα τρελλὸ χορὸ γύρω μου. "Επειτα μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα κι' ἄλλον ἕνα πυροβολισμό. Κι' ἔπειτα ὅλα χάθηκαν. Ἤμουν σίγουρη πὼς πέθαινα. Μοῦ εἶπαν ὅτι μὲ ἠύραν μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, καὶ δίπλα μου, αὐτόν, χτυπημένον κατάστηθα. Τώρα λένε πὼς εἶμαι ἐκτὸς κινδύνου.

— Ναί, Ρίκα.

Ἀκούμπησε ἡ κοπέλλα τὸ χέρι της στὸ στῆθος της, ποὺ εἶχε ἕνα βαρὺ ἐπίδεσμο.

— Κι' ὅμως κάτι μὲ καίει μέσα μου. Στέλλα, δὲν ξέρω ἂν θὰ ζήσω ἢ θὰ πεθάνω. Ξέρω ὅμως ὅτι εἶμαι ἔτσι κι' ἀλλοιῶς χαμένη. "Αν πεθάνη ὁ Λέανδρος θάχω τὸ κρίμα στὴν ψυχή μου. Θάχω καταστρέψει τὴν οἰκογενειά του... "Αν ζήση, θὰ ζῶ μὲ διαρκῆ ἀγωνία. Θὰ μ' ἀφήση ἥσυχη; Θὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ ξαναρχίσω τὴ ζωή μου; Καὶ πῶς νὰ τὴν ξαναρχίσω; Μὲ ποιόν νὰ τὴν ξαναρχίσω;

— Μὲ τὸν "Αγγελο Κρανιώτη, ποὺ λὲς πὼς σ' ἀγαπάει.

— Μ' ἀγαποῦσε. Ἀλλὰ μὲ πίστευε ἀλλοιώτικη. "Ηταν σίγουρος πὼς εἶμαι μιὰ κοπέλλα ἀγνή, ἠθική... ἕνα ἄβγαλτο κοριτσάκι. Τώρα θὰ τὰ μάθη ὅλα... Θὰ ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες...

— Δὲν ξέρω, δὲν εἶδα τίποτα, ἀποκρίθηκε ἡ Στέλλα.

— Κάνε μου τὴ χάρι, Στέλλα μου, πάρε ἐφημερίδες, καὶ πές μου τὶ λένε. Ἐμένα, σίγουρα δὲ θὰ μ' ἀφήσουν νὰ διαβάσω.

— Καλά. θὰ πάρω καὶ θὰ σοῦ πῶ...

— Καὶ κάτι ἄλλο. Μιὰ μεγάλη χάρι. Πάρε τὸν "Αγγελο στὸ τηλέφωνο ἐκ μέρους μου... ἢ καλύτερα νὰ πᾶς τὸν βρῆς. Θέλεις;

— Εἶναι δύσκολο.

— Σὲ ἀκετεύω, Στέλλα. Δὲν εἶναι διόλου δύσκολο. "Εχει γραφεῖο κοντὰ στὸ Πολυτεχνεῖο, δυὸ βήματα.

— Μὰ δὲν πρόκειται νὰ πάω στὸ Πολυτεχνεῖο, ἔχω τὴ δική μου τὴν ἔγνοια, Ρίκα...

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, στέναξε ἡ Ρίκα. "Αν τ' ἀναβάλης ὅμως μιὰ μέρα, δὲν χαλάει ὁ κόσμος. Τηλεφώνησε τοῦ Ντέμη, θὰ καταλάβη ὅτι ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον νὰ μὲ βοηθήση. Εἶμαι τόσο μόνη, τόσο δυστυχισμένη, Στέλλα. Ἡ μητρυιά μου, ἀκόμη δὲ φάνηκε σήμερα τὸ πρωΐ. Θάσθη μὲ τὴν ἡσυχία της, καὶ θὰ μ' ἀρχίση τὶς ψεύτικες ἀγάπες τάχα. Ὁ πατέρας μου, θὰ πόνεσε γιὰ μένα, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήση σ' αὐτὴ τὴν περίστασι.

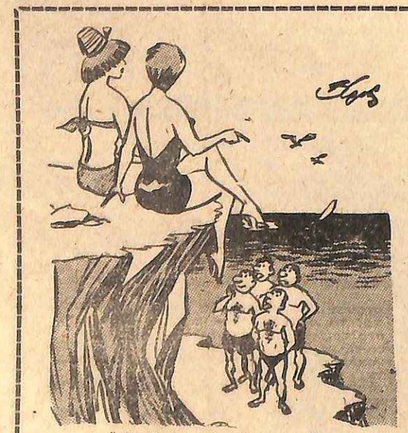

— "Αν ἦταν στὸ χέρι μου Σωσώ μου, τὶς Σπέτσες θὰ τὶς βάφτιζα καί... «Νῆσο τῶν σκύλων»!

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

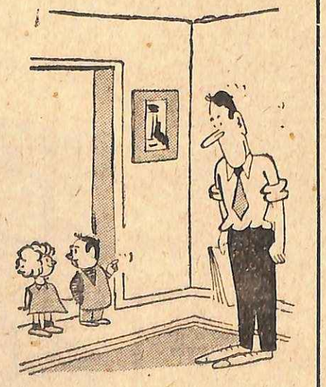

— "Αν ἡ μητέρα μου δὲν τὸν διώξη, ἐν τῷ μεταξὺ αὐτὸς μιὰ μέρα θὰ εἶναι ὁ πεθερός σου. Κατινίτσα!

ΣΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ

— "Α!.. γι' αὐτὸ σταμάτησε πιὰ νὰ τρώη τὰ νύχια του!

Μόνο ἐσὺ μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσης. Σὲ ἀκετεύω, πήγαινε νὰ τὸν βρῆς τώρα ἀμέσως κιόλας. Κύττα πρῶτα τὶ λένε οἱ ἐφημερίδες καὶ πές του ὅτι ντρέπομαι ποὺ δὲν τοῦ ἔπιασε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν ἀρχή. "Οτι τὸν ἀγαπῶ ὅμως, τὸν λατρεύω, καὶ θέλω νὰ μὲ βοηθήση ν' ἀρχίσουμε μαζὶ μιὰ καινούργια ζωή. "Ετσι νὰ τοῦ πῆς, Στέλλα.

Εἶχε τόση ἱκεσία ἡ ἔκφρασι τῆς Ρίκας, ποὺ δὲ βάσταξε ἡ καρδιὰ τῆς Στέλλας νὰ τῆς ἀρνηθῆ.

— Καλά, εἶπε, θὰ πάω. "Αν καί, ἂν ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες καὶ τὸ εἶδε, θάπρεπε νὰ ἔχη κιόλας ἔρθει.

— Ἴσως νὰ μὴν ἔγραψαν. Ἴσως νὰ μὴ τὶς διάβασε. Μὲ περίμενε χτὲς τὸ βράδυ. Τοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ συναντηθοῦμε. Θὰ θύμωσε...

— Ἔννοια σου, θὰ πάω καὶ θὰ τοῦ ἐξηγήσω, ὑποσχέθηκε ἡ Στέλλα.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΑΛΛΑ ΑΔΥΣΩΠΗΤΟΣ

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἀγόρασε δυὸ ἐφημερίδες. "Οπως τὸ περίμενε, ἔγραφαν κι' οἱ δυὸ μὲ μεγάλους ἐντυπωσιακοὺς τίτλους γιὰ τὸ δράμα. Ὁ Καραφόντης δὲν ἦταν τυχαῖος κι' ἦταν φυσικὸ ἡ τραγωδία αὐτὴ νὰ συγκλονίση τὴν κοινωνία.

«Δράμα ἐρωτευμένου καλλιτέχνου. Ὁ Λέανδρος Καραφόντης ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση ἀφοῦ ἔτραυμάτισε τὴν δεκαοκταέτιδα φίλη του. Ἡ νεαρὰ βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, στὸ ἀτελιὲ τοῦ διακεκριμένου καλλιτέχνου. Ἡ σύζυγος τοῦ ζωγράφου, ἀνύποπτη μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ συζύγου της, ὑπέστη νευρικὴν κρίσιν καὶ νοσηλεύεται εἰς τὴν ἰδίαν κλινικήν».

Αὐτὸ τὸ μάθαινε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Στέλλα κι' ἐνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σπαράζη, γιὰ τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναίκα, ποὺ τὴν συμπαθοῦσε, κι' ἂς μὴ τὴν γνώριζε. Πονοῦσε τόσο γιὰ τὴ Ρίκα καὶ γιὰ τὴ Μαργαρίτα Καραφόντη, ποὺ ξέχασε γιὰ λίγη ὥρα τὸ δικό της τὸν καϋμό.

Ηὗρε τὸν "Αγγελο Κρανιώτη στὸ γραφεῖο του. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς φάνηκε ἕνας νέος σοβαρὸς καὶ συμπαθητικός. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὅμως κιόλας κατάλαβε πὼς τὸ διάδημά της θὰ ἦταν ἄσκοπο. Ἀπάνω στὸ γραφεῖο βρίσκονταν πέντε ἕξη ἐφημερίδες, ὅλες μὲ τοὺς ἴδιους ἐντυπωσιακοὺς τίτλους. Ὁ νέος φαινόταν χλωμὸς καὶ ταραγμένος. Τῆς εἶπε ὡστόσο εὐγενικά:

— Καθῆστε! Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω;

— "Ερχομαι ἐκ μέρους τῆς Ρίκας, τοῦ εἶπε ἀμέσως ἡ Στέλλα.

Τὰ χείλη τοῦ Κρανιώτη σφίχτηκαν, ἔγιναν μιὰ ἴσια γραμμή. Τὰ μάτια του, ποὺ πρὶν μιὰ στιγμὴ φαίνονταν ἥμερα, γλυκά, πῆραν μιὰ γυαλένια λάμψι.

Ἡ φωνή του ἀκούστηκε παγερή:

— Τί κάνει;

— Οἱ γιατροὶ εἶπαν πὼς βρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου.. Μ' ἔστειλε ὅμως γιὰ νὰ σᾶς πῶ...

Δὲν τὴν ἄφησε νὰ προχωρήση ὁ νεαρὸς ἀρχιτέκτων.

— Σᾶς παρακαλῶ, τῆς εἶπε εὐγενικά, ἀλλὰ κοφτά. Δὲ μ' ἐνδιαφέρει τὶ σᾶς ἔστειλε νὰ μοῦ πῆτε ἡ Ρίκα. Δὲ μ' ἐνδιαφέρει πιὰ τίποτε ποῦχει σχέσι μ' αὐτήν.

— Κύριε Κρανιώτη... ἱκέτευσε ἡ Στέλλα.

Καὶ προσπάθησε νὰ τοῦ παραστήση πόσο δυστυχισμένη ἦταν ἡ φίλη της, πόσο μετανοιωμένη. Ὁ "Αγγελος τὴν ἄκουγε μὲ φανερὴ δυσφορία.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ παραδέχομαι εἶναι ὡραῖα καὶ πολὺ συγκινητικά. Ἐγὼ ὅμως, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲ θέλω ἀπολύτως καμμιὰ σχέσι πιὰ μαζί της. Οὔτε πρόκειται νὰ τὴν ξαναδῶ. Δὲν ἔχομε τίποτε τὸ κοινό. Μὲ ἀπάτησε. Μοῦ παρουσιάστηκε σὰν μιὰ κοπέλλα δυστυχισμένη καὶ ἠθική. Ἐγὼ θὰ τὸ θεωροῦσα σκοπὸ τῆς ζωῆς μου νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη. Ποτὲ δὲν διανοήθηκα ὅμως νὰ παίξω μαζί της. Τὸν ἔρωτα τὸν θεωρῶ τὸ πιὸ σοβαρὸ καὶ τὸ πιὸ ἱερὸ πρᾶγμα στὸν κόσμο. Τῆς ἔδωσα ὅλη μου τὴν ψυχή, θὰ τῆς ἔδινα τ' ὄνομά μου, τὸ πᾶν. Δυστυχῶς... δὲν εἶναι ὅπως μοῦ παρουσιάστηκε. Δὲ θέλω νὰ τὴν κρίνω. Τὸ μόνο ὅμως ποὺ σᾶς παρακαλῶ νὰ τῆς διαβιβάσετε, καὶ πρέπει νὰ τὸ καταλάβη, εἶναι ὅτι ἔπαυσε νὰ μ' ἐνδιαφέρη. "Αν ἐπιμείνη νὰ μὲ ξαναδῆ, θὰ στενοχωρηθοῦμε, κι' οἱ δυό μας ἄσκοπα, χωρὶς νὰχη οὔτε τὴν ἐλαχίστη πιθανότητα νὰ μὲ κάνη ν' ἀλλάξω γνώμη. Πέστε της ὅτι λυπᾶμαι ποὺ συνέβησαν ὅλα αὐτά, ὅτι τῆς εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ περαστικά, ἀλλὰ ὅτι τὴν παρακαλῶ καὶ γιὰ δικό της καλὸ καὶ γιὰ δικό μου, νὰ μὴν ἐπιδιώξη ποτὲ νὰ μὲ ξαναδῆ

Μιλοῦσε κοφτά, αὐστηρά. Ἦταν φανερὸ ὡστόσο πὼς ἔπασχε.

Προσπάθησε ἡ Στέλλα νὰ τὸν κλονίση, ἔθιξε κάθε χορδὴ τῆς καρδιᾶς του. Ὁ "Αγγελος Κρανιώτης, ἂν καὶ φαινόταν ὅτι ὑπέφερε, ἔμεινε ἀνένδοτος. Δὲν ὑπεχώρησε οὔτε γραμμή. Δὲ δέχθηκε κἂν τὴν τελευταία παράκλησι τῆς Στέλλας νὰ πάη τουλάχιστον νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν τραυματία τυπικὰ μιὰ φορὰ στὸ νοσοκομεῖο.

— Γιατί νὰ τὴν ταράξω; Καλύτερα νὰ πάρη τὴν ἀπόφασι ἀπὸ τὴν ἀρχή.

"Ετσι ἔφυγε θλιμένη ἡ Στέλλα, καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ πάη νὰ πῆ τὰ μαῦρα τὰ μαντάτα στὴν πληγωμένη.

«ΓΙΑΤΙ ΤΟΚΑΝΕΣ ΑΥΤΟ!»

Ἡ Ρίκα ἄκουσε τὰ νέα καὶ κέρωσε. Τὰ μάτια της φάνηκαν πελώρια, καθὼς τὰ στήλωσε μακρυά, καὶ γιὰ κάμποση ὥρα ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲν ζοῦσε ἐδῶ, ὅτι ἡ ψυχή της ταξίδευε σὲ ἄλλον κόσμο. Ἡ Στέλλα φοβήθηκε.

— Ρίκα, τῆς εἶπε σιγανά, ἔλα... δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρης βαρυά.

— Τὸ ἤξερα, τὸ περίμενα, βόγγησε ἡ κοπέλλα. Στέλλα, πάει, χαράμισα τὴ ζωή μου. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου, πὼς δὲ θὰ ξαναβρῶ εὐτυχία ποτέ, ποτέ.

— Κουταμάρες! Εἶσαι τόσο νέα ἀκόμη, Ρίκα. Θὰ ξεχαστοῦνε ὅλα...

— Δὲ θὰ ξεχαστῆ τίποτα. Μὰ κι' ἂν τὰ ξεχάσουν οἱ ἄλλοι, πὼς θὰ τὰ ξεχάσω ἐγώ; Ἡ καρδιά μου εἶναι σφραγισμένη μὲ πόνο καὶ ντροπή, καὶ τὸ κορμί μου θάχη τὰ σημάδια τῆς τραγωδίας. Εἶμαι χαμένη, Στέλλα, εἶμαι χαμένη γιὰ πάντα.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι χαμένη, στέναξε ἡ Στέλλα.

— Ἐσὺ γιατί, καλή μου; ἔκανε ἡ Ρίκα τρυφερά. Ἐσένα σ' ἀγαπάει ὁ Ντέμης.

— Θέλει νὰ βυσιάσω τὸ παιδί.

— Τί νὰ κάνης; Ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ εὐγενικὸς γιὰ νὰ δεχθῆ νὰ υἱοθετήση τὸ παιδί...

— Ἂν μ' ἀγαποῦσε ἀληθινά.

— Σ' ἀγαπάει μὲ τὸ δικό του τρόπο, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους σ' ἀγαπάει. Ἐμένα δὲ μ' ἀγαπάει κανείς. Τὸ Ντίνο τὸν ἔδιωξα μονάχη μου... τὸ Λέανδρο, τὸν ἔκανα φονιᾶ. Κι' ὁ "Αγγελος μὲ συχαίνεται, μὲ περιφρονεῖ.

— Ἄλλος ἄντρας θὰ βρεθῆ στὴ ζωή σου, τὴν παρηγόρησε ἡ Στέλλα. Ὅταν βρεθῆ ὅμως, νὰ τοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια ὥστε νὰ ξέρης πὼς ἂν σ' ἀγαπήση, θὰ σ' ἀγαπήση ὅπως πραγματικὰ εἶναι, κι' ὄχι ὅπως θέλει, ὅπως ἔχει ἴσως πλάσει αὐτὸς μὲ τὴ φαντασία του τὴν ἰδανικὴ γυναίκα.

— Στέλλα. Τί κάνει ὁ Λέανδρος;

— Θὰ ρωτήσω καὶ θὰ σοῦ πῶ. Βγῆκε στὸ διάδρομο ἡ Στέλλα, ρώτησε μιὰ ἀδελφή.

— Ἴσως νὰ εἶναι κάπως καλύτερα κι' αὐτός, τῆς εἶπε ἡ νοσοκόμα. Ἐκείνη ποὺ εἶναι ἀξιολύπητη ὅμως εἶναι ἡ γυναίκα του. Καίει ἀπὸ τὸν πυρετό, ψήνεται, παραμιλάει, κι' ὅταν συνέχεται σκοτώνεται στὸ κλάμα.

"Ενοιωθε τόση δυστυχία γιὰ τὴ φίλη της ἡ Στέλλα, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι νὰ πάη νὰ βρῆ τὸ Ντέμη. Τοῦ τὴλεφώνησε κι' αὐτὸς ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου, τῆς εἶπε. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἀναβάλλονται.

— Θάσθῶ αὔριο, ὑποσχέθηκε ἡ κοπέλλα.

— Χωρὶς ἄλλο! "Αν δὲν ἔρθης κι' αὔριο, δὲν ἀναλαμβάνω εὐθύνη.

"Ολη τὴν ἡμέρα τὴν πέρασε ἡ Στέλλα στὸ νοσοκομεῖο. Οἱ γονεῖς της ὡστόσο δυσανασχετοῦσαν, κι' ὁ πατέρας της, ὅταν τὸν πῆρε στὸ τηλέφωνο νὰ τοῦ πῆ πὼς δὲ θὰ γύριζε σπίτι τὸ μεσημέρι τῆς εἶπε αὐστηρά:

— Δὲν ἔχεις δουλειὰ ἐσὺ κοντὰ στὴ Ρίκα. Τὴ λυπόμαστε ὅλοι, ἀλλὰ ἔγινε ἡρωΐς μιᾶς βρωμερῆς ἱστορίας, καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βοίσκεσαι κι' ἐσὺ δίπλα της.

Ὡστόσο συγκατατέθηκε νὰ καθήση ἔως τὸ ἀπόγευμα. Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἦρθε ὁ Θασούδουλος Πόλογλου, ὁ πατέρας τῆς Ρίκας. "Οταν ἄκουσε ὅτι ἡ κόρη του βρισκόταν ἐκτὸς κινδύνου, ἀνάσανε. Φαινόταν ὅμως νὰ μὴ καταλαβαίνη πῶς εἶχαν γίνει ὅλα αὐτά. Ἡ γυναίκα του, ἀντίθετα, ἦταν ἐπιθετική. φαρμακερή:

— Εἶχες δὲν εἶχες, τὰ κατάφερες νὰ μιλήσουν γιὰ σένα, εἶπε τῆς Ρίκας μόλις πάτησε στὸ θάλαμο. Τί ρεζιλίκια! Δὲν ἔχουμε μοῦτσα νὰ κυττάξουμε τὸν κόσμο.

Ἡ Ρίκα τῆς ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη μῖσος καὶ περιφρόνησι, καὶ δὲν ἀποκρίθηκε

Ἡ καρδιὰ τῆς Στέλλας σπάραξε μ' αὐτὴ τὴ ματιά, ποὺλεγε πολλά, μιὰ ὁλόκληση ἱστορία ἐγκαταλείψης καὶ δυστυχίας. Εὐτυχὼς δὲν ἔμειναν πολὺ κοντά της. Ὁ πατέρας δὲ μποροῦσε νὰ μιλήση. Ἔτρεμε τὸ χεῖλι του, ἡ μητρυιὰ καθόταν στὰ κάρβουνα. εἶχε δουλειὲς στὸ σπίτι.

Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν τέλειωσαν οἱ ἐπισκέψεις, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ θαλάμου καὶ παρουσιάστηκε ἡ Μαργαρίτα Καραφόντη. Δὲν τὴ γνώριζε ἡ Στέλλα, μάντεψε ὅμως ποιὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ ὁμορφη ἀλλὰ χλωμὴ σὰ φάντασμα αὐτὴ γυναίκα, ποὺ φοροῦσε μιὰ μεταξωτὴ ρόμπα ἀπάνω ἀπὸ τὸ νυχτικό της, καὶ κύτταζε τὴν Ρίκα μὲ μάτια πελώρια.

Τὰ μάτια τῆς Μαργαρίτας γυαλίζαν, καθὼς προχώρησε πρὸς τὸ κρεβάτι. Ἡ Ρίκα ἄρπαξε τὸ χέρι τῆς Στέλλας, τῆς τόσφιξε καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Φοβᾶμαι!

Τὸ ὕφος τῆς Μαργαρίτας ὅμως δὲν ἦταν γιὰ νὰ ἐμπνεύση φόβο. Πίσω της μπῆκε μιὰ νοσοκόμα, ποὺ ψιθύρισε τῆς Ρίκας:

— Προσέχε Μίλα της εὐγενικά.

Ἔπειτα ἐξαφανίστηκε ἡ ἀδελφή.

— Νὰ φύγω; σώπησε ἡ Στέλλα ψιθυριστά.

Ἡ Ρίκα τῆς ἔσφιξε πιὸ πολὺ τὸ χέρι καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Μείνε κοντά μου.

Ἡ Μαργαρίτα Καραφόντη κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα ἀντίκρυ στὴν πληγωμένη κοπέλλα. Τὰ μάτια της γυάλιζαν, γεμάτα πυρετό, τὰ χείλη της ἔτρεμαν. Φαινόταν πὼς ἤθελε νὰ μιλήση καὶ δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίση. Ἐπὶ τέλους ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε γεμάτη πόνο:

— Γιατί μοῦ τὸκανες αὐτό, παιδί μου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

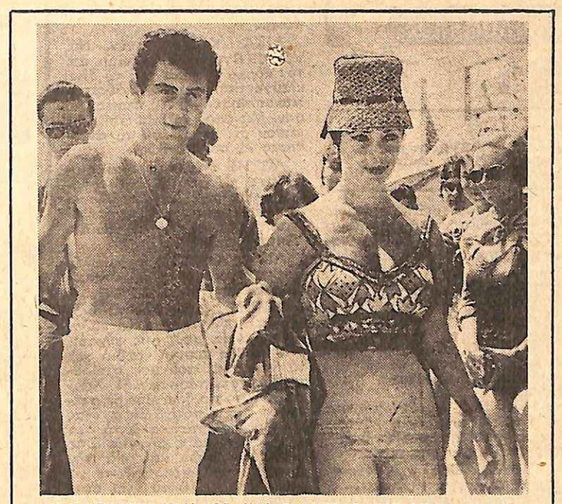

Η ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΤΑΙΗΛΟΡ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ

Συνεχίζοντας τὴν κρουαζιέρα τους στὰ ἑλληνικὰ νησιά ἡ Ἐλιζαμπετ Ταιήλορ καὶ ὁ σύζυγός της, ὁ γνωστὸς τραγουδιστὴς Ἔντυ Φίσερ, πέρασαν, τὴν περασμένη βδομάδα, ἀπὸ τὴν Ἁγία Μαρίνα τῆς Αἰγίνης, ὅπου καὶ πάρθηκε ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία. Ἡ Λίζ, ποὺ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ναὸ τῆς Ἀφαίας, ἀνέβηκε ἀκολούθως σ' ἕνα γαϊδουράκι καὶ σκαρφάλωσε μ' αὐτὸ στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ὅπου βρίσκεται ὁ ναός.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

«Καλόκαρδη κυρία μου!...»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΩΡΗΣ 30 χρόνων. ΛΙΖΑ γυναίκα του. ΜΑΡΘΑ ὑπηρέτρια. (Στὸ χὼλ διαδάζει ἐφημερίδα ὁ Λώρης. Ἡ Μάρθα μπαίνει ξαφνικά κρατῶντας ἕνα γράμμα).

ΜΑΡΘΑ: Ὁ ταχυδρόμος ἔφερε αὐτὸ τὸ γράμμα.

ΛΩΡΗΣ: Εἶναι γιὰ μένα;

ΜΑΡΘΑ: Ὄχι, κύριε, εἶναι γιὰ τὴν κυρία. Νόμιζα ὅτι εἶναι ἐδῶ.

ΛΩΡΗΣ (κυττάζοντας προσεχτικὰ τὸ γράμμα): Ἡ κυρία λαβαίνει συχνὰ γράμματα;

ΜΑΡΘΑ: Ἀρκετὰ συχνά. Εἶναι κάμποσος καιρός.

ΛΩΡΗΣ: Ἄ, ἔτσι;... Καὶ πότε πῆρε τὸ προτελευταῖο;

ΜΑΡΘΑ: Ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες, κύριε.

ΛΩΡΗΣ: Ξέρεις ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε;

ΜΑΡΘΑ: Ὄχι, κύριε.

ΛΩΡΗΣ: Πολὺ καλά, Μάρθα. Σὲ παρακαλῶ, μὴν πῆς στὴν κυρία σου τίποτα. Νά, πάρε εἴκοσι φράγκα...

ΜΑΡΘΑ: Εὐχαριστῶ, κύριε.

ΛΩΡΗΣ: Καὶ δῶσε γρήγορα τὸ γράμμα στὴν κυρία σου.

(Ἡ Μάρθα παίρνει τὸ γράμμα καὶ φεύγει).

ΛΩΡΗΣ: Θεέ μου!... Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω... Ἡ Λίζα παίρνει ταχτικὰ γράμματα. Μὰ ποιός τῆς γράφει; Δὲ μπορεσα ν' ἀναγνωρίσω τὸ γραφικὸ χαρακτήρα... Κι' εἶναι καιρὸς τώρα ποὺ τὴ βλέπω σκεφτική. Τί συλλογίζεται ἄραγε; Ὅταν τὴ ρωτῶ τί ἔχει, ταράζεται καὶ κοκκινίζει. Γιατί; Τί μοῦ κούβει; Τί τῆς συμβαίνει; Ἔχει μυστικὰ ἀπὸ μένα, αὐτὴ ποὺ ὁρκίζεται ὅτι μὲ λατρεύει Εἶναι ζηλιάρης τρομερὰ ζηλιάρης. Δὲ θέλω ἡ γυναίκα μου οὔτε νὰ χορεύη μὲ ξένους. Καὶ νὰ ποὺ ἔχει ἀλληλογραφία μὲ κάποιον... Ὤ, εἶναι τρομερό!.. Αὐτὴ δὲν ἔχει οὔτε γονεῖς, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλες... Μὲ ποιὸν ἄραγε ἀλληλογραφεῖ;

(Μπαίνει ἡ Λίζα).

ΛΙΖΑ: Εἶσ' ἐδῶ, Λώρη; Γιατί δὲ μὲ εἰδοποιοῦσες νὰ σοῦ κάνω συντροφιά; Ἡ μήπως θέλεις νὰ μείνης μόνος; Γιατί δὲ μοῦ μιλᾶς, ἀγάπη μου;

ΛΩΡΗΣ: Λίζα... Πῆρες ἕνα γράμμα πρὸ ὀλίγου. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΛΙΖΑ: Ἕνα γράμμα;

ΛΩΡΗΣ: Ναί. Ὁ ταχυδρόμος ἔφερε ἕνα γράμμα γιὰ σένα.

ΛΙΖΑ: Ἄ, ναί!... Μοῦ γράφει ἡ ῥάφτρα μου.

ΛΩΡΗΣ: Ἡ ῥάφτρα σου; Περίεργο!...

ΛΙΖΑ: Ναί, ἡ ῥάφτρα μου. Δὲν ἦταν τίποτα ἄξιο λόγου. Μοῦ ἔγραφε γιὰ μιὰ ἐπιδιόρθωσι τοῦ φορέματός μου.

ΛΩΡΗΣ: Λίζα!... Φτάνουν πιὰ τὰ ψέμματα. Γρήγορα... δῶσε μου τὸ γράμμα ποὺ ἔλαβες...

ΛΙΖΑ: Λώρη, ἀγάπη μου, ἐσὺ μοῦ μιλᾶς ἔτσι;

ΛΩΡΗΣ (ἀγριεμμένος): Δῶσε μου γρήγορα αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἀμέσως.

ΛΙΖΑ (δακρύζοντας): Λώρη. Μὰ γιατὶ κάνεις ἔτσι; Τί φαντάζεσαι, ἀγάπη μου;

ΛΩΡΗΣ: Δὲ φαντάζομαι. Καταλαβαίνω... Καὶ μαντεύω τί συμβαίνει...

ΛΙΖΑ: Εἶσαι ἄδικος, Λώρη. Εἶσαι σκληρός. Μὲ ὑποπτεύεσαι ἐμένα;... Ἐμένα;... Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν περιέχει τίποτα κακό

ΛΩΡΗΣ: Νὰ τὸ δῶ... Θέλω νὰ τὸ δῶ... Ἀκοῦς;

ΛΙΖΑ: Ὄχι, ὄχι, Λώρη, μὴν ἐπιμένης. Δὲ μπορῶ... δὲ θέλω νὰ σοῦ τὸ δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα.

ΛΩΡΗΣ: Τί εἶπες; Δὲ θέλεις νὰ μοῦ τὸ δώσης; Ἄ, ἔτοι, λοιπόν; Τότε θὰ σοῦ τὸ πάρω διὰ τῆς βίας. Ἄκουσες;

(Σηκώνεται καὶ τὴν πλησιάζει ἀπειλητικά).

ΛΙΖΑ: Στάσου, Λώρη! Ἄκουσέ με... Τὸ ἀπαιτεῖς νὰ σοῦ τὸ δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα; Σκέψου καλά. Σκέψου το...

ΛΩΡΗΣ: Μάλιστα. τὸ ἀπαιτῶ.

ΛΙΖΑ: Καλά, λοιπόν. Νά, πάρτο. (Βγάζει τὸ γράμμα ἀπ' τὸν κόρφο της καὶ τοῦ τὸ δίνει κλαίγοντας). Πάρτο, διάβαστο, ἱκανοποίησε τὴν περιέργειά σου. Μὰ ἀφοῦ τὸ διαβάσης, θυμήσου ὅτι ἐσύ... ἐσὺ τὸ ἀπαίτησες νὰ σοῦ τὸ δώσω.

ΛΩΡΗΣ (τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάζει): «Ἀγαπητὴ καὶ καλόκαρδη κυρία. (Κυττάζει βλοσυρὰ τὴ Λίζα). Ἔτσι, ἔ;... «Ἀγαπητὴ καὶ καλόκαρδη κυρία;» Ἀπιστη!...

ΛΙΖΑ: Λώρη, σὲ παρακαλῶ, διάβασέ το πρῶτα κι' ὕστερα μὲ κρίνεις.

ΛΩΡΗΣ (συνεχίζει τὸ διάβασμα): «Ἀγαπητὴ καὶ καλόκαρδη κυρία μου, σᾶς εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴ καρδιὰ γιὰ τὰ χρήματα, ποὺ μοῦ στείλατε. Εἴσαστε τόσο καλή! Χάρι σὲ σᾶς, τὸ παιδάκι μου δὲ στερεῖται πιὰ τίποτα. Εἶστε ἕνας ἄγγελος καὶ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ σᾶς δίνη κάθε εὐτυχία. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὴν ἐργασία, ποὺ προσπαθεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε. Φιλῶ τὸ χέρι σας, κυρία!... Μαρία Καρόλα»

(Ὁ Λώρης ἀφήνει νὰ πέση τὸ γράμμα ἀπ' τὰ χέρια του, ἐνῶ αὐτὸς στέκεται μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι).

ΛΙΖΑ: Λοιπόν;... Γιατί δὲ μιλᾶς, Λώρη;

ΛΩΡΗΣ: Ὤ, Θεέ μου!... Εἶναι δυνατόν;

ΛΙΖΑ: Γνωρίζεις αὐτὴ τὴ γυναῖκα, Λώρη; Δὲ σοῦ εἶναι βέβαια ἄγνωστο τὸ ὄνομά της: Μαρία Καρόλα... Τὴ γνωρίζεις;

ΛΩΡΗΣ: Συχώρησέ με, Λίζα... συχώρεσέ με!

ΛΙΖΑ (δακρυσμένη): Ἡ δυστυχισμένη Μαρία!... Ἀφοῦ τὴν ξεγέλασες τὴν ἐγκατέλειψες ὕστερα μ' ἕνα παιδὶ στὴν ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ παντρευτῆς μ' ἐμένα. Ἐγὼ δὲν ἤξερα τίποτα γιὰ ὅλ' αὐτά. Τὰ ἔμαθα μετὰ τὸ γάμο μου. Ἡ φτωχὴ κοπέλλα ἀπελπισμένη ἀπὸ σένα, κατέφυγε σ' ἐμένα. Εἶναι τώρα ἕνας χρόνος, ποὺ τὴ συντηρῶ, αὐτὴν καὶ τὸ παιδί της, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ τίποτα. Κι' ἐσύ... ἐσύ, ὁ αἴτιος ὅλης τῆς συμφορᾶς μὲ πρόσβαλες πρὶν ἀπὸ λίγο, μὲ εἶπες ἄπιστη!... Ἄ, Λώρη... Λώρη εἶσαι σκληρός!..

ΛΩΡΗΣ (γονατίζοντας καὶ φιλώντας τὰ χέρια της): Συχώρεσέ με, Λίζα μου, συχώρεσέ με...

ΛΙΖΑ (τὸν βοηθάει νὰ σηκωθῆ): Ναί, σὲ συγχωρῶ Λώρη. Σὲ συγχωρῶ, γιατὶ σ' ἀγαπῶ... Σὲ συγχωρῶ γιὰ ὅλα. Μὴν κλαῖς... Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή. Ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἂς μὴν ξαναμιλήσουμε γιὰ τὰ περασμένα.. Θὰ φροντίζω ἐγὼ γιὰ τὴ φτωχὴ νέα καὶ τὸ παιδί της, τὸ παιδί σου... Ἐγώ, Λώρη... Γιατὶ σ' ἀγαπῶ...

Α. ΡΟΥΒΕΡ

✪✪

ΣΥΜΒΟΛΙΚΟ ΠΡΟΣΤΙΜΟ

Κάποια κ. Ντελόρες, στὸ Βερολίνο – ὄχι τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν – δὲν ἐμφανίσθηκε στὸ δικαστήριο, γιὰ νὰ δικασθῆ γιὰ μιὰ παράβασι τῆς Τροχαίας. Τὸ δικαιολογητικὸ τῆς ἀπουσίας της ἦταν ὅτι μόλις εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ μαιευτήριο. Ὡρότσο ὁ δικαστὴς τὴ δίκασε ἐρήμην, κι' ὅταν πληροφορήθηκε πὼς τὸ νεογέννητο παιδὶ τῆς ζύγιζε 7 λίτρες τὴ ἔβαλε πρόστιμο 7 λίρες – μιὰ λίρα γιὰ κάθε λίτρα βάρους τοῦ παιδιοῦ!

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

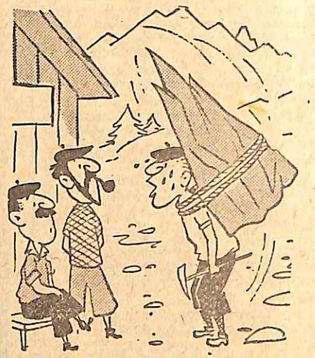

Ο ΑΛΠΙΝΙΣΤΗΣ

— Τὸ ἔφερα μαζί μου γιὰ νὰ πιστέψετε πὼς ἔφτασα στὴν κορυφή!...

✪✪

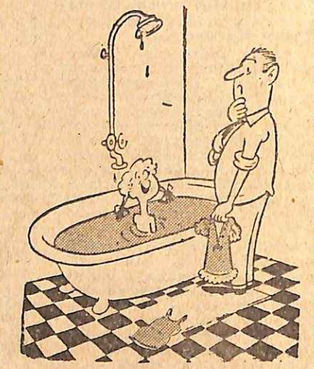

— Μαζί σου, μπαμπᾶ, εὐχαριστοῦμαι νὰ κάνω μπάνιο. Ἡ μαμὰ μοῦ βγάζει πάντα τὰ παπούτσια καὶ τὶς κάλτσες!

✪✪

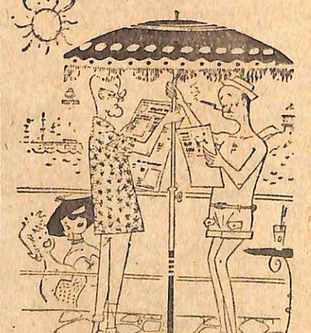

—Πῶς φαίνονται οἱ πρωτευουσιάνοι...

Γνωμικά

—Δὲν πρέπει ν' ἀποδιδωνται στὰ γηρατειὰ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν γερων.

—Ἡ θλίψη εἶναι προτιμώτερη ἀπὸ τὴν τύφι.

—Ὑπάρχουν τόσες πιστὲς γυναῖκες, ὅσοι καὶ εὐσυνείδητοι δικηγόροι.

—Τὸ χρυσάφι καὶ ἡ πεῖνα εἶναι κακοὶ σύμβουλοι.

—Τὸ ἀγριώτερο ἀπ' ὅλα τὰ θηρία εἶναι ἡ θυμωμένη γυναῖκα.

—Τὸ κακὸ παράδειγμα εἶναι χειρότερο ἀπ' τὴν κακὴ πρᾶξι.

—Ὁ καλὸς πατέρας δὲ θυμώνει μὲ τὸ παιδί του.

—Κανένας δὲν εἶναι μεγάλος ἄντρας μπροστὰ στὸ γιατρό του

—Ἡ εὐτυχία, γιὰ νὰ γίνεται αἰσθητή, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ διακοπές.

—Ἡ ζωὴ σκεπάζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὁ θάνατος ξεσκεπάζει τὴν ἀξία τοῦ καθενός.

—Ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα σκληρὸ παιγνίδι.

—Πραγματικὰ πλούσιος εἶναι ὁ αὐτάρκης.

—Μὲ τὴ θέλησί του ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνη ὄχι μόνο καλός, ἀλλὰ καὶ μεγάλος.

—Ἡ ἀποτυχία εἶναι καλὸς σύμβουλος τοῦ βίου μας.

—Ἐκεῖνος ποὺ τρώει τὸ ψωμὶ τοῦ μόνος του, μόνος του βαστάει καὶ τὸ βάρος του.

—Δὲν ὑπάρχει βαρύτερο φορτίο ἀπὸ μιὰ γυναῖκα μὲ μεγάλη προῖκα

—Οἱ γέροι δίνουν συνήθως καλὲς συμβουλές, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ δώσουν κακὰ παραδείγματα.

—Μόνοι ὁ κακὸς ζῆ μονάχος του.

—Λεμε ὅτι ὁ καιρὸς περνάει. Αὐτὸ εἶναι πλάνη, γιατὶ ὁ καιρὸς στέκει καὶ περνᾶμε ἐμεῖς.

—Ὅποιος μιλεῖ χωρὶς νὰ σκέπτεται, τουφεκίζει χωρὶς νὰ σημαδεύη.

ΕΙΧΕ ἔρθει γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα τὸ 1822. Ἀξιωματικὸς τοῦ πεζικοῦ στὴν πατρίδα του, ὁ Ἀλέξιος Μαγιὲ ἀνέλαβε νὰ προγυμνάση τοὺς Ἕλληνες, ποὺ οἱ περισσότεροί τους δὲν εἶχαν ἰδέα ἀπὸ πολεμικὴ τακτική. Ὅλοι τους ἦταν δοκιμασμένοι μονάχα στὸν κλεφτοπόλεμο. Ὁ Μαγιέ, ἀφοῦ ὀργάνωσε ὅσο μποροῦσε καλύτερα αὐτοὺς ποὺ ὑπηρετοῦσαν κάτω ἀπ' τὶς διαταγές του, πῆρε μέρος στὴ ἐκστρατεία τῆς Καρύστου καὶ λίγο ἀργότερα τῆς Ἀττικῆς, προξενώντας ἀληθινὴ θραῦσι στὶς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ. Ὕστερα ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλλία, ἐπαναγύρισε καὶ ξανάφυγε πάλι. Γιὰ τρίτη φορὰ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα τὸ 1828, μὲ τὸ στρατὸ τοῦ Μαιζῶν, ὡς διοικητὴς τοῦ 21ου τάγματος ἐλαφροῦ πεζικοῦ. Ἀν καὶ ἦταν πολὺ νέος ἀκόμη, εἶχε τὸ θαθιὰ τοῦ ταγματάρχη.

Τότε ἀκριβῶς ἔγινε κι' ἡ μεγάλη ἐξόρμησι τῶν Γάλλων φιλελλήνων ἐναντίον τῆς Κορώνης, ποὺ κατώρθωσαν νὰ τὴν καταλάβουν ἔπειτα ἀπὸ πολύνεκρες μάχες Στὴν ὀχυρὴ αὐτὴ πόλι τῆς Μεσσηνίας

Η μονομαχία

ἐγκαταστάθηκε ὁ Ἀλέξιος Μαγιὲ κι' ἔγινε στρατιωτικὸς διοικητής της. Οἱ Ἕλληνες ἔβλεπαν στὸ πρόσωπό του τὸν ἐλευθερωτή. Καὶ ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ διευκολύνουν τὸ ἔργο του. Ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικούς του, ὑπῆρχε κι' ἕνας λοχαγὸς τῆς ἐπιμελητείας, ὁ Πιὲρ Ντιμόν. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ πάτησε τὸ πόδι του στὴν Κορώνη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔβειξε παράξενη στάσι ἀπέναντι στοὺς ἀγωνιστὲς κατοίκους τῆς πόλεως. "Εβαλε στὸ χέρι τὶς ζωοτροφίες τους, κατάγεσε τ' ἄλογά τους καὶ ὑπορέωσε τοὺς ἁπτὲς νὰ παραδώσουν ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ σιτάρια τους, τὶς σταφίδες τους καὶ τὰ κρασιά τους.

Στὴν ἀρχὴ βέβαια οἱ Ἕλληνες ἔβλεπαν τὰ ἀγωνιστικά τους ὑπάρχοντα, χωρὶς νὰ βαρυγκομοῦν. Μιὰ μέρα ὅμως ὁ Μελέτης Παρασγός ἀρνήθηκε νὰ συνεχίση τὴν προσφορά του.

— Ἀρκετὰ δώσαμε μέχρι σήμερα εἶπε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ντιμόν. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ἐγὼ τουλάχιστον, δὲν πρόκειται νὰ προσφέρω τὸ παραμικρό. Εἶναι καιρὸς νομίζω ν' ἀνασυγκροτηθοῦμε κι' ἐμεῖς ἔπειτα ἀπὸ τόσα ποὺ ὑποφέραμε.

Οἱ Γάλλοι στρατιῶτες δὲν ἀποκρίθηκαν. Γιατὶ καταλάβαιναν ὅτι ὁ Παρασγὸς εἶχε δίκιο. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκτελοῦσαν διαταγές, ἔδωσαν τὴν ἀναφορά τους στὸν Πιὲρ Ντιμόν. Ὁ λοχαγὸς ἔγινε ἔξω φρενῶν. Καὶ μιὰ καὶ δυό, τράβηξε στὸ σπίτι τοῦ Ἕλληνα γιὰ νὰ τὸν ἐπιπλήξη.

— Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα ν' ἀρνῆσαι τὴ βοήθειό σου, τοῦ εἶπε ὀργισμένος. Ἦρθαμε ἀπὸ τὴ Γαλλία γιὰ νὰ σᾶς ἐλευθερώσουμε κι' ὡστόσο ἐσεῖς μᾶς φέρεστε ἐνθρικά. Ἂν δὲν παραδώσης τὸ μερίδιό σου ἀπὸ τὴ σοβειά σου σὲ εἰκοσιτέσσερις ὧρες, θὰ στὴ κατάσχω ὁλόκληση.

Κάτι πῆγε νὰ πῆ ὁ Παρασγός, μὰ δὲν πρόλαβε Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της ἡ θυγατέρα του, ἡ πενταέτιαρφη Ἀναστασώ. Τὴν εἶδε ὁ Ντιμόν κι' ἔτριψε τὰ μάτια του. Ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρχη μιὰ τέτοια καλλονὴ στὴν Κορώνη καὶ νὰ μὴ τὸ πάρη εἴδησι τόσον καιρό; Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε μὲ τ' αὐστηρό της γαιώλεγλο.

— Ἄκουσα τὴν ἀπειλή σας, κύριε λοχαγέ, τοῦ εἶπε μὲ τὴν ὡραία φωνή της. Καὶ λυποῦμαι εἰλικρινὰ γιὰ λογαριασιό σας. Νομίζαμε πὼς ἤρθατε σὰν φίλοι κι' ὄχι σὰν κατακτητές.

Ὁ Ντιμόν κοκκίνισε ὥς τ' αὐτιά.

— Δὲν καταλαβαίνω ἀποκρίθηκε κουπιάζοντας. Τ' εἶναι αὐτὸ ποὺ σᾶς κάνει νὰ μᾶς θεωρῆτε ἐνθροῦς;

Ἡ Ἀναστασὼ βύωσε τὸ μέτωπό της

— Γιατὶ προσποιεῖστε; τὸν ρώτησε. Τόγα ἐσεῖς δὲν εἴσαστε αὐτὸς ποὺ διέταξε τὸν πατέρα μου νὰ σᾶς παραδώση τὴ σοβειά του μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερις ὧρες; Εἶναι, λοιπόν, φιλική ἡ χειρονομία σας; Σαστισμένος ὁ ἀξιωματικός, προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ:

— Ἴσως... ἴσως δὲ γνωρίζετε ὅτι ἐκτελῶ διαταγές. Στὸ στρατὸ ὑπεύθυνοι εἶναι πάντα οἱ ἀνώτεροι.

— Καὶ ποιοί εἶναι οἱ ἀνώτεροι αὐτοὶ ποὺ διατάζουν τὴν ἀσπαγή;

Ὁ ταγματάρχης Μαγιέ! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

— Ἔλα τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ ταγματάρχης δὲν εἶχε ἰδέα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ γίνονται στὴν Κορώνη. Παράξενο! Ἀφοῦ τὸ λέτε ὡστόσο, δὲν ἔχω ἀφιβολία.

Καὶ γυρίζοντας στὸν Παρασγό, πρόσταξε:

— Πατέρα, δόσε αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητοῦν γιὰ τελευταία φορά. Καὶ ἔγινα σου. θὰ τακτοποιήσω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι.

Χωρὶς νὰ χαιρετήσ τὸν ἀξιωματικὸ ἡ Ἀναστασὼ ἀπομακρύνθηκε. Τὸ βλέμμα της ὅμως ἦταν βουρκωμένο. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν. "Ολη τὴν ἡμέρα τὴν πέρασε στὸ δωμάτιό της. Ἀλλὰ μόλις ἡ νύχτα ἀπλώθηκε πάνω ἀπ' τὴν Κορώνη κι' ὁ γερο-Παρασγὸς ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, ἡ μικρὴ Ἑλληνοπούλα κατέβηκε ἀθόρυβα τὶς σκάλες, ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της καὶ βγῆκε στὸν κῆπο. Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ. Οὔτ' ἕνα ἀστρο δὲ φώτιζε τὸ φθινοπωρινὸ οὐρανό. Θὰ κόμιζε κανεὶς πὼς ἐκεῖ μέσα στὶς συστάδες, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ περιβολιοῦ, πλανιόταν κάποιο ζωντανό, γέρικο καὶ θλιβερὸ πνεῦμα. Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ψιθυριστή:

— Ἀναστασώ...

ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ἡ νέα ἔσφιξε τὰ δόντια της κι' ἔκανε μερικὰ βήματα. Ἕνα χέρι τὴν ἄσπαξε ξαφνικὰ ἀπ' τὴ μέση καὶ μιὰ παράξενη, τρυφερὴ φωνή, ἡ ἴδια ἐκείνη φωνὴ ποὺ πρόφερε τ' ὄνομά της, ξανακούστηκε στὸν ἴδιο ψιθυριστὸ τόνο:

— Νόμιζα πὼς δὲ θἄρθης πιά, ἀγαπημένη μου. Ποτὲ δὲν ἄργησες τόσο πολύ. Κι' ἔτρεμε ἡ ψυχή μου κι' ἔλεγα πὼς κάτι σοῦ συμβαίνει. Μὰ τώρα ὅλα πάει πλημμύρισαν μὲ φῶς.

Ἕνα ζεστὸ κῦμα ἔτρεξε ἀπὸ τὸ μυῶδες σὰν σιδερένιο μπράτσο του, πάνω στὸ λυγερὸ κορμὶ τῆς Ἀναστασώς. Ἐκείνη ταράχτηκε, ἀνατρίγιασε καὶ τραβήχτηκε λιγάκι χωρὶς νὰ θέλη.

— Ἀλέξιε, τοῦ εἶπε μὲ δυσκολία εἶμαι πολὺ πικραμένη μαζί σου.

Ὁ ἄντρας τῆς ἔπιασε τρέμοντας τὰ χέρια.

— Εἶσαι πικραμένη μαζί μου; Ἔκανε σὰ νὰ μὴν πίστευε στ' αὐτιά του. Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ τὸ λές αὐτό. Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, Κι' ἂν δὲν ἤρθα ἀκόμη νὰ σὲ ζητήσω ἀπ' τὸν πατέρα σου, αὐτὰ μοῦ τὸ ἀπαγόρευσες ἐσύ. Τί ἄλλο λοιπὸν μεσολάβησε, ἀγαπημένη μου, ὥστε νὰ εἶσαι τόσο θυμωμένη;

Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε στὰ μάτια γιὰ λίγο σιωπηλή. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά. Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὸν λάτρευε μ' ὅλη τὴ θέρμη τῶν εἴκοσί της χρόνων. Τὸν λάτρευε καὶ πίστευε πὼς ἦταν ἕνας ἀληθινὸς φιλέλληνας, ὅπως οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ξένους, ποὺ εἶχαν κατέβει στὴν Ἑλλάδα νὰ πολεμήσουν γιὰ τὴν ἐλευθερία της. Ὁ Ἀλέξιος Μαγιέ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ γνωρίστηκαν, τῆς εἶχε προτείνει νὰ γίνη γυναῖκα του. Αὐτὴ ὅμως ἀρνήθηκε, γιατὶ ἤθελε πρῶτα νὰ ἡσυχάση ὁ τόπος κι' οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπανέρθουν τὴ γαμψένη τους ἠρεμία. Ἀλλωστε τίποτε δὲν τοὺς βιάζε. Ἀφοῦ ἀγαποῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐπισπεύσουν τὸ γάμο τους. Μποροῦσαν νὰ κάνουν ἀκόμη ἕνα γιὰ ἐμποιονή, ὥσπου νὰ τακτοποιηθοῦν ὅλα. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ σκηνὴ μὲ τὸ Ντιμόν, τὰ πράγματα ἄλλαζαν. Ἡ Ἀναστασὼ ἔνιωσε τὴν ψυχή της ν' ἀδειάζη ἀπὸ τ' ὡραῖο ἐφήβιο αἴσθημα ποὺ τὴν πλημμύριζε.

— Μίλησέ μου τὴν ἀλήθεια ὁ Μαγιέ. Τ' εἶναι αὐτὸ ποὺ σ' ἔκανε νὰ πικραθῆς;

Χωρὶς νὰ ἀποσταση περισσότερο ἡ Ἑλληνοπούλα τοῦ εἶπε τότε ὅλα τὰ σχετικά. Ὁ Γάλλος ταγματάρχης τὴν ἄκουγε μὲ στόμα ἀνοιχτό. Πίστευε λοιπὸν πραγματικὰ ὅτι μποροῦσε νὰ ἀγαπᾶ μιὰ τέτοια διαταγή; "Ηταν ποτὲ δυνατὸν νὰ κατέβη τόσο γαυλά, αὐτὸς ποὺ ἤρθε νὰ δώση τὸ αἷμα του γιὰ τὴν Ἑλλάδα;

— Θέλω νὰ μὲ πιστέψης, τῆς ἐξήγησε χωρὶς νὰ χάσης τὴν ἠρεμία τοῦ ἄλλου ἀπ' τὸν πολλὰ λόγια. Οὔτ' ἐγὼ, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἀπ' τοὺς φιλέλληνες μποροῦσαν νὰ κάμουν μιὰ τέτοια ἀνήκεστον πρᾶξι. Πρώτη φορὰ ἀκούω ὅτι ὁ Ντιμόν κατάστησε γιὰ λογαριασιό σας ἐπιμελητείας σας. Τὸ σεβόμουν ἕνα μυστικό, ποὺ τοῦ ἀποκαλύφθη ἔνα τελευταῖο. Ὁ λοχαγὸς Πιὲρ Ντιμόν, εἶναι ἕνας ἀγέλιος ἀξιωματικός. Ἔφυγε ἀπὸ τὴ Γαλλία γιὰ μὴ συλληφθῆ γιὰ κατασπίωσι καὶ ἐκβιασμούς. Ἔρχεται ἦρθε ἐδῶ, γιὰ νὰ συνεχίση τὴ βρόμικη ἱστορία του.

Πρέπει νὰ τονίσουμε ἰδιαίτερα ὅτι, ἀνάμεσα στοὺς φιλέλληνες, ὑπῆρχαν ἀρκετοὶ τυχοδιῶκτες. Αὐτοὺς ὅμως τοὺς δέχονταν μ' ἐπιφύλαξι ἢ καὶ τοὺς ἐδιωγναν ἀκόμη οἱ σωματάρχες κι' οἱ κυβέρνησι, γιατὶ ζητοῦσαν βαθμοὺς καὶ χρήματα. Ὁ Ντιμόν βέβαια, εἶχε κατορθώσει νὰ κρύψη μ' ἐπιμέλεια τὸν πραγματικό του χαρακτήρα. Γρήγορα ὅμως ἔεσκεπάστηκε, ὅταν ἄρχισε κι' ἐδῶ νὰ κάνη τὰ ἴδια.

— Αὔριο κιόλας θὰ τὸν καλέσω νὰ δώση λόγο τῶν πράξεών του, ὑποσχέθηκε ὁ Μαγιὲ στὴν Ἀναστασώ. Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιη, ἀγαπημένη μου, πὼς θὰ πληρώση ἀκριβὰ ὅ,τι ἔκανε.

Ἡ κοπέλλα ἔριξε στεφάνι τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του.

— Συγχώρεσέ με, τοῦ εἶπε. Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω πὼς εἶσαι μακρυὰ ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Οἱ συμπατριῶτες μου θὰ σ' ἐγγυηθοῦν, ποὺ θὰ τακτοποιήσης τὴ θλιβερὴ αὐτὴ ὑπόθεσι.

Τὰ χείλη τους ἐνώθηκαν σ' ἕνα γλυκὸ παρατεταμένο φιλί. Τὴν ἐπομένη, ὁ Γάλλος ταγματάρχης ἐνήργησε κεραυνοβόλα. Ἀντὶ νὰ καλέση ἁπλῶς τὸ Ντιμόν, ἔστειλε καὶ τὸν ἔφεραν μπροστὰ του μὲ αὐστηρὴ συνοδεία. Ὁ λοχαγός, ποὺ κατάλαβε σχεδὸν περὶ τίνος πρόκειται' ἦταν ὠχρὸς ἀπὸ τὸ κακό του. Ὁ Μαγιὲ ἄρχισε τὴν ἀνάκρισι. Καὶ ὁ ἀντιπαθητικὸς ἐκεῖνος τυχοδιώκτης, ἀποκρίθηκε μὲ κυνισμό:

— "Αν ἦταν νὰ δουλεύω τζάμπα, ἔμενα καὶ στὴν πατρίδα μου. Δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ γίνω δοῦλος τῶν Ρωμιῶν.

Ἀβάσταγτος τότε, ὁ Μαγιὲ σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τὸν γαστούκισε. Ὁ Πιὲρ Ντιμόν, γέλασε σαρκαστικά.

— Τὸ γαστοῦκι σημαίνει, ὅτι μὲ προκαλεῖς σὲ μονομαχία! τοῦ εἶπε. Δὲν πιστεύω ν' ἀλλάξης γνώμη.

—Νομίζαμε πὼς ἤρθατε σὰν φίλοι κι' ὄχι σὰν κατακτητές! εἶπε στὸν Ντιμόν μὲ τὴν ὡραία φωνή της.

— Καθόλου; ἀπάντησε ὁ ταγματάρχης. Μ' ὅλο ποὺ εἶναι ὑποπτιπτικὸ νὰ γτυπιθῆ κανεὶς μ' ἕνα κοινὸ κλέφτη κι' ἐκβιαστή, ἐν τούτοις δὲν πρόκειται ν' ἀρνηθῶ. Γιατὶ πρέπει νὰ πάσης ἕνα καλὸ μάθημα, ἄτυχε. Ὁ θησαύσιος ἐκείνος φιλέλληνας σταθήκε τὴν τραγμαῖτιμε θαρεπὶ μὲ τὴν πρώτη σοντρα. Ὁ Ἀλέξιος Μαγιὲ πέθανε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες, ἀφοῦ ἄκουσε τὴν ὀμοιωμα τῆς Ἀναστασώς, ἀληθοπούλα ποὺ τὸ τὸν ἀγάπησε ὅφορα τὸ μαῦρο τῆς καλογνωμίας.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

✪✪

Η ΠΑΓΟΔΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Δὲ θὰ μποροῦσαι τάγα Ἀγατολή καὶ Δύσις νὰ λέσουνε τὶς δύσκολες τους καὶ τὰ φλόγου τέλος στὸν ψυχρὸ πόλεμο με τὴ μέθοδο ποὺ ἐφαρμόσανε οἱ Βιρμανοὶ κατ' οἱ Σιαμέζοι τὸ 1767; Βρίσκανταν τότε σὲ πόλεμο μετοξύ τους κι' ὁ πρῶτος πολιορκοῦσαν τὸ φρούριο Νάν τοῦ Σιάμ. Ἀλλ' ἡ πολιορκία χρόνιζε δίχως ἄλλο ἀποτέλεσμα ἀπ' τὴ φθορὰ ἀνεκωνῆ. Κάποιος ἔφερε μιὰ πρωτοτυπὴ ἰδέα γιὰ νὰ ἀνοιγοῦν

ΣΤΙΣ 24 Αὐγούστου ἄρχισε στὴ Βενετία τὸ 21ο κινηματογραφικὸ Φεστιβάλ, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ τὸ πιὸ σοβαρὸ καὶ αὐστηρὸ ἀπ' ὅλα τὰ Φεστιβάλ.

Τὸν πάγο ἔσπασε ὅμως τὴν τετάρτη μέρα ὁ Ἀμερικανὸς κωμικὸς Τζὰκ Λέμον, ὁ ὁποῖος σκόρπισε ἄφθονο γέλιο μὲ τὸ φίλμ «Διαμέρισμα ἐργένη», στὸ ὁποῖο συμπρωταγωνιστεῖ μὲ τὴν Σίρλεϋ Μάκ Λέν. Ἐσθὸς ἀμέσως ἄρχισαν καὶ τὰ προγνωστικά, γιὰ τὸ

Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ

ποιός θὰ κερδίσῃ τὸ πρῶτο βραβεῖο, τὸν «Χρυσὸ λέοντα τοῦ Ἅγ. Μάρκου». Οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ ἤρθαν πάνσπλοι στὴ Βενετία, εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ κερδίσουν, ἄφησαν δὲ νὰ ἐννοηθῇ πὼς ἂν δὲν ἱκανοποιηθοῦν ἀπὸ ἀπόψεως βραβείων, δὲ θὰ ξαναδώσουν τὸ παρὸν στὴν καλλιτεχνικὴ αὐτὴ ἐκδήλωσι τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀδριατικῆς. Οἱ Ρῶσοι ἔγασαν τὶς πιθανότητες ν' ἀποσπάσουν βραβεῖο γιατὶ τὸ φίλμ τους «Ὁ οὐρανὸς τοῦ Λένινγκραντ» πέρασε σχεδὸν ἀπαρατήρητο. Ἀντίθετα πολὺ καλὴ ἐντύπωσι ἔκαναν τὸ γερμανικὸ φίλμ «Ἡ καταδίκη τῆς τρέλλας» καὶ ὁ πρωταγωνιστής του Κούρτ Γιοῦργκενς καθὼς καὶ τὸ γαλλικὸ ἀτοκυμαντάλο «Ταξίδι μὲ ἀερόστατο», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ὁ θαυμάσιος μικρὸς Πασκὰλ Λαμπρὶς (12 χρόνων).

★ Στὴ Ρώμη, ὕστερα ἀπὸ τὴ μήνυσι ποὺ ὑπέβαλαν κατὰ τῆς Σοφίας Λόρεν μιὰ κάτοικος τοῦ Μιλάνου καὶ ἕνας Γενοβέζος κομμωτής, κατηγορῶντας τὴν γιὰ διγαμία, ὁ εἰσαγγελεὺς κάλεσε στὸ γραφεῖο του τὴ σταρ καὶ τὸν παραγωγὸ Κάρλο Πόντι. Ἡ Σοφία, ἡ ὁποία ἔμεινε ἐκεῖ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, δήλωσε θυμαίνοντας στοὺς δημοσιογράφους:

— Δὲν τὸ περίμενα ποτὲ αὐτὸ ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες μου. Στὴν Ἀγγλία μοῦ ἔκλεψαν πολὺ ἀπὸ λίγες βδομάδες ὅλα μου τὰ κοσμήματα. Ἐδῶ θέλουν τώρα νὰ μοῦ πάρουν τὸ μόνο, ποὺ μοῦ ἀπόμεινε: τὴ θέρα μου!...

Ἡ θεατρικὴ αὐτὴ δήλωσι δὲ φαίνεται ὅμως νὰ συγκινῇ τὴ δικαιοσύνη, ἡ ὁποία τώρα, ποὺ ἄρχισε θὰ προχωρήσῃ στὸ ἔργο της. Ὁ Ἰταλικὸς νόμος δὲν παραδέχεται τὸ διαζύγιο κι' ἔτσι ὁ Κάρλο Πόντι παραμένει ὁ σύζυγος τῆς Τζουλιάνα Πάστρι, μὲ τὴν ὁποία ἔχει ἀποκτήσει δυὸ παιδιά. Τοὺς σώζει μόνο τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ γάμος τους, ποὺ τελέστηκε στὸ Μεξικό, θεωρεῖται ἄκυρος στὴν Ἰταλία. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὅμως εἶναι ἔνοχοι, γιατὶ συζοῦν παρανόμως.

★ Ὁ Φράνκ Σινάτρα ἀπασχόλησε κατ' ἐπανάληψι τελευταῖα τὸν τύπο μὲ τὸ εἰδύλλιο ποὺ τὸν συνδέει μὲ τὴ νεαρὰ χορεύτρια Τζούλιετ Πρόους. Ὁ Φράνκ εἶναι 44 χρόνων καὶ ἡ Τζούλιετ 23. Στενὸς φίλος τοῦ Φράνκ ὁ Πήτερ Λῶφορντ δήλωσε πρὸ ἡμερῶν:

«Δὲν ἔγω ξαναδῆ μέχρι σήμερα τὸν Φράνκ τόσο ἐρωτευμένο. Ἔπαψε νὰ πίνῃ καὶ δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του παρὰ μόνο ὅταν πρόκειται νὰ συναντήσῃ τὴν Τζούλιετ. Ἐμεῖς οἱ φίλοι του τὸν ἔγουμε νάσει».

★ Ἡ Ντόρις Νταῒ, ποὺ μόλις τελείωσε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Μὴ τοῦτες τὶς μαργαρίτες», θέλοντας ν' ἀδυνατίσῃ κάνει τώρα αὐστηρὴ δίαιτα καὶ δὲν τρώει παρὰ σπανάκι καὶ καρότα.

★ Ὅπως γράψαμε ἤδη, ὁ Ζὰν Γκαμπὲν ἔχει ἕνα θαυμάσιο ἀνρόκτημα, στὸ ὁποῖο ἔχει ἀφιερώσει μέγα μέρος ἀπὸ οἰκονομίες του. Μὴ ἀκούμενος στὶς ἀγελάδες του, σκοπεύει τώρα νὰ τὸ ἐπεκτείνῃ καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἕνα ἱπποφορβεῖο γιὰ ἐκλεκτὰ ἄλογα, κούρσας, ποὺ θὰ δώσουν τὸ παρὸν στὶς περιφημότερες ἱπποδρομίες τῆς Εὐρώπης.

★ Ἡ Μπάρμπαρα Βάλεντιν, ποὺ θεωρεῖται ἡ Μαίριλυν Μονρόε τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, ὑπέγραψε συμβόλαιο γιὰ νὰ γυρίσῃ τέσσερα φίλμ στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ Βάλεντιν ὀφείλει τὴ φήμη της ὄχι τόσο στὸ ταλέντο της, ὅσο στὸ «λὲρτ» τοῦ βασιλιᾶ Χουσεῖν καὶ στὴ μήνυσι ποὺ ἔκανε στὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Τάϊμ» ζητῶντας ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια ἀποζημίωσι, ἐπειδή, καθὼς ἰσχυρίζεται τὴ δυσφήμισε.

★ Ὁ συγγραφεὺς Νόελ Κόουαρντ, εἶναι ὁ μόνος θεατὴς ποὺ ἀποκοιμήθηκε στὸ θέατρο «Ὀλύμπια» τοῦ Δουβλίνου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πρεμιέρας τῆς κωμῳδίας του «Περιμένοντας πίσω ἀπὸ τὶς κουῖντες». Ὁ συγγραφεὺς εἶχε παρακολουθήσει ὅλες τὶς πρόβες καὶ εἶχε τρεῖς νύχτες νὰ κοιμηθῆ.

★ Ἡ Τζὰ-Τζὰ Γκαμπὸρ δήλωσε πὼς γράφει τὶς τελευταῖες σελίδες τῶν ἀπομνημονευμάτων της. Δυστυχῶς ὅμως δὲ βρῆκε ἀκόμα ἐκδότη, γιατὶ ὅλοι διστάζουν ν' ἀναλάβουν τὴν ἔκδοσι μιᾶς τόσο ἐκρηκτικῆς καὶ ἀποκαλυπτικῆς αὐτοβιογραφίας.

★ Ἡ Ἐμμανουέλε Ρίβα (πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ «Χιροσίμα ἀγάπη μου»), ποὺ βρίσκεται τώρα στὴ Ρώμη τελείωσε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἡ Ἄντονα καὶ οἱ φίλες της» κι' ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ στὴν Ἰταλικὴ πρωτεύουσα. Κυκλοφοροῦν φῆμες πὼς εἶναι ἐρωτευμένη καὶ κουφὰ ἀραβωνιασμένη μὲ τὸν σενσαιογράφο Ντανίλο Ντανάττι, γι' αὐτὸ δὲν ἐγκαταλείπει τὴν Ἰταλία παρὰ τὰ τηλεγραφήματα διαμαρτυρίας, ποὺ τῆς στέλνουν οἱ κινηματογραφιστές, οἱ ὁποῖοι τὴν περιμένουν στὸ Παρίσι.

★ Ὁ Πλάτων Σκούρας, γυιὸς τοῦ κ. Σπύρου Σκούρα, βρίσκεται στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος τῆς Ἀσσίζης», ποὺ θὰ σκηνοθετήσῃ ὁ Μάϊκλ Κούρτιζ. Ἀναζητεῖται ἀκόμα ὁ κατάλληλος ἠθοποιὸς ποὺ θὰ ὑποδυθῆ τὸ ρόλο τοῦ «Φτωχούλη τοῦ Θεοῦ» στὴν κινηματογραφικὴ αὐτὴ βιογραφία του. Τὸ φίλμ θὰ γυριστῆ στὴν Ἰταλία, ὄχι ὅμως στὴν Ἀσσίζη.

★ Σὲ κάποιο δημοσιογράφο, ποὺ ζητοῦσε ἕνα βράδυ νὰ τοῦ πάρῃ συνέντευξι, ὁ Μοντγκόμερυ Κλίφτ δήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Ὅταν γυρίζω φίλμ ἡ μέρα μου χωρίζεται σὲ τρεῖς περιόδους: Τὸ πρωῒ εἶμαι πολὺ εὐγενικός. Τὸ μεσημέρι κάπως λιγώτερο καὶ τὸ βράδυ ἀγενέστατος. Εἶναι, λοιπόν, τώρα

Ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ

βράδυ κι' ἔρχομαι ἀπὸ γύρισμα!»

★ Ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ γυρίζουν ἕνα φίλμ μὲ θέμα, ποὺ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ παραλάσῃ ἡ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ τοῦ 19ου αἰῶνος ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20ου, ἡ συμμετοχή σ' αὐτὸ τοῦ Μωρὶς Σεβαλιὲ κρίνεται αὐτομάτως ἀπαραίτητη. Αὐτὸ συνέβη στὸ παρελθὸν μὲ τὰ φίλμ «Ζιζὶ» καὶ «Κὰν-Κὰν» καὶ θὰ ἐπαναληφθῆ στὸ φίλμ «Φανῆ», ποὺ θὰ γυριστῆ ἄσσει τῆς κωμῳδίας τοῦ Μαρσὲλ Πανιόλ. Οἱ Ἀμερικανοὶ θεωροῦν τὸν ἀγέραστο Μωρίς, ὡς τὸν πιὸ ἀντιπροσωπευτικὸ τύπο τοῦ Παριζιάνου γλεντζέ, ποὺ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ τὰ χρόνια νὰ τὸν καταβάλουν.

★ Ἡ κόρη τῆς Μαρλένε Ντῆτριχ Μαρία Ρίβα, τὴν ἔκανε γιὰ τρίτη φορά.., γιαγιά. Τὸ γεγονὸς ἐνθουσίασε τὴν Μαρλένε, ποὺ ἐδραιώνει ἔτσι ἀκόμα περισσότερο τὸν τίτλο τῆς «πιὸ γοητευτικῆς γιαγιᾶς τοῦ κόσμου».

★ Κομψιὰ γυναῖκα δὲ φροντίζει τόσο γιὰ τὴν ὁμορφιά της ὅσο οἱ στὰρ τοῦ κινηματογράφου. Τί κάνουν ὅμως οἱ θεντέττες γιὰ ν' ἀξιοποιήσουν καὶ νὰ διατηρήσουν τὸ πολύτιμο αὐτὸ γάοισμα τῆς φύσεως; Ἕνας δημοσιογράφος σκέφτηκε πὼς ἡ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ ἐνδιέφερε πολλὲς γυναῖκες κι' ἔσπευσε νὰ τὸ ὑποβάλῃ σὲ μερικὲς γνωστὲς στὰρ συγκεντρώνοντας τὶς ἀκόλουθες ἀπαντήσεις:

Μαρίριλυν Μονρόε: «Νοιώθω πάντοτε κουρασμένη καὶ γι' αὐτὸ κοιμᾶμαι πολύ. Κάνω ποδήλατο καὶ τρώγω μὲ μέτρο, πρὸ παντὸς χόρτα καὶ φρούτα».

Μαῒ Μπρίτ: «Κάνω ἄφθονη γυμναστική, διαφορετικὰ ὑποφέρω ἀπὸ ἀϋπνία. Τρώγω πέντε φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ μόνο κρέας, αὐγὰ καὶ τυρί».

Λέσλυ Κάρόν: «Μ' ἀρέσουν οἱ μακρυνοὶ περίπατοι μὲ τὰ πόδια. Τὸ νοιώθω πὼς μοῦ κάνουν καλό. Ἀπὸ τὸ διαιτολόγιό μου ἔγω ἐξῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια ἀποφάλει τὰ ζυμαρικά».

★ Τὰ Ἰταλικὰ στούντιο ἑτοιμάζουν μιὰ νέα βιογραφία τοῦ «Τσέγκις Χὰν» μὲ πρωταγωνιστὲς τὴν Ἀνίτα Ἔκμπερκ, τὸν Τζὰκ Πάλλανς, τὸν Ρολντάνο Λοῦπι, τὴν Ἀντωνέλλα Λουάλντι καὶ τὸν Μισὲλ Ὠκλαίρ. Ἡ ὡραία Ἀνίτα κινδύνευψε ὅμως γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ χάσῃ τὸ ρόλο της, γιατὶ τὸ βάρος της εἶνε φτάσει τὰ 74 κιλά. Μιὰ αὐστηρὴ δίαιτα ὀλίγων ἡμερῶν σπάθηκε ἀρκετή, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ χάσῃ 12 κιλά, κατεβάζοντας ἔτσι τὸ βάρος της στὰ 62 κιλά, ποὺ θεωρεῖται κανονικὸ γιὰ μιά... γόησσα.

★ Ὁ πρίγκηψ Φίλιππο Ὀρσίνι, ποὺ βρίσκεται σὲ ἀθλία οἰκονομικὴ κατάστασι, δέχτηκε τὴν πρότασι ἑνὸς Ἰταλοῦ παραγωγοῦ, νὰ παίξῃ ἕνα ρόλο στὸ φίλμ «Ἀντίο νεότης». Ζήτησε ὅμως μιὰ ἀναβολὴ τοῦ γυρίσματος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ μέρος, μαζὶ μὲ τὴν Εὔα Μπάρτοκ, στὸ κινηματογραφικὸ ράλλυ αὐτοκινήτων, ποὺ γίνεται κάθε χρόνο στὴν Ἰταλία καὶ στὸ ὁποῖο παίρνουν μέρος ἀποκλειστικὰ πρόσωπα σγετιζόμενα μὲ

Ὁ Ἔντουαρντ Ρόμπινσον

τὸν κινηματογράφο.

★ Τὸ διαζύγιο τοῦ ἦταν γιὰ τὸν Ἔντουαρντ Ρόμπινσον ἕνα πλῆγμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲ μπόρεσε νὰ συνέλθῃ. Ἔγασε πρῶτα τὸ ἥμισυ τῆς μεγάλης του συλλογῆς ζωγραφικῶν ἔργων, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὶς περιφημότερες τῆς Ἀμερικῆς. Μειώθηκε τελευταῖα ἡ δημοτικότης του καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ ζήτησί του ἀπὸ τὶς κινηματογραφικὲς ἑταιρίες. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν στενοχωρεῖ περισσότερο, εἶναι ὁ ἐπικίνδυνος κατήφορος, ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ γυιός του Ἔντυ. Προσπάθησε μὲ τὸν καλὸ τρόπο καὶ ὕστερα μὲ ἀπειλὲς νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ στὸν ἴσιο δρόμο. Οἱ προσπάθειες αὐτὲς ἀποδείχτηκαν ὅμως μάταιες καὶ ὁ ἄσωτος Ἔντυ περνᾶ συχνὰ τὰ βράδυα του σὰ κρατητήρια διαφόρων ἀστυνομικῶν τμημάτων γιὰ διάφορες παραβάσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ πιὸ συχνὴ εἶναι ὅτι ὁδηγεῖ αὐτοκίνητο μεθυσμένος.

★ Ἡ Σιμὸν Σινιορὲ ξαναγίνε μιὰ εὐτυχισμένη γυναῖκα. Ξαναβρῆκε στὴν Ἀμερικὴ τὸν ἄντρα της Ἴβ Μοντὰν καὶ ζοῦν καὶ πάλι μαζὶ σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα, συγχρόνως δὲ θὰ γυρίσῃ καὶ τὸ πρῶτο της φίλμ στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, παίζοντας παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ Ἔλβις Πρίσλεϋ στὸ ἔργο «Ἅγιος ἔρωτας».

★ Ὁ Γάλλος σκηνοθέτης Λεονὶντ Μογκύ, ποὺ βοήθησε τόσα κορίτσια νὰ σταδιοδρομήσουν στὸν κινηματογράφο, ἀφνήθηκε ν' ἀφήσῃ τὴν κόρη του (15 χρόνων) νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τῆς Λολίτας στὸ φίλμ, ποὺ θὰ γυριστῆ ἄσσει τοῦ ἰωθιστορήματος τοῦ Ναμπόκοβ. Ἀπαντῶντας στοὺς παραγωγοὺς ποὺ τοῦ ἔκαναν αὐτὴ τὴν πρότασι στὴ Βενετία, ὁ Μογκὺ δήλωσε:

— Δὲ θ' ἀφήσω τὴν κόρη μου νὰ βγῆ στὸν κινηματογράφο καὶ πολὺ περισσότερο νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τῆς Λολίτας.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Σύντομες εἰδησοῦλες

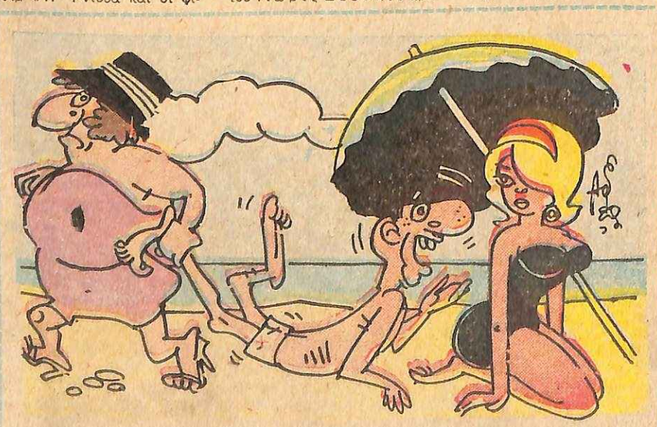

—Ἐγὼ σᾶς ἀφινὼ τώρα, δεσποινὶς Οὐρανίτσα!... Κι' ἀπὸ γρόνου πιά! Τελειώνει ἡ ἀδειά μου!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἡ φωτογραφία τοῦ Δημ. Παπαιωαννᾶ, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ ἐξώφυλλο τοῦ προηγουμένου τεύχους μας ὀφείλεται στὸν καλλιτέχνη φωτογράφο κ. Χατζηπάρα.

Διακοπές ΣΤΟ ΣΑΙΝ-ΤΡΟΠΕΖ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΚΕΤ : ΠΑΣΚΑΛ ΠΕΤΙ
ΦΙΛΙΠ : ΜΙΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ
ΠΩΛΕΤ : ΜΙΣΕΛΙΝ ΠΡΕΛ
ΡΟΖΕΝ ΚΡΑΝΤΖ: ΑΙΜΕ ΚΛΑΡΙΟΝ
ΤΑΤΙΑΝΑ : ΕΥΑ ΛΙΝΚΟΒΑ

5ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὅπως κάθε χρόνο, οἱ ζέστες τοῦ Αὐγούστου ἔχουν φέρει στὴν Κυανῆ Ἀκτὴ πολυεκατομμυριούχους ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ὡραῖα κορίτσια, ποὺ θέλουν νὰ περάσουν ἐκεῖ τὶς διακοπές τους. Δὲ ζητοῦν χρήματα, ἀλλ' ἁπλῶς μιὰ συντροφιά, στέγη καὶ τροφή. Ὁ ζωγράφος Φιλὶπ Ὠλιὲ περνᾶ τὸ καλοκαίρι του στὴ Βίλλα τῆς Πωλὲτ, μιᾶς πλουσίας γνωστῆς του μαζὶ μὲ τὴν ἑκάστοτε φίλη του. Ἐφέτος φτάνει ἐκεῖ μὲ τὴ Μανὲτ, ποὺ γνώρισε τυχαῖα σ' ἕνα μπὰρ τοῦ Σαὶν Τροπέζ. Ὁ γυιὸς τῆς Πωλὲτ, ὁ Μισέλ, συμπαθεῖ τὴ Μανὲτ καὶ ἡ μητέρα του θὰ ἔκανε ὁ,τιδήποτε, γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά της.

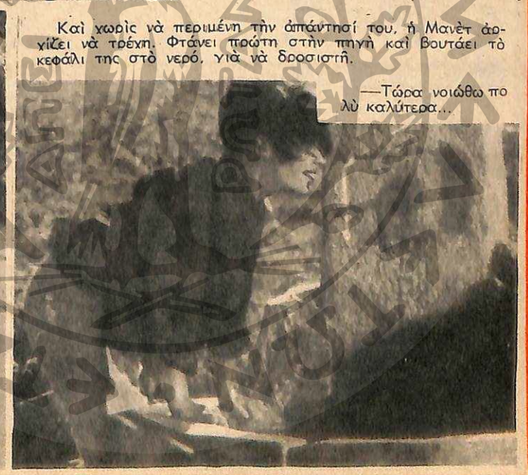

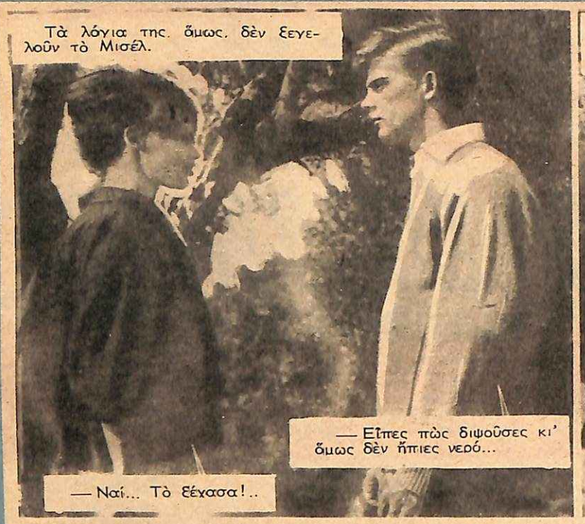

Τὰ λόγια της, ὅμως, δὲν ξεγελοῦν τὸ Μισέλ.

— Εἶπες πὼς διψοῦσες κι' ὅμως δὲν ἤπιες νερό...

— Ναί... Τὸ ξέχασα!..

Μὲ μιὰ ξαφνικὴ χειρονομία ὁ Μισὲλ δίνει στὴ Μανὲτ ἕνα ἀεροπορικὸ εἰσιτήριο, ποὺ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του

— Τί εἶναι αὐτό;

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ στὸ δείξω, μὰ τώρα ὅ,τι ἔγινε ἔγινε!...

Ἡ Μανὲτ φαίνεται ἀναστατωμένη.

— Ἂν θέλης, μπορεῖς νὰ τὸ σχίσης. Αὐτὸ θὰ σήμαινε πὼς θέλεις νὰ μείνω. — Δὲν ξέρω οὔτε ἐγώ...

Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ ἀδιάφευστη ἀπόδειξη ἀγάπης καὶ ἡ Μανὲτ Βρίσκεται σὲ ἀμηχανία.

— Ἔχεις καιρὸ μέχρι αὔριο τὸ πρωῒ γιὰ ν' ἀποφασίσης... Ὕστερα θὰ εἶναι πιὰ ἀργά...

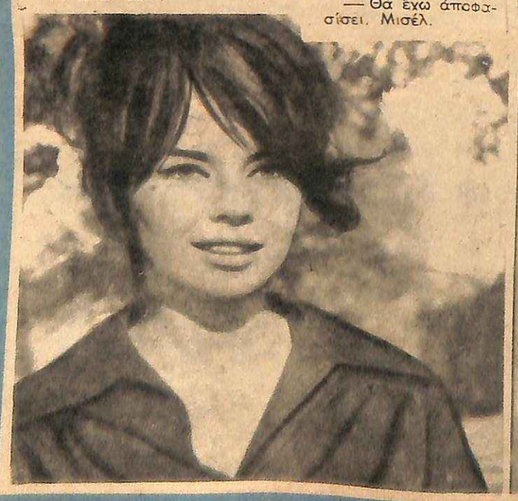

Μὲ τὴν εἰλικρίνεια, ποὺ τὴ χαρακτηρίζει, ἡ Μανὲτ τοῦ ἀπαντάει...

— Θὰ ἔχω ἀποφασίσει, Μισέλ.

Ὁ Φιλὶπ φτάνει στὸ μεταξὺ στὸ Σαὶν-Πὼλ-ντὲ Βάνς ὅπου ὁ Ρόζενκραντζ τὸν ὑποδέχεται στὴ μεγαλοπρεπῆ βίλλα του. Οἱ διάδρομοι, τὰ δωμάτια, τὰ πάντα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ πίνακες ζωγραφικῆς, ἔργα ἀναμφισβήτητου ἀξίας. Ἀλλὰ εἶναι καὶ πολλὰ μέτρια ἢ καὶ κάτω τοῦ μετρίου, ποὺ γίνονται ἐπιβλητικὰ μόνο μὲ τὶς βαρειὲς καὶ ἀκριβές τους κορνίζες.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ μὴ σ' ἀρέση ἡ συλλογή μου, ἔ;

— Εἶναι κάπως δύσκολο νὰ κρίνη κανεὶς ἔτσι γρήγορα.

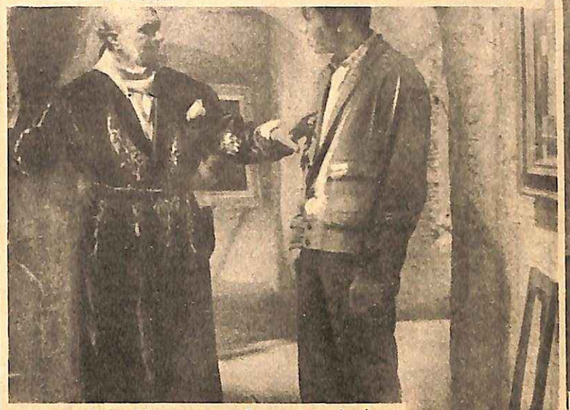

Ὁ Ρόζενκραντζ ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιὰ στὸν Φιλὶπ κι' ὕστερα συνεχίζει.

— Ἐδῶ θαύμαστε καλύτερα, παρὰ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ, γιὰ νὰ συζητήσουμε. Δὲν ὑπάρχει οὔτε θάλασσα, οὔτε ἀέρας, οὔτε φῶς... Τὰ στιχαίνομαι ὅλα αὐτά!

Ὁ Ρόζενγκραντζ βλέπει τὸ Φιλὶπ νὰ σταματάη μπροστὰ σ' ἕνα μοντέρνο πίνακα τεραστίων διαστάσεων καὶ συνεχίζει...

— Εἶναι ὁ μόνος, ποὺ μὲ ξεγέλασε καὶ τὸ κανε αὐτὸ σὲ μένα... Τὸν ἀκριβοπλήρωσα ὅμως καὶ διστάζω νὰ τὸν καταστρέψω... Ἴσως νὰ βρεθῆ κανένας, ποὺ νὰ τοῦ ἀρέση.

— Ὁ κόσμος εἶναι παράξενος... Τρελλός!...

Μπαίνουν κατόπιν σ' ἕνα γραφεῖο παράξενο μὰ ἐπιβλητικό. Στὸ ἐλάχιστο φῶς, ποὺ ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα, ὁ Φιλὶπ διακρίνει σὲ μιὰ γωνιὰ ἕναν ἡλιοκαμένο ἄντρα καθισμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Νὰ σοῦ τὸν παρουσιάσω... Εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς ἐποχῆς μας... Ἂς μιλήσουμε ὅμως γιὰ τὸ συμβόλαιό μας. Τὸ κυριώτερο πρᾶγμα, γιὰ ἕνα καλλιτέχνη, εἶναι τὸ ξεκίνημα.

— Ἀσφαλῶς.

— Ἰδοὺ οἱ δροι μου... Τόσο τὸ μῆνα... Τόσο τοῖς ἑκατὸ ἐπὶ τῶν πωλήσεων καὶ αὐτὰ ἐπὶ 30 χρόνια... Πάρε, διάβασε καὶ ὑπόγραψε!

— Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὴ συνταγὴ τῆς ἐπιτυχίας: νὰ παραπονιέσαι. Νὰ παραπονιέσαι συνεχῶς... Κερδίζει κανεὶς ἔτσι καινούργιους θαυμαστὲς καὶ πελάτες, χωρὶς νὰ χάνη τοὺς παλιούς.

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι ὁ Φιλὶπ παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ρόζενγκραντζ τὸ συμβόλαιο μὲ τοὺς δρους του καὶ πλησιάζει ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ρίχνει μιὰ ματιὰ ἔξω καὶ ἀναπνέει λίγο καθαρὸν ἀέρα.

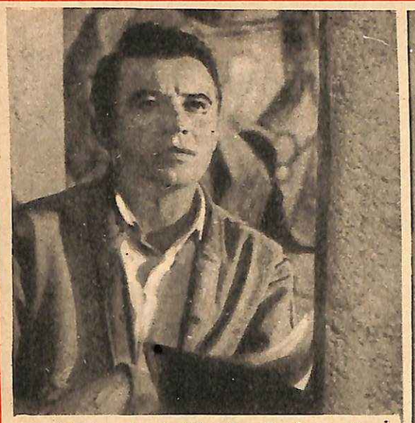

Χωρὶς νὰ τὸ θέλη ξαναθυμᾶται τὴ Μανέτ. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ βρισκόταν τώρα στὸ Σαὶν Τροπὲζ γιὰ νὰ μπορέση νὰ δῆ ποιὰ στάσι κράτησε ἀπέναντι στὸ Μισὲλ καὶ νὰ μάθη τὶς σκέψεις της.

Μετὰ ἀπὸ τὴ συζήτησί του μὲ τὸν Ρόζενγκραντζ, ὁ Φιλὶπ μπαίνει στ' αὐτοκίνητό του καὶ ξεκινᾶ μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, γιὰ τὸ Σαὶν Τροπὲζ, ὅπου ἀνυπομονεῖ νὰ φτάση τὸ ταχύτερο. Τρελλὸς ἀπὸ γοιὰ ὁ Φιλὶπ τραγουδάει, γελάει, φωνάζει... Ξαφνικὰ ὅμως ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι, τοῦ κλείνει τὸ δρόμο καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ πατήση φρένο. Στὸ βολὰν κάθεται ἡ Πωλὲτ, ποὺ δίχνει κάποια ἔκπληξι βλέποντας τὸν Φιλίπ.

— Ἔσύ, Φιλίπ; Τί κάνεις ἐδῶ;

— Κι' ἐσύ; Διασκέδαζες μήπως σὲ κανένα φιλικὸ σπίτι, ποὺ εἶχε τηλέφωνο;

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Ἀπλούστατα αὐτὰ ποὺ ἔφερες... Ζήτησα ἀπὸ τὸν Ρόζενγκραντζ δυὸ ἑκατομμύρια περισσότερα ἀπ' ὅσα μοῦ ἔδινε, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ματαιώσω τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὅμως χτύπησε τὸ τηλέφωνο καί, ὅταν ξαναγύρισε, δέχτηκε νὰ μοῦ τὰ δώση. Ἀγανακτισμένος τότε γιὰ ὅλα τὰ παράτησα κι' ἔφυγα.

Καὶ ἐγκαταλείποντας κάθε προσποίησι ὁ Φιλὶπ φωνάζει.

— Ὁμολόγησε, λοιπόν, ὅ,τι ἐσὺ τοῦ τηλεφώνησες.

— Φιλίπ, χάνεις μιὰ εὐκαιρία, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ξαναβρῆς... Κάνε ὅμως ὅ,τι θέλεις... Εἶσαι ἐλεύθερος.

Πράγματι, ἡ Πωλὲτ εἶχε σκεφθῆ καὶ εἶχε σχεδιάσει τὸ ταξίδι τοῦ Φιλὶπ στὴν Ἀμερικὴ πληρώνοντας ἀκριβὰ τὴν ἀπομάκρυνσί του ἀπὸ τὴ Μανέτ, ποὺ θὰ κρατοῦσε ἔτσι στὸ Σαὶν Τροπὲζ τὸ γυιό της, τὸν Μισέλ.

Ἐνῶ τὰ δύο αὐτοκίνητα πλησίαζαν τὴ Βίλλα τῆς Πωλὲτ στὸ Σαὶν Τροπὲζ, ἡ τελευταία ἄκουσε μὲ ἔκπληξι καὶ συγκίνη σι συγγενικὸ κάποιον, ποὺ ἔπαιζε πιάνο. Ἦταν μιὰ καντάτα τοῦ Μπάχ ποὺ ἄρεσε πολὺ στὸ Μισέλ. Τὴν ἔπαιζε ὅμως στὸ πιάνο μόνο ὅταν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τώρα ἡ Πωλὲτ εἶχε γρόνια νὰ τὸν ἀκούση νὰ τὴν ἐκτελῆ.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ εἶχε κατορθώσει ἡ Μανέτ, ποὺ, καθισμένη σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ ντιβάνι, παρακολουθοῦσε τὴν ἐκτέλεσι σὰν ὀνειροπαρμένη... Φαινόταν βυθισμένη στὶς σκέψεις της.

Στὰ χέρια της κρατοῦσε τὸ ἀεροπορικὸ εἰσιτήριο τοῦ Μισὲλ καὶ τὰ δάχτυλά της εἶχαν ἀρχίσει σιγὰ-σιγὰ νὰ τὸ τσαλακώνουν. Ἡ Μανὲτ ἤξερε καλὰ πὼς ἡ χειρονομία της αὐτὴ τὴν ἔδενε γιὰ πάντα μὲ τὸ νέο ἐκεῖνο, ποὺ τῆς φανέρωνε ὅλα τὰ αἰσθήματά του μὲ τὴ μουσική.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ἡ αἱματοβαμμένη βασίλισσα

ΚΑΤΑ τὸ ἔτος 337, στὶς παραμονὲς τῆς ἐκστρατείας, ποὺ σχεδίαζε νὰ κάνη στὴν Ἀσία, ὁ Φίλιππος ὁ 2ος, παραμερίζοντας τὴν Ὀλυμπιάδα, πῆρε καὶ δεύτερη σύζυγο, τὴν κόρη τοῦ εὐγενοῦς Μακεδόνος Ἱπποστράτου καὶ ἀνψιὰ τοῦ στρατηγοῦ του Ἀττάλου Κλεοπάτρα. Στὸ γαμήλιο συμπόσιο παρευρέθηκε κι' ὁ γυιός του Ἀλέξανδρος. Σὲ κάποια στιγμή, λοιπόν, ποὺ τὸ κρασὶ εἶχε λύσει τὶς γλῶσσες, ὁ Ἄτταλος, ὑπαινισσόμενος μιὰ φήμη ποὺ ἔλεγε πὼς ἡ Ὀλυμπιὰς ἦταν ἔγκυος ἀπὸ κάποιο νεαρὸ Θρᾶκα, τὸν καιρὸ ποὺ ἔγινε σύζυγος τοῦ Φιλίππου, φώναξε δυνατά:

— Ἄς εὐχηθοῦμε στοὺς θεοὺς νὰ δώσουν στὸ βασιλιὰ τῆς Μακεδονίας νόμιμο διάδοχο.

— Καὶ μένα, ὦ κακὸ κεφάλι, μὲ νομίζεις νόθο; φώναξε τότε ὁ Ἀλέξανδρος στὸν Ἄτταλο.

Καὶ ταὐτόχρονα ἄρπαξε τὸ κύπελλό του καὶ τὸ ἐκσφενδόνισε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὸν εἶχε προσβάλει θανάσιμα μὲ τὴν παράξενη κι' ἄτοπη εὐχή του.

Ὁ Φίλιππος, ἀγανακτισμένος γιὰ τὴ συμπεριφορὰ αὐτὴ τοῦ γυιοῦ του —ἐνῶ δὲν εἶχε πειραχτῆ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἀττάλου— τράβηξε τὸ ξίφος του κι' ὥρμησε γιὰ νὰ τὸν σκοτώση. Ἀλλὰ τὸ πολὺ κρασί, ποὺ εἶχε πιῆ τὸν ἔκανε νὰ ζαλιστῆ καὶ νὰ σωριαστῆ κάτω. Ἔτσι, τὸ μεθύσι του τὸν γλύτωσε ἀπὸ ἕνα ἀποτρόπαιο ἔγκλημα.

Τὴν ἴδια νύχτα, ἡ Ὀλυμπιὰς πῆρε τὸ γυιό της κι' ἔτρεξε νὰ ζητήση προστασία ἀπὸ τὸ βασιλιὰ τῆς Ἠπείρου Ἀλέξανδρο, ποὺ ἦταν ἀδελφός της. Ἡ παραμερισμένη σύζυγος τοῦ Φιλίππου ἄρχισε τότε νὰ τὸν παρακινῆ νὰ ἐκστρατεύση ἐναντίον τῆς Μακεδονίας. Καὶ φαίνεται πὼς κι' ὁ νεαρὸς Ἀλέξανδρος συμμεριζόταν τὰ αἰσθήματά της ἐναντίον τοῦ πατέρα του. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος, παμπόνηρος ὅπως ἦταν, κατάφερε νὰ ἐξευμενήση τὸν κουνιάδο του, προσφέροντάς του ὡς σύζυγο τὴν κόρη, ποὺ εἶχε ἀποχτήσει ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν ὡραιότατη Κλεοπάτρα. Ἐπῆλθε ἔτσι ἡ συμφιλίωσι κι' ἡ Ὀλυμπιὰς ξαναγύρισε μαζὶ μὲ τὸ γυιό της στὴν αὐλὴ τῆς Πέλλας.

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ συμφιλίωσι ἦταν πραγματική; Ποιός θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ; Ἐνῶ ὁ Φίλιππος γιόρταζε τοὺς γάμους τῆς κόρης του στὸ θέατρο τῶν ἀρχαίων Αἰγῶν (Ἐδέσσης), ἕνας εὐγενὴς νέος, ὁ Παυσανίας, πῆγε κοντά του καὶ τὸν σκότωσε, βυθίζοντας τὸ ξίφος του μέσα στὸ στῆθος τοῦ βασιλιᾶ.

Πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ δολοφονία κρυβόταν ἕνα σκοτεινὸ δράμα. Ὁ Παυσανίας ἀγαποῦσε τὴ νεαρὴ Κλεοπάτρα κι' ὅπως εἶχε δικαιώματα στὸ θρόνο τῆς Ἠπείρου ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁ Φίλιππος σκέφτηκε νὰ τὸν χρησιμοποιήση γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση τοὺς πολιτικοὺς σκοπούς του καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε τὸ χέρι τῆς κόρης του καὶ τὴν ὑποστήριξί του ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὀλυμπιάδος. Ἡ μικρασιατικὴ ἐκστρατεία ποὺ σχεδίαζε, ὅμως, τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξη γνώμη. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήση πίσω του ἐχθρούς. Ἀθετώντας τὴν ὑπόσχεσί του στὸν Παυσανία, ἀποφάσισε τότε νὰ δώση τὴν κόρη του στὸν ἀδελφό τῆς Ὀλυμπιάδος.

Ἔτσι, ὁ Παυσανίας εἶχε ὄχι ἕνα ἀλλὰ δυὸ σοβαροὺς λόγους, γιὰ νὰ μισῆ τὸ Φίλιππο. Εἶχε χάσει τὴν Κλεοπάτρα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν κάθε ἐλπίδα νὰ διεκδικήση τὰ δικαιώματά του πάνω στὸ θρόνο τῆς Ἠπείρου. Δὲν ἀποκλείεται, ὡστόσο, ἡ ἴδια ἡ Ὀλυμπιάδα νὰ τὸν παρακίνησε σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἄπιστο σύζυγό της.

Ἀλλωστε, ἡ ἐκδίκησί της δὲν περιωρίστηκε σ' αὐτὸν μόνο. Ἀκολουθῶντας τὶς συμβουλές της ὁ Ἀλέξανδρος, ποὺ εἶχε διαδεχτῆ τὸν πατέρα του στὸ θρόνο τῆς Μακεδονίας, διέταξε νὰ θανατωθοῦν μαζὶ μὲ τὸν Παυσανία κι' οἱ τρεῖς ἀδελφοί του κι' ἔστειλε ἕναν ἔμπιστό του νὰ δολοφονήση τὸν Ἄτταλο. Ἑκατοντάδες εὐγενῶν Μακεδόνων, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἡ πίστι τους στὸ γυιὸ τοῦ Φιλίππου ἦταν ἀμφίβολη, βρῆκαν τὸ θάνατο.

Ἦρθε κατόπιν ἡ σειρὰ τῆς δεύτερης συζύγου τοῦ Φιλίππου, τῆς Κλεοπάτρας. Ἡ Ὀλυμπιὰς θέλησε νὰ ξεκαθαρίση μόνη της τοὺς λογαριασμοὺς ποὺ εἶχε μαζί της. Πρόσταξε, λοιπόν, νὰ τὴ ρίξουν σὲ μιὰ φυλακὴ μαζὶ μὲ τὸ βρέφος ποὺ εἶχε φέρει στὸν κόσμο καὶ, μιὰ μέρα, τὴν ἐπισκέφτηκε ἐκεῖ.

— Προτιμᾶς νὰ σωθῆ τὸ παιδί σου ἢ ἐσύ; τὴ ρώτησε.

— Τὸ παιδί μου! ἀπάντησε ἡ Κλεοπάτρα.

— Τὸ ἀγαπᾶς, λοιπόν, τόσο πολύ; τὴ ρώτησε ἡ Ὀλυμπιάς.

— Τί ἄλλο μοῦ ἔμεινε στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παιδί μου; εἶπε ἡ δυστυχισμένη μητέρα.

Ἡ Ὀλυμπιὰς πρόσταξε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς στρατιώτες ποὺ τὴ συνώδευαν νὰ περάση ἕνα σκοινὶ ἀπὸ ἕνα δοκάρι ποὺ βρισκόταν στὸ ταβάνι.

— Εἶσαι ἕτοιμη νὰ πεθάνης; ρώτησε τὴν Κλεοπάτρα.

— Ναί, ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνὴ ἡ νεαρὴ γυναίκα.

—Ἄς μὴ χάνωμε τότε καιρό, τῆς εἶπε ἡ Ὀλυμπιάς, δείχνοντάς της τὴν ἀγχόνη. Δῶσε μου τὸ παιδί σου.

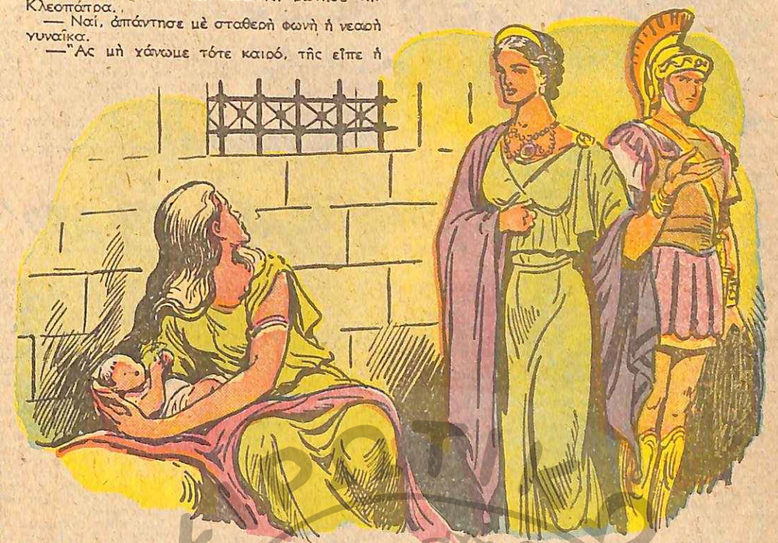

—Προτιμᾶς νὰ σωθῆ τὸ παιδί σου ἢ ἐσύ; ρώτησε ἡ Ὀλυμπιὰς τὴν Κλεοπάτρα.

Ἡ Κλεοπάτρα τὸ φίλησε γιὰ τελευταία φορὰ καὶ τὸ παρέδωσε στὴν Ὀλυμπιάδα. Ἄφησε ἔπειτα τὸ στρατιώτη νὰ τῆς περάση τὴ θηλειὰ στὸ λαιμό.

— Θέλω νὰ φύγης ἀπὸ τὴ ζωὴ μὲ μιὰ εὐχάριστη ἐντύπωσι, τῆς εἶπε σαρκαστικὰ ἡ Ὀλυμπιάς. Κύτταξε, λοιπόν!

Ἄρχισε τότε νὰ σφίγγη τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ βρέφους. Τὸ δυστυχισμένο ἔβγαλε μερικὲς πνιγμένες κραυγὲς κι' ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητο. Ἦταν νεκρό!

— Καὶ τώρα μπορεῖς νὰ φύγης ἀπὸ τὴ ζωή, εἶπε ἡ Ὀλυμπιὰς στὴν Κλεοπάτρα κι' ἔνευσε στὸ στρατιώτη νὰ τραβήξη τὸ σκοινί.

Ἡ τρομερὴ αὐτὴ γυναίκα ἔζησε πολλὰ ἀκόμη χρόνια, γιὰ νὰ δῆ τὸ θρίαμβο καὶ τὸν πρόωρο θάνατο τοῦ γυιοῦ της. Ἀνοκατεύτηκε τότε στοὺς ἀγῶνες μεταξὺ τῶν διαδόχων καὶ τότε ἀπὸ ἄλλους πελάτες. Μονάχα σ' ἕνα τραπέζι ὑπῆρχε μιὰ θέσι κενή ἀλλὰ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς καθόταν ὁ συγγραφεὺς Μὰξ Χάλμπυ, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Βέντεκιντ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν τσακωμένος. Μολαταῦτα πλησίασε σ' ὁ τραπέζι του καὶ τὸν ρώτησε:

— Μπορῶ νὰ καθήσω στὸ τραπέζι σας;

— Συνηθίζω νὰ τρώω μόνος μου! ἀπάντησε μέ' ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ Χάλμπυ.

Ὁ Βέντεκιντ τότε ἔδειξε τὸ μοσχαρίσιο κεφάλι ποὺ ἔτρωγε ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ διάσημος δραματικὸς καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ πὼς εἶστε μόνος σας, ἀγαπητέ μου; Ἐγὼ βλέπω κι' ἕνα συνάδελφό σας!...

Ὁ Κάσσανδρος ἀνέθεσε σὲ 200 στρατιώτες νὰ ἐκτελέσουν τὴ θανατικὴ ἀπόφασι. Ἀλλὰ κανεὶς τους δὲ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ σηκώση τὸ χέρι του πάνω στὴ μητέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Προσεκλήθησαν τότε οἱ συγγενεῖς ὅλων ἐκείνων ποὺ ἡ αἱματοβαμμένη βασίλισσα εἶχε δολοφονήσει μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ὅπλα, ἀλλὰ μόνον πέτρες. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὲς ἔθαψαν τὴν Ὀλυμπιάδα.

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ σειρήνα τῶν Σάρδεων.

Ο ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΧΑΛΜΠΥ

Ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς Βέντεκιντ πῆγε ἕνα βράδυ νὰ φάη σ' ἕνα ἐστιατόριο, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ τραπέζια εἶχαν καταληφθῆ προηγουμένως ἀπὸ ἄλλους πελάτες. Μονάχα σ' ἕνα τραπέζι ὑπῆρχε μιὰ θέσι κενή ἀλλὰ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς καθόταν ὁ συγγραφεὺς Μὰξ Χάλμπυ, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Βέντεκιντ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν τσακωμένος. Μολαταῦτα πλησίασε σ' ὁ τραπέζι του καὶ τὸν ρώτησε:

— Μπορῶ νὰ καθήσω στὸ τραπέζι σας;

— Συνηθίζω νὰ τρώω μόνος μου! ἀπάντησε μέ' ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ Χάλμπυ.

Ὁ Βέντεκιντ τότε ἔδειξε τὸ μοσχαρίσιο κεφάλι ποὺ ἔτρωγε ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ διάσημος δραματικὸς καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ πὼς εἶστε μόνος σας, ἀγαπητέ μου; Ἐγὼ βλέπω κι' ἕνα συνάδελφό σας!...

Πρίν τελειώση ή βραδυά, μοῦ ὡμολόγησε πώς μὲ εἶχε ἐρωτευθῆ.

Συγχώρεσέ με, ἀγάπη μου!

ΕΙΧΑ πολὺν καιρὸ νὰ δῶ τὴν Λὴν Σάντλερ, ὅταν ξαφνικὰ πῆρα τὴν πρόσκλησι γιὰ τὸ γάμο της. Ἡ Λὴν ἦταν ἡ καλύτερη φίλη μου. Πηγαίναμε μαζὶ στὸ σχολεῖο, καὶ πολλὲς φορὲς περνοῦσα στὸ σπίτι της τ' ἀπογέματα.

Ἐγὼ δὲν εἶχα ἕνα ἀληθινὸ σπίτι, γιατὶ ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει κι' ἡ μητέρα μου δῆλωνε σὲ κάθε εὐκαιρία πὼς ἡ καρριέρα της τὴν ἐνδιέφερε περισσότερο ἀπὸ μένα.. Ἀντίθετα, ἡ πολυμελὴς οἰκογένεια τῆς Λὴν ἦταν στενὰ ἑνωμένη, κι' ἀνάμεσα τους ἐνοιώθα κι' ἐγὼ λίγη ζεστασιά.

Μά, μόλις τελειώσαμε τὸ σχολεῖο, οἱ Σάντλερ φύγανε ἀπ' τὸ Λονδῖνο. Τὶς πρῶτες μέρες ἐκλαιγα ἀπαρηγόρητα, ἀλλὰ σι-γὰ-σιγὰ ἡ ζωὴ μὲ ἀπορρόφησε. Ἡ μητέρα μου, ποὺ ἦταν σχεδὸν μὲ πρασ'ἄθουν γιὰ μανεκὲν ὑγότερα ἐγίνα φωτο-μοντέλο, καὶ τὴρα πιὰ κάθε βδομάδα ἡ φωτογραφία μου φιγουράριζε στὸ ζωφυλλὸ κάποιου γνωστοῦ περιοδικοῦ.

Ἔτσι, στὰ 29 χρόνια μου, εἶχα φτάσει σὲ μιὰ ἐπαγγελματικὴ ἐπιτυχία καὶ κέρδιζα πολὺ περισσότερα λεφτὰ ἀπ' ὅσα μοῦ χρειάζονταν.

Κι' ὅμως ἤξερα πὼς στὴν πραγματικότητα δὲν εἶχα πετύχει! Ἡ ζωὴ μου ἦταν ἄδεια, ὄχως ἐνδιαφέρον, χωρὶς ἕνα ἐμψανίζωμα μὲ ἄντρες μεγάλης ἡλικίας, ἀλλὰ σπουδαίους στεναὶ πὼς δὲ θ' ἀγαποῦσα ποτέ... Μὰ ὅλα ἀλλάξαν ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ γνώρισα τὸν Πώλ.

Μοῦ τὸν σύστησαν σὲ κάποιο χορὸ καὶ μοῦ ἄρεσε, ἀπ' τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξα

"Ἦταν ψηλός, ὁμορφος, τελεί-ως διαφορετικὸς ἀπ' τοὺς μπλὰ ζὲ τύποις ποὺ μοῦ κάνανε ὡς τότε παρέα.

— Τ' ὄνομά σας εἶναι γλυκὸ καὶ ἀσυνήθιστο, μοῦ εἶπε. Ρόζα!...

— Τὸ κληρονόμησα ἀπ' τὴ μητέρα τοῦ πατέρα μου, ποὺ ἦταν Ἰταλίδα, ἀπάντησα.

Μὲ σήκωσε νὰ χορέψουμε κι' ὕστερα βγήκαμε στὴ βεράντα. Ἐκεῖ, μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἔνοιωθα τόσο ὁμορφα κοντά του, τόσο ἥρεμα, τόσο σίγουρα, ποὺ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τοῦ διηγηθῶ τὰ πικρὰ καὶ στερημένα ἀπὸ ἀγάπη παιδικά μου χρόνια. Κι' ἄλλωστε, φοβόμουνα πώς, ἂν μάθαινε ποιὰ ἤμουνα, θὰ τὸν ἔκανα!

Μοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν οἰκογένειά του, ποὺ ἔμενε σ' ἕνα μεγάλο σπίτι στὴν ἐξοχή, γιὰ τοὺς γονεῖς του, γιὰ τ' ἀδέρφια του... Πῶς θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ μὲ καταλάβῃ;

Γι' αὐτὸ τοῦ διηγήθηκα ἕνα παραμύθι — τὸ παραμύθι ποὺ εἶχα φτιάξει ὅταν ἤμουνα μικρή, καὶ τόλεγα στὸν ἑαυτό μου γιὰ νὰ παρηγορι-εμαι

Τοῦ εἶπα πὼς οἱ δικοί μου ἔμεναν στὴν Ἰταλία, σ' ἕνα τεράστιο σπίτι κοντὰ στὴ θάλασσα, πὼς εἶχα ἀδέρφια καὶ πὼς πήγαινα κοντὰ τοὺς στὶς διακοπές. Τοῦ μίλησα γιὰ τὴν Ἰταλία, ὅπως μοῦ τὴν εἶχε περιγράψει ὁ πατέρας μου, γιὰ τὸ γαλάζιο της οὐρανό, γιὰ τοὺς ξένοιαστους ἀνθρώπους της...

Φαινόταν ἐνθουσιασμένος, καὶ πρὶν τελειώση ἡ βραδυά, μοῦ ὡμολόγησε πὼς μὲ εἶχε ἐρωτευτῆ. Δὲ δίστασα νὰ τοῦ πῶ πὼς τὸν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ, πὼς εἶχα καταλάβει ἀντικρυζοντάς τον ὅτι ἦταν ὁ ἄντρας τῆς ζωῆς μου.

Γιὰ μερικὲς βδομάδες γνώρισα μιὰ ἀληθινή, ἀπέραντη εὐτυχία στὸ πλευρό τοῦ Πώλ. Μὲ λάτρευε κι' ἦταν ὁ μοναδικὸς ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἔνοιωθα πραγματικὰ δικό μου. Εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ παντρευτοῦμε, κι' ὅμως δὲν τολμοῦσα ἀκόμα νὰ τοῦ ὁμολογήσω πὼς τοῦ εἶχα πῆ ψέμματα, πὼς ἤμουν σχεδὸν ἔρημη στὸν κόσμο καὶ πὼς ἔλεπα σπάνια τὴ μητέρα μου.

Πολλὲς φορὲς προσπάθησα νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ ὅλ' αὐτά, μὰ πάντα τὸ ἀνέβαλλα. Κι' εἶχα φτάσει πιὰ στὸ σημεῖο νὰ πιστεύω σχεδὸν κι' ἐγὼ ἡ ἴδια τὸ παραμύθι μου, ὅταν συνέβη κάτι φοβερό..

Περίμενα μιὰ μέρα τὸν Πώλ, γιὰ νὰ βγοῦμε ἔξω. Εἶχα βάλει ἕνα καινούργιο φόρεμα, ποὺ ἐλπίζα πὼς θὰ τοῦ ἄρεσε Μά, μόλις μπῆκε στὸ διαμέρισμά μου, κατάλαβα πὼς κάτι δὲν πήγαινε «καλά... "Ἦταν κλωμός, ταραγμένος, καὶ φαινόταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος ἀπ' τὴν πρανιατική του ἡλικία.

—Δὲν φανταζόμουνα ποτὲ πὼς μὲ κοροϊδεύες τόσον καιρό! μοῦ φώναξε θυμωμένος. "Ὅλα ὅσα μοῦ εἶπες γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ἦταν ψέμματα. Ἐνας φίλος μου, ὁ Ρίτσαρντ Μπέτμαν, μοῦ εἶπε πὼς εἶσαι μιὰ ἐπιπόλαιη φιλάρεσκη, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρεσαι παρὰ γιὰ τὸ πῶς θ' ἀποκτήσης περισσότερους θαυμαστές.

—Δὲ λέει ἀλήθεια! διαμαρτυρήθηκα. Μὲ κατηγόρησε ἀπὸ κακία, ἐπειδὴ ἀρνήθηκα κάποτε τὶς ἐρωτικές του ἐπιθέσεις.

—Μπά; ἔκανε εἰρωνικὰ ὁ Πώλ. Κι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ ψέματα ποὺ μοῦ ἀράδιασες, γιὰ τὴν οἰκογένειά σου στὴν Ἰταλία;

— Ὤ, Πώλ! μουρμούρισα. Εἶναι δύσκολο νὰ σοῦ ἐξηγήσω γιατὶ τὸ ἔκανα, αὐτό. Τὰ παιδικά μου χρόνια ἦταν τόσο δύσκολα, ποὺ ἔφτιαξα ἕνα παραμύθι γιὰ μένα τὴν ἴδια καὶ...

— Δὲ θέλω ἐξηγήσεις, Ρόζα, μὲ διέκαψε σκληρὰ ὁ Πώλ. Ἔχασα πιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ σοῦ εἶχα. Εἶναι προτιμώτερο νὰ μὴν ξαναϊδωθοῦμε!

Κι' ἔφυγε, ἀφίνοντάς με στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία.

Ἔκλαψα, ὑπόφερα, βασανίστηκα ὅσο ποτέ... Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεχάσω τὸν Πώλ νὰ τὸν βγάλω ἀπ' τὴν καρδιά μου... Ἐξακολουθοῦσα νὰ ζῶ, μὰ κάτι μέσα μου εἶχε πεθάνει! Ὅσο γιὰ τὸ Ρίτσαρντ Μπέτμαν, τὸν ὑπαίτιο τῆς δυστυχίας μου, τὸν μισοῦσα μ' ὅλη μου τὴν ψυχή.

Γι' αὐτό, ὅταν διάβασα τὴν πρόσκλησι τοῦ γάμου τῆς Λὴν κι' εἶδα πὼς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄντρας ποὺ θἀπαιρνε ἡ παλιά μου φιλενάδα, κατάλαβα πὼς εἶχα βρῆ τὴν εὐκαιρία ποὺ ζητοῦσα! Θὰ πήγαινα στὸ γάμο κι' ὕστερα, στὸ διάστημα τῆς δεξιώσεως, θὰ ἐξηγοῦσα στὴ Λὴν τὴν ἀτιμία τοῦ ἄντρα της!

Αὐτὸ ἦταν τὸ σχέδιό μου Ἀλλ' ὅταν ἀντίκρυσα τὴ Λὴν, ξανθογάλανη καὶ γλυκεία ὅπως πάντα, νὰ λαμπῆ ἀπὸ εὐτυχία κάτω ἀπ' τὸ νυφικό της πέπλο, ἔνοιωσα πὼς θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν πικράνω! Τί ἔφταιγε αὐτή, ἂν ὁ ἄντρας ποὺ στεκότανε τώρα στὸ πλευρό της καὶ φαινόταν ἀρκετὰ συμπαθητικός, εἶχε δείξει μιᾶς στιγμῆς μικροψυχία:

Ὄχι, δὲν εἶχα δικαίωμα νὰ τοὺς καλάσω αὐτὴ τὴ μέρα, τὴν πρώτη τῆς συζυγικῆς τους ζωῆς. Μπορεῖ νὰ ἤμουνα δυστυχισμένη, ἀλλὰ γιατὶ νὰ κάνω καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πονέσουνε;

Μετὰ τὴν τελετή, πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ ἔδιναν τὴ δεξίωσι οἱ νονεῖς τῆς Λὴν. Καὶ κάθησα σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά, βυθισμένη στὶς ἀναμνήσεις μου

Ξαφνικὰ ἕνα χέρι ἀκούμπησε σιγὰ στὸν ὦμο μου "Ἦταν ὁ Πώλ.

— Ρόζα, μουρμούρισε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι. Λίγο πρὶν ἀπ' τὸ γάμο, ὁ Ρίτσαρντ μοῦ ὁμολόγησε πὼς σὲ εἶχε κοίνει πολὺ αὐστηρὰ καὶ μοῦ ἐξήγησε γιατὶ μοῦ εἶχες πῆ ἐκεῖνο τὸ ψέμα γιὰ τὴν Ἰταλία... Ἀγάπη μου, πόσο ἀσχημα σοῦ φέρθηκα! Θὰ μὲ συχωρέσης τόχα ποτέ:..

"Ἤμουν τόσο εὐτυχισμένη, ποὺ δὲ μπόρεσα ν' ἀπαντήσω. Ἀλλὰ τὰ μάτια μου τὸν βεβαίωναν πὼς δὲν εἶχα πάψει νὰ τὸν λατρεύω...

ΠΑΝΤΥ ΦΟΡΤ

Ο... ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΚΑΡΠΟΣ

Στὸ γάμο μιᾶς δασκάλας, ὀνόματι Φλόρενς Μόντλερ, ποὺ ἔγινε στὸ Νιοῦ Χάϋντ Παρκ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, παρευρέθηκαν ἕνα σωρὸ μαθητές της. Ὅταν λοιπὸν ἡ νύφη βγῆκε κατόπιν ἀπ' τὴν ἐκκλησία ἀγκαζὲ μὲ τὸ γαμπρό τὰ παμπόνηρα παιδιὰ τῆς προσφέρανε... ἀπὸ ἕνα μῆλο τὸ καθένα!

— Τί κάνεις ἐκεῖ; Τὰ λάστιχα εἶναι ποὺ θέλουν ἀέρα!...

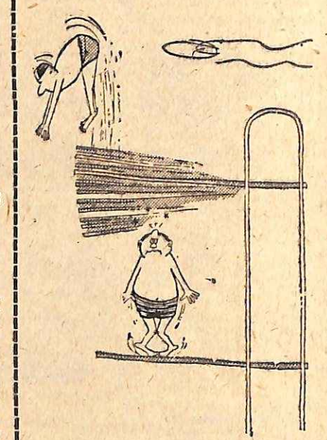

Χωρὶς λόγια.

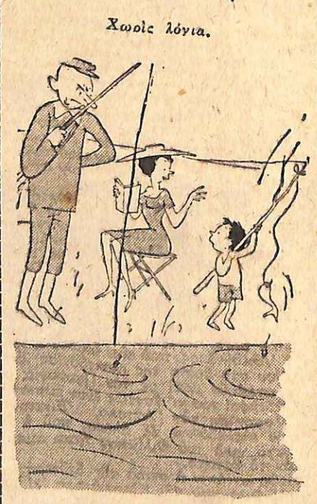

— Πήγαινε πιὸ πέρα, Νάκη... Δὲ βλέπεις ὅτι θυμώνεις τὸ ἀπαμπᾶ σου;

Ἀστέρια τῆς Μπάλλας

ΣΤΕΛΙΟΣ ΨΥΧΟΣ: "Ενας ἄσσος τῆς κλωτσιᾶς ποὺ προωριζόταν γιὰ πιανίστας

ΤΙΠΟΤΑ δὲν προμήνυε ὅτι τὰ προσόντα τοῦ νεαροῦ Ψύχου ἦσαν κρυμμένα στὰ πόδια του. Κάτω ἐκεῖ στοῦ Χαροκόπου ὅπου εἶχε γεννηθῆ κι' ὅπου μεγάλωσε μαζὶ μὲ τ' ἄλλα τρία ἀδέρφια του, τόσο ὁ ἴδιος, ὅσο κι' ὁ πατέρας του, ὁ Γιώργης Ψύχος, περίμεναν πὼς ὁ τρίτος γυιὸς τῆς οἰκογενείας θὰ σταδιοδρομοῦσε μὲ τὰ χέρια του.

— Δηλαδή, Στέλιο;

Ὁ νεαρὸς ἐξτρὲμ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ, ποὺ τόσες φορὲς ἔχει κάνει τὶς καρδιὲς τῶν φιλάθλων νὰ χτυποῦν ἀπὸ συγκίνησι καὶ τὰ μάτια νὰ θουρκώσουν ἀπὸ περηφάνεια, εἶναι ἕνα ψιλόλιγνο μελαχροινὸ ἀγόρι, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μαῦρα μάτια. Μαλλον λιγομίλητος καὶ μάλλον κλεισμένος στὸν ἑαυτό του δὲ σᾶς ἀφίνει νὰ τοῦ πάρετε εὔκολα τὰ μυστικὰ τῆς καρδιᾶς του καὶ τῆς ζωῆς του

Εἴδαμε καὶ πάθαμε ὥσπου νὰ τὸν βροῦμε, καὶ νὰ τὸν πείσουμε νὰ δεχτῆ νὰ πῆ σ' ἕνα ἀπόμερο καφενεδάκι τῆς γειτονιᾶς του τὴν καθιερωμένη πιὰ ποδοσφαιρικὴ πορτοκαλάδα. Κι' ὅταν πιὰ τὴν ἤπιε κι' ἄρχισε ἡ... ἀνάκρισι, καὶ τοῦ τέθηκε ἡ πρώτη ἐρώτησι, ἔδειξε τάσεις νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

— Σὲ παρακαλῶ. Γιὰ γήπεδο τὸ πέρασες τὸ καφενεδάκι; Τί πῆρες φόρα γιὰ τρεχάλα;

— Ξέρεις...

Ναί, ξέρουμε. Δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ μιλᾶ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

— Ἐγὼ ὅμως δὲ σοῦ ζήτησα κάτι τέτοιο. Γιὰ τὰ.. χέρια σου θέλω νὰ μοῦ μιλήσης, κι' ὄχι γιὰ τὰ πόδια σου. Γιατὶ ὁ ἑαυτός σου... εἶναι τὰ πόδια σου. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Σκύβει τὸ κεφάλι καὶ βάζεται γιὰ ὥρα πολλὴ νὰ κυττᾶν τὰ δάκτυλά του ποὺ τάχει ἀκουυπηρεσμένα στὸ τραπέζι. Εἶναι λεπτὰ καὶ μακρυά, σὰν χέρια καλλιτέχνου.

Τοῦ τὸ λέμε. Στὰ χείλη του διαγράφεται ἕνα χαμόγελο.

— Ἔτσι ἔλεγε κι' ὁ πατέρας μου. Καὶ μοῦ ἔλεγε πὼς σ' αὐτὰ βρισκόταν τὸ μέλλον μου.

Ὥσα νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν ἐρώτησι ποὺ τοῦ θέσαμε στὴν ἀρχή.

— Δηλαδή, Στέλιο;

Ἔτσι ποὺ τὸφερε ἡ κουβέντα εἶναι ἀδύνατο πιὰ νὰ καταπῆ τὴ γλῶσσα του

— Δηλαδή, νά... Ἤθελε νὰ μὲ κάνῃ.. πιανίστα.

— Πιανίστα;

Χαμογελᾶ ἀχνά, λὲς καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ πατέρα του γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ σταδιοδρομία τοῦ γυιοῦ ἦταν ὡραιότερο ἀπ' τὸ ὄνειρο τοῦ ἴδιου τοῦ Στέλιου. Κι' αὐτὸς τὸ πέταξε στὰ σκουπίδια ἀκολουθῶντας τὴ σταδιοδρομία ποὺ διάλεξε.

— Αἰσθάνεσαι ἐνοχή, Στέλιο;

Σφραγίζει τὰ χείλη καὶ κυττᾶ μακρυὰ στὸν ἤσυχο δρόμο, ὅπου δυὸ παιδιὰ παίζουν κυλῶντας ἕνα στεφάνι.

— Κι' ὅμως δὲν παράκουσες τὴν πατρικὴ συμβουλή. Μονάχα ποὺ ἀντὶ νὰ γίνῃς καλλιτέχνης τῶν χεριῶν ἔγινες καλλιτέχνης τῶν ποδιῶν.

∴

Καὶ πραγματικὰ ὁ Στέλιος Ψῦχος εἶναι ἕνας ἀληθινὸς βιρτουόζος τοῦ ποδοσφαίρου. Ἕνας τεχνίτης, ποὺ ἔχει ἐμφυτη μέσα του, στὴν ψυχὴ καὶ στὸ αἷμα του τὴν ὑψηλὴ τέχνη νὰ μαγεύῃ τὰ πλήθη. Ἕνας ἀρτίστας ποὺ κατέχει ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς μπάλλας, τὰ τερτίπια καὶ τὰ νάζια τῆς, τὶς παραξενιὲς καὶ τὰ καπρίτσια της

Τὸν ἔκετε δῆ ποτέ σας στὸ γήπεδο;

Στὴν ἀρχὴ δὲν τοῦ δίνετε καὶ πολλὴ σημασία. Ἔτσι λεπτεπίλεπτος κι' ἀδύνατος ποὺ εἶναι, σᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ ρόλος τοῦ στὸ μάτς θἆναι ρόλος κομπάρσου, ρόλος βοηθητικοῦ στρατιώτη, ποὺ ἡ ἀνάγκη τῆς στιγμῆς τὸν ἔφερε τυχαία στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης.

Κι' ἀρχίζετε νὰ δυσφορῆτε, ὅταν...

Ὅταν ξαφνικὰ ὁ Ψῦχος παίρνει στὰ πόδια τὴ μπάλλα καὶ κύνεται μπροστά, σὰν ἀέρας...

Χάρις στὴν ταχύτητά του καὶ στὰ ἄλματά του περνᾶ τοὺς ἀντιπάλους ἀκάθεκτος καὶ ἐπελαύνει. Ἀπὸ κοντὰ του, συμπαραστάτης του καὶ ἀρωγός, ὅλη ἡ ἐπιθετικὴ πεντάδα τοῦ Ὀλυμπιακοῦ.

Ὁ Στέλιος κεντᾶ τὸ γήπεδο μὲ τὶς ἀσύλληπτες «ντρίμπλες» του, τὶς ἔξοχες προσποιήσεις του, τὶς θαυμαστὲς ἐπινοήσεις του καὶ τὶς ἀναπάντεχες διεισδύσεις του.

Τὸ πλῆθος ποὺ κρέμεται στὶς ἐξέδρες σὰν ἕνα πελώριο τσαμπὶ σταφυλιοῦ, κρατᾶ τὴν ἀναπνοή του. Ποδόσφαιρο εἶναι αὐτὸ ἢ... ρεσιτάλ;

Καὶ ξαφνικὰ ὅλα παίρνουν τέλος. Ἕνα τέλος εὐχάριστο, τὸ φυσικὸ κάπιο ἔντ τῆς συναυλίας. Ἕνα ξαφνικὸ στοπάρισμα τῆς μπάλλας, σούτ, καί...

— Γκόοοοοολ!

Οἱ μᾶζες τῶν φιλάθλων σηκώνουν τὰ χέρια καὶ δίνουν διέξοδο στὰ μάγια ποὺ τοὺς ἔδεναν τὴ γλῶσσα. Μαντήλια ἀνεμίζουν στὸν ἀέρα, μάτια ποὺ λάμπουν διασταυρώνουν τὰ θλέμματά τους μὲ ἄλλα λάμποντα μάτια ὁμοιοδεατῶν, καὶ χείλη ἀνοίγονται γιὰ νὰ στείλου τὴ θριαμβευτικὴ ἰαχή τους ὡς κάτω στὶς γειτονιὲς τοῦ Πειραιᾶ καὶ νὰ διαλαλήσουν πὼς τὸ καμάρι τῆς γείτονος, ὁ δοξασμένος Ὀλυμπιακὸς νικᾶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά.

— Γκόοοοοοολ!

Οἱ ποδοσφαιριστὲς μὲ τὶς ἐρυθρόλευκες φανέλλες φιλιοῦνται μέσα στὸ γήπεδο. Μονάχα στὴν ἄκρη, ἕνα μελαχροινὸ λιγνὸ ἀγόρι, μὲ κατεβασμένα τὰ χέρια καὶ σκυμένο κεφάλι γυρνᾶ στὴ θέσι του τῆς σέντρας, ἁπλᾶ κι' ἀθόρυβα σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε.

Εἶναι ὁ νικητής. Ὁ Ψῦχος. Ὁ... πιανίστας τῶν ποδιῶν.

∴

— Πῶς τὰ καταφέρονεις, Στέλιο;

— Ποιὸ πράγμα;

— Νά. Νᾶσαι τόσο ἀέρινος.

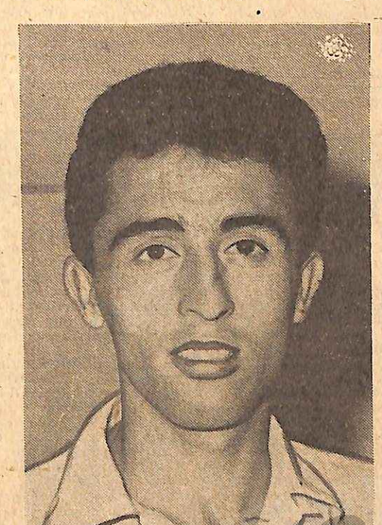

Ὁ Στέλιος Ψῦχος

— Νὰ ρωτήσης τὴ μάνα μου. Αὐτὴ μ' ἔκανε ἔτσι.. λεπτοκαμωμένο.

Αὐτὴ ἡ σωματικὴ κατασκευὴ του τὸν βοήθησε ὅταν ἦταν ἀκόμα νεαρὸς νὰ γίνῃ...ἄλτης τοῦ μήκους καὶ εἰδικὰ τοῦ τριπλοῦ.

— Ἀπὸ κεῖ ἀρχίσες;

"Οχι. Δὲν ἀρχίσε ἀπὸ τὰ ἄλματα. Ἁπλῶς τὸ μῆκος κι' ὁ δρόμος, στὸν ὁποῖο πάλι διακρινόταν, ἦταν μέσα στὸ γενικώτερα ἀθλητικά του ἐνδιαφέροντα. Γιατὶ ὁ Ψῦχος ἦταν ἀπὸ μικρός, πάστα πολυσύνθετου ἀθλητοῦ. Δρομεύς, ἄλτης καὶ καλαθοσφαιριστής. Ἰδίως τὸ τελευταῖο.

— Καὶ πῶς ἀπὸ τὸ μπάσκετ πήδηξες στὸ ποδόσφαιρο;

— Δὲ πήδηξα. Μὲ.. πηδήξανε.

— Ὥρες εἶναι νὰ μοῦ πῆς πῶς σὲ φορτώθηκε ἡ μάνα σου νὰ γίνῃς μπαλλαδόρος;

Ἰσια-ἰσια. Ἡ μάνα του Στέλιου Ψύχου, ὁ πρῶτος παιχνιδιὰ τῆς πρώτης ὁμάδας, λάγω («τιμωρίας μετὰ διετοῦς ἀποκλεισμοῦ») γιατὶ ἔφυγε μὲ τὸ ἔτσι θέλω ἀπὸ τὸν πρόεδρο τοῦ συλλόγου του.

Δυὸ παιχνίδια του μὲ τὴν Ἐθνικὴ ὁμάδα Νέων, τὸ πρῶτο στὴν Ἱσπανία, στὸ τουρνουὰ τοῦ Μεσογειακοῦ κυπέλλου καὶ τὸ δεύτερο στὸ γήπεδο τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας ἐναντίον τῆς Ἐθνικῆς Νέων τῆς Γιουγκοσλαβίας ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ δείξῃ στὴν ἀτέλειωτη καὶ πολύθουν μᾶζα τῶν φιλάθλων τὰ προσόντα του.

Στὴ Μαδρίτη ἦταν μαζὶ μὲ τὸν Δερμάτη τοῦ («Ἀπόλλωνος») ὁ καλύτερος παίκτης μας καὶ στὴ λεωφόρο ἔβαλε στοὺς μαέστρους τῆς μπάλλας Γιουγκοσλάβους δυὸ καταπληκτικὰ γκὸλ χαρίζοντας ἕνα μεγαλειώδη θρίαμβο στὰ ἐθνικά μας χρώματα.

Κι' ὕστερα... ἔ, ὕστερα ἄρχισε ἡ ὁμορφη πορεία στὴν πρώτη ὁμάδα τῆς θρυλικῆς πρωταθλήτριας τοῦ Πειραιῶς.

Μιὰ πορεία γεμάτη δόξες καὶ «κλωτσιές» ποὺ διακόπηκε ὡστόσο ἀναπάντεχα ἀπὸ ἕνα δυστύχημα, γιὰ μισὸ σχεδὸν χρόνο. Ἕνα δυστύχημα, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ στοιχίσῃ τὴ ζωή ἢ τουλάχιστο τὴν ποδοσφαιρικὴ καριέρα στὸ σημερινό μας ἀστέρι.

— Τί ἀκριβῶς συνέβη, Στέλιο;

— Νά, εἴχαμε πάει μὲ κάποιο φίλο μου («Γιωτάχη») ἐκδρομούλα μὲ τὸ ἀμάξι του καὶ... τουμπάραμε σὲ κάποια σύγκρουσι. Βλέπεις, ὁ φίλος ἦταν ἀτζαμής. Τὸ αὐτοκίνητό μας ἔπιασε φωτιά... καὶ δὲ θυμᾶμαι τίποτ' ἄλλο. Ὅταν συνήλθα βρισκόμουν ὁριζοντιωμένος μέσα στ' ἀσπρα σεντόνια τῆς κλινικῆς Ἠθάκησίου, μὲ βαρυὰ ἐγκαύματα. Πόσο φοβήθηκα, θεέ μου!

— Γιατὶ φοβήθηκες; Γιὰ τὴ ζωή σου;

Κουνᾶ τὸ κεφάλι, καθὼς ἀναθυμᾶται τὶς τραγικὲς ἐκεῖνες στιγμές.

— Ὄχι. Γιὰ τὰ πόδια μου.

— Ἄρα... γιὰ τὴ ζωή σου μιὰ καὶ τὰ πόδια σου εἶναι ὁ ἑαυτός σου.

Ὁ Ψῦχος δοκιμάζει νὰ διαμαρτυρηθῆ:

— Ἔτσι λές;

— Ὄχι, Στέλιο, ἀστειεύομαι. Γιατὶ ξέρω πὼς δὲν εἶσαι μονάχα καλὸς ποδοσφαιριστής, ἀλλὰ καὶ καλὸς μπασκετμπολίστας. Πῶς παίζεις ἀκόμη τὶς («καλαθιὲς») στὴν παλιά σου ὁμάδα, τὸν («Ἕσπερο») Ἑπομένως ἀξίζουν καὶ... τὰ χέρια σου, κι' ἂς μὴν ἔνιαν χέρια πιανίστα.

Ξανσκλείνεται στὸν ἑαυτό του Καὶ-γιατί ἄραγε νὰ μὴ τὸ πούμε;- ἀδιάστα νοιώθουμε πὼς ὁ Ψῦχος δὲν εἶναι μόνο... τὰ χουσὰ πόδια του καὶ τὰ χουσὰ χέρια του, ἀλλὰ κυρίως μιὰ χουσὴ καρδιά. Μιὰ καρδιά, ποὺ ὡστόσο θέλει νὰ κρύβῃ ἀπ' τοὺς ἄλλους τὸ χουσάφι της.

Γιατί; Δὲν ξέρω.

Ἴσως, ἐπειδὴ εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἀπέμεινε δικό του, ἀφοῦ τὰ ἄλλα ἀνήκουν στὴν ἀπέραντη μᾶζα τῶν φιλάθλων. Ἴσως, γιατὶ τὸ φυλάει γιὰ κάποιο («εἰδικό») πρόσωπο, ἕνα καὶ μονάκριβο.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑ ΞΑΝΑΓΙΝΕΤΕ ΝΕΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΚΑΪΝΗ

Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες ποὺ δοκίμασαν τὴν προκαΐνη, σύμφωνα μὲ τὴ μέθοδο Ἀλλάν, γιὰ τὴν ἀναζωογόνησι τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐπέτυχαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτέλεσματα στὰ 55% τῶν περιπτώσεων. Μαζὶ μὲ τὴν προκαΐνη χορήγησαν ἐπίσης στοὺς ἀσθενεῖς βιταμίνες καὶ μαγνήσιον.

Γιά τίς ΜΗΤΕΡΕΣ

Τί κληρονομοῦν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς;

Τὸ μυστήριο τῆς κληρονομικότητος εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ συναρπαστικὰ προβλήματα τῆς ἐπιστήμης. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Τσεχοσλοβάκου μοναχοῦ Ἰωάννη Μέντελ ὡς σήμερα, ἡ «γεννητική», ὅπως καλεῖται ἡ ἐπιστήμη ποὺ μελετᾶ τὰ προβλήματα τῆς κληρονομικότητος, ἔχει κάμει τεράστια βήματα. Ἔτσι, μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ ἀξιόλογες πιθανότητες πῶς θὰ εἶναι τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦν ἀπὸ ὡρισμένους γονεῖς, τόσο στὸ σωματικὸ ὅσο καὶ στὸ ψυχικὸ ἐπίπεδο. Οἱ πιθανότητες αὐτὲς εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Τὰ μάτια.—Τὸ παιδὶ θὰ γεννηθῆ μὲ μαῦρα μάτια ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ἔχη ἐπίσης μαῦρα μάτια καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ ἀνοιχτόχρωμα μάτια. Ἂν ὑπάρχουν ἀνθρωποι μὲ ἀνοιχτόχρωμα μάτια στὴν οἰκογένειά του, τὸ παιδὶ θὰ γεννηθῆ μὲ μάτια καστανὰ ἢ ἀνοιχτόχρωμα.

Τὸ παιδὶ θὰ γεννηθῆ μὲ μάτια γκρίζα, πράσινα ἢ γαλανὰ ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ἔχη μάτια γκρίζα ἢ πράσινα κι ὁ ἄλλος γαλανά.

Ὅταν κι' ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα ἔχουν μάτια γαλάζια ἢ μαῦρα καὶ τὸ παιδὶ θὰ γεννηθῆ μὲ μάτια γαλάζια ἢ μαῦρα.

Ἡ μύτη.— Τὸ παιδὶ θὰ γεννηθῆ μὲ κανονικὴ μύτη, ὅταν κι' οἱ δυὸ γονεῖς του ἔχουν κανονικὴ μύτη. Ὅταν, ὅμως, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ γονεῖς ἔχη ἀκανόνιστη μύτη (πλατειά, μακρουλή, γρυπή, πλακουτσὴ κτλ.), εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι καὶ τὸ παιδὶ θὰ γεννηθῆ μὲ παρόμοια μύτη.

Τὰ μαλλιά.— Τὰ μαλλιὰ τοῦ παιδιοῦ θὰ εἶναι μαῦρα, ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ γονεῖς του ἔχη μαλλιὰ μαῦρα καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι ὁλοι στὴν οἰκογένειά του ἔχουν μαῦρα μαλλιά. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, τὰ μαλλιὰ τοῦ παιδιοῦ θὰ εἶναι λιγώτερο μαῦρα.

Ἂν οἱ γονεῖς ἔχουν ξανθὰ μαλλιά, τὸ παιδὶ θὰ γεννηθῆ μὲ μαλλιὰ ξανθὰ καὶ κάποτε μὲ κόκκινα.

Ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἔχη ξανθὰ μαλλιὰ κι' ὁ ἄλλος κόκκινα, ὑπάρχουν ἴσες πιθανότητες γιὰ τὸ παιδὶ νὰ γεννηθῆ μὲ μαλλιὰ ξανθὰ ἢ κόκκινα.

Τὰ αὐτιά.— Γιὰ τὰ αὐτιὰ συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τὴ μύτη: Οἱ ἀτέλειες μεταβιβάζονται κληρονομικά. Ἀρκεί, λοιπόν, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς νὰ ἔχη ἀκανόνιστα αὐτιά, γιὰ νὰ γεννηθῆ καὶ τὸ παιδὶ μὲ ἀκανόνιστα αὐτιά.

Τὸ στόμα.— Τὰ προεξέχοντα χείλη, ἀκόμη κι' ὅταν ὑπάρχουν στὸν ἕνα μόνον ἀπὸ τοὺς γονεῖς, μεταβιβάζονται στὰ παιδιὰ στὶς 50% τῶν περιπτώσεων.

Τὰ χοντὰ χείλη, ἀκόμη κι' ὅταν ὑπάρχουν στὸν ἕνα μόνον ἀπὸ τοὺς γονεῖς, μεταβιβάζονται καὶ κληρονομικὰ στὰ παιδιὰ σχεδὸν πάντοτε. Οἱ ἐξαιρέσεις εἶναι ἐλάχιστες.

Τὸ σαγόνι.— Οἱ λακκίτσες, κατὰ γενικὸ κανόνα, μεταβιβάζονται κληρονομικά.

Τὸ μυτερὸ σαγόνι μεταβιβάζεται μόνον ὅταν κι' οἱ δυὸ γονεῖς ἔχουν παρόμοιο σαγόνι.

Τὸ ἀνάστημα.— Ὅταν καὶ οἱ δύο γονεῖς εἶναι ψηλοί, τὰ παιδιὰ γίνονται ἐπίσης ψηλά. Σὲ πλείστες περιπτώσεις ἐπίσης, ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἶναι ψηλός, καὶ τὰ παιδιὰ γίνονται ψηλά.

Ὅταν οἱ γονεῖς εἶναι κοντοί, τὰ παιδιὰ γίνονται ἐπίσης κοντά.

Ἡ σωματικὴ διάπλασι. — Οἱ ἰσχυροὶ γονεῖς φέρνουν στὸν κόσμο ἰσχυὰ παιδιά. Ἀλλ' οἱ παχεῖς γονεῖς δὲν γεννοῦν ἀπαραιτήτως παχυὰ παιδιά.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μεταβιβάζεται καὶ ἡ προδιάθεσι σὲ ὡρισμένες ἀσθένειες (ὄχι ἡ ἴδια ἡ ἀσθένεια), ὅπως ἡ φυματίωσι, οἱ ρευματισμοί, ὁ ἀρθριτισμός, ὁ διαβήτης, ὁ δαλτωνισμός, ἡ τρέλλα, ἡ διανοητικὴ ἀδυναμία, ἡ εὐαισθησία τοῦ δέρματος στὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες κτλ.

Οἱ ἐπιστήμονες μᾶς λένε ἐπίσης ὅτι κι' ἡ προδιάθεσι στὴν ἀπόχτησι διδύμων μεταβιβάζεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιά.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς διανοητικὲς ἱκανότητες. Οἱ ἔξυπνοι γονεῖς γεννοῦν ἔξυπνα παιδιά. Ὁ βαθμὸς τῆς ἐξυπνάδας, ὅμως, δὲν εἶναι ὁ ἴδιος στοὺς γονεῖς καὶ στὰ παιδιά. Μ' ἀπλούστερα λόγια, τὰ παιδιὰ μπορεῖ νὰ εἶναι περισσότερο ἢ λιγώτερο ἔξυπνα ἀπὸ τοὺς γονεῖς.

Τὸ καλούμενο μαθηματικὸ πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μεταβιβάζεται περισσότερο ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιά. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ μουσικὴ ἰδιοφυΐα. Σπανιώτατα μεταβιβάζονται τὸ συγγραφικό, τὸ ζωγραφικὸ καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ ταλέντο.

Εἶναι ἀναμφισβήτητη ἐπίσης ἡ κληρονομικὴ μεταβίβασι τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ σπόρ. Οἱ φίλαθλοι γονεῖς γεννοῦν παιδιὰ ποὺ ἀγαποῦν τὸν ἀθλητισμό. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, ἕνα παιδὶ νὰ γεννηθῆ φίλαθλο, μ' ὅλο ποὺ οἱ γονεῖς του δὲν ἀγαποῦσαν τὸν ἀθλητισμό.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μεταβιβάζονται καὶ ὡρισμένες ψυχικὲς ἰδιότητες. Τὰ παιδιὰ ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ τσιγκούνηδες γονεῖς ρέπουν ἐπίσης στὴν τσιγκουνιά. Ὅπως καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ σπάταλους γονεῖς εἶναι σπάταλα. Τὰ παιδιὰ ἀκόμη ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ ριψοκίνδυνους γονεῖς εἶναι κι' αὐτὰ ριψοκίνδυνα.

ΧΩΡΙΣ ΒΕΝΖΙΝΗ

Γιὰ νὰ περνᾶ οἰκονομικὰ τὸ γουὴκ-Ἔντ του στὴν ἔξοχή, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του, ὁ Ἄγγλος μηχανικὸς Τὸμ Μέρλε κατασκεύασε τὸ μικρὸ αὐτὸ τροχοφόρο δυὸ θέσεων, τὸ ὁποῖο, γιὰ νὰ μετακινηθῆ, δὲ χρειάζεται βενζίνη. Ὁ κ. Μέρλε τὸ κινεῖ μὲ τὰ ἴδια του τὰ πόδια, χάρις σ' ἕνα δικῆς του ἐπινοήσεως σύστημα πεταλιῶν, ποὺ πολλαπλασιάζει τὴν παραμικρότερη προσπάθεια καὶ τοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀναπτύσση ἱκανοποιητικὴ ταχύτητα.

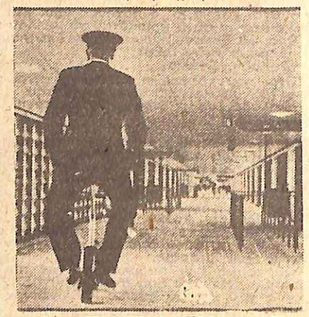

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ

Στὴν Κοπεγχάγη τῆς Δανίας κατασκευάζεται τὸ μεγαλύτερο καὶ τελειότερο ἀεροδρόμιο τῆς Εὐρώπης θὰ εἶναι τόσο μεγάλο, ὥστε οἱ ὑπάλληλοι, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ μετακινοῦνται μὲ ταχύτητα καὶ νὰ πηγαίνουν ἀπὸ τὸ ἕνα σημεῖο στὸ ἄλλο, θὰ χρησιμοποιοῦν εἰδικὰ μικρὰ καὶ ἀθόρυβα σκοῦτερ.

ΟΙ ΓΚΑΦΕΣ τῆς Μαρούλας

ΓΚΑΦΕΣ ΣΕΡΙ

ΕΧΕΙ δίκιο ὁ Τιμόθεος, ποὺ μὲ λέει γκαφατζοῦ καὶ χαλομαρούλα. Καλέ, πῶς τὶς κάνω τὶς γκάφες; Μνησοῦτζί μου, Κύριε!

Εἴχαμε ἀγοράσει ἕνα ραδιόφωνο μὲ δόσεις, ἀλλά, τελευταῖα, μᾶς ἤρθανε ἀνάπολα τὰ παγώματα. Ἐπιπλέον χρωσοῦσε κι' ἕνα ὁπλοπτο στὸ ραφτὴ τοῦ ὁ Τιμόθεος, γιὰ ἕνα κουστοῦμι, ποὺ τοῦ εἶχε ράψει πρὸ ἐτοῦς καὶ ἀπειλοῦσε, ὅτι θὰ τοῦ κάνη στρὶπ τήζ, ἂν δὲν τὴν ἐξοφλοῦσε. Κι' ἐπειδή, τέλος, ὀφεῖλαμε καὶ τρία γοίκια στὴ σπιτονοικοκυρά, ποὺ φοβέριζε ὅτι θὰ μᾶς κάνη ἔξωσι, βρεθήκαμε σὲ πολλὴ δύσκολη θέσι. Νὰ φοβερίζη ὁ ραφτης, νὰ ἀπειλῆ ἡ σπιτονοικοκυρά, νὰ ζητᾶνε τὶς δόσεις γιὰ τὸ ραδιόφωνο, κι' ὁ Τιμόθεος νὰ τοὺς πηγαίνη ἀπὸ Σάββατο σὲ Σάββατο. Τὸ τελευταῖο Σάββατο εἴχαμε ὁποσχεθῆ πῶς θὰ τοὺς πληρώναμε ὁπωσδήποτε. Καὶ νὰ ἔρθη τὸ Σάββατο καὶ νὰ μὴν ἔχη παρὰ ἕνα εἰκοσάρι ὁ Τιμόθεος.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; λέω μὲ ἀπόγνωσι στὸν Τιμόθεο.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι! μοῦ ἀπαντάει αὐτός. Θὰ κουφτῶ ἐγώ, κι' ἐσὺ θὰ λές πῶς λείπω σὲ ταξίδι!

Ἔτσι κι' ἔγινε. Πρῶτος κατέφασε ἀγριεμένος ὁ ραφτης, ἐνῶ ὁ Τιμόθεος εἶχε κλειστῆ στὴν κουζίνα,

— Λυποῦμαι, κύριε τοῦ λέω, ἀλλὰ ὁ σύζυγός μου λείπει σὲ ταξίδι. Ἐλᾶτε τὸ ἄλλο Σάββατο.

— Πάλι τὸ ἄλλο Σάββατο; ξέσπασε ὁ ραφτης. Κοροϊδευόμαστε; Πότε θὰ γυρίση ἀπὸ τὸ ταξίδι, ἐπὶ τέλους;

— Ποτὲ θὰ γυρίση; ρωτᾶω μὲ ἀμηχανία.

Καὶ δὲ χάνω καιρό. Γυρίζω πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας καὶ φωνάζω:

— Τιμόθεε! Πότε θά... γυρίσης ἀπ' τὸ ταξίδι;

— Ὥστε ἐδῶ εἶναι ὁ μασκαρᾶς; λέει τότε ὁ ραφτης.

Κι' ὁρμάει στὴν κουζίνα, ἐνῶ ἐγὼ εἶχα κερώσει...

Ἔγινε μεγάλο πατατράκ μὲ τὸ ραφτη. Ἤρθε ὥτα χέρια μὲ τὸν Τιμόθεο καὶ, φεύγοντας, πῆρε καὶ τὸ σακκάκι, ποὺ ἤτανε στὴν κρεμάστρα, ἔναντι τῶν ὀφιλομένων. Τούρκος ἔγινε ὁ Τιμόθεος;

— Μὲ κατεστρεψες μὲ τὶς γκάφες σου, χαζομαρούλα!

Καὶ σήκωσε τὸ χέρι. Εὐτυχῶς, χτύπησε ἡ πόρτα.

— Ὁ δοσατζῆς! φώναξε τρομαγμένος ὁ Τιμόθεος.

Καὶ χώθηκε κάτω ἀπὸ τὸ ντιβάνι τοῦ χώλ.

Αὐτὸς ἦτανε πράγματι.

— Δυστυχῶς, κύριε τοῦ λέω, ὁ σύζυγός μου λείπει σὲ ταξίδι!...

— Πῶς λείπει, μαντάμ, μοῦ ἀπαντᾶει ἐκνευρισμένος, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου ἄκουσα τὴ φωνή του; Μὲ κοροϊδεύτε;

— Ἀφοῦ σᾶς λέω λείπει, κύριε! τοῦ κάνω ἀγανακτισμένη. Θὰ μὲ βγάλετε καὶ ψεύτρα;

— Μάλιστα, μαντάμ! Εἶσθε ψεύτρα καὶ ἀσυνείδητη, ἀφοῦ πάτε νὰ μὲ ἐξαπατήσετε.

— Ἔγινα θηρίο.

— Εἶσαι ἀναιδέστατος, τοῦ λέω. Καὶ φῦγε προτοῦ.. φωνάζω τὸν ἀγτρα μου καὶ σὲ πετάξη ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές!

— Μπᾶ! κάνει θριαμβευτικὰ ὁ δοσατζῆς. Ὥστε ἐδῶ εἶναι ὁ ταξιδιώτης;

Καὶ ἀρχίζει τὶς ἔρευνες, ἐνῶ ἐγὼ εἶχα πανιάσει μὲ τὴν καινούργια γκάφα μου. Φυσικά, ἀνεκάλυψε τὸν Τιμόθεο κάτω ἀπὸ τὸ ντιβάνι κι' ἔγινε καινούργιο πατατράκ. Ἔβρισε τὸν Τιμόθεο καὶ, φεύγοντας, πῆρε ὅπου μάλης τὸ ραδιόφωνο ἐνῶ ὁ Τιμόθεος οὐρλιαζε:

— Τραλλοκαμπέρω! Κουτοχιθί! Τί θὰ γίνω ἐγὼ μὲ σένα, βρὲ ἀνόητη χήνα;

Εὐτυχῶς, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς κι' ἐνῶ ἐγὼ ἔτρεχα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, ὁ Τιμόθεος χώθηκε στὴν τριφυλλη ντουλάπα.

— Ἄχ, κυρία Καλλιόπη μου, τῆς λέω ὑποκριτικά, λυπᾶμαι ποὺ κάνατε ἄδικα τὸν κόπο. Ὁ Τιμόθεος ἔφυγε χθὲς γιὰ ταξίδι!

— Ἔστω!... εἶπε μὲ δυσπιστία ἡ κυρὰ-Καλλιόπη. Θὰ κάνω ἀκόμα μιὰ βδομάδα ὑπομονή..

Κι' ἔκανε νὰ φύγη.

— Καλέ, καθῆστε νὰ σᾶς δώσω μιὰ πορτοκαλάδα! πρότεινα ἐγώ.

Κάθησε ἡ κυρὰ-Καλλιόπη, ἤπιε τὴν πορτοκαλάδα της καὶ πιάσαμε τὴ συζήτησι γιὰ μόδες. Εἶχε ράψει, λέει, ἕνα ταγὶερ ὀνειρο! Τῆς εἶπα κι' ἐγὼ πῶς ἔραψα ἕνα φόρεμα μούρλια!

— Ἄχ! Ἐλᾶτε νὰ σᾶς τὸ δείξω, κυρὰ - Καλλιόπη μου, τῆς λέω.

Καὶ τὴν ὁδηγῶ στὴ ντουλάπα. Τὴν ἀνοίγω ἡ καλή σου, γιὰ νὰ δείξω τὸ φόρεμα καὶ δείχνω τόν... Τιμόθεο ποὺ ἤτανε κλειισμένος μέσα...

— Ἀ! ἔκανε ἔντρομη ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητο θέαμα ἡ κυρὰ-Καλλιόπη.

Γρήγορα ὅμως συνῆλθε καὶ ἔβαλε τὶς φωνές:

— Ὥστε κρύβεσαι, πουλάκι μου, λέει τοῦ Τιμόθεου, γιὰ νὰ μὴ μοῦ πληρώσης τὰ νοίκια; Ἔννοια σας! θὰ σᾶς κανονίσω ἐγώ! Τώρα πάω στὸ διηνγόρο μου νὰ σᾶς πετάξω τὰ πράγματα στὸ δρόμο!

Κι' ἔφυγε ἔξω φρενῶν, ἐνῶ ὁ Τιμόθεος τραβοῦσε τὰ μαλλιά του.

Τὸν καϋμενοῦλη! Πόσο τὸν λυπᾶμαι! Τί νὰ τοῦ κάνω; Εἶχα ἐξεχάσει πῶς εἶχε κρυφτῆ στὴ ντουλάπα... Τί φταίω ἐγὼ ἂν εἶμαι ἐξεχασιάρα;...

Σ. Δ.

Δάμων

Ὁ μουσικὸς καὶ φιλόσοφος δάσκαλος τοῦ Περικλῆ

ΕΝΑΣ ὡραῖος θρῦλος τῶν ἀρχαίων συνδέθηκε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ φιλοσόφου Δάμωνα. Σύμφωνα μὲ τὸ θρῦλο τὰ μέσα τοῦ 4ου π.Χ. αἰώνα ζοῦσαν στὶς Συρακοῦσες, ἐπὶ ἄρχοντα Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, δύο πυθαγόρειοι φιλόσοφοι: ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας. Μερικοὶ ἀναφέρουν τὸ Φιντία καὶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Πυθία.

Οἱ δύο φιλόσοφοι ἦταν συνδεδεμένοι μὲ στενὴ φιλία, πρᾶγμα συνηθισμένο μεταξὺ τῶν Πυθαγορείων. Κάποτε ὁ Φιντίας συνελήφθη ὡς ὑποπτος συνωμοσίας καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο ἀπὸ τὸν τύραννο Διονύσιο. Ζήτησε ὅμως νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακὴ προτοῦ τὸν ἐκτελέσουν, γιὰ νὰ δῆ τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ κανονίση μερικὰ περιουσιακά του ζητήματα. Καὶ τότε ἔμεινε ὡς ἐγγυητὴς στὴ φυλακὴ ἀντὶ τοῦ Φιντία ὁ φίλος του Δάμων, μὲ τὴν ὑποχρέωσι ἂν ὁ κατάδικος τὴν ὡρισμένη ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως δὲν εἶχε γυρίσει πίσω νὰ θανατωθῆ ἐκεῖνος.

Ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως ἔφθασε καὶ ὁ Φιντίας δὲν εἶχε ἐπιστρέψει στὴ φυλακή. Καὶ οἱ δεσμοφύλακες, κατὰ τὰ συμφωνημένα, πῆραν τὸ Δάμωνα καὶ τὸν ὁδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Στὸ δρόμο ὅμως τοὺς ἔφτασε τρέχοντας ὁ Φιντίας καὶ ζήτησε ν' ἀφήσουν ἐλεύθερο τὸ φίλο του. Ὁ Δάμων ὅμως ἐπέμενε πῶς ἔπρεπε νὰ ἐκτελεστῆ αὐτός, ἐφ' ὅσον τὴν ὡρισμένη ὥρα δὲν εἶχε ἔρθει ὁ Φιντίας. Οἱ δεσμοφύλακες μὴ ξέροντας τί νὰ κάνουν, πρὸ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῶν δύο, ἀναφέραν τὸ ζήτημα στὸν τύραννο Διονύσιο γιὰ ν' ἀποφασίση Κι' ἐκεῖνος, θαυμάζοντας τὰ αἰσθήματα τῶν δύο φιλοσόφων, χάρισε τὴ ζωὴ στὸν κατάδικο καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸν πάρουν κι' αὐτὸν γιὰ τρίτο φίλο

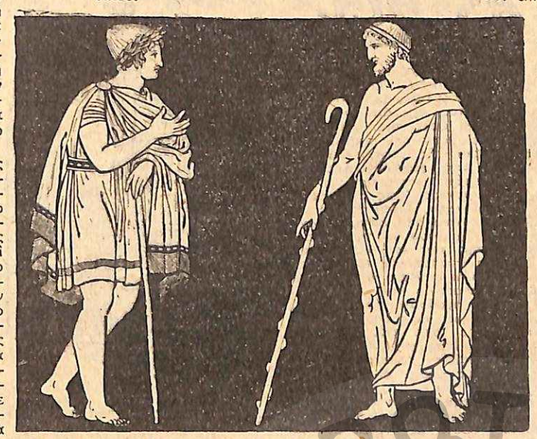

Ὁ φιλόσοφος Δάμων ἦταν ὁ ἄριστος γυμναστὴς καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλῆ.

Κατὰ ἕνα αἰῶνα ἀρχαιότερος ἀπὸ τὸ θρυλικὸ αὐτὸ Δάμωνα ἦταν ὁ συνώνυμός του Ἀθηναῖος φιλόσοφος. Ὁ Ἀθηναῖος Δάμων ἐθεωρεῖτο ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σοφοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του, μολονότι ἔζησε στὴ μεγαλύτερη ἀκμὴ τῆς ἀθηναϊκῆς πολιτείας—στὸ χρυσὸ αἰώνα—ὅταν διατρέψαν τόσοι καὶ τόσοι ἄνδρες τὶς τέχνης καὶ τοῦ πνεύματος. Τὰ ἀρχαῖα κείμενα τὸν ἀναφέρουν καὶ γιὰ δάσκαλο τοῦ Σωκράτη.

Ὁ Δάμων συνδύαζε τὴ φιλοσοφία μὲ τὴ μουσική. Ὁ Κικέρων γράφει ὅτι ἦταν «ὁ καλύτερος καὶ πρωτοτυπώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς μουσικοὺς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος». Καὶ δίδασκε τὴ μουσικὴ ὁ Ἀθηναῖος φιλόσοφος ὄχι μόνο γιὰ λόγους καλλιτεχνικούς. ἀλλὰ καὶ γιατὶ πίστευε πῶς ἡ μουσικὴ ἦταν τὸ καλύτερο μέσο γιὰ τὴν πολιτικὴ διαπαιδαγώγησι τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Πράγματι, ἔλεγε χαρακτηριστικὰ ὅτι: «οὐδαμοῦ κινοῦνται μουσικῆς τρόποι, ἄνευ νόμων πολιτικῶν τῶν μεγίστων».

Ὁ Πλάτων ἀναφέρει γιὰ τὸ Δάμωνα πῶς δὲν ἔψεγε μόνο τὸ χάρισμα τῆς μουσικῆς, μὰ καὶ πολλὰ ἄλλα καὶ ἦταν ἕνας ἄξιος δάσκαλος γιὰ τοὺς νέους. Ὁ Ἰσοκράτης πῶς ἦταν «ὁ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον φρονιμώτατος τῶν Ἑλλήνων» καὶ ὁ Πλούταρχος τὸν παρουσιάζει γιὰ «ἔξοχο φιλόσοφο» καὶ λέει ἀκόμη ὅτι ἦταν ὁ «ἄριστος γυμναστὴς καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλῆ».

Ἀπὸ τὸ Δάμωνα ὁ Περικλῆς εἶχε σπουδάσει τὴ μουσική, τὴ ρητορική καὶ τὶς πολιτικὲς θεωρίες. Καὶ φαίνεται πῶς ἡ κατάρτισι τοῦ Γιεριλκῆ στὴ μουσικὴ ἦταν ἀρίστη, ἀφοῦ ὁ ἴδιος γύμνασε, τοὺς κιθαρῳδούς, τοὺς ραψῳδοὺς καὶ τοὺς αὐλητές, ὅταν ἔλαβαν μέρος στὴν πρώτη συναυλία ποὺ δόθηκε στὸ Ὠδεῖον τοῦ Περικλέους, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ θέατρο τοῦ Διονύσου κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι.

Ἦταν φυσικὸ ὁ Ἀθηναῖος πολιτικὸς νὰ αἰσθάνεται μεγάλη ἐκτίμησι γιὰ τὸ δάσκαλό του καὶ συχνὰ δεχόταν τὶς συμβουλὲς καὶ τὶς εἰσηγήσεις του σὲ πολιτικὰ ζητήματα. Σὲ εἰσήγησι τοῦ Δάμωνα ἀποδίδουν τὴν καθιέρωσι τοῦ μισθοῦ στὴν ἀθηναϊκὴ πολιτεία. Ὁ Περικλῆς ὑποστήριξε τὴν πρότασι στὴν ἐκκλησία τοῦ δήμου. Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ δημόσιοι λειτουργοὶ στὴν ἀθηναϊκὴ πολιτεία δὲν ἔπαιρναν καμμιὰ ἀποζημίωσι. Ἀπὸ τότε, γιὰ πρώτη φορὰ καθιερώθηκε ἡ δημοκρατικὴ ἀρχὴ νὰ πληρώνωνται ὅσοι παρέχουν ὑπηρεσίες στὴν πολιτεία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ ποὺ εἶχε ὁ Δάμων πάνω στὸν Περικλῆ ἐνοχλοῦσε τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους τοῦ μεγάλου Ἀθηναίου καὶ ἡ λειτουργία τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς του. Σ' αὐτὴ φοιτοῦσε ἕνας μεγάλος ἀρίθμὸς μαθητῶν καὶ θαυμαστῶν τοῦ Δάμωνα, ποὺ μαζὶ μὲ τὰ μαθήματα τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς μουσικῆς διδάσκονταν πῶς τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἀθήνας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὀφειλόταν σ' ἕνα πρόσωπο: ντὸν Περικλῆ. Ἔτσι, δημιουργοῦνταν φανατικοὶ θαυμαστὲς καὶ φίλοι τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ.

Ἡ λυσσαλέα ἀντιπολίτευσι κατὰ τοῦ Περικλῆ, ὁ ὁποῖος κυβερνοῦσε ἐπὶ εἴκοσι χρόνια συνεχῶς τὴν ἀθηναϊκὴ πολιτεία, σκέφθηκε νὰ ξεριζώση τὸ κέντρο αὐτὸ τῆς ζωντανῆς προπαγάνδας, χτυπώντας τὸν ἱδρυτὴ τῆς σχολῆς, τὸ φιλόσοφο Δάμωνα. Καὶ τὸν κατηγόρησε ὅτι μὲ τὸ πρόσχημα τῆς μουσικῆς προπαγάνδιζε τὴν ἐγκαθίδρυσι, τῆς τυραννίας στὴν Ἀθήνα.

Εἶναι πιθανὸν ὁ Δάμων, στὶς θεωρητικὲς συζητήσεις ποὺ ἔκανε στὴ σχολή του, νὰ μιλοῦσε γιὰ τὸ τυραννικὸ πολίτευμα καὶ ἴσως νὰ πίστευε πῶς ὁ Περικλῆς θὰ κυβερνοῦσε καλύτερα δικτατορικῶς καὶ χωρὶς τὸ βέτο τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ γιὰ κάθε ζήτημα.

Εἶναι ὅμως ἐντελῶς ἀφύσικο νὰ ἐπροπαγάνδιζε τὴν ἰδέα τῆς δικτατορίας καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους καὶ γιατὶ ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο τὴν ἐτοίμαζε ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ θὰ ἀντιτασσόταν σ' αὐτή. Ὁ Περικλῆς πίστευε ἀπόλυτα στὴ δημοκρατία. Καὶ ἦταν καιομένος ἀπὸ τὴ στόρφα ἐκείνη τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ποὺ ἔχουν ἀνάγκη γιὰ νὰ μεγαλουργήσουν νὰ στηρίζωνται ἐπάνω σὲ ἐκδηλη λαϊκὴ ἔγκρισι. Ἂν καὶ ὁ ἴδιος εἶχε χαρακτῆρα ἀγέρωχο καὶ δικτατορικὸ ἐν τούτοις θεωροῦσε ἀπαραίτητο ν' ἀναδαπτίζεται συχνὰ στὴ λαϊκὴ ἐτυμηγορία. Κάθε χρόνο παρουσιαζόταν κὴ ἐκκλησία τοῦ δήμου καὶ ζητοῦσε τὴν ψῆφο τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ. Κι' ὅταν ἀγοτόερα οἱ Ἀθηναῖοι τὸν καταδικάσαν σὲ πρόστιμο καὶ τοῦ ἔδειξαν τὸν τρόπο αὐτὸ ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης, ἀμὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης, ἀμέσως ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν πολιτική, χωρὶς νὰ σκεφθῆ οὔτε μιὰ στιγμὴ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση μὲ τὴ βία τὴν ἐξουσία.

Θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ πιστέψωμε, γιὰ ὁσους λόγους ἀναφέραμε, πῶς οἱ κατηγορίες κατὰ τοῦ Δάμωνα ὅτι ἦταν «μεγαλοπρεπὴς καὶ φιλοτύραννος» δὲν εἶχαν καμμιὰ σοβαρὴ βάσι. Ὑπῆρξαν ἁπλῶς ἀπὸ τὶς συνηθισμένες συκοφαντίες ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἡ ἀντιπολίτευσι ἐπιδιώκοντας τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Περικλῆ.

Μήπως τὴν ἴδια τακτικὴ δὲν ἀκολούθησε καὶ ἐναντίον τοῦ Φειδία, τοῦ Ἀναξαγόρα, τῆς Ἀσπασίας καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ Περικλῆ, ποὺ τοὺς ἔφερε κατηγορουμένους στὰ δικαστήρια μὲ ἀσύστατες κατηγορίες;

Ὁπωσδήποτε ὁ Δάμων δικάστηκε (περὶ τὸ 436 π.Χ.) καὶ καταδικάστηκε σὲ ἐξορία. Θὰ παρουσιάστηκαν, ἀσφαλῶς, διάφοροι ψευδομάρτυρες καὶ οἱ δικαστὲς δὲν ἐδίστασαν νὰ στείλουν στὴν ἐξορία τὸ γέρο φιλόσοφο. Ἦταν τόσο ἀνεπτυγμένο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ αἴσθημα τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας στὴν Ἀθήνα ὥστε καὶ ἡ παραμικρότερη ὑπόνοια γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς τυραννίας ἐκέντριζε τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ. Ἡ ἐποχὴ ἄλλωστε τῆς τυραννίας τῶν Πεισιστρατιδῶν δὲν ἦταν καὶ πολὺ μακρυά. Οἱ γεροντότεροι θὰ εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους γιὰ τὴν ἐλεεινὴ δικτατορία τοῦ Πεισιστράτου καὶ τῶν γυιῶν του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ τελευταῖος, ὁ Ἱππίας, εἶχε κουβαλήσει καὶ τοὺς Πέρσες στὸ Μαραθῶνα γιὰ νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἑλλάδα.

Ἀντίθετα, μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσι τῆς δημοκρατίας ἀπὸ τὸν Κλεισθένη (509 π. Χ.), οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν ἰδὴ ἔνδοξες καὶ εὐτυχισμένες ἡμέρες. Μονάχοι τους ἀντιμετώπισαν τὸν περσικὸ κίνδυνο στὸ Μαραθῶνα. Αὐτοὶ ἔδωκαν μετὰ δέκα χρόνια τὸ τελειωτικὸ χτύπημα στὴ Σαλαμῖνα. Ὁ κάτω ὄχλος εἶχε ἀποκτήσει ἐπὶ δημοκρατίας μεγάλη πολιτικὴ ἰσχύ. Μετεῖχε ὄχι μόνο στὴ διοίκησι τῆς πολιτείας ἀλλὰ καὶ στὸ δημόσιο ταμεῖο. Ἕνα ταμεῖο μάλιστα παραφορτωμένο

Ὅταν οἱ νότες διηγοῦνται...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΖΟΥΣΑΝΕ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, μὲ μίλια ὅμως ὁλόκληρα ἀνάμεσά τους! Μιὰ γοητεία τοὺς ἕνωνε, μιὰ ἀλυσοδεμένη γοητεία, ποὺ δὲν ἄφηνε ποτὲ τὸ μυστικό τους νὰ προδοθῆ... Μιὰ γοητεία σιωπηλὴ καὶ διακριτική, ποὺ ἤξερε νὰ τοὺς μεθάῃ, χωρὶς ξεπάσματα καὶ ἐκρηκτικὴ ἐξωτερίκευσι ἐρωτικοῦ πάθους...

Νοιώθανε μιὰ μελαγχολικὴ εὐχαρίστησι νὰ βρίσκωνται δίπλα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ἡ φωνή της τὸν μεθοῦσε. Τὸ βλέμμα τον τὴ χαϊδευε... Τὰ γείλια τους τρεμουλιάζανε διψασμένα γιὰ φιλιά... Πῶς νὰ δοθοῦν ὅμως τὰ φιλιά; Ἡ διάθεσι, ἡ μεγάλη ἐρωτικὴ διάθεσι, ὑπῆρχε· ἕνας δισταγμὸς ὅμως τὴ δέσμευε καὶ τὴν ἔκανε νὰ μένῃ μυστικὴ καὶ κρυμμένη.

Πολλὲς φορές, τὰ μάτια του δάκρυζαν, ἐνῶ τὴν κυττάζανε... Πολλὲς φορές, δὲν ἀντέχανε νὰ τὴν κυττάζουν... Ὅπως ἕνας ὁλόκληρος ἥλιος, τὸν θάμπωνε ἡ ἐκτυφλωτικὴ λάμψι της, ἡ ἀστραφτερή της ἀκτινοβολία... Τὸν κυττάζανε καὶ τὰ δικά της μάτια καὶ τὸν κρατοῦσανε σκλάβο τους... Κάθε λέξι της — καὶ τὴν πιὸ ἀσήμαντη — τὴν κρατοῦσε σὰν κάτι ἀκριβό, τὴν ἀποταμίευε μέσα του, ὅπως ὁ φιλάργυρος ἀποταμιεύει τὸ θησαυρό του, γιὰ νὰ τὴν ξαναφέρῃ ὅταν ἤτανε μόνος του, γιὰ νὰ ξαναγοητευτῆ ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς τὴ γλυκειά, καὶ νὰ μεθύσῃ μαζὶ μὲ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς ποὺ ἤξερε τόσο μελῳδικὰ νὰ γαϊδεύῃ...

Μὰ αὐτὴ δὲν ἔδειχνε, ὅτι εἶχε καταλάβει... Τυπικὴ ἡ γνωριμία τους, κυλοῦσε μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς φιλίας, ποὺ δὲν ἔδειχνε, ὅτι ἤτανε ἐυνοστὸ νὰ ζεσταθῆ σὲ ἀσυγκράτητο ἔρωτα...

Καὶ τότε, στὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς του, ἀναπολοῦσε μελαγχολικὰ τὶς στιγμές, ποὺ περάσει στὸ πλαί της τόσο γοητευτικὰ ἀσήμαντες, μεταμόρφωνε τὸν ἐρωτικό πόνο του σὲ στίχους καὶ μουσική, καὶ τὸν ἔστελνε νὰ χαϊδέψῃ γλυκὰ τὴν ἀνάμνησί της:

«Πολλὲς φορὲς τὰ μάτια μου δα- (κρύζουν
καὶ δὲν ἀντέχουνε (τὸ πῶ
νὰ σὲ κυττοῦν...
Καὶ τὰ δικά σου ὅταν μ' ἀντικρύ- (ζουν
ὀκλάδο τους μ' ἔχουνε
καὶ μὲ κρατοῦν..
Ὁυλάω κάθε λέξι σου σὰν κάτι ἀ- (κριβό...
Μὰ ἐσύ δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμα.
Γιὰ χάρι σου τραβῶ
μαρτύριο βουβό
που δὲ μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ πῆ τὸ (στόμα...
"Ας ἤταν νάξερες, χωρὶς νὰ σοῦ (τὸ πῶ
κρυφὰ τί ὄνειρα γιὰ σένα ἔχω (πλέξει...
"Ας ἤταν νάξερες τὸ πάσο σ' ἀ- (γαπῶ,
χωρὶς καμμιὰ ἀπὸ μὲ νὰ' ἀκούσῃς (τέτοια λέξι...
"Ας ἤταν νάξερες...—Μὰ πῶς νὰ (σοῦ τὸ πῶ;
Τὸ «σ' ἀγαπῶ» πίσω ἀπ' τὰ χείλια (μου ἔχει μπλέξει.
Μά, κι' ἀν στὸ πῶ, πές μου ποιὸς (θἄναι ὁ σκοπός; ..
"Ας ἤταν νάξερες,—μά, πές μου, (πῶς;...»

"Ας ἤταν νάξερε... "Ας ἤτανε, χωρὶς νὰ κουνηθοῦνε τὰ χείλια του, νὰ χαϊδέψῃ τὰ αὐτιά της ὁ ἀντίλαλος τοῦ ἔρωτά του... Μὰ πῶς νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸ θαῦμα;... Ἡ ἀγαπημένη ἔμενε ἀπληροφόρητη γιὰ τὸ αἴσθημα ποὺ εἶχε ἐμπνεύσει... Ὅπως ἀπληροφόρητος ἔμενε κἀ' αὐτός, ποὺ τὴ λάτρευε, γιὰ τὸ ἀν ὁ ἔρωτάς του εἶχε ἀνταπόδοσι... "Ας μάντευε, ἀν μποροῦσε... "Ας τρυποῦσε τὸ πυκνὸ περικάλυμμα τῆς σιωπῆς της ἡ διαίσθησί του κἀ' ἄς τὸν πληροφοροῦσε γι' αὐτὸ ποὺ τόσο ἐπίμονα ἀρνιόντουσαν νὰ τὸν πληροφορήσουνε τὰ διπλοκλειδωμένα ἀξιολάτρευτα χείλια της...

Κἀμμιὰ φορά, ἡ πικρὴ προσμονὴ τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας, ποὺ δὲν ἐρχότανε, γινότανε κακία, γιὰ νὰ ξεσπάσῃ σὲ μοχθηροὺς στίχους, γεμάτους κακόπιστες ἀνακρίβειες:

«Τὸ ξέρω, δὲ μπορεῖς νὰ κατα- (λάβῃς
ἀφοῦ ἀδιάφορα
ἐσύ περνᾶς...
κ' ἐγὼ χιλιάδες ἔρωτες μοῦ ἀ- (νάβεις,
φιλιὰ παράφορα
ἀλλοῦ κερνᾶς...
Καὶ τὸ ὄνειρό μου ἀνάμνησις ἐ- (γίνηκε πικρή,
παράπονο λυγμὸς μαζὶ καὶ δά- (κρυ...
Κ' ἡ μοῖρα μου ἀνοιχτὴ κι σκληρὴ
νὰ ἀφίσῃ δὲ μπορεῖ
μιὰ λέξι ἀπ' τῶν χειλιῶν νὰ βγῆ (τὴν ἄκρη...»

"Ἡτανε μοχθηροὶ οἱ στίχοι, γιατὶ αὐτὴ δὲν εἶχε κανένα ἄλλον ἔρωτα... Πουθενὰ δὲν κερνοῦσε φιλιά... "Ἡτανε μιὰ παγερὴ κ' ἀπροσπέλαστη μεγαλειότης, ποὺ ἤξερε νὰ ἐμπνέῃ τὸν ἔρωτα, χωρὶς νὰ δείχνῃ, ὅτι εἶχε τὴν ἱκανότητα καὶ νὰ τὸν νοιώσῃ... Ὁ ἔρωτας ἔμενε παραπονεμένος, μὲ διπλωμένα τὰ φτερά του, ἔξω ἀπὸ τὸ περίγραμμα τῆς ζωῆς της.. Κ' αὐτὴ κατοικοῦσε μέσα στὸ ἀπροσπέλαστο φρούριο τῆς γρανιτένιας περηφανείας της, φευσδαρχικὴ ἀρχόντισσα, γεμάτη ἀκατάδεχτη ἐπίμονή, περιμένοντας ἴσως τὸν παραπολμο πρίγκηπα, ποὺ θὰ ἐφτανε καβάλλα ἀπάνω στὸ ἄσπρο ἄλογό του, γιὰ νὰ κυριεύσῃ τὸ φρούριο τῆς σιωπῆς της καὶ νὰ κερδίσῃ γιὰ ὡραῖο ἔπαθλο τῆς τόλμης του τὸ αὐθόρμητο τρυφερὸ «σ' ἀγαπῶ» ἀπὸ τὰ κερασένια της χείλια...

...Καὶ περάσανε τὰ χρόνια... Περάσανε, γιὰ νὰ φέρουνε τὸ γῶρισμό τους: Τώρα πιά, δὲ ζούσανε κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο... Μακρυνοὶ ἀπλανεῖς, διαγράφανε τὶς τροχιές τους χωρὶς νὰ συναντιοῦνται!...

Μά, κάποτε συναντηθήκανε! Ἡ τύχη τοὺς πλησίασε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα. Κυρία μὲ γκρῖζα μαλλιὰ αὐτή, κύριος ἀξιοπρεπὴς αὐτός...

Ἡ συνάντησί τους ἤτανε συγκινητική:

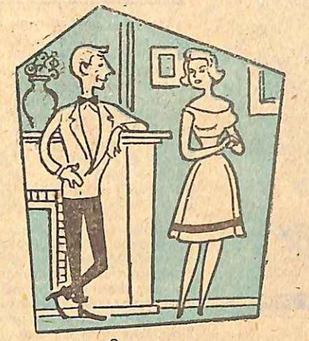

«Ἂς ἤταν νάξερες...»

— Τί εὐτυχία, ποὺ σᾶς ξαναβλέπω! μουρμούρισε ἐκείνη.

— Μὲ ξαναβλέπετε;... τὴ ρώτησε ἐκείνος μὲ ἕνα πικρὸ παράπονο. "Ἐπρεπε, λοιπόν, ἡ παλιὰ ἐγκαρδιότης μας νὰ γίνῃ παγερὸς πληθυντικός;...

Κοκκινίσανε τὰ ρυτιδωμένα της μάγουλα:

— Ἔχεις δίκιο... τοῦ ἀποκρίθηκε. Ξέρεις ὅμως... τόσον καιρὸ ποὺ ἔχω νὰ σὲ δῶ, ἤτανε φυσικὸ νὰ ξεχάσω τὴν παλιὰ τρυφερὴ φιλία, ποὺ μᾶς ἔδεσε ἄλλοτε...

Τὴν ἔφερε στὰ νερά του... Ἀρχίσανε γιὰ μιλᾶνε, ὅπως τὴν παλιὰ ἐποχή, γεματοι ἐγκαρδιότητα:

— Εἶσαι παντρεμένη; τὴ ρώτησε.

— Οὔ! Ἀπὸ χρόνια... "Ἐχω κόρη, ποὺ βιάστηκε νὰ μὲ κάνῃ γιαγιά...

Μὲ πόση πίκρα τὴν κύτταζε... Παντρεμένη... γιαγιά... Κ' αὐτὸς δὲν εἶχε παίξει κανένα ρόλο στὴ ζωή της...

— Κ' ἐσύ;... τὸν ρώτησε.

— Τί ἐγώ;...

— Δὲν παντρεύτηκες;

— Ὄχι...

Διὰ τῆς βίας μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ συνέχεια: Δὲν εἶχε παντρευτῆ, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ ὄνειρό του ἀνέγγιχτο μέσα στὴν καρδιά του... Δὲν εἶχε δεχτῆ νὰ βάλῃ πλάϊ του μιὰ γυναῖκα, ποὺ δὲ θὰ εἶχε καμμιὰ ἀξία γι' αὐτόν, ἀφοῦ δὲ θὰ ἤταν αὐτὴ ποὺ εἶχε μὲ τόσο ὁλοκληρωτισμὸ μυστικὰ καὶ διακριτικὰ λατρέψει...

— Καὶ τώρα;... Πῶς ζῆς;... τὸν ρώτησε, γεμάτη στοργικὸ ἐνδιαφέρον.

— Μόνος... τῆς ἀποκρίθηκε.

— Μόνος;...

— Ναί... "Ἐχω μιὰ ὑπηρέτρια καὶ μιὰ γάτα — γριὲς καὶ τὶς δυό... "Ἐχω ἀκόμα καὶ... τὶς ἀναμνήσεις μου — νέες αὐτές!

Ξανακοκκίνισαν οἱ ρυτιδες τῆς:

— Τὶς ἀναμνήσεις σου;...

— Ναί, τὶς ἀναμνήσεις μου, ποὺναι γεμάτες ἀπο... σένα!

Τὸν κύτταξε μὲ δακρυσμένα μάτια:

— Ἀπὸ μένα;...

Ξεχείλισε ὁ χείμαρρος, ποὺ ἄλοτε τὸν εἶχε συγκρατήσει τὸ πεῖσμα:

— Ναί· ἀπὸ σένα!... Ξαναφέρνω στὸ νοῦ μου τὶς πιὸ ἀσήμαντες λεπτομέρειες τῆς ἐπαφῆς μας, τὶς λέξεις μας χωρὶς καμμιὰ σημασία, καὶ προσταθῶ νὰ ἀνακαλύψω κάτω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἂν ὑπῆρχε τίποτε πιὸ γλυκό...

Μὲ πονεμένη σιγουριὰ τὸν βεβαίωσε:

— Ὑπῆρχε!...

Τῆς ἔπιασε θερμὰ τὸ χέρι, τὸ ἔσφιξε μέσα στὸ δυὸ δικά του:

— Ὑπῆρχε;...

— Ναί...

— Καὶ γιατί δὲ μίλησες τότε, ποὺ μποροῦσα νὰ ἀκούσω;...

Τὰ μάτια της τὸν χαϊδέψανε μὲ τὸ τρυφερὸ πάραπονό τους:

— Δὲ μιλοῦνε ποτὲ οἱ γυναῖκες· ἀκοῦνε μόνο... Ἐσὺ ἔπρεπε νὰ μιλήσῃς... Κ' ἐγὼ νὰ ἀκούσω...

Πόσο καταλάβαινε, ὅτι εἶχε δίκιο ἡ ἀγαπημένη του!...

Τῆς ἔσφιξε πιὸ δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τὴ ρώτησε:

— Δηλαδή... ἂν μιλοῦσα τότε;...

— Θὰ ἐφτιανες τὴν εὐτυχία μας!... τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Μὲ ἀγαποῦσες;...

Τὸ ἄλλο τὴς χέρι φίμωσε τὸ στόμα του:

— Μὴ μιλᾶς... τοῦ ψιθύρισε. Εἶναι ἄκαιρο πιὰ κ' ἀνάρμοστο νὰ μιλᾶμε μὲ γκρῖζα μαλλιά... Τότε, ποὺ ἔπρεπε νὰ μιλήσουμε, μείναμε σιωπηλοί...

Γεμάτος πικρὴ ἀπογοήτευσι αὐτός, ἔσκυψε τὸ γκρῖζο κεφάλι του...

Καί, μέσα ἀπὸ τὴν ἀνάμνησί του, ἀνάβλυσε μελαγχολικὴ ἠχώ, τὸ παλιὸ ρεφραίν:

«"Ας ἤταν νάξερες χωρὶς νὰ σοῦ (τὸ πῶ
κρυφὰ τί ὄνειρα γιὰ σένα ἔχω (πλέξει...
"Ας ἤταν νάξερες τὸ πάσο σ' ἀ- (γαπῶ,
χωρὶς καμμιὰ ἀπὸ μὲ νὰ ἀκούσῃς (τέτοια λέξι...»

"Ας ἤταν νάξερε... Μιὰ καὶ δὲν εἶχε μάθει δυὸς, ἂς μὴ μάθαινε ποτέ... Γιατὶ τώρα τὴν ὁμολογία τῶν χειλιῶν του δὲν τὴν ἀλυσόδενε ἡ δειλία, ἀλλὰ ἡ ἠλικία...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Βίος καὶ πολιτεία ΖΗΤΙΑΝΩΝ!...

"Ενα «ἐπάγγελμα» μὲ κέρδη καὶ ἀξιοπρέπεια

Ο! ζητιάνοι εἶχαν γίνει τελευταίως τόσο πολλοὶ κ' ἐνοχλητικοὶ στὸ Ἀνώδερο τῆς Γερμανίας, ὥστε ἡ ἀστυνομία ἀποφάσισε νὰ κάνῃ μιὰ ἔρευνα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἀνακάλυψε λοιπὸν ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ζητιάνους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ Ἀνώδερο ἀπὸ διάφορα μακρυνὰ μέρη, γιατὶ εἶχαν πληροφορηθῆ ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς πόλεως ἤτανε ἐξαιρετικὰ φιλάνθρωποι καὶ γενναιόδωροι στὶς ἐλεημοσύνες!

Ὡρισμένοι μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ξένους ζητιάνους ἤταν τόσο εὔποροι, ὥστε... ταξείδευαν μὲ πρώτη θέσι!

Κάθε τόσο, πεβαίνουν σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου ζητιάνοι ποὺ ἔχουν συγκεντρώσει ἐξασετὲς περιουσίες ἀπ' τὴ «δουλειά» τους. Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ, αὐτοκτόνησε στὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες κάποιος ἐπαγγελματίας ζητιάνος, γιατὶ δοκίμασε μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι. Ἀποκαλύφτηκε τότε ὅτι εἶχε καταθέσεις στὶς τράπεζες 40 διαφόρων πόλεων, ποὺ ἔφταναν συνολικὰ τὶς 8½ γιλιάδες δολλάρια! Ἐξακριβώθηκε ἐπίσης ὅτι, στὰ 15 τελευταῖα χρόνια, ἀγόραζε κάθε χρόνο... καινοῦργιο αὐτοκίνητο!

Στὴ Μεγ. Βρεταννία ἀπαγορεύεται σήμερα ἡ ζητιανιά. Ἐπὶ βασιλείας ὅμως τοῦ Ἐρρίκου Η', οἱ ζητιάνοι ἐφοδιάζονταν ἀπ' τὸν εἰρηνοδίκη μὲ μιὰ ἄδεια, ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ζητιανεύουν, ἀλλὰ μόνο μέσα σὲ ὡρισμένη περιοχή. Ἂν παραβαίναν αὐτὸ τὸν περιορισμό, τοὺς κλείναν δυὸ μερόνυκτα στὴ φυλακή, μόνο μὲ ψωμὶ καὶ νερό. Ἡ ζητιανιὰ χωρὶς ἄδεια ἐτιμωρεῖτο μὲ μαστίγωσι.

Μερικοὶ ἀπ' τοὺς παλιοὺς ζητιάνους εἶχαν ἀπίστευτη ἐπαγγελματικὴ ἀξιοπρέπεια. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς, στὸ Παρίσι, ὁποκλίθηκε κάποτε μπροστὰ σ' ἕνα περίφημο Γάλλο καλλιτέχνη, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη.

— Δὲν ἔχω ψιλά, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Κι' ὁ ζητιάνος ἀπάντησε:

— Τοῦλλάχιστον μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀνταποδώσετε τὴν ὀπόκλισι!

Οἱ ζητιάνοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχαν ἀφίσει ἄλλοτε ἐποχή. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἤτανε συγκεντρωμένοι στὸ Πέραν. Ὑπῆρχαν δὲ ἀνάμεσά τους καὶ ἀρκετοὶ πλούσιοι. Ἰδιοκτῆτες μεγάρων!

Κάποια φτωχὴ γυναικοῦλα συνήθιζε νὰ δίνῃ σ' ἕνα ἀπ' αὐτοὺς ἕνα πιάστρο τὴ ἑβδομάδα. Μιὰ μέρα, παρατήρησε πὼς τῆς ἔλειπε μιὰ λίρα καὶ σκέφτηκε ἀμέσως πὼς θὰ τὴν εἶχε δώσει κατὰ λάθος στὸ ζητιάνο. Περνῶντας τὸν γιὰ πιάστρο. Πῆγε λοιπὸν στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ τοῦ τὴ ζητήσῃ πίσω.

Ἐκεῖνος τὴν ὑποδέχτηκε ντυμένος πολυτελέστατα.

— Δὲ θέλω νὰ χάσω μιὰ καλὴ πελάτισσα, τῆς εἶπε μ' ἀξιοπρέπεια. "Αν θοῦ μιὰ λίρα μέσα στὸ σακκοῦλι μου, θὰ εἶναι ἡ δική σας.

Πραγματικά, τὴ βρῆκε καὶ τὴν ἔδωσε πίσω στὴ γυναῖκα. Καθὼς ὅμως ἔφευγε, τῆς φώναξε:

— Ἔ, κυρία! Ξεχάσατε νὰ μοῦ δώσετε τὸ πιάστρο!...

Τὸ λευκὸ ΝΟΥΦΑΡΟ

ἀνιχαρδαστικὸ ἐξωτικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀμιλίου Φερρέ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ πρίγκηπας Κόγκ καλεῖ τὴ μητέρα τῆς Σάο-Τὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὸ παλάτι του. Στὸ μεταξύ, ἄνθρωποι τοῦ Τσέου-φοῦ ἀπάγουν τὴ Μὲ-Κουΐ, τὴν ὑπηρέτρια τῆς Σάο-Τὶ καὶ τὴ ρίχνουν σ' ἕνα πειρατικὸ πλοῖο. Ὁ Τσέου φοῦ εἶχε ἰδῆ ἄλλοτε τὴ Σάο-Τὶ κι' εἶχε αἰσθανθῆ ἕνα παράφορο πάθος γι' αὐτήν. Ἡ Μὲ-Κουΐ, ποὺ εἶχε δελεασθῆ ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ τῆς ἔδινε ὁ χασάππης ὁδοῦ τῶν Χρυσοχόων, τὸν ἔκανε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ νεαρὴ κυρία της ἀνταποκρινόταν στὸ αἴσθημά του, ἐνῶ ἡ Σάο-Τὶ δὲν ἤξερε τίποτα. Ὁ Τσέου-φοῦ, μαθαίνοντας τὸ γάμο τῆς Σάο-Τὶ μὲ τὸν Λίνγκ-Τὰ-Λάνγκ, ὠρκίσθηκε ἐκδίκησι. Ὁ πρίγκηπας Κόγκ δέχεται τὴν ἄλλη μέρα τὴ μητέρα τῆς Σάο-Τί. Τὸ ὑπόμνημά της ποὺ τὸ εἶχε συντάξει ὁ πλοίαρχος Πέρκινς, τοῦ ἔχει κάμει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι.

5ον Ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες, ὅμως, δὲν εἶχαν κινήσει τὴν προσοχὴ τοῦ δικαστοῦ Τσάνγκ, ποὺ δὲ φρόντισε νὰ ὑποστηρίξῃ μὲ κανένα τρόπο τὴν κατηγορία του.

Τὸ ὑπόμνημα μιλοῦσε κατόπιν γιὰ τὴ συνάντησι τοῦ "Ι-Τὲ μὲ τὸν Λίνγκ-Τιὲν-Λὸ στὴν παγόδα κ' ἀποδείκνυε, ὅτι αὐτὴ ἡ συνάντησι ἦταν τυχαία καὶ δὲ φανέρωνε τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καλὲς διαθέσεις καὶ τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Σάο-Τί. Γιατὶ θὰ ἦταν παράλογο νὰ σκεφθῆ κανεὶς, ὅτι ὁ "Ι-Τὲ εἶχε φροντίσει νὰ βρῆ στὴν ἐξοδέρφη του ἕνα σύζυγο, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ κατόπιν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ βεντάλια, ποὺ βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ πτῶμα, ἔδειχνε καθαρά, ὅτι ὁ "Ι-Τὲ δὲ μποροῦσε νὰ ἤτανε ὁ δολοφόνος, γιατί, διαφορετικά, θὰ φρόντιζε νὰ μὴν ἀφίσῃ κανένα ἴχνος πίσω του. Κάποιος ἄλλος εἶχε κλέψει αὐτὴ τὴ βεντάλια καὶ τὴν εἶχε βάλει κάτω ἀπὸ τὸ πτῶμα, γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν "Ι-Τέ. Ὁ δολοφόνος ἔπρεπε νὰ ἦταν, λοιπόν, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἤξερε τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ τῆς Σάο-Τὶ καὶ τὸ αἴσθημά της γιὰ τὸν "Ι-Τὲ καὶ ποὺ μεταχειρίστηκε αὐτὸ τὸ μέσο γιὰ νὰ ρίξῃ πάνω του τὸ βάρος τοῦ δικοῦ του ἐγκλήματος. Στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸ ὑπόμνημα τόνιζε, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξετασθοῦν οἱ ἄνθρωποι, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ δώσουν πληροφορίες γιὰ τὴ Σάο-Τὶ καὶ τὴ μητέρα της καὶ ἰδίως ἡ ὑπηρέτριά τους Μὲ-Κουΐ, ποὺ ἦταν λογικὸ νὰ ἤξερε πολλὰ πράγματα.

Ὁ πρίγκηπας, διαβάζοντας τὸ ὑπόμνημα, σχημάτισε ἀμέσως τὴν πεποίθησι, ὅτι ὁ δικαστὴς Τσάνγκ εἶχε φεθῆ, μ' ἐγκληματικὴ ἐπιπολαιότητα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. "Ἔστειλε, λοιπόν, ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστές του, γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ νὰ παρουσιαστῆ μπροστά του τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, τὴν πρώτη ὥρα, δηλαδὴ στὶς ἑπτά. Ἀξιωματικούς του νὰ πάῃ στὸ σπίτι Κοῦ, ποὺ ἔπρεπε νὰ βρισκόταν ἐκεῖ.

Ὁ δικαστὴς Τσάνγκ ταράχτηκε ὅτανε πῆρε τὴν πρόσκλησι τοῦ πρίγκηπα κ' ἔκαμε στὸν ἀπεσταλμένο του διάφορες ἐρωτήσεις γιὰ νὰ μάθῃ τί τὸν ἤθελε. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀνίκανος νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Ἔτσι, ὁ Τσάνγκ πέρασε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νύχτας ἀγρυπνος, κάνοντας διάφορες ὑποθέσεις γιὰ τὸ τί μπορεῖ νὰ τὸν ἤθελε ὁ πρίγκηπας Κόγκ.

Ὁ ἀξιόλογος αὐτὸς κρατικὸς λειτουργὸς δὲν εἶχε τὴ συνείδησί του ἥσυχη, ἰδίως ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ βρισκόταν στὸ Στόμα τῆς Τίγρεως. Οἱ σχέσεις του μὲ τοὺς λαθρεμπόρους εἶχαν διπλασιάσει τότε τὴν περιουσία του.

Ὁ Τσάνγκ ἦταν ἕνας Συβαρίτης στὴν κυριολεξία. Τοῦκανε, λοιπόν, κακὸ νὰ ξυπνήσῃ πρωΐ. Ἡ διαταγή τοῦ πρίγκηπα ἦταν, ὅμως, ρητὴ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ παρακούσῃ σ' αὐτήν. Ἔτσι σηκώθηκε ἀπὸ τὰ χαράματα, μπῆκε στὸ φορεῖο του καὶ εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν πάνε στὸ ἀνάκτορο τοῦ πρίγκηπα. Στὸ δρόμο, ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἀναγνώριζαν ὑποκλίνονται μὲ σεβασμὸ μπροστά του κι' ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις τὸν ἔκαμαν νὰ ἠρεμήσῃ καὶ τοῦ ξανάδωσαν τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του.

Φθάνοντας στὸν προθάλαμο τοῦ πρίγκηπα, εἶδε ἐκεῖ τὴν Ποῦ-Γί. Κι' ἡ τελευταία ἀνησυχία ἔφυγε τότε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ὁ πρίγκηπας σίγουρα θὰ τὸν εἶχε καλέσει γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς Σάο-Τὶ κ' ὁ Τσάνγκ εἶχε τὴ ματαιοδοξία νὰ πιστεύῃ πὼς εἶχε κάμει σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὸ καθήκον του, μὲ τὸ παραπάνω.

Μπῆκε, τέλος, στὸ γραφεῖο τοῦ Κόνγκ κἀ' ἔκαμε τὶς τρεῖς καθιερωμένες γονυκλισίες μπροστά του. Ἀλλ' ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι του, τρόμαξε, βλέποντας τὸ αὐστηρὸ ὕφος τοῦ πρίγκηπα, ποὺ μόλις ἀπάντησε στὸ χαιρετισμό του.

Ὁ πρίγκηπας, ποὺ περιστοιχιζόταν ἀπὸ τοὺς γραμματικοὺς καὶ τοὺς ὑπασπιστές του, ἦταν σκυμμένος πάνω στὸ τραπέζι του κι' ἐξέταζε μὲ προσοχὴ ἕνα φάκελλο, ποὺ βρισκόταν μπροστά του. Εἶπε κατόπιν μερικὲς λέξεις σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ ἔτρεξε νὰ φέρῃ στὸ γραφεῖο τὴν Ποῦ-Γί. Ὁ πρίγκηπας τῆς ἔδειξε τότε ἕνα κάθισμα, πράγμα ποὺ δὲν εἶχε κάμει γιὰ τὸ δικαστὴ Τσάνγκ. Σήκωσε, τέλος, τὸ κεφάλι του καί, ἀπευθυνόμενος στὸν τελευταῖο, τοῦ εἶπε:

— Ἐξέτασα μὲ ὅλη τὴν ἀπαιτούμενη προσοχὴ τὴν ὑπόθεσι τῆς δολοφονίας τοῦ Λίνγκ-Τὰ-Λάνγκ καὶ παρατήρησα μὲ λύπη μου, ὅτι δὲν κάματε καμμιὰ ἐνέργεια γιὰ νὰ διαλευκάνετε αὐτὴ τὴν τόσο σοβαρὴ ὑπόθεσι καὶ ν' ἀνακαλύψετε τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτό, σᾶς κάλεσα ἐδῶ. Προτοῦ πάρω τὴν ἀπόφασί μου, μοῦ χρειάζονται μερικὲς πληροφορίες, ποὺ σεῖς μόνο μπορεῖτε νὰ μοῦ τὶς δώσετε.

— Εἶμαι στὶς διαταγὲς τοῦ ἀφέντη μου, ἀπάντησε ὁ δικαστὴς Τσάνγκ, προσταθώντας νὰ φανῆ ἥρεμος.

— Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν ἐρευνήθηκε ὅπως ἔπρεπε, συνέχισε ὁ πρίγκηπας. Λυπᾶμαι γιατὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καὶ σεῖς, ἀντὶ νὰ προσταθήσετε νὰ βρῆτε τὴν ἀλήθεια, δὲν κάματε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ὁδηγήσετε στὴ φυλακὴ τὴ νεόνυμφη, μ' ὅλο ποὺ οἱ ἐναντίον της ὑπόνοιες δὲν ἦταν σοβαρές. "Ἐνας μανδαρίνος σὰν κ' σᾶς δὲ μπορεῖ ν' ἀγνοῆ, ὅτι μιὰ γυναῖκα ἀκώτεσης τάξεως πρέπει νὰ ὁδηγῆται στὴ φυλακὴ μόνον ὅταν ἡ ἔνοχή της ἔχῃ ἀποδειχθῆ πέρα ἀπὸ κάθε ἀμφιβολία. Ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν ἐρευνήσατε τὴ κατηγορία ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἔτσι ἔφερατε τὴ νεαρὴ κυρία μου ἐνώπιον τῶν δικαστῶν μὲ τὴ βαρειὰ κατηγορία τῆς δολοφονίας. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς μου, ὅμως, ἡ δικαιοσύνη δὲν ἔπαιρνε ὑπόψι τὴ θέσι τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀλήθεια ἔλαμπε ἀπὸ τὴ μεριά μου ἐξίσου μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἐσεῖς, ὅμως, ἐπιμένατε νὰ κρύβετε τὴν ἀλήθεια μὲ τὴ σκοτεινὴ ἀπόφασί σας νὰ ἀφήσετε τὴ νεαρὴ κυρία μου νὰ ὑποφέρῃ τὴ φυλακή. Ἐγὼ ἔκαμα τὸ χρέος μου ἀπὸ τὴ θέσι μου, ἀφοῦ ἔστειλα τὴ νεαρὴ κυρία μου νὰ ἀπολαύσῃ τὴ φιλοξενία τῆς φυλακῆς τῆς πόλεως μου. Ἐσεῖς, ὅμως, ἀφήσατε τὴ νεαρὴ κυρία μου νὰ ὑποφέρῃ τὴ φυλακὴ τῆς πόλεως τῆς ἐξουσίας σας. Ἐγὼ ἔκαμα τὸ χρέος μου ἀπὸ τὴ θέσι μου, ἀφοῦ ἔστειλα τὴ νεαρὴ κυρία μου νὰ ἀπολαύσῃ τὴ φιλοξενία τῆς φυλακῆς

— Δὲν τὴ βρήκες;

— Σύμφωνα μὲ τὴ διαταγή σας, πῆγα ἐκεῖ σήμερα τὸ πρωΐ ἀπὸ τὰ ξημερώματα, μαζὶ μὲ δυὸ στρατιῶτες. Ἀλλά, μ' ὅλο ποὺ χτυπησα ἀρκετὴ ὥρα, δὲ μοῦ ἄνοιξε κανείς. Ἠροσξεζα, τέλος, πὼς ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή. Μπήκαμε τότε μέσα κι' ἐπισκεφθήκαμε τὰ δωμάτια. Δὲν ὑπῆρχε κανείς. Τὰ ἔπιπλα ἦταν σπασμένα καὶ πολλὰ πράγματα πεταγμένα στὸ πάτωμα. Ὅλα ἐξεψχναν, ὅτι εἶχαν μπῆ κλέφτες στὸ σπίτι... Ἡ κλοπὴ πρέπει νὰ ἔγινε γύρω στὰ μεσάνυχτα, γιατὶ μιὰ λάμπα ἔκαιγε ἀκόμη στὴν τραπεζαρία.

— Ρώτησες τοὺς γείτονες;

— Τοὺς ρώτησα ὅλους, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε δῆ, οὔτε εἶχε ἀκούσει τίποτα.

Ὁ πρίγκηπας Κὸνγκ στκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του κι' ἄρχισε νὰ περπατᾶη μὲ μεγάλα βήματα μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ δικαστὴς Τσάνγκ δὲν τολμοῦσε νὰ πῆ τίποτα. Ἡ Ποῦ-Γί, ἑξ ἄλλου, ποὺ ἄκουσε αὐτὸ τὸ καινουργιο πλήγμα τῆς μοίρας, μόλις κατάφερνε νὰ συγκρατήση τοὺς λυγμούς της.

Ὁ πρίγκηπας Κὸνγκ σταμάτησε, ξαφνικά,μπροστὰ στὸν Τσάνγκ.

— Νὰ καὶ δεύτερο ἔγκλημα, ποὺ εἶναι συνέπεια τῆς ἀπερισκεψίας σας, τοῦ εἶπε. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ μὲ πείθει ἀπόλυτα γιὰ τὴν ἀθωότητα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ καταδικάσατε, γιατὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἔγινε ἀπὸ κείνους, ποὺ σκότωσαν καὶ τὸν Λίνγκ-Τᾶ-Λάνγκ καὶ ποὺ ἔχουν λόγο νὰ ἐμποδίσουν τὴν ὑπηρέτρια νὰ μιλήση. Ἐκτὸς ἂν αὐτὴ ἡ νέα εἶναι συνένοχός τους... Ὅπως κι' ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, δὲ δείξατε στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ τὸ ζῆλο καὶ τὴν ὀξυδέρκεια ποὺ ἔπρεπε. Νά, λοιπόν, ποιὰ εἶναι ἡ ἀπόφασί μου: Μὲ τὴν ἀπόφασι, ποὺ βγάλατε, ὁρίσατε, ὅτι οἱ δυὸ κατᾶδικοι θὰ ἐκτελεσθοῦν ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες. Στὸ διάστημα αὐτὸ πρέπει ν' ἀνακαλύψετε τοὺς πραγματικοὺς ἐνόχους καὶ ν' ἀποκαταστήσετε τοὺς δυὸ ἀθώους, ποὺ καταδικάσατε ἀδίκως. Ἂν στὸ διάστημα αὐτὸ δὲ βρῆτε τοὺς πραγματικοὺς ἐνόχους, ἡ ἀπόφασις ἐναντίον τῆς Σάο-Τὶ καὶ τοῦ Ἰ-Τὲ θὰ ἐκτελεσθῆ, γιατὶ πρῶτος ἐγὼ πρέπει νὰ δίνω τὸ παράδειγμα τῆς ὑποταγῆς στοὺς νόμους. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὅμως, θὰ ὑποστῆτε τὴν ποινὴ τῶν ἑκατὸ ραβδισμῶν.

Ὁ Τσὰνγκ ἔγινε κατακίτρινος.

— Ἐγώ; τραύλισε, ἐλπίζοντας, ὅτι εἶχε παρακούσει.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ πρίγκηπας. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τιμωρία γιὰ τὴν ἐπιπολαιότητα, ποὺ δείξατε.

— Ἀλλὰ θὰ πεθάνω, εἶπε ὁ δικαστὴς Τσάνγκ, ποὺ εἶχε γίνει κατακίτρινος ἀπὸ τὸν τρόμο του.

— Ἴσως, ἀπάντησε ὁ πρίγκηπας, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ. Ἀλλὰ μήπως οἱ ἀθῶοι, ποὺ καταδικάσατε δὲ θὰ πεθάνουν ἐπίσης, ἂν δὲ κάμετε, ἔστω καὶ ἀργά, τὸ καθῆκον σας;... Πηγαίνετε, κι' ὁ μεγάλος Βούδας ἂς σᾶς φωτίση.

Ὁ Τσάνγκ βγῆκε τρικλίζοντας ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Σὲ κάθε βῆμα, ποὺ ἔκανε, τοῦ φαινόταν πὼς θὰ σωριαζόταν κάτω. Κατάφερε, τέλος, νὰ φτάση περισσότερο νεκρὸς παρὰ ζωντανὸς στὸ φορεῖο του, ὅπου οἱ ὑπηρέτες του τὸν ἔβαλαν μὲ μεγάλο κόπο.

— Ἑκατὸ ραβδισμοὺς μὲ μπαμποῦ σὲ μένα, ἕνα μανδαρίνο τρίτης τάξεως! Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε κάθε τόσο.

Στὴν ἀποβάθρα, οἱ ὑπηρέτες του ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν σηκώσουν στὰ χέρια τους γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὴ βάρκα, ποὺ θὰ τὸν πήγαινε ὡστὸ σπίτι του, στὴ νῆσο τοῦ Χονάν.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἄκουσε μιὰ φωνὴ πίσω του:

— Τί ἔχετε, ἀγαπητὲ φίλε; Φαινόσαστε πολὺ ταραγμένος... Μήπως πάθατε κανένα κακό;

Ὁ Τσάνγκ γύρισε μὲ κόπο τὸ κεφάλι του κι' εἶδε ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν σκυμμένος πρὸς τὸ μέρος του. Ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν πλοίαρχο Πέρκινς.

— Τί ἔχω; ἀπάντησε μὲ βραχνὴ φωνή. Ἀτιμάσθηκα, καταστράφηκα, πέθανα! Ἑκατὸ ραβδισμοὺς μὲ μπαμπού!... Σὲ μένα!

Καὶ σωριάστηκε πάνω στὰ μαξιλάρια τῆς βάρκας, χωρὶς νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο.

Ὁ Πέρκινς εἶχε ἀπομείνει στὴν ἀποβάθρα. Ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο μισάνοιγε τὰ χείλη του.

— Νομίζω πὼς βρισκόμαστε στὸν καλὸ δρόμο, φιθύρισε. Φαίνεται, ὅτι ὁ Μίνγκ ἀπείλησε τὸν Τσάνγκ. Κι' ὁ Τσάνγκ θὰ κάμη τώρα ὅ,τι τοῦ ζητήσω.

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ

Εἶχαν περάσει ὀχτὼ μέρες ἀπὸ τὰ γεγονότα, ποὺ ἀφηγηθήκαμε.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δυὸ ἄνθρωποι προχωροῦσαν μὲ γρήγορο βῆμα πάνω στὴ στενὴ λουρίδα τῆς γῆς, ποὺ ἕνωνε τὴ χερσόνησο τοῦ Χονὰν μὲ τὸ Μακάο. Εἶχαν φτάσει τώρα στὴ θλιβερὴ καὶ ρυπαρὴ συνοικία, ποὺ ἀπλωνόταν σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Δὲν ἀντέχω πιά, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, μὲ λαχανιασμένη φωνή.

— Θάρρος, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Κοντεύουμε... Κι' ἄλλωστε, ξέρετε τὸ δρόμο καλύτερα ἀπὸ μένα. Νομίζω πὼς πρέπει νὰ στρίψωμε δεξιά...

— Ναί, δεξιά, εἶπε ὁ πρῶτος.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι, μ' ὅλο ποὺ τὸ σκοτάδι ἦταν πολὺ πυκνό, εἶχαν κατεβάσει ὡς τὰ μάτια τὰ καπέλλα τους, σὰ νὰ φοβόνταν μήπως τοὺς ἀναγνωρίση κανείς. Κι' ὡστόσο, ὁ δρόμος, ποὺ ἀκολουθοῦσαν, ἦταν ὁλότελα ἔρημος.

Προχωροῦσαν τώρα πλάϊ στὴν ἀκτὴ καὶ σὲ λίγο σταμάτησαν σὲ μιὰ ἄθλια καλύβα, ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ βράχια.

— Φτάσαμε ἐπὶ τέλους! εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς. Δὲν ξαναπερνάω ἀπ' αὐτὴ τὴ βρῶμικη συνοικία, οὔτε γιὰ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὁ συμβδελφός σας, ποὺ ἔχει τὴ φροντίδα τῶν δρόμων, ἔχει παραμελήσει ὁλότελα αὐτὴ τὴ συνοικία, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

— Καὶ βέβαια, συμφώνησε ὁ πρῶτος.

Προχώρησε ταὐτόχρονα στὴν πόρτα καὶ χτύπησε τρεῖς φορές. Ἀλλὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι.

— Αὐτὸ τὸ ζῶο ὁ Ρουμὶ δὲ βρίσκεται, σπίτι του, μούγκρισε μὲ θυμό. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα!...

Κάναμε ἄδικα τόσον κόπο!

— Ἀγαπητέ μου Τσάνγκ...

— Σούτ! φώναξε ὁ δικαστής, γιατὶ αὐτὸς ἦταν. Δὲν ξέρετε πὼς ἡ νύχτα ἔχει πιὸ μεγάλα αὐτιὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα;

— Ἔχετε δίκιο, συμφώνησε ὁ σύντροφός του, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν παλιό μας γνώριμο Πέρκινς. Ἤθελα νὰ πῶ, ὅτι δὲν πρέπει νἄμαστε βιαστικοί... Νομίζω πὼς ἄκουσα θόρυβο μέσα στὸ σπίτι...

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κάποιος ἄνοιξε ἕνα μικρὸ φεγγίτη, ποὺ βρισκόταν στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόρτας.

— Ποιοὶ εἴσαστε καὶ τί μὲ θέλετε; ρώτησε μὲ τραχειὰ φωνή.

— Διάβολε! ψιθύρισε ὁ Τσάνγκ. Δὲ μπορῶ νὰ τοῦ φωνάξω τ' ὄνομά μου... Ποιὸς ξέρει, ἂν δὲν ὑπάρχη κάποιος ὁλόγυρα ποὺ κρυφακούει;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ πῆτε τ' ὄνομά σας, τοῦ ὑπόδειξε ὁ Πέρκινς. Μήπως δὲν εἴσαστε ὁ ἐπίσημος προμηθευτὴς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;... Πέστε του κάτι κι' αὐτὸς θ' ἀναγνωρίση ἀμέσως τὴ φωνή σας.

— Ἔχετε δίκιο, εἶπε ὁ Τσάνγκ. Πρόσθεσε κατόπιν δυνατά, μιλῶντας στὸ Ρουμί:

— Δὲ σοῦ εἶναι ἀρκετό, λοιπόν, ποὺ ἀκοῦς τὴ φωνή μου;

Ὁ Ρουμί, ποὺ ἀναγνώρισε τὸν Τσάνγκ, ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα.

— Συχωρέστε με, ἀφέντη, εἶπε, λυγίζοντας στὰ δυὸ τὸ κορμί του. Τὸ δωμάτιο, ὅπου ὁδήγησε τοὺς ἐπισκέπτες του ἦταν μικρὸ καὶ δὲν εἶχε ἄλλα ἔπιπλα ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ἄθλιο κρεβάτι, ἕνα μπαούλο καὶ μιὰ ἢ δυὸ σαραβαλιασμένες καρέκλες. Ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα σ' αὐτὸ ἦταν βαρειὰ καὶ ποτισμένη ἀπὸ μιὰ διαπεραστικὴ ὀσμή. Ἡ ὀσμὴ αὐτὴ ἀναδινόταν ἀπὸ μιὰ πίπα μὲ ὄπιο, ποὺ κάπνιζε ἀκόμη πλάϊ στὸ κρεβάτι.

Βλέποντας αὐτὴ τὴν πίπα, ὁ δικαστὴς Τσάνγκ σκέφτηκε ἀμέσως πὼς ἡ χρῆσι τοῦ ὄπιου ἀπαγορευόταν στὸ Μακάο. Κι' ἔνοιωσε τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνη στὸ κεφάλι του, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν κατάφωρη παραβίασι τῶν νόμων, ποὺ ἤτεν σὰν προσβολὴ στὸ ἀξίωμά του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, εἶχε ξεχάσει τὸ λόγο, ποὺ τὸν εἶχε φέρει σ' αὐτὴ τὴν ἄθλια καλύβα. Ἀλλ' ὁ Πέρκις, ποὺ μάντεψε τὴ σκέψι του, βιάστηκε νὰ τοῦ ψιθυρίση σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα:

— Δὲ φαντάζομαι νὰ θέλετε νὰ τὰ βάλετε μ' αὐτὸ τὸ φτωχὸ διάβολο...

— Ἀλλ' ἀφοῦ παραβαίνει τοὺς νόμους; εἶπε ἀγανακτισμένος ὁ Τσάνγκ.

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε ὁ Πέρκινς. Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι τὸ ὄπιο, ποὺ καπνίζει, τοῦ τὸ πούλησα ἴσως ἐγὼ κι' ὅτι σεῖς τὸ ἀφίσατε νὰ περάση ἀπὸ τὸ Στόμα τῆς Τίγρεως, ὅταν ὑπηρετούσατε ἐκεῖ.

— Ἔχετε δίκιο, εἶπε ὁ Τσάνγκ, ποὺ συνήλθε ἀμέσως. Κι' ἄλλωστε, δὲν ἤρθαμε γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἐδῶ.

Γύρισε κατόπιν στὸ Ρουμί, ποὺ στεκόταν παράμερα, ἔχοντας πάντα λυγισμένο τὸ κορμί του στὰ δύο.

— Ἐσὺ θὰ ἐκτελέσης μεθαύριο τοὺς πειρατές, ποὺ καταδικάστηκαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα σὲ θάνατο; τὸν ρώτησε.

— Ναί, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Ρουμί.

Ἂν ἡ Σάο-Τὶ ἀντίκρυζε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, θὰ λιποθυμοῦσε ἀπὸ τὸν τρόμο της. Ὁ Ρουμὶ ἦταν ὁ ἀρχιδήμιος. Αὐτὸς τὴν εἶχε ὁδηγήσει στὸ κελλί της κι' αὐτὸς ἐπέβλεπε τὸ μαρτύριό της μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου.

— Σοῦ τοὺς παρέδωσαν; ξαναρώτησε ὁ Τσάνγκ.

— Ναί, τοὺς παρέλαβα σήμερα.

— Καὶ θὰ τοὺς ἀποκεφαλίσης ἢ θὰ τοὺς κρεμάσης;

— Ὁ νόμος δὲ μοῦ ἐπιτρέπει τὸν ἀποκεφαλισμὸ παρὰ μένο γιὰ τοὺς κατᾶδίκους, ποὺ σήκωσαν τὴ σημαία τῆς ἀντάρσίας ἐναντίον τῆς ἐξουσίας, ἀπάντησε ὁ ἀρχιδήμιος. Ἀλλ' οἱ πειρατὲς ἐπετέθηκαν μόνο ἐναντίον τῶν Ἄγγλων. Ἔτσι θὰ τοὺς κρεμάσω.

— Ἐπετέθηκαν μόνο ἐναντίον τῶν Ἄγγλων: ψιθύρισε ὁ Πέρκινς. Αὐτὴ ἡ παρατήρησι δὲν εἶναι καθόλου κολακευτικὴ γιὰ τὸ Βρεταννικὸ ἔθνος. Κι' ὡστόσο, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, ποὺ ὁ δήμιος θὰ κρεμάσῃ τοὺς πειρατὲς ἀντὶ νὰ τοὺς ἀποκεφαλίση.

Ὁ ἀποκεφαλισμὸς ἦταν στὸ Μακάο, ὅπως καὶ στὴν Κίνα, μιὰ ποινὴ τελείως ἐξαιρετικὴ καὶ ποὺ ἐφαρμοζόταν μόνο σὲ ἐγκλήματα, ποὺ στρέφονταν ἐναντίον τοῦ κράτους. Μ' ὅλη τὴ βαθύτατη περιφρόνησι, ποὺ οἱ Κινέζοι αἰσθάνονταν γιὰ τὸ θάνατο, ἔτρεμαν, ὡστόσο, στὴν ἰδέα, ὅτι τὸ κορμί τους θὰ χωριζόταν σὲ δυὸ κομμάτια,ποὺ τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ θὰ ἔμενε ἀναγκαστικὰ στὴ γῆ, γιατὶ ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου δὲ θὰ εἶχε ἀπὸ ποῦ νὰ τὸ πιάση. Ὁ λόγος, ποὺ ἄφηναν τὶς μακρειὲς πλεξίδες τους ἦταν γιὰ νὰ μπορέση ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου νὰ τοὺς πιάση ἀπ' αὐτὲς καὶ νὰ τοὺς τραβήξη στὸν οὐρανό. Σὲ περίπτωσι ἀποκεφαλισμοῦ, ὅμως, θἄπαιρνε μόνο τὸ κεφάλι τους, ἐνῶ τὸ σῶμα τους θἄμενε παντοτεινὰ στὴ γῆ.

— Τοὺς ξέρεις τοὺς καταδίκους; ρώτησε ὁ Τσάνγκ.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ρουμί, ποὺ αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν ἀηησυχοῦν.

— Ἕνας ἀπ' αὐτούς, λέγεται Πέϊ-Χό... Φαίνεται πὼς αὐτὸς ἐξουσίαζε τοὺς ἄλλους.

— Τὸν ξέρω, εἶπε ὁ Ρουμί. Εἶναι ἕνα γερὸ παλληκάρι. Μ' ὅλες τὶς προσπάθειές μας, δὲν κατάφεραμε νὰ τὸν κάμωμε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του.

— Ποῦ βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ οἱ κατάδικοι;

— Στὴ φυλακή... Στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως θὰ τοὺς μεταφέρη μιὰ συνοδεία ἀπὸ στρατιῶτες.

— Καλά. Ἦρθα ἐδῶ γιὰ ν' ἀγοράσω τὸ πτῶμα τοῦ Πέϊ-Χό.

Ὁ Ρουμὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἀπὸ τὶς κόγχες.

— Τὸ πτῶμα τοῦ Πέϊ-Χό! τραύλισε.

— Ναί, τὸ πτῶμα τοῦ Πέϊ-Χό, ξαναεῖπε ὁ Τσάνγκ. Γιατί σοῦ φαίνεται παράξενο; Θὰ μοῦ τὸ παραδώσης, ἀφοῦ τὸν κοεμάσης.

Ὁ Ρουμὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη τὸ συνομιλητή του μὲ τὸ ὕφος τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν καταλαβαίνει.

Ὁ Τσὰνγκ ἔχασε, στὸ τέλος, τὴν ὑπομονή του.

— Λέγε μου, πόσα θέλεις; τοῦ φώναξε. Νά, πάρε... Εἶναι ἀρκετά; Ἂν ὄχι, ὁρισε μόνος σου τὴν τιμή.

Λέγοντας αὐτά, πέταξε πάνω στὸ κρεβάτι ἕνα σακκουλάκι, ποὺ ἦταν γεμάτο μὲ μεξικάνικα δολλάρια (οἱ κάτοικοι τοῦ Μακάο τὰ ἐκτιμοῦσαν περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα νομίσματα). Αὐτὰ τὰ χρήματα ἦταν περισσότερα ἀπ' ὅσα ὁ Ρουμὶ θὰ κέρδιζε μέσα σ' ἕναν ὁλόκληρο χρόνο. Κι' ὡστόσο, δὲν ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὰ πάρη. Φαινόταν πὼς ἐδίσταζε.

— Σύμφωνοι; τὸν ρώτησε ὁ μανδαρίνος μὲ θυμό.

— Θὰ πρέπει νὰ μοῦ πῆτε γιὰ ποιὸ λόγο θέλετε τὸ πτῶμα τοῦ Πέϊ-Χό, ἀπάντησε ὁ Ρουμί.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δική σου δουλειά, φώναξε αὐστηρὰ ὁ Τσάνγκ. Εἶσαι πολὺ ἀναιδὴς γιὰ νὰ μοῦ κάνης αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

— Ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Ρουμί, ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα πὼς ὁ νόμος τιμωρεῖ μὲ ἑκατὸ ραβδισμοὺς μὲ μπαμποῦ ἐκεῖνον, ποὺ πουλάει τὸ πτῶμα ἑνὸς νεκροῦ.

Ὁ Τσὰνγκ ἀτρίχιασε, ἀκούγοντας τὸ Ρουμί. Ἡ τιμωρία μὲ τὴν ὁποία τὸν εἶχε ἀπειλήσει ὁ πρίγκηπας Μὶνγκ ξαναγύρισε στὸ μυαλό του.

— Ἀπάντησε καθαρά, φώναξε. Ναὶ ἢ ὄχι; Ἂν δέχεσαι, θὰ πάρης ἄλλες δυὸ φορὲς αὐτὸ τὸ ποσόν, ἀφοῦ μοῦ παραδώσης τὸ πτῶμα. Ἂν ὄχι, αὔριο τὸ πρωΐ, μόλις σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, θὰ θυμηθῶ πὼς σ' ἔπιασα νὰ κατπνίζης ὄπιο.

— Δέχομαι! βιάστηκε ν' ἀπαντήση ὁ Ρουμί, τρομοκρατημένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπειλή.

— Πρόσεξε τότε τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ καὶ προσπάθησε νὰ μὴ ξεχάσης τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια, τοῦ εἶπε ὁ Τσάνγκ. Πρῶτα-πρῶτα, δὲ θ' ἀφίσης κανένα ἀπὸ τοὺς βοηθούς σου νὰ πλησιάση τὸν Πέϊ-Χό, ἀλλὰ θὰ τὸν κρεμάσης μόνος σου. Καὶ θὰ τὸν κρεμάσης τελευταῖο, χωρὶς νὰ τὸν κακομεταχειρισθῆς. Ἀφοῦ τὸν κρεμάσης, θὰ τὸν ἀφίσης στὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ ὡς μισὴ ὥρα, ὅπως εἶναι ἡ συνήθεια. Ὕστερα θὰ τὸν κατεβάσης. Θὰ ἔχη νυχτώσει πιὰ καὶ θὰ εἶσαι μόνος σου μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους σου... Τὰ πτώματα, ποὺ θὰ κατεβάσης ἀπὸ τὶς ἀγχόνες, θὰ τὰ βάλης μέσα στὸ κάρρο σου, γιὰ νὰ πᾶς νὰ τὰ πετάξης στὸν κοινὸ λάκκο. Τὸ πτῶμα τοῦ Πέϊ-Χό, ὅμως, θὰ τὸ ξεχάσης κάτω ἀπὸ τὴν ἀγχόνη... Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ σοῦ ζητᾶω νὰ κάμης. Τίποτ' ἄλλο.

— Θὰ κάμω αὐτό, ποὺ μοῦ ζητήσατε, ἀφέντη, ἀπάντησε ὁ Ρουμί.

— Τὸ ἴδιο βράδυ, θὰ πάρης τὰ ὑπόλοιπα χρήματα, ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα, πρόσθεσε ὁ δικαστὴς Τσάνγκ.

Ὁ ἀρχιδήμιος λύγισε τὸ κορμί του τόσο πολύ, ποὺ λίγο ἔλειψε ν' ἀγγίξη τὸ πάτωμα μὲ τὸ κεφάλι του. Σήκωσε ἔπειτα στὰ χέρια τὴ μικρὴ λάμπα του, γιὰ νὰ φωτίση τοὺς νυχτερινοὺς ἐπισκέπτες του, ποὺ διευθύνονταν πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγουν.

Ὁ Τσάνγκ σταμάτησε στὸ κατῶφλι.

— Μήπως ξέχασα τίποτα; ρώτησε ἀγγλικὰ τὸν Πέρκινς.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἄγγλος πλοίαρχος, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει σιωπηλὰ τὴ συνομιλία του μὲ τὸν ἀρχιδήμιο.

Βγῆκαν κατόπιν ἀπὸ τὸ σπίτι, ποὺ ἡ πόρτα του ξανάκλεισε πίσω τους. Ὁ Ρουμὶ βιαζόταν σίγουρα νὰ μετρήση τὰ χρήματα, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ σακκουλάκι καὶ νὰ ξαναπάση τὴν πίπα του, ποὺ τὴν εἶχε ἀφίσει τόσο ξαφνικά.

Ο ΧΑΣΑΠΗΣ

Ὁ Τσάνγκ κι' ὁ Πέρκινς, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἀπομακρύνθηκαν ὅσο μποροῦσαν πιὸ γοήγορα ἀπὸ τὴν ἐλεεινὴ αὐτὴ συνοικία.

— Ἔκαμα ὅ,τι μοῦ ζητήσατε, μ' ὅλο ποὺ δὲν καταλαβαίνω ποιό εἶναι τὸ σχέδιό σας, εἶπε σέ κάποια στιγμὴ ὁ δικαστὴς στὸ συνοδό του. Οὔτε πρόκειται νὰ σᾶς ρωτήσω γι' αὐτό. Τὸ μόνο ποὺ θέλω νὰ ξέρω εἶναι ἂν τώρα θὰ ἐκτελεσετε καὶ σεῖς τὴν ὑπόσχεσί σας.

— Τὴν ὑπόσχεσί μου; ρώτησε ὁ Ἄγγλος πλοιαρχος. Γιὰ ποια ὑπόσχεσι μιλᾶτε;

— Πῶς; εἶπε ὁ Τσάνγκ, ἐκπληκτος καὶ ταραγμενος ταὐτόχρονα, Μοῦ ὑποσχεθήκατε πὼς θὰ μὲ βοηθήσετε ν' ἀνακαλύψω τὸν πραγματικὸ δολοφόνο τοῦ Λίνγκ-Τᾶ-Λάνγκ, ἀφοῦ ὁ Ἰ-Τὲ δὲ φαίνεται νὰ εἶναι ἔνοχος. Τὸ ξεχασατε, λοιπον; Ἐγώ, ὅσο κι' ἂν ἔψαξα, δὲν κατάφερα νὰ βρῶ τίποτα.

— Ἄ, ναί, ἀπάντησε ὁ Πέρκινς. Σὲ ποιὸ σημεῖο βρισκόσαστε;

— Δὲ μπόρεσα νὰ προχωρήσω περισσότερο ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. Τοῦ κάκου παρακάλεσα τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας νὰ στείλη παντοῦ τὰ καλύτερα λαγωνικά του. Θἄλεγε κανεὶς πὼς αὐτὰ τὰ ζῶα χαίρονται προκαταβολικὰ στὴ σκέψι, ὅτι ὁ δήμιος θὰ σπάση δὲν ξέρω πόσα ραβδιὰ μπαμποῦ στὴ ραχή μου... Ἤήγα ἐπίσης ὁ ἴδιος στὶς φυλακές, ὅπου ἐξέτασα καμμιὰ ἑκατοστὴ φυλακισμένους καὶ διέταξα νὰ βασανίσουν εἴκοσι ἢ τριάντα ἀπ' αὐτούς... Κόπος χαμένος! Κανένας δὲ μπόρεσε νὰ μοῦ δώση τὴν παραμικρὴ χρήσιμη πληροφορία.

— Ρωτήσατε τοὺς γείτονες τῆς κυρίας Ποῦ-Γί;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔμαθα μεγάλα πράγματα ἀπ' αὐτούς.

— Καὶ τὴν ὑπηρέτριά της;

— Δυστυχώς, τὴν ἀπήγαγαν... Ἂν δὲ μὲ βοηθήσετε, εἶμαι χαμένος.

— Ὄχι ἀκόμη, εἶπε ὁ Πέρκινς. Καί, πρῶτα-πρῶτα, ποιοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀπήγαγαν τὴ Μὲ-Κούϊ; Δὲν ἀνακαλύψατε κανένα ἴχνος τους;

— Κανένα... Ἄ, ὄχι, ξέχασα... Οἱ ἀπαγωγεὶς πῆραν μιὰ ἀπὸ τὶς βάρκες, ποὺ βρίσκονταν στὴν ἀποβάθρα, γιὰ νὰ φύγουν...

— Καὶ λοιπόν;

— Στὸ μέρος αὐτὸ βρέθηκε ἕνα ναυτικὸ κασκέτο.

— Κινέζικο ἢ εὐρωπαϊκό;

— Κινέζικο, σὰν αὐτά, ποὺ φοράνε οἱ ψαράδες ἢ οἱ πειρατές.

— Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἴχνος, εἶπε ὁ Πέρκινς. Γιατί, ἂν οἱ πειρατὲς ἀπήγαγαν τὴν ὑπηρέτρια τῆς Ποῦ-Γί, μποροῦμε νὰ ὑποθέσωμε, ὅτι οἱ ἴδιοι ἢ κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς τους, σκότωσε τὸ Λίνγκ-Τᾶ-Λάνγκ.

— Δὲν ἀποκλείεται.

— Εἶναι πιθανόν, ὅτι ὁ Λίνγκ-Τᾶ-Λάνγκ δολοφονήθηκε ἀπὸ κάποιον, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν ὁμορφη Σάο-Τὶ καὶ ποὺ ἡ νέα εἶχε ἀρνηθῆ τὴν ἀγάπη του.

— Ἡ κυρία Ποῦ-Γί δὲ δεχόταν στὸ σπίτι της κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀνεψιό της. Αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἰδία, μᾶς τὸ βεβαίωσαν καὶ πολλοὶ μάρτυρες.

— Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀγάπησε τὴ Σάο-Τὶ μπορεῖ νὰ τὴν εἶδε στὴν παγόδα, στὸν περίπατο, ἀπὸ παράθυρό της... Μπορεῖ νὰ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ ἢ ἀκόμη ἕνας πειρατής...

— Ἡ Σάο-Τὶ ἔβγαινε πολὺ σπάνια ἔξω κι' ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι της βρισκόταν ἕνα χασάπικο, ποὺ εἶναι τώρα κλειστό.

— Ποιὸς εἶχε αὐτὸ τὸ χασάπικο;

— Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν πολὺ κακοφτιαγμένος. Χάθηκε ἕνα πρωΐ...

— Πότε;

— Μερικὲς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα.

— Κι' ἀπὸ τότε;

— Κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀπόγινε ἢ ποῦ πῆγε.

— Πῶς λέγοταν;

— Τσεού-Φού. Ἀλλὰ τὸν ἤξεραν περισσότερο μὲ τὸ ὄνομα «Κόκκινη Ἀράχνη». Φαίνεται πὼς εἶχε χέρια καὶ πόδια δυσανάλογα μὲ τὸ κορμί του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τί αὐτὸ τὸ δίνω

μὲ σιγουριὰ στὸ παιδί μου.

Μὲ τὸ ζαχαροῦχο ΝΟΥΝΟΥ εἶμαι ἥσυχη γιατὶ ἐξασφαλίζω τὴν ὑγεία τοῦ παιδιοῦ μου.
Ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸ ζαχαροῦχο ΝΟΥΝΟΥ γιατὶ μ' αὐτὸ μεγάλωσα καὶ τ' ἄλλα μου παιδιὰ καὶ σήμερα τὰ βλέπω ροδοκόκκινα καὶ γεροδεμένα.
Τὸ ζαχαροῦχο ΝΟΥΝΟΥ παρασκευάζεται στὴν Ὁλλανδία, στὸ πιὸ σύγχρονο ἐργοστάσιο τῆς Εὐρώπης μὲ τὴν ἐπίβλεψη ἀρίστων ἐπιστημόνων.

ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ

ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Κάθε λεπτομέρειά του εἶναι ἀποτέλεσμα μεγάλης ἐπιστημονικῆς μελέτης καὶ ἐξελιγμένης τεχνικῆς!

❶ ΕΞΩΤΕ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οἱ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν λευκωματουρία

Ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ δίαιτα τοῦ ἀσθενοῦς

Η ἐξέτασι τῆς ἀναλογίας τοῦ λευκώματος ποὺ περιέχεται στὰ οὖρα εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ συχνές. Οἱ γιατροὶ τὴ ζητᾶνε συνήθως στὶς ἀκόλουθες περιπτώσεις:

Προκειμένου νὰ κάμουν ἕναν ἐμβολιασμό.

Στὶς ἔγκυες γυναῖκες κάθε δυὸ μῆνες καί, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, πιὸ συχνά.

Ὅταν πρόκειται νὰ ἐφαρμόσουν μιὰ θεραπεία μὲ ἰσχυρὲς δόσεις διουρητικῶν φαρμάκων.

Προκειμένου νὰ κάμουν μιὰ σημαντικὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Ἡ ἐξέτασι γίνεται σὲ μιὰ ποσότητα οὔρων 100 περίπου κυβικῶν ἑκατοστομέτρων, ποὺ συνελέγησαν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ 24ώρου.

Γιὰ τὴ συλλογὴ αὐτῶν τῶν οὔρων χρειάζονται μερικὲς προφυλάξεις. Τόσο ὁ ἄνδρας ὅσο κι' ἡ γυναῖκα πρέπει προηγουμένως νὰ καθαρίσουν προσεχτικὰ τὰ ὄργανα τοῦ φύλου, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν σ' αὐτὰ ὑπολείμματα ἄλλων ἐκκρίσεων, ποὺ ἔχουν λευκωματώδη σύστασι. Τὰ οὖρα, ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ συγκεντρώνωνται σὲ δοχεῖο ἀπολύτως καθαρὸ καὶ νὰ διατηροῦνται σὲ δροσερὸ μέρος ὡς τὴ στιγμή, ποὺ θὰ τὰ πᾶτε στὸ μικροβιολογικὸ ἐργαστήριο. Μὴν περιορίζεστε σὲ μιὰ μόνη οὐρησι, ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ σὲ σφαλερὰ συμπεράσματα. Τὰ οὖρα ποὺ θὰ πᾶτε γιὰ ἐξέτασι, πρέπει νὰ προέρχωνται ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ εἰκοσιτετράωρο. Ἀπ' αὐτὰ θὰ ξεχωρίσετε μιὰ ἑπαρκῆ ποσότητα, ποὺ θὰ τὴν πᾶτε στὸν εἰδικὸ γιατρό.

Μιὰ ποσότης λευκώματος ὑπάρχει πάντοτε μέσα στὰ οὖρα. Μιλοῦμε γιὰ λευκωματουρία, ὅταν ἡ ἀναλογία του ξεπερνάῃ τὸ κανονικὸ ὅριο.

Ἡ λευκωματουρία δὲν εἶναι ἀσθένεια, ἀλλὰ σύμπτωμα διαφόρων ἀσθενειῶν. Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Ὅλες οἱ νεφρίτιδες, ὀξεῖες, ὑποξεῖες ἢ χρόνιες προκαλοῦν λευκωματουρία, ποὺ εἶναι ἄλλοτε περισσότερο κι' ἄλλοτε λιγώτερο ἔντονη. Στὴ λιποειδικὴ νέφρωσι ἡ ἀναλογία τοῦ λευκώματος μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὰ 40 ἢ καὶ τὰ 60 γραμμάρια σὲ κάθε λίτρο οὔρων. Ἡ λευκωματουρία παρατηρεῖται ἐπίσης στὸ ἔμφραγμα τοῦ νεφροῦ, τὶς πυελονεφρίτιδες καὶ τὴ φυματίωσι ἢ τὸν καρκῖνο τῶν νεφρῶν.

2) Ὡρισμένες διαταραχὲς τῶν ἐκκρίσεων τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων (κυρίως τοῦ θυρεοειδοῦς, τῆς ὑποφύσεως, τῶν ἐπινεφριδίων καὶ τῶν γεννητικῶν) μπορεῖ νὰ προκαλέσουν αὔξησι τῆς ἀναλογίας τοῦ λευκώματος μέσα στὰ οὖρα. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ὁ ἀδὴν ποὺ εἶναι ὑπεύθυνος γι' αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία.

3) Οἱ παθήσεις τῆς καρδιᾶς (ἀνεπάρκεια κτλ.).

4) Τὸ ὀξὺ οἴδημα τοῦ πνεύμονος.

5) Διάφορες παθήσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος: τραῦμα στὴν κρανιακὴ χώρα, ἐπίληψία, αἱμορραγία τοῦ ἐγκεφάλου ἢ τῶν μηνίγγων, ὄγκοι τοῦ προμήκους μυελοῦ.

6) Οἱ ἔγκυες γυναῖκες παρουσιάζουν ἐπίσης σὲ πολλὲς περιπτώσεις αὐξημένη ἀναλογία λευκώματος μέσα στὰ οὖρα. Αὐτὴ ἡ λευκωματουρία ὀφείλεται εἴτε σὲ πυελονεφρίτιδα, εἴτε σὲ νεφρίτιδα ποὺ προέρχεται ἀπὸ μόλυνσι συνεπείᾳ τοῦ τοκετοῦ.

7) Διάφορες δυσπεπτικὲς ἢ ἡπατικὲς διαταραχὲς μπορεῖ νὰ προκαλέσουν λευκωματουρία. Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρεῖται καὶ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις τροφικῆς ἀλλεργίας.

8) Μιὰ μεγάλη σωματικὴ κούρασι μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ αὔξησι τοῦ λευκώματος, ποὺ εἶναι, ὁμως, παροδική.

9) Ὑπάρχει ἀκόμη ἡ καλουμένη ὀρθοστατικὴ λευκωματουρία, ποὺ παρατηρεῖται σὲ ὡρισμένα ἄτομα μόνον ὅταν βρίσκωνται σὲ ὀρθία στάσι. Μόλις καθίσουν ἢ ξαπλωθοῦν μερικὰ λεπτά, ἡ ἀναλογία τοῦ λευκώματος ξαναγυρίζει στὸ κανονικὸ ἐπίπεδο. Ἡ λευκωματουρία αὐτῆς τῆς μορφῆς εἶναι συχνὴ στοὺς νέους μεταξὺ τῆς ἡλικίας τῶν 13 καὶ τῶν 16 χρόνων.

Εἶναι αὐτονόητο ὅτι σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ἡ αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴ λευκωματουρία. Ἂν δὲν ὑπάρχῃ καμμιὰ ὀργανικὴ αἰτία (καρδιά, νεφρά κτλ.), ἀρκεῖ τότε μιὰ κατάλληλη δίαιτα γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ τὸ λεύκωμα στὸ κανονικό του ἐπίπεδο. Ἡ δίαιτα αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο φτωχὴ σὲ λευκωματοῦχες οὐσίες. Οἱ τροφὲς ποὺ περιέχουν τὴ μεγαλύτερη ἀναλογία λευκωματοῦχων οὐσιῶν εἶναι τὸ κρέας, τὸ σηκότι, οἱ σαρδέλλες (20%) καὶ τὸ σκληρὸ τυρὶ (21—26%). Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο πρέπει νὰ ἐξοβελισθοῦν ἀπὸ τὴν τροφὴ τοῦ ἀσθενοῦς τὰ φασόλια (20—22%), οἱ φακὲς καὶ τὰ μπιζέλια (22—25%), τὰ ἀμύγδαλα (20%), τὸ κακάο (21%) καὶ τὰ ἀράπικα φυστίκια (28%).

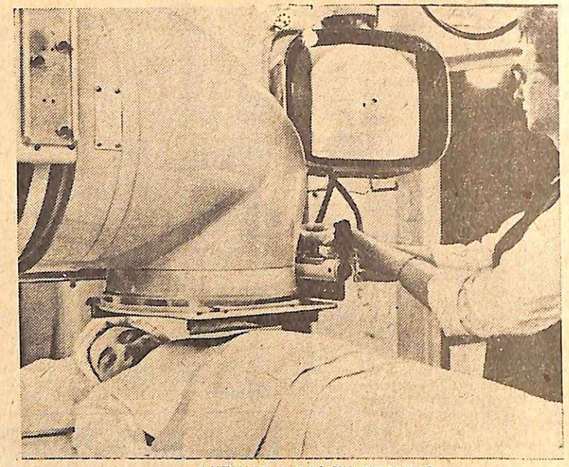

ΑΚΤΙΝΕΣ Χ ΚΑΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

Τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου «Βασιλεὺς Ἐδουάρδος ὁ 7ος» ἐφοδιαστηκε πρώτο αὐτὸ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, μὲ μιὰ πολύπλοκη καὶ ἐπαναστατικὴ συσκευὴ ἀκτίνων Χ, ποὺ ἐπιτρέπει στὸ γιατρὸ νὰ ἐξετάσῃ τὸν πάσχοντα μέσα σ' ἕνα φωτισμένο θάλαμο. Στὴ φωτογραφία μας ἡ νοσοκόμα ἐγκατεστησε τὸν ἀρρωστο κάτω ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ συσκευὴ ἀκτίνων Χ καὶ βλέπει καθαρὰ πάνω στὸ δέκτη τῆς τηλεοράσεως τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς του. Ἡ εἰκόνα εἶναι ἔτσι πολὺ πιὸ καθαρὴ καὶ ὁ φωτισμὸς ἐπαρκὴς γιὰ νὰ μπορέσῃ, σὲ περίπτωσι ἀνάγκης, νὰ κινηματογραφηθῇ.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Νέο φάρμακο γιὰ τὴ λευχαιμία

Οἱ ἐρευνητὲς τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Δυτικοῦ Ὀντάριο (Καναδᾶς) βρῆκαν στὰ φύλλα ἑνὸς εἴδους μυρτιᾶς μιὰ νέα ἀλκαλοειδῆ οὐσία, τὴ «βινκαλευκοβλαστίνη». Μ' αὐτὴ λοιπὸν ἐπέτυχαν σημαντικὴ καλλιτέρευσι (κάποτε μάλιστα καὶ τελεία ὑποχώρησι) σὲ περιπτώσεις ὀξείας λευχαιμίας. Φαίνεται ὅτι ἡ οὐσία αὐτὴ καταστρέφει τοὺς αἱμοποιητικοὺς ἱστοὺς τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστῶν καὶ ἀναχαιτίζει ἔτσι τὴν ἀγαλίνωτη παραγωγὴ λευκῶν αἱμοσφαιρίων. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ στὸ χοριοκαρκίνωμα (μιὰ μορφὴ καρκίνου τῆς μήτρας).

Ἐνταλάξεις γιὰ τὸ συνάχι

Ἕνα νέο φάρμακο γιὰ ἐνταλάξεις στὴ μύτη, τὸ «Ἰρύπ» ὠφελεῖ πολὺ στὸ συνάχι, τὴν ἰγμορίτιδα καὶ τὴν ἀλλεργικὴ ρινίτιδα. Περιέχει, ἀφ' ἑνὸς ἕνα ἀγγειοσυσταλτικὸ ποὺ ἐπηρρέζει τὸ βλεννογόνο τῶν ροοθουνιῶν, κι' ἀφ' ἑτέρου τὸ ἔνζυμο «θρυψίνη», ποὺ διαλύει τὶς βλεννῶδες ἐκκρίσεις καὶ ξεφράζει ἔτσι τὴ μύτη. Οἱ Ἀμερικανοὶ παιδίατροι, ποὺ τὸ δοκίμασαν σὲ 202 παιδιά, παρατήρησαν ἄριστα ἀποτελέσματα σὲ 175 περιπτώσεις, καλὰ σὲ 23 καὶ ἀσήμαντα σὲ 4. Δὲ σημειώθηκαν καθόλου παρενέργειες (ζάλες κλπ.).

Οἱ ἀνεξήντες ζάλες

Μιὰ νέα θεραπεία, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ζάλες μὲ ἀνεξακρίβωτη προέλευσι ἐφαρμόζεται ἀπὸ ἕνα Ἀμερικανὸ γιατρό, στὴ Νεβάδα. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐνδοφλέβιο ἔνεσι διαλύσεως σόδας. Δοκιμάστηκε σὲ 84 πάσχοντες, ἡλικίας 7—78 χρονῶν, μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα στὰ 80% τῶν περιπτώσεων. Μόνο σὲ 6 ἀπ' αὐτοὺς χρειάστηκε καὶ δεύτερη ἔνεσι.

Διαπιστώθηκε ἐξ ἄλλου ὅτι οἱ ζάλες αὐτὲς εἶναι συχνότερες ἀπ' τὸ Μάϊο ὡς τὸ Σεπτέμβριο, κι' ὅτι οἱ μισοὶ περίπου πάσχοντες εἶχαν κάποια μορφὴ ἀλλεργίας. Δὲν ἀποκλείεται λοιπὸν νὰ χουν συχνὰ ἀλλεργικὴ προέλευσι οἱ ἀνεξήντες ζάλες.

Γιὰ τὸ ἕλκος

Βρέθηκε ἕνα νέο φάρμακο γιὰ τὸ ἕλκος, τοῦ πόνους τοῦ στομάχου καὶ τὴ γαστρίτιδα. Λέγεται «Ρόμαχ» καὶ περιέχει μιὰ εἰδικὴ ἕνωσι θισμουθίου μαζὶ μὲ οὐσίες ποὺ ἐξουδετερώνουν τὰ ὀξέα. Στὰ 81% τῶν περιπτώσεων, διαπιστώθηκε μὲ τὶς ἀκτῖνες ὅτι ἐπουλώθηκε τὸ ἕλκος. Φυσικά, ὑποχώρησαν καὶ τὰ διάφορα συμπτώματα: πόνοι, κάψιμο, φούσκωμα, ἀνορεξία, κλπ. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν παρατηρήθηκαν παρενέργειες.

Γεννήθηκαν ἀπὸ νεκρὲς μητέρες

Τὰ ἰατρικὰ χρονικὰ ἀναφέρουν πολλὲς δεκάδες περιπτώσεων παιδιῶν ποὺ ἤρθαν στὸν κόσμο ζωντανὰ μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας τους. Ἐπρόκειτο συνήθως γιὰ γυναῖκες ποὺ πέθαναν ἀπὸ πολιομυελίτιδα αἱμορραγία τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ἄλλα σοβαρὰ δυστυχήματα. Φυσικά, τὸ παιδί τους ἤρθε στὸν κόσμο μὲ καισαρικὴ τομή.

Πρέπει ὡστόσο σὲ τέτοια περίπτωσι, νὰ μὴ μείνῃ τὸ ἔμβρυο μέσα στὴ μήτρα περισσότερο ἀπὸ 20 λεπτὰ μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας του. Γιὰ νὰ μπορέσῃ ἐξ ἄλλου νὰ διατηρηθῇ στὴ ζωή, πρέπει νἆναι τὸ λιγώτερο 6½—7 μηνῶν.

Ἡ ἡμικρανία ὑποχωρεῖ σὲ μιὰ ὥρα

Τὸ «Ἐργκομάρ» εἶναι ἕνα καινούργιο φάρμακο κατὰ τῆς ἡμικρανίας, μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα. Παρασκευάζεται σὲ χάπια, ποὺ τὰ κρατάει ὁ πάσχων κάτω ἀπ' τὴ γλῶσσα του, ὅπου λυώνουν σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ ἀπορροφῶνται ἀπ' τὸ αἷμα χωρὶς νὰ κατεβοῦν στὸ στομάχι. Συνήθως, ἡ ἡμικρανία ὑποχωρεῖ μέσα σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολύ.

Θὰ σωθοῦν οἱ αἱμοφιλικοί

Σὲ μιὰ ἰατρικὴ διάσκεψι, στὸ Ντηντρόϊτ, ὁ δόκτωρ Οὐόλτερ Σήγκερς, καθηγητὴς τῆς φυσιολογίας καὶ τῆς φαρμακολογίας, ἀνακοίνωσε ὅτι ἀνακάλυψε μιὰ νέα καὶ ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὴ αἱμοσφαιροβιοτικὴ οὐσία. Τὴν ὀνόμασε δὲ «αὐτο-προθρομβίνη». Σὲ περιπτώσεις αἱμορραγίας ἀπὸ αἱμοφιλία, ἡ οὐσία αὐτὴ περίσωσε τὸ χρόνο πήξεως τοῦ αἵματος ὀπὸ 20 λεπτὰ σὲ 28 δευτερόλεπτα μόνο. Πιστεύεται ὅτι τὸ καινούργιο αὐτὸ φάρμακο θὰ δοθῇ στὴν ἀγορὰ στὶς ἀρχὲς τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ἀνάισθησία ἀπ' τὴ ζέστη

Ὅταν ἐκτεθῇ ἕνας ἄνθρωπος σὲ ὑπερβολικὴ ζέστη ἐπὶ πολλὴ ὥρα, τὸ σῶμα του ἀποβάλλει πολὺ ἁλάτι, σταματάει συνήθως ἡ ἔκκρισις ἱδρῶτος καὶ τὸ ἄτομο μπορεῖ νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του. Πρέπει τότε νὰ τὸν κρυώσουν ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα, βουτῶντας τον σὲ παγωμένο μπάνιο ἢ διπλὼνοντας τὸ μ' ἕνα μουσκεμένο σεντόνι. Ἔτσι θρεγμένο, τὸν θάζουν μπροστὰ σ' ἕνα ἀνεμιστῆρα, ὥστε νὰ γίνῃ ἀκόμα πιὸ ἔντονη ἡ ψύξι τοῦ σώματός του.

Ἕνας Ἄγγλος γιατρὸς ἐπινόησε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἕνα εἰδικὸ «τραπέζι», πάνω στὸ ὁποῖο ξαπλώνουν τὸν πάσχοντα καὶ τὸν καταβρέχει αὐτοματῶς νερὸ ἀπὸ πάνω κι' ἀπὸ κάτω, ὥστε νὰ κρύωση γρήγορα ὁλόκληρη ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματός του.

Ἰδεώδης ἐπίδεσμος

Ἕνας νέος χειρουργικὸς ἐπίδεσμος ἀπὸ «ἐξειδωμένη κελλουλόζη» εἶναι διαφανής, ἐφαρμόζει τέλεία σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ σώματος, σταματάει ἀμέσως τὸ αἷμα καὶ μπορεῖ ν' ἀφαιρεθῇ μὲ εὐκολία ὅταν δὲ χρειάζεται πιά.

Νέα φάρμακα γιὰ τοὺς ἀλκοολικοὺς

Σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης οἱ ἐπιστήμονες δοκιμάζουν τώρα τὴ θεωρία ὅτι ὁ ἀλκοολισμὸς φέρνει συσκές μεταβολὲς στὸν ὀργανισμὸ κι' ὅτι ἡ δίψα γιὰ ποτὸ ὀφείλεται σὲ αἴτια σωματικὰ μᾶλλον, παρὰ σὲ ψυχικά. Γιὰ τὴ θεραπεία λοιπὸν τῶν ἀλκοολικῶν χρησιμοποιοῦνται ὠσισμένα ἠρεμιστικὰ φάρμακα ποὺ καταπραΰνουν τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΘΡΟΜΒΩΣΕΩΣ

Καὶ τὰ νέα φάρμακα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισί του

Ας ὑποθέσουμε ὅτι κόβετε λίγο τὸ δάχτυλό σας. Ἀμέσως συγκεντρώνονται στὸ τραῦμα κάτι μικροσκοπικὰ συστατικὰ τοῦ αἵματος, ποὺ λέγονται «αἱμοπετάλια» κι' ἔχουν σχῆμα δίσκου.

Παίρνουν θέσεις γύρω ἀπ' τὸ τραῦμα καὶ ἐκλύουν ὡρισμένες οὐσίες, ποὺ κάνουν δυὸ δουλειές: Πρῶτον, προκαλοῦν τὴ συστολὴ τῶν γειτονικῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, γιὰ νὰ λιγοστέψῃ ἡ ροὴ τοῦ αἵματος. Δεύτερον, συντελοῦν στὸ νὰ συγκεντρωθοῦν στὸ τραῦμα τρεῖς χημικὲς οὐσίες, ποὺ ἑνώνονται μεταξύ τους καὶ σχηματίζουν «θρομβοπλαστίνη». Ἐξ ἄλλου ἕνα ἀδρανὲς συνήθως συστατικὸ τοῦ αἵματος, ἡ «προθρομβίνη», ἑνώνεται μὲ τὴν θρομβοπλαστίνη καὶ σχηματίζει «θρομβίνη». Αὐτὴ πάλι, μαζὶ μὲ τὸ «ἰνογόνον» τοῦ αἵματος, σχηματίζει τὴ «φιμπρίνη», μιὰ στερεὰ οὐσία ποὺ φράζει τὸ τραῦμα καὶ σταματάει τὴν αἱμορραγία.

Οἱ θρόμβοι τοῦ πηγυμένου αἵματος ἀποτελοῦνται κυρίως ἀπὸ φιμπρίνη.

Ἂν ὅμως λείπῃ ἕνα ὁποιαδήποτε ἀπὸ τὰ συστατικὰ ποὺ ἀναφέραμε, ἡ θρόμβωσι τοῦ αἵματος δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ κανονικά, καὶ τότε οἱ συνέπειες εἶναι κάποτε τραγικές. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει στὴν κληρονομικὴ ἀσθένεια ποὺ λέγεται αἱμοφιλία: Δὲν ὑπάρχει δηλαδὴ στὸ αἷμα μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς οὐσίες ποὺ σχηματίζουν τὴ θρομβοπλαστίνη.

Ὅταν λείπῃ ἀπ' τὸ αἷμα τὸ ἰνογόνον, ἔχουμε μιὰ ἄλλη παθολογικὴ κατάστασι, τὴ λεγομένη «ἀφιμπρινογοναιμία», ποὺ προκαλεῖ ὄχι λίγους θανάτους, σὰν ἐπιπλοκὴ τοῦ τοκετοῦ. Πράγματι, ἐνῶ τότε πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ σχηματίσῃ θρόμβους τὸ αἷμα γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ αἱμορραγία, δὲν ἔχει αὐτὴ τὴν ἱκανότητα, γιατὶ τοῦ λείπει τὸ ἰνογόνον.

Ἄλλοτε, σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, οἱ μαιευτῆρες ἀφαιροῦσαν τὴ μήτρα, σὰν ὕστατη προσπάθεια σταματήματος τῆς αἱμορραγίας. Δὲν κατόρθωναν ὅμως τίποτα γιατὶ ἡ ἀνωμαλία δὲν ὑπῆρχε στὴ μήτρα, ἀλλὰ στὸ αἷμα.

Σήμερα οἱ γιατροὶ ξέρουν πῶς νὰ προλάβουν αὐτὸν τὸν κίνδυνο. Ὅταν ὑποπτεύονται ὅτι τὸ αἷμα μιᾶς γυναίκας δὲν ἔχει ἀρκετὴ ἱκανότητα θρομβώσεως, παίρνουν μιὰ μικρὴ ποσότητα ἀπ' αὐτὸ καὶ τοῦ προσθέτουν μιὰ οὐσία ποὺ λέγεται «φιμπρίντεξ». Ἂν λοιπὸν πήξῃ μέσα σὲ 2 λεπτὰ τὸ πολύ, θεωρεῖται κανονικό. Ἀλλοιῶς, εἰσάγουν μὲ ἔνέσεις ἰνογόνον στὶς φλέβες τῆς γυναίκας, ὥσπου νὰ περάσῃ τὴ δοκιμασία τοῦ τοκετοῦ καὶ τὸν κίνδυνο τῆς αἱμορραγίας.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ σὲ μιὰν ἄλλη παθολογικὴ περίπτωσι, ποὺ θὰ τὴν ἐξηγήσουμε ἐδῶ μὲ συντομία:

Τὸ αἷμα περιέχει πάντα μιὰ ἀδρανῆ οὐσία, τὸ «πλασμινογόνον», ποὺ μπορεῖ ὑπὸ ὡρισμένες συνθῆκες νὰ μεταβληθῇ σὲ «πλασμίνη». Ἕνα ἐνζυμον ποὺ προσφάλλει καὶ διαλύει τοὺς νεοσχηματισμένους θρόμβους. Ὁ ρόλος λοιπὸν τῆς πλασμίνης εἶναι νὰ καταστρέφῃ τοὺς μικροὺς θρόμβους, ποὺ μπορεῖ νὰ φράξουν τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα τῶν πνευμόνων, τῶν ἄκρων ἢ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ νὰ προκαλέσουν ἀποπληξίες, φλεβῖτιδες, καρδιακὲς προσβολές, κλπ.

Διάφορα ὅμως σῆτια, ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμη μελετηθῆ καλὰ (ἕνα ἀπ' αὐτὰ φαίνεται πὼς εἶναι καὶ ὁ καρκίνος) προκαλοῦν τὸ σχηματισμὸ ὑπερβολικῆς ποσότητας πλασμίνης. Αὐτὴ διαλύει τοὺς καινούργιους θρόμβους τόσο γρήγορα, ὥστε δὲν ἀρνεῖ νὰ ἐξαντληθῇ τὸ ἰνογόνον τοῦ αἵματος. Ἔτσι, τὸ αἷμα δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ θρομβωθῇ, καὶ ἐπακολουθεῖ αἱμορραγία μέχρι θανάτου.

Τέτοιες περιπτώσεις παρουσιάζονται κάποτε σὲ σοβαρὲς ἐγχειρήσεις.

Οἱ ἐνέσεις ἰνογόνου σώζουν προσωρινὰ τὴν κατάστασι, ὥσπου νὰ περάσῃ ἡ ἀνωμαλία, νὰ συνέλθῃ ὁ ὀργανισμός, νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴν πλασμίνη καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ παράγεται ἀπ' τὸ ἧπαρ καινούργιο ἰνογόνον. Ἡ θεραπεία αὐτὴ εἶναι συνήθως πολυδάπανη, ἀλλὰ θαυματουργή.

Τώρα οἱ γιατροὶ ἐξετάζουν κατὰ πόσον μποροῦν νὰ μεταχειρισθοῦν τὴν πλασμίνη σὰν φάρμακο στὶς πνευμονικὲς ἐμβολές, τὶς ἀποπληξίες, κλπ., γιὰ τὴ διάλυσι τῶν θρόμβων — ὅταν δὲν τὴν παράγῃ μόνος του ὁ ὀργανισμὸς στὴν ἀπαιτουμένη ποσότητα. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιοῦν μιὰ ἐξαιρετικὰ δραστικὴ μορφὴ πλασμίνης, ποὺ ὀνομάστηκε «φιμπρινολυσίνη».

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Οὐίλλιαμ Τίλλετ ἀνακάλυψε ὅτι οἱ στρεπτόκοκκοι, παράγουν μιὰ οὐσία, ποὺ μεταβάλλει τὸ πλασμινογόνον τοῦ αἵματος σὲ πλασμίνη. Προσπαθεῖ λοιπὸν ν' ἀπομονώσῃ τὴν οὐσία αὐτή, γιὰ νὰ τὴ μεταχειρισθῇ σὰν ἀντιθρομβωτικὸ φάρμακο.

Τέλος, δοκιμάστηκε μ' ἐπιτυχία ἕνα νέο φάρμακο, ἡ «Ἀκτάση», ποὺ διαλύει τοὺς θρόμβους σὲ περιπτώσεις πνευμονικῆς ἐμβολῆς, φλεβῖτιδος, ἀποπληξίας ἢ θρομβώσεως τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν.

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΑΣ

Οἱ αἰτίες καὶ ἡ θεραπεία της

Τα περισσότερα ὄργανα τῆς λεκάνης συγκρατοῦνται στὴ θέσι τους ἀπ' τοὺς μῦς καὶ τοὺς συνδέσμους ποὺ ὑπάρχουν στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ σώματος. Τὸ ἴδιο συμβαίνει λοιπὸν καὶ μὲ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, κυρίως δὲ μὲ τὴ μήτρα.

Ἔχετε παρατηρήσει πῶς εἶναι φτιαγμένο τὸ πλαίσια μιᾶς ταπετσαρισμένης καρέκλας; Ἔχει ἀπὸ κάτω διασταυρωμένες λουρίδες ἀπὸ στερεὸ καὶ γοντρὸ βαφασμα, πάνω στὶς ὁποῖες ἀκουμπᾶνε τὰ ἐλατήρια καὶ τὸ παραγέμισμα τῆς ταπετσαρίας. Ἐπιπλέον, τὰ ἐλατήρια συγκρατοῦνται μὲ σύρματα.

Οἱ μῦς λοιπὸν τῆς λεκάνης μπορεῖ νὰ παραδληθοῦν μὲ τὶς λουρίδες τοῦ ὑφάσματος καὶ οἱ σύνδεσμοι μὲ τὰ σύρματα. Ὅλο αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα ὑπδστηρίξεως συγκρατεῖ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα.

Τὸ πιὸ ἀδύνατο δίως σημεῖο του, στὸ γυναικεῖο σῶμα, εἶναι τὸ ἄνοιγμα ἀπ' ὅπου περγάει ὁ κόλπος. Ἐκεῖ οἱ μῦς δὲ διασταυρώνονται, τὰ δὲ πλευρικὰ τοιχώματα τοῦ κόλπου ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἰστοὺς ὄχι ἐλαστικούς.

Κατὰ τὸν τοκετό, τεντώνονται τὰ ὄργανα τῆς λεκάνης, περισσότερο ἢ λιγώτερο — ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τοῦ ἐμβρύου καὶ τῆς θέσεως ποὺ ἔχει πάρει μέσα στὴ μήτρα. Ὕστερα, οἱ ἐλαστικὲς μῦϊκὲς ἶνες δὲν ἀργοῦν νὰ ξαναπάρουν τὸ προηγούμενο μέγεθος καὶ σχῆμα τους. Ἀλλ' οἱ ὄχι ἐλαστικοὶ ἰστοὶ καὶ σύνδεσμοι μένουν πολλὲς φορὲς χαλαρωμένοι καὶ ἐξασθενημένοι. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ εἶναι νὰ πέφτουν τὰ γεννητικὰ ὄργανα, χαμηλότερα ἀπ' τὴν κανονικὴ θέσι τους.

Ἡ συνηθέστερη περίπτωσι εἶναι ἡ πτῶσι τῆς μήτρας, ποὺ κατεβαίνει μέσα στὸν κόλπο καὶ μπορεῖ μάλιστα νὰ προεξέχῃ λίγο, ἔξω ἀπ' τὸ σῶμα. Ἄλλοτε πάλι, μπορεῖ νὰ κρεμάσῃ, μέσα ἀπ' τὰ χαλασωμένα καὶ λεπτὰ τοιχώματα τοῦ κόλπου, ἢ κύστις, ἢ οὐρήθρα ἢ τὸ ἀπευθυσμένον ἔντερον.

Μὲ τὰ χρόνια καὶ τοὺς καινούργιους τοκετούς, αὐξάνει ἡ πτῶσι τῆς μήτρας. Σ' αὐτὸ συντελεῖ καὶ ἡ παχυσαρκία, γιατὶ τὰ διάφορα ὄργανα βαραίνουν περισσότερο μὲ τὸ λίπος ποὺ ἀποκτοῦν.

Ἡ γυναῖκα αἰσθάνεται ἕνα τράβηγμα πρὸς τὰ κάτω στὸ ὑπογάστριον, σὰν νἆχῃ κρεμασμένο ἐκεῖ ἕνα βάρος. Ἄλλο σύμπτωμα εἶναι ἡ δυσκοιλιότης, γιατὶ τὰ τοιχώματα τοῦ ἐντέρου δὲν ἐκτελοῦν πιὰ ἀκετὲς συσταλτικὲς κινήσεις. Συχνὰ ἐξ ἄλλου, ὁ σφιγκτὴρ τῆς οὐροδόχου κύστεως γάνει τὸν «τόνο» του, καὶ μὲ τὸ βῆχα τὸ φτάρνισμα ἢ τὸ δυνατὸ γέλιο ἐξεσφεύγουν μερικὰς σταγόνες οὔρων.

Στὶς πιὸ προχωρημένες περιπτώσεις, ὅταν ἡ μήτρα ἔχῃ κατεβῆ σχεδὸν ὡς τὴν εἴσοδο τοῦ κόλπου, τὰ τοιχώματα αὐτῆς καὶ τοῦ κόλπου μπορεῖ νὰ ἐρεθιστοῦν πολύ, γιατὶ βρίσκονται ἐκτεθειμένα στὸν ἀέρα καὶ χάνουν τὴ φυσικὴ ὑγρασία τους. Ἐπιπλέον, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πάθουν μολύνσεις καὶ ἐξελκώσεις.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ πτῶσι τῆς μήτρας δὲν προκαλεῖται μόνο ἀπ' τὸν τοκετό. Μπορεῖ νὰ ἔχῃ διάφορα ἄλλα αἴτια, γνωστὰ ἢ ἄγνωστα. Γι' αὐτό, παρατηρεῖται ἀκόμα καὶ σὲ ἀνύπαντρες.

Ὑπάρχουν δυὸ μέθοδοι θεραπείας. Ἡ μιὰ συνίσταται στὴ χρησιμοποίησι ἐλαστικῶν «πεσσῶν», δηλαδὴ εἰδικῶν κρίκων μὲ διάφορα σχήματα καὶ διαστάσεις, ποὺ εἰσάγονται στὸν κόλπο καὶ τὸν βοηθοῦν νὰ συγκρατῆ τὰ ἀναπαραγωγικὰ καὶ τὰ ἄλλα ὄργανα. Εἶναι ὅμως ἐνοχλητική, δὲ φέρνει ρίζικὴ θεραπεία καὶ ἐφαρμόζεται ἰδίως στὶς ἡλικιωμένες γυναῖκες ποὺ δὲν εἶναι φόβιμο νὰ χειρουργηθοῦν.

Ἡ δεύτερη μέθοδος, ἡ πραγματικὰ ἀποτελεσματική, εἶναι μιὰ ἁπλὴ ἐγχείρησι ποὺ διορθώνει τοὺς ἐλαττωματικοὺς ἱστοὺς. Φυσικά, πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ εἰδικὸ γυναικολόγο χειρουργὸ. Συνδυάζεται δὲ μὲ μιὰ, ἀπισγαντικὴ δίαιτα, ὁταν ὑπάρχῃ παχυσαρκία.

Τέλος, γιὰ νὰ προλαμβάνεται ἡ πτῶσι τῆς μήτρας, ἢ καὶ νὰ θεραπεύεται ὅταν βρίσκεται ἀκόμα στὴν ἀρχή της, οἱ γιατροὶ συνιστοῦν εἰδικὲς «ἠδοκοκκυγικὲς» ἀσκήσεις, ποὺ τονώνουν τοὺς μῦς τῆς λεκάνης.

Τελωτοθεραπεία

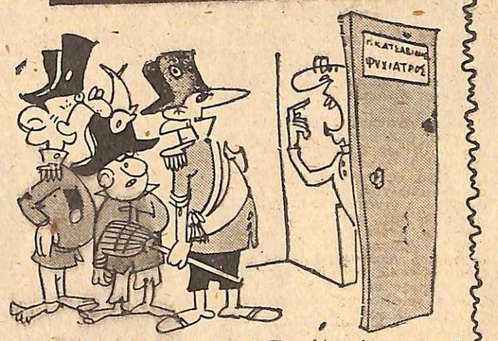

— Νὰ περάσῃ, παρακαλῶ, ὁ Ναπολέων ὁ... πρῶτος!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Η ἡδονή ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΣ

ΜΠΗΚΕ ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀδέρφια καὶ τὰ χώρισε. Τὰ χώρισε μὲ τὸ ἄγριο ἐρωτικὸ πάθος, ποὺ φούντωσε παράνομο κι' ἐγκληματικό, καὶ δημιούργησε ἕνα συγκλονιστικὸ δράμα...

Ἦταν ἀγαπημένα ἀδέρφια ὁ Πέτρος κι' ὁ Δημήτρης, ὧς τὴ μέρα, ποὺ ὁ Πέτρος ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ. Ἡ γυναῖκα του ἡ Μαίρη ἦταν ἕνα ἀριστούργημα ἀπὸ φρέσκια προκλητικὴ σάρκα... Μπῆκε ἀγέρωχη, γεμάτη πεποίθησι γιὰ τὴν ἀξία της, στὸ σπίτι τῶν δυὸ ἀδερφιῶν, μπῆκε καὶ στὴ ζωή τους. Γιατί, ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὁ Δημήτρης ἔνοιωσε πόσο δύσκολο ἦταν νὰ γίνῃ πραγματικὸς ἀδερφὸς μὲ ἀδιάβλητη στοργὴ γιὰ τὴ γυναῖκα του ἀδερφοῦ του... Τὴν εἶδε μὲ ἄλλο μάτι, γιατὶ τὸν ἀνάγκασε αὐτὴ νὰ τὸν δῇ μὲ ἄλλο μάτι... Κοκέτα ἀσυγκράτητη, εὕρισκε διαχεβαστικὸ νὰ ἀναστατώνῃ αὐτὸν τὸν ὄμορφο ἀδερφὸ τοῦ ἄντρα της καὶ νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ βλέμμα του νὰ ἀστράφτῃ ἡ φλόγα τοῦ ἄγριου πάθους — ἐνὸς πάθους ποὺ, ἐπειδὴ ἦταν ἐλυσοδεμένο, κόχλαζε σὰ λάβα στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του Δημήτρη...

Ἦταν ὅμως τίμιος ὁ Δημήτρης. Καὶ λάτρευε τὸν ἀδερφό του. Ἀπὸ μικροὶ ἦτανε δεμένοι οἱ δυὸ τους κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ ἀδερφικά. Μαζὶ κατοικοῦσανε, μαζὶ γλεντοῦσανε, ὁ πόνος τοῦ ἑνὸς ἦτανε πόνος καὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ἴδιο ὅπως κι' ἡ χαρά τους κοινή. Ὅταν γνώρισε τὴ Μαίρη ὁ Πέτρος κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρευτῆ, στὸ Δημήτρη τὸ εἶπε:

— Νὰ δῆς τί ὄμορφη εἶναι! Ὄμορφη ὅσο καὶ ἀγνή...

— Ἄντε, λοιπόν, νὰ μπῇ στὸ σπίτι μας κι' ἕνα ὄμορφο κορίτσι, νὰ μᾶς δώσῃ λίγο κέφι...

— Καιρὸς δὲν εἶναι νὰ πάψουμε νὰ εἴμαστε ἐργένηδες;...

— Καιρός...

Μόλις ὅμως μπῆκε στὸ σπίτι τους ἡ Μαίρη, ὁ Δημήτρης διαπίστωσε, ὅτι μπορεῖ νὰ ἦταν ὄμορφη, ἀγνὴ ὅμως δὲν ἦταν... Τὸ βελουδένιο βλέμμα της ἀγκάλιαζε μὲ πρόκλησι τὸν ἀδερφὸ τοῦ ἄντρα της. Ὁ Δημήτρης προσπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμό, Ἦτανε τίμιο παιδὶ καὶ τὸν ἀδερφό του τὸν ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα. Ἄρχισε νὰ φεύγῃ νωρὶς ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ γυρίζῃ ἀργά. Ἡ Μαίρη πεισμάτωσε καὶ εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ παραπονεθῇ στὸν ἄντρα της:

— Ὁ Δημήτρης μᾶς ἀποφεύγει!...

— Πῶς τὸ κατάλαβες;... τὴ ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Νά, δὲ βλέπεις; Ξημερώματα φεύγει, μεσάνυχτα γυρίζει...

— Ποιός ξέρει... Θὰ ἔχῃ δουλειές...

— Ἡ καμμιὰ περιπέτεια...

Ὁ Πέτρος γέλασε:

— Κι' αὐτὸ ἀκόμα... Ἀνύπαντρο παιδὶ εἶναι, κάποια μπορεῖ κι' αὐτὸν νὰ τὸν ξεμυαλίσῃ...

Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ἡ Μαίρη, ποὺ τῆς ἄρεσε νὰ νοιώθῃ καὶ τὸ Δημήτρη μαγνητισμένο ἀπὸ τὴ γοητεία της...

Δὲν εἶχε εὐκαιρία ὅμως νὰ τὸν πλησιάσῃ, νὰ τὸν μεθύσῃ ἀνεμπόδιστα μὲ τὴν προκλητικὴ της γυναικότητα. Κι' αὐτὸ ὄχι γιατὶ ὁ Πέτρος δὲν τὴν ἄφηνε ἀλλὰ γιατὶ ὁ Δημήτρης τὴν ἀπόφευγε... Ὁ Πέτρος, γεμάτος ἐμπιστοσύνη, ἔπισσε τὸν ἀδερφό του καὶ τοῦ παραπονέθηκε:

— Γιατὶ δὲ σὲ βλέπουμε; Γιατὶ μᾶς ἀποφεύγεις;

— Δουλειές... ἀποκρίθηκε ὁ Δημήτρης ἀόριστα.

— Ξέρεις, ἡ Μαίρη στενοχωριέται...

Κοκκίνισε ὅς τὰ αὐτιά του ὁ Δημήτρης:

— Γιατὶ στενοχωριέται;

— Ποῦ δὲ σὲ βλέπει... Νομίζει πὼς ἔχεις τίποτα μαζί της...

Προσπάθησε νὰ γελάσῃ ὁ Δημήτρης:

— Μαζί της;... Τί νὰ ἔχω...

Γιὰ νὰ μὴν κάνῃ τὸν ἀδερφό του ὅμως νὰ ὑποψιαστῆ, πῆγε μαζί τους μιὰ ἐκδρομή. Ἤτανε κι' ἄλλοι — ὁλόκληρη παρέα. Πήγανε σὲ μιὰ γλυκύτατη ἐξοχή, λουσμένη στὸ μελαγχολικὸ φῶς τοῦ φθινόπωρου.

— Ἀνόητε... τοῦ μουρμούρισε. Δὲν καταλαβαίνεις πόσο σ' ἀγαπῶ...

Ἕνας ἀναιμικὸς ἥλιος προσπαροῦσε νὰ τοὺς ζεστάνῃ. Τὴν προηγουμενῃ μέρα, εἶχε βρέξει κι' ἡ ἀτμόσφαιρα ἤτανε πλημμυρισμένη ἀρώματα. Χρώματα ξεθωριασμένα γεμίζανε τὴ φύσι παραπονεμένη ὀμορφιά...

Ἡ παρέα ξεχύθηκε δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἡ Μαίρη ἐπιζήτησε νὰ ξεμοναχιαστῆ μὲ τὸ Δημήτρη. Τὸν εἶχε πιάσει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἔσφιγγε δυνατά... Ἀναστατωμένος αὐτός, ἔνοιωθε τὸ σφιχτό της στῆθος νὰ τρεμουλιάζῃ, κολλημένο ὅπως ἦταν ἀπάνω του...

Τὸν τραβοῦσε πρὸς τὶς πιὸ ἐρημικὲς γοητεῖες τῆς ἐξοχῆς.

— Ποῦ πᾶμε;... τὴ ρώτησε ἀνήσυχος.

Αὐτὴ γέλασε:

— Γιατί;... Φοβᾶσαι, μὴ σὲ φάη κανένας λύκος;...

Σοβαρός, τῆς ἀποκρίθηκε αὐτός:

— Φοβᾶμαι μὴν παρεξηγηθοῦμε...

— Ἀπὸ ποιούς;

— Ἀπὸ ὅλους!

Ἡ Μαίρη σούφωσε χαριτωμένα τὸ κερασένιο της στόμα:

— Γιατί; Ἀδερφός μου δὲν εἶσαι;... Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ πῇ τίποτα...

Ὁ Δημήτρης γύρισε λίγο καὶ τὴν κύτταξε λοξά:

— Οὔτε ὁ Πέτρος;...

— Ὁ Πέτρος;... Τί νὰ πῇ;... Καὶ γιατί νὰ τὸ πῇ;... Μπᾶ σὲ καλό σου!

Καὶ κόλλησε πιὸ δυνατὰ ἀπάνω του...

Ἀφοῦ περπατήσανε ἀρκετά, ἡ Μαίρη τοῦ εἶπε:

— Κουράστηκα...

— Φυσικὸ εἶναι... Τόσο ποὺ περπάτησες...

— Μ' ἀρέσει νὰ περπατάω στὴν ἐξοχή... Τώρα ὅμως πρέπει νὰ κάτσουμε κάπου νὰ ξεκουραστοῦμε λιγάκι...

— Ποῦ νὰ κάτσουμε;

— Ἐδῶ, ἀπάνω στὸ χαλὶ τῶν κιτρινισμένων φύλλων...

Τὸν τράβηξε καὶ κάτσανε κάτω μαζί.

Γύρω τους ἡ ἀπόλυτη ἐρημιά. Οἱ κουμαριὲς πρασινίζανε, γεμᾶτες ἄγουρα κούμαρα.

— Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι, τοῦ μουρμούρισε γοητευμένη.

Ἔγειρε τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμο του. Τὸ ἄρωμα τῶν μαλλιῶν της τὸν μέθυσε.

— Μαίρη... τῆς ψιθύρισε, ἀναστατωμένος.

Τὸ στόμα της — αὐτὸ τὸ ἐξαίσιο κερασένιο στόμα, ποὺ τρεμούλιαζε ἐρωτικά! — βρέθηκε πολὺ κοντὰ στὸ δικό του. Τί φοβερός, τί ἀκατανίκητος μαγνήτης! Ὁ Δημήτρης δὲ μπόρεσε νὰ ἀποφύγῃ ἄλλο τὸν πειρασμό: Τὰ χείλια τους βρέθηκαν ἑνωμένα!

Πρῶτος αὐτὸς τραβήχτηκε ἀπὸ τὸ ἔνοχό τους φιλί...

— Μαίρη... τὴ μάλωσε τρυφερά. Τί κάνεις;... Τί κάνουμε;...

Σφίχτηκε ἀπάνω του, κόλλησε τὸ φιδένιο της κορμὶ στὸ δικό του...

— Ἀνόητε... τοῦ μουρμούρισε. Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πόσο σ' ἀγαπῶ;...

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;... Κι' ὁ Πέτρος;...

— Ὁ Πέτρος ποῦ μᾶς βλέπει;... Εἴμαστε μόνοι μας μέσα στὴν ἐρημιά...

— Μαίρη... Λατρευτό μου τρελλοκόριτσο!... Δὲν κάνει...

— Μὴ λὲς τίποτα... Φίλα με μόνο... Φιλᾶς τόσο ὄμορφα!

Τὴν ξαναφίλησε, καὶ τὸ δεύτερό τους φιλὶ δὲν τὸ σταμάτησαν οἱ τύψεις...

Τὸ πάθος τοῦ ἔρωτα, πιὸ δυνατό, τὶς εἶχε σαρώσει...

Ὁ Πέτρος γύρευε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν ἀδερφό του. Ἔψαχνε παντοῦ, παραμέριζε τὰ ξερόκλαδα καὶ κάπου-κάπου τοὺς φώναζε:

— Μαίρη... Δημήτρη...

Ἡ ἠχὼ μόνο ἀποκρινότανε στὶς φωνές του...

Ποῦ νάχανε πάει;...

Κάτι σὰ ζήλεια τρύπωσε σὰ φίδι μέσα του...

Προσπάθησε νὰ τὸ διώξῃ. Αὐτὸ ὅμως ξαναγύρισε...

Μὲ πιὸ πολλὴ ἐπιμονή, τοὺς ἀναζήτησε.

Καὶ τοὺς βρῆκε!

Ἦταν ἐκεῖ, πεσμένοι ἀπάνω στὸ μαλακὸ στρῶμα τῶν κιτρινισμένων φύλλων... Τί φοβερὸ θέαμα! Μὲ πόση δύναμι ὁ Πέτρος μπόρεσε νὰ πνίξῃ τὴ φωνή, ποὺ ξεχείλισε ἀπὸ μέσα του!...

Τὸ παράνομο ζευγάρι, ἐξασφαλισμένο ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ἐρημιά, δὲν ἄκουσε τὰ ξερόκλαδα νὰ τρίζουν...

Κι' ὁ Πέτρος κυττοῦσε!... Ἤθελε νὰ γεμίσῃ μὲ τὸ φριχτὸ δραμα τὰ μάτια του, γιὰ νὰ πιστέψῃ, ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε ἦταν ἀλήθεια...

Ὕστερα, ἕνα κῦμα φοβεροῦ θυμοῦ ξεχείλισε ἀπὸ μέσα του!... Τὰ μάτια του, θολωμένα ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι, γύρισαν ἕνα γῦρο. Σταματήσανε σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, σκεπασμένη μὲ βρύα.

Τὴ σήκωσε μὲ τὰ δυὸ χέρια του καὶ ζύγωσε ἀπὸ πίσω τὸ παράνομο, τὸ χυδαῖο ζευγάρι, ποὺ εἶχε τόσο ἐλεεινὰ προδώσει τὴν ἐμπιστοσύνη του... Καὶ τὴν κατέβασε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι!

Τὰ κεφάλια τῶν δυὸ ἐνόχων τσακιστήκανε, μὲ ἑνωμένα τὰ χείλια τους!...

Ὁ Πέτρος, θῦμα πιὸ πολύ, παρὰ ἐκδικητής, ἔβγαλε μιὰ φοβερὴ φωνὴ κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν τρελλός, μέσα στὶς πράσινες κουμαριές...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Γιὰ τὸν ἔρωτα

Σὰν ἐκείνους τοὺς κατακτητὲς ποὺ τριγυρίζονται ἀπὸ ἐρείπια, ὁ ἔρως ἐρημώνει τὶς καρδιὲς ποὺ θέλει νὰ κυριεύσῃ, δημιουργεῖ κενὸ γύρω τοῦ καὶ μένει μόνος ἀνάμεσα στὴν καταστροφή.

Ε. Ρόντ

Ὡρισμένες θυσίες τῆς γυναίκας ἔχουν μιὰ τόσο ὑπέροχη λεπτότητα, ὥστε ἐκμηδενίζουν τὸν ἄντρα ποὺ τὶς δέχεται.

Πώλ Μπουρζὲ

Οἱ ἄντρες ἀρχίζουν ν' ἀγαπᾶνε μὲ τὶς αἰσθήσεις τους καὶ καταλήγουν ν' ἀγαπήσουν μὲ τὴν καρδιά τους. Ἀντίθετα, οἱ γυναῖκες ἀρχίζουν ν' ἀγαπᾶνε μὲ τὴν καρδιά τους καὶ καταλήγουν μὲ τὶς αἰσθήσεις τους

Ἐτιὲν Ρέϋ

Ὁ ἔρως εἶναι ἕνα σύντομο μεθύσι, ἀπ' τὸ ὁποῖο συνέρχεται κανεὶς λίγο λυπημένος

Ἀνατὸλ Φρὰνς

Μονάχα ἡ γυναῖκα ξέρει ν' ἀγαπᾶ καὶ ν' ἀγαπιέται.

Πιὲρ Λουΐς

Ὁ ἄντρας προτιμᾶει πάντα μιὰ γρηᾶ ποὺ τὸν ἀποκρούει, ἀπὸ μιὰ νέα ποὺ τοῦ προσφέρεται.

Μωρὶς Ντοναὶ

Ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξι ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ ἕνας ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἔρωτά του, εἶναι νὰ τὸν κρατᾶ κρυφό.

Ἐτιὲν Ρέϋ

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ!!

Στατιστικὲς παρατηρήσεις, ποὺ ἔγιναν στὰ ἀγγλικὰ μαιευτήρια, ἔδειξαν, ὅτι τὰ νεογνά, ποὺ ἡ μητέρα τους κάπνιζε κατὰ τὴν κυοφορία, ζυγίζουν 170 γραμμάρια λιγώτερο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ οἱ μητέρες τους δὲν κάπνιζαν κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΑ
— Αὐτὸ τὸ βλέπετε;

ΞΕΝΙΑ Καλογεροπούλου

Τὸ θέατρο κι' ἡ θάλασσα εἶναι οἱ δυὸ ἀγάπες τῆς Ξένιας. Καὶ νὰ ποὺ συγκεντρώθηκαν στὴν εἰκόνα μας καὶ τὰ δυό, σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς καινούργιας ταινίας ποὺ γυρίζει. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ὄμορφη στὰρ χαμογελᾶ εὐτυχισμένη.

Τὸ «κουνελάκι» ποὺ ἔγινε στὰρ

ΟΜΟΛΟΓΩ πὼς ὅταν, περασμένα μεσάνυχτα, τὸ ταξὶ σταματοῦσε στὴν ὁδὸ Παστησίων, ἐκεῖ στὸ ὕψος τῆς πλατείας Βικτωρίας, ὅπου τὸ «Νέο Θέατρο», τὸ πολιτισμένο αὐτὸ θερινὸ θεατράκι ποιότητος τοῦ ζεύγους Διαμαντοπούλου—Ἀλκαίου, δίνει τὶς παραστάσεις του, αἰσθανόμουν εὐδιάθετος.

Ἡ ζέστη τῆς ἡμέρας εἶχε κοπῆ, κι' ἡ ἀνάσα τῆς νύχτας δροσερὴ τώρα, δὲν ἀντανακλοῦσε στὴν πυρακτωμένη ἄσφαλτο γιὰ νὰ σὲ λούση στὸν ἱδρῶτα.

Ἥσυχος ὁ δρόμος. ἀραιοὶ οἱ διαβάτες. ἀθόρυβα τ' αὐτοκίνητα...

Ἐξ ἄλλου ἦταν κι' ἡ Ξένια.

Τὴν Ξένια Καλογεροπούλου, ἐννοῶ. Τὸ νέο αὐτὸ ἄστρο τῆς ὀθόνης καὶ τοῦ θεάτρου, ποὺ πρωτοεμφανίσθηκε ἐδῶ καὶ δυὸ-τρία χρόνια καὶ κατέλαβε τὴ θέσι του στὸ χρυσοποίκιλτο στερέωμα, ὅπου λάμπουν τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν.

Εἴχαμε ἀκούσει τόσα καὶ τόσα γι' αὐτήν. Πὼς εἶναι κορίτσι «ἀπὸ σπίτι», πὼς ἤθελε τὸ βάφτισμα τῆς θεατρικῆς τέχνης στὰς Ἀγγλίας, πὼς πρωτόπαιξε σὲ γαλλικὸ θίασο, πὼς τὸ μέλλον εἶναι δικό της, πὼς...

Τῆς εἴχαμε κιόλας τηλεφωνήσει στὸ «Νέο Θέατρο» ὅπου παίζει τὸ δεύτερο ρόλο, μετὰ τὴν Μαρία Ἀλκαίου.

— Ξένια, σὲ ζητᾶ ὁ «Θησαυρός». Οἱ χιλιάλες τῶν ἀναγνωστῶν του θέλουν νὰ μάθουν γιὰ σένα. Μετὰ τὴν παράστασι θὰ σὲ περιμένουμε ἔξω στὸ μπὰρ τοῦ θεάτρου, νὰ τὰ ποῦμε λιγάκι. Θέλεις;

Δέχτηκε πρόθυμα κι' εὐγενικά. Καὶ τὰ εἴπαμε.

Ἡ Ξένια Καλογεροπούλου εἶναι μιὰ ἀξιόλογη κοπέλλα. Λεπτή, πολὺ λεπτή, πρᾶγμα, ποὺ δὲν τὴν ἐμποδίζει ὅμως νὰ διαθέτη ἀξιόλογες καμπύλες, μὲ ὡραῖο ὀβὰλ πρόσωπο πλαισιωμένο ἀπὸ κυματιστὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ κιτρινοπράσινα μάτια.

Μάλιστα, κιτρινοπράσινα. Εἶναι κάτι μάτια σπιθηροβόλα, ἔξυπνα, ποὺ παιχνιδίζουν ὅταν ἡ κάτοχός τους σᾶς μιλᾶ καὶ ποὺ παίρνουν διάφορες ἀποχρώσεις ἀνάλογα μὲ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας. Ὅταν σᾶς μιλᾶ γιὰ θάλασσα γίνονται γαλάζια. ὅταν σᾶς περιγράφει μιὰ ἐκδρομὴ σὲ ἀνοιξιάτικο λειβάδι γίνονται πράσινα. κι' ὅταν... θυμώνη παίρνουν τὸ κιτρινοκόκκινο χρῶμα τῆς φωτιᾶς.

Παράξενο λιγάκι αὐτό, ἀλλὰ ἔτσι εἶναι.

Καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ χαρακτηρίζει τὴν Ξένια. Ἔχει μιὰ χαριτωμένη συνήθεια κι' ἕνα παρατσούκλι. Τὴ συνήθεια νὰ δαγκώνη μὲ τὸ ἐπάνω μπροστινὸ δόντι τὸ κάτω χεῖλος καὶ τὸ παρατσούκλι τὸ «κουνελάκι». Τῆς τὸ ἔβγαλαν οἱ συνάδελφοί της κι' οἱ φίλοι της κι' ἡ ὄμορφη στὰρ τὸ δέχτηκε γελῶντας καλόκαρδα.

Ἡ Ξένια γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴν Ἀθήνα. Πατέρας της εἶναι ὁ κ. Ἀδαμάντιος Καλογερόπουλος.

— Τί δουλειὰ κάνει ὁ μπαμπᾶς σας. δεσποινίς;

— Διευθύνει κάποιο ἐργοστάσιο ἐκρηκτικῶν ὑλῶν(!)

— Καὶ ἡ πρώτη ἐκρηκτικὴ ὕλη ποὺ παρήγαγε, εἴσαστε σεῖς φυσικά. Ἔ;

Τὴν πιάνουν τὰ γέλια. τόσο ποὺ ὑπάρχει φόβος νὰ τῆς πέση τὸ ποτήρι τῆς σόδας ἀπ' τὰ χέρια.

— Ἔλα, Ξένια, ἡσύχασε. Ὁ μπαμπᾶς λοιπὸν ἐργοστασιάρχης. Κι' ἡ μαμά;

Μητέρα τῆς Ξένιας εἶναι ἡ γνωστὴ ρωσικῆς καταγωγῆς ζωγράφος Ἴρμα Οἰκονομίδου. Τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς οἰκογενείας εἶναι δυὸ ἄλλα μεγαλύτερα ἀδέλφια, ὁ Νίκος καὶ ὁ Γιούρης, παντρεμένα καὶ τὰ δυό, ποὺ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ χαρίσουν στὴ μικρότερη ἀδελφή τους τέσσερα ἀνήψια καὶ μιὰν ἀνηψιά, ἀρραβωνιασμένη ἤδη.

— Δηλαδὴ κινδυνεύεις, Ξένια, νὰ γίνης «διπλοθεία». Καὶ δὲν... κοκκινίζεις λιγάκι;

Ἡ συνομιλήτριά μας ζαρώνει τὰ λεπτόγραμμα φρύδια της καὶ ἀπορεῖ.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Νά, ἡ ἀνηψιὰ ἀραραβωνιασμένη καὶ σὺ ἀκόμα... λεύτερη. Τί περιμένεις;

Δὲν περιμένει τὸν γαμφίο ἡ Ξένια. Ἀγάπη τῆς ζωῆς της εἶναι τὸ θέατρο κι' ὁ κινηματογράφος. Ὅσο γιὰ τὸν γάμο...

— Μὴ μοῦ πῆς ὅτι τὸν ἀποστρέφεσαι;

Δὲν τὸν ἀποστρέφεται. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Τῆς ἀρέσει ὁ γάμος ποὺ τὸν βρίσκει σὰν δικαίωσι τῆς ζωῆς κάθε γυναίκας καὶ τῆς ἀρέσουν ὑπερβολικὰ καὶ τὰ παιδιά.

— Πολλὰ παιδιά;

— ...Καὶ ἕνα καὶ δύο καὶ τρία... καὶ τέσσερα παιδιά. Εἶναι, ξέρετε. εὐτυχία στὸ σπίτι. Ἀλλά...

Ἀλλά, νά. Δὲ βρέθηκε τὸ ἕτερον σκέλος τῆς συμπήξεως τῆς οἰκογενείας.

— Γιατί, γιὰ νὰ γίνη γάμος χρειάζονται δυό. ἔπσι δὲν εἶναι;

— Ὑποθέτω.

— Καὶ ὁ «ἕτερος» αὐτός. ποὺ θὰ γίνη «ἑταῖρος τῆς ζωῆς» μου. δὲν ἦρθε ἀκόμη στὴ ζωή μου.

Δὲν «ἦρθε» λοιπόν. Καὶ μὴ βιάζεστε, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶστες νὰ «ρθῆτε» ἐσεῖς. Γιατὶ πρέπει νὰ συγκεντρώνετε δυὸ μεγάλα χαρίσματα. Πρῶτα νάστε «δυνατὴ προσωπικότης» γιὰ νὰ ἐπιβάλλεστε στὴν προσωπικότητα τῆς Ξένιας καὶ δεύτερον νὰ μὴ λέτε ποτὲ ψέματα.

Τάχετε τὰ προσόντα αὐτά; Ἂν, ναί τότε μὴν κάθεστε.

★

Καὶ τώρα λίγο «θέατρο».

Ἡ Ξένια Καλογεροπούλου τὸ ἀγαποῦσε ἀπὸ μικρή. μαζὶ μὲ τὸ «διάβασμα» καὶ τὸ «γράψιμο». Μάλιστα στὴ Σχολὴ Χατζηδάκι ὅπου πραγματοποίησε τὶς γυμναστικὲς σπουδές της. ἔγραψε μικρὰ θεατρικὰ ἔργα ἢ διασκευὲς καὶ τἄπαιζε ἡ ἴδια. Τῆς ἄρεσε δὲ τόσο αὐτὴ ἡ ἐνασχόλησι, ὥστε ὅταν ἀποφοίτησε ἀπ' τὸ Γυμνάσιο. ἀποφάσισε νὰ τὴ συνεχίση.

— Καὶ οἱ δικοί σου; Δὲν εἶχαν ἀντίρρησι;

Εἶχαν καὶ παραεῖχαν. Ἀλλά...

— Φαίνεται πὼς ἦταν τόσο σίγουροι πὼς θὰ τὰ κάνω θάλασσα καὶ θὰ τὰ παρατήσω, ὥστε ἐνέδωσαν. ὁμολογεῖ μὲ πολὺ χιοῦμορ ἡ Ξένια.

Ἔτσι τὸ σημερινό μας ἄστρο ἐκείνησε γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου ἐπὶ τρία χρόνια. δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1954 μέχρι τὸ 1957 σπούδασε τὴ θεατρικὴ τέχνη στὴν Ἀγγλικὴ Βασιλικὴ Ἀκαδημία Δραματικῆς Τέχνης. Πῆρε τὸ δίπλωμά της καὶ ἡ καριέρα της ἄρχισε.

Δὲν εἶναι ἀκόμα τόσο μεγάλο τὸ βιβλίο τῶν ἐπιτεύξεών της. Λίγο θέατρο στὸ Λονδῖνο καὶ τὶς ἀγγλικὲς ἐπαρχίες μὲ κάποιο θίασο, κι' ὕστερα ἕνας χρόνος ἀπραξίας στὴν Ἀθήνα. Τὸ 1958 βρίσκει τὴν Καλογεροπούλου νὰ παίζη στὸ θίασο Φωτοπούλου τὸν «6ο ὀτόλο» καὶ τὸ «Σβέϊκ» κι' ὕστερα, στὴν ἴδια γειτονιά, μεταπήδησε στὸ «Νέο Θέατρο» ὅπου παίζει στὸ ἔργο τοῦ Κασόνα «Τὰ δέντρα πεθαίνουν ὄρθια».

Μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Κασόνα («Τὰ δέντρα πεθαίνουν ὄρθια») ὅπου ἡ Ξένια κρατεῖ τὸ βασικὸ ρόλο τῆς («Ἰσαβέλλας»).

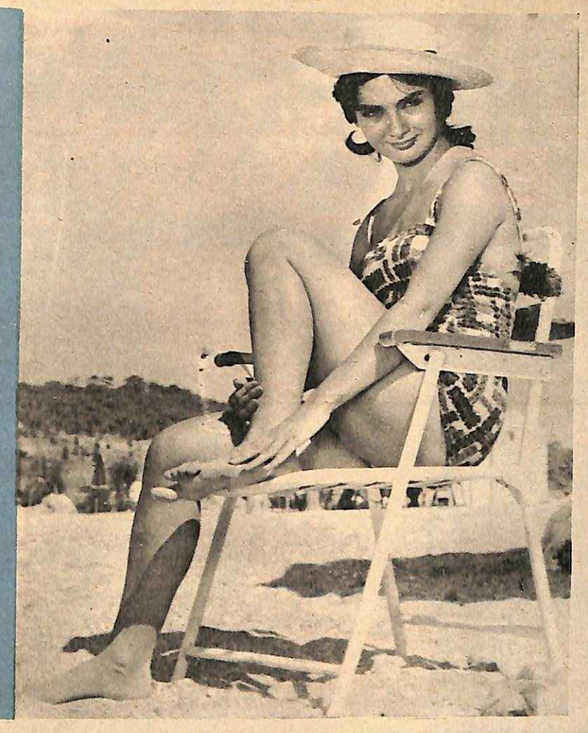

Ἀριστερά: Ἡ Ξένια στὴν ἀμμουδιὰ τῆς Γλυφάδας, ὅπου γυρίζεται, ἡ νέα ταινία της «2.000 ναῦτες κι' ἕνα κορίτσι». Δεξιά: Λεπτὴ εἶναι ἡ ὄμορφη Ξένια. Κι' ὅμως ἡ λεπτότης ἔχει καὶ... καμπύλες.

Πρόκειται γιὰ τὴν Ἑλληνίδα σύζυγο τοῦ μεγάλου Ἄγγλου σοφοῦ, τοῦ «πατρὸς τῆς πεννικιλίνης». Ἡ κ. Φλέμμινγκ λοιπόν, φίλη τῆς μητέρας τῆς Ξένιας. φιλοξενοῦσε στὰ πρῶτα χρόνια τῶν σπουδῶν της τὴν συνομιλήτριά μας.

Τὸ δεύτερο ὄνομα εἶναι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος Καλογερόπουλος ποὺ ἦταν ἀδελφὸς τοῦ παππού της. Καὶ τὸ τρίτο εἶναι ὁ Ζὰν Μωρεάς ὁ διάσημος Ἑλληνογάλλος ποιητής. ποὺ ἦταν ἀδελφὸς τῆς γιαγιᾶς τῆς.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ γράψετε αὐτά, μᾶς παρακαλεῖ τὸ «κουνελάκι»...

Ἀλλὰ γιατὶ νὰ μὴν τὰ γράψωμε: Θὰ εὐχαριστηθοῦν νὰ τὰ διαβάσουν οἱ φίλοι της καὶ οἱ θαυμαστές της.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ἡ παρατηρητικότητα καὶ ἡ καγυποψία μιᾶς ταξιθέτριας στέρησαν τὸν Μιλανέζο φωτορεπόρτερ Ντανύλο Παγιόλα καὶ τὴν ἐφημερίδα, γιὰ τὴν ὁποία ἐργαζόταν, ἀπὸ μιὰ πρώτης τάξεως δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία.

Μεταμφιεσμένος σὲ γυναῖκα, ὁ Παγιόλα εἶχε εἰσχωρήσει σ' ἕνα κεντρικὸ κινηματογράφο τοῦ Μιλάνου, ὅπου εἶχαν προσκληθῆ μόνο κυρίες, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐπίσημη προβολὴ τῆς ταινίας «Ἡ Γιοβάννα καὶ οἱ ἄλλες». Στὸ διάλειμμα, ὁ Παγιόλα, σίγουρος πὼς καμμιὰ δὲν τὸν εἶνε ἀντιληφθῆ, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολῶνα τοῦ ἐξωτερικοῦ διαδρόμου καί, ἀγάζοντας ἀπὸ τὴ μεγάλη γυναικεία τσάντα ποὺ κρατοῦσε τὴ φωτογραφικὴ μηχανή του. ἄρχισε νὰ φωτογραφίζη τὶς κυρίες τῶν πρώτων καθισμάτων, μερικές, μάλιστα, ἀπὸ τὶς ὁποῖες, ξέροντας πὼς κανένα ἀντρικὸ μάτι δὲν τὶς ἔβλεπε, εἶχαν ἐπιτράψει στὸ φόρεμά τους νὰ ἀνασηκωθῆ πέραν τοῦ ἐπιτρεπομένου!

Ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του — οἱ κυρίες. φλυαρώντας μεταξύ τους. οὔτε κὰν τὸν εἶχαν προσέξει — ὁ Ντανίλο Παγιόλα ξανακάθισε στὸ κάθισμά του, ὅταν, λίγο ἀφοῦ ἔσβησαν τὰ φῶτα, εἶδε δυὸ ἀστυνομικοὺς νὰ τὸν πλησιάζουν καὶ νὰ τὸν καλοῦν νὰ βγῆ ἔξω. Ἐκεῖ, παρά... τὶς τσιριχτὲς διαμαρτυρίες του. ὑποβλήθηκε σὲ σωματικὴ ἔρευνα, ποὺ ἀποκάλυψε τὴν ἀπάτη!

— Τὸν εἶχαν ὑποπτευθῆ ἀπὸ τὸν ἐξαιρετικὰ ἀδέξιο τρόπο, ποὺ βάδιζε μὲ τὰ τακούνια, δηλωσε ἡ ταξιθέτρια, ποὺ εἶχε εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία. Στὸ διάλειμμα τὸν παρακολούθησε καὶ οἱ ὑποψίες μου ἐπιβεβαιώθηκαν, ὅταν τὸν εἶδα νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν κολῶνα καὶ νὰ φωτογραφίζη!

— Λίζα, τῆς εἶπε ὁ Πιέρ, παίρνοντας τὸ χέρι της στὸ δικό του...

Ἀποθημένα ψέματα

ΤΗ ΜΟΥΝΤΗ ἐκείνη Κυριακή, καθὼς χτυποῦσαν οἱ καμπάνες τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας, ἡ Λίζα τέλειωνε τὸ πέμπτο τριαντάφυλλο.

Ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα, μ' ἕνα πατέρα τυφλὸ κι' ἕνα μικρὸ ἀδελφό, ποὺ πήγαινε ἀκόμα στὸ σχολεῖο, ἡ Λίζα ξόδεψε τὴ νειότη της δουλεύοντας σκληρὰ σ' ἕνα ἐργοστάσιο κατασκευῆς τεχνητῶν λουλουδιῶν. Τώρα, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια, ἔμεινε μόνη της. Ὁ πατέρας της πέθανε κι' ὁ ἀδελφός της παντρεύτηκε. Μὲ μιὰ μικρὴ σύνταξι, ζοῦσε τώρα στὴν καμαρούλα της, φτιάνοντας ὡραῖα λουλούδια, ποὺ γιὰ νὰ γίνουν, δὲν εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ μηχανές, ἀλλὰ μονάχα ἀπὸ τὰ λεπτὰ καὶ ἐπιτήδεια δάχτυλά της.

Στὰ χαριτωμένα, στὰ περίτεχνα αὐτὰ λουλούδια, ἡ Λίζα ἔβανε ὅλη τὴ γυναικεία της φαντασία, ὅλη της τὴν καρδιὰ καὶ τὸ παριζιάνικο γούστο της.

Κι' ὅ,τι τῆς ἔλειπε ἀπὸ τὴ σύνταξι, τὸ συμπλήρωνε ἀπὸ τὴ δουλειά της, χωρὶς νὰ κοπιάζη πολύ, οὔτε νὰ στερήται.

Ἔτσι, ὅταν τέλειωσε ἐκεῖνο τὸ λουλούδι, σηκώθηκε χαρούμενη, ζύγωσε τὸ παράθυρο καὶ τράβηξε τὴ μουσελίνεια κουρτίνα.

Μά, καθὼς ἔπεφτε ἡ νύχτα κι' ἔβρεχε, ἕνας γκρίζος πέπλος σκέπαζε τὴν πόλι.

Τί νὰ κάνη τώρα ἡ φτωχὴ Λίζα; Γιὰ νὰ περάση τὸ πληκτικὸ ἐκεῖνο κυριακάτικο βράδυ της, πῆρε ἀπὸ τὸ κομμοδίνο τὴν πέννα της κι' ἕνα ρὸζ χαρτὶ ἀλληλογραφίας καὶ κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι της, ὅπου ἦταν ἀκόμα σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μικρὰ κομμάτια ἀπὸ μετάξι. Κάθησε, ἀλλὰ δὲν ἔγραφε. Ἄρχισε πρῶτα νὰ ξαναδιαβάζη τὸ γράμμα, ποὺ εἶχε πάρει τὴν περασμένη ἑβδομάδα κι' ἔπρεπε ν' ἀπαντήση!

★

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἄρχιζε ἔτσι:

«Ἀγαπημένη μου φίλη,

»Πολλὲς φορὲς ἀναρωτιέμαι, μὲ πίκρα: γιατί νὰ μὴν εἶσαι κοντά μου, στὰ ὑπέροχα αὐτὰ ἀκρογιάλια, ὅπου ἀνθοῦν οἱ λεμονιές, ἢ γιατί νὰ μὴ βρίσκωμαι ἐγὼ σιμά σου στὸν παλιὸ πύργο μὲ τὰ χρυσάνθεμα; Μοῦ γράφεις, ἀγαπημένη μου, ἀπὸ τὸ ἀπόκοσμο, τὸ ποιητικὸ αὐτὸ περιβάλλον σου, καὶ μοῦ φαίνεται σὰ νὰ βλέπω τὰ μενεξεδένια μεγάλα μάτια σου».

Ἡ Λίζα ἀναστέναξε. Ἄθελα τὸ βλέμμα της ἔκαμε τὸ γύρο τῆς μικρῆς κάμαρης καὶ τέλος σταμάτησε στὸν καθρέφτη, ὅπου φάνηκε ἕνα πρόσωπο μαραμένο.

Κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της, ἐνῶ στὰ ὠχρὰ χείλια της ἄνθισε ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Τόξερε καλὰ πὼς δὲν ἦταν ποτὲ ὄμορφη, ὅμως κάποτε ἦταν νέα. Τὰ δροσερὰ νειάτα ἔχουν πάντα κάποια ὀμορφιά. Τώρα τὰ μάτια της ἔχασαν τὴ λάμψι τους.

«Ὦ, ἀθώρητη καὶ γλυκειά μου ἀγάπη, ποὺ τόσο σὲ λαχταρῶ καὶ σ' ὀνειρεύομαι, ἐξακολουθοῦσε τὸ γράμμα, ἄφησέ με νὰ ψιθυρίσω στ' αὐτί σου ἕνα μυστικό, ποὺ ἴσως νὰ μὴν τόχης μαντέψει ἀκόμα: «Σ' ἀγαπῶ!».

Ἡ Λίζα δὲν εἶχε καρδιὰ νὰ διαβάση πάρα κάτω. Δίπλωσε τὸ γράμμα καὶ τ' ἀκούμπησε στὸ τραπέζι. Ὁ νοῦς της φτερούγισε στὴν ἀρχὴ τῆς ἐρωτικῆς της περιπέτειας. Κάποτε διάβασε τυχαῖα λίγες γραμμὲς στὴν τελευταία σελίδα μιᾶς ἐφημερίδας:

«Νέος, καλλιτέχνης, ποὺ ζῆ σὲ μιὰ θλιβερὴ ἀπομόνωσι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέα, ποὺ βρίσκεται στὴν ἴδια κατάστασι. Ὄνομα δὲ θὰ ζητηθῆ. Γράψτε: Ι. Α.».

Ἡ Λίζα συγκινήθηκε. Ἔνοιωσε βαθειὰ συμπόνια γιὰ τὸ νέο φτωχὸ καλλιτέχνη, ποὺ ζοῦσε σὲ μιὰ μελαγχολικὴ μοναξιά. Σκέφθηκε τὴ σπλαχνικὴ κοπέλλα, ποὺ θὰ ἀπαντοῦσε στὸ κάλεσμά του. Τὴ φαντάστηκε σὰ μιὰ παλιὰ ἀριστοκράτισσα, πολὺ ὄμορφη, ἀλλὰ φτωχή, κλεισμένη ἀπὸ τὸν περήφανο πατέρα της σ' ἕνα ἀρχαῖο μισοερειπωμένο πύργο. Στὴ φανταστικὴ αὐτὴ πυργοδέσποινα, ἔδωσε τὸ ποιητικὸ ὄνομα: Μελουζίνα. Φτιάχνοντας τὰ περίτεχνα λουλούδια της, ὁ νοῦς της σκάρωνε γύρω ἀπὸ τὴ φανταστικὴ αὐτὴ κοπέλλα, τὴν πιὸ ἀπίθανη ρομαντικὴ ἱστορία. Οἱ ἰδέες καὶ τὰ λόγια πλεκόντουσαν ὁ μυαλό της, ὅπως κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλά της ὁ ταφτὰς καὶ ἡ μουσελίνα γινόντουσαν τριαντάφυλλα.

Στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ σκοτώση τὴν πλῆξι της κι' ὕστερα γιατὶ αὐτὸ τὸ παιχνίδι τῆς ἄρεσε, γιατὶ κατὰ βάθος ἦταν μιὰ γλυκειὰ ἀνακούφισι γιὰ τὴν πονεμένη ψυχή της, ἔγραψε ἀπὸ μέρους τάχα τῆς φτωχῆς ἀρχοντοπούλας, ἕνα γράμμα καὶ τὸ ταχυδρόμησε. Σὲ λίγο, διὰ μέσου τῆς ἐφημερίδος, πῆρε μιὰ ἀπάντησι γεμάτη τρυφερότητα καὶ λυρισμό. Ἔτσι, μὲ τὸν καιρό, ἀνάμεσα στὸν ἄγνωστο καλλιτέχνη καὶ στὴ φτωχὴ τεχνίτρα, ὑφάνθηκε ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο, ποὺ διαρκοῦσε ἑδῶ καὶ ἕξη μῆνες.

Ἡ Μελουζίνα περιέγραφε στὸ Ρενέ — ἔτσι λεγόταν ὁ νέος — τὴ μοναχικὴ καὶ γεμάτη πλῆξι ζωή της στὸν παλιὸ πύργο, τοὺς καθημερινοὺς περιπάτους της στὸ ἔρημο πάρκο μὲ τὰ ρημαγμένα, χωρὶς νερὸ συντριβάνια, τοὺς νοσταλγικοὺς ρεμβασμούς της, τὰ γλυκὰ ρόδινα ὄνειρα, ποὺ ἔβλεπε μὲ τὰ ἐκστατικὰ μάτια της, ὅταν ἔπαιζε ἄρπα ἢ ἤταν διάβαζε ποιήματα καὶ θελκτικὰ ρομάντζα.

Καὶ ὁ Ρενὲ πάλι, ποὺ ἔκανε μιὰ κρουαζιέρα, τῆς ἔγραφε μὲ φτερωμένα λόγια περιγραφὲς γιὰ τὴν Αἴγυπτο, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλία. Μέσα στὶς ἐντυπώσεις του, ἔβαζε πότε-πότε καὶ μερικὰ δειλὰ λόγια φιλίας, εὐγνωμοσύνης καὶ στοργῆς, ὥσπου μιὰ μέρα ὁ τρυφερὸς φίλος βγῆκε ἀπὸ τὸ κουκούλι του καὶ τῆς εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα πὼς τὴν ἀγαποῦσε.

Ἦταν ἡ πρώτη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, καὶ γεμάτη ἀπὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα, ποὺ ἄκουγε ἡ φρόνιμη καὶ ἀνέραστη γεραντόκορη. Πόσο ἦταν εὐτυχισμένη! Ἡ καρδιά της, γιὰ πρώτη φορά, τρεμούλιασε παράξενα. Ποιὰ δάχτυλα ἔφτιασαν μέσα της τὸ θαυμάσιο αὐτὸ τριαντάφυλλο; Τί τὴν ἔκανε νὰ κοκκινίζη σὰν κοπέλλα εἴκοσι χρονῶν, ποὺ ἀκοῦει τὰ μαγικὰ λόγια τῆς ἀγάπης;

Ἀλλοίμονο! Ρόδινη ἀχτίδα τοῦ ἡλιογέρματος ἦταν ἡ χαρά της κι' ἔσβυσε. Σὲ λίγο, τὴν ἔπιασαν ἀνησυχίες, ὕστερα τύψεις. Γιατί νὰ παίζη μὲ τὴ φτωχὴ καρδιὰ ἑνὸς νέου; Αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴ Μελουζίνα, ἕνα ἴνδαλμα, ποὺ αὐτὴ δημιούργησε, ἕνα φάντασμα ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴν πεθαμένη νειότη της, πολὺ ὄμορφο ἀληθινά, ἀλλὰ ποὺ δὲν τῆς ἔμοιαζε καθόλου.

Ἡ Λίζα ἦταν τώρα μιὰ μαραμένη κοπέλλα. Ἄρχισε νὰ μαλώνη τὸν ἑαυτό της γι' αὐτὴ τὴ τρέλλα, μὰ ὡστόσο δίσταζε ἀκόμα νὰ τὴν τρέλλα, μὰ ὡστόσο δίσταζε ἀκόμα νὰ τοῦ ξεσκεπάση τὸ ψέμμα της. Λυπόταν νὰ τοῦ ξεσκεπάση τὸ ψέμμα της. Λυπόταν νὰ σκοτώση μὲ τὴν πέννα της τὸ αἰθέριο αὐτὸ πλάσμα, τὴ τρισεύγενη Μελουζίνα, ποὺ τὴν ἔφτιαξε μὲ τὰ ὄνειρά της καὶ τὴν κέντησε μὲ τὶς κλωστὲς τῆς φαντασίας της.

Ἡ Μελουζίνα ἦταν τὰ χαμένα νειάτα της, οἱ ἀνεκπλήρωτοι πόθοι της, ποὺ ζητοῦσαν νὰ ζήσουν, νὰ χαροῦν ἔστω καὶ φανταστικά, ὅ,τι δὲν ἔζησε καὶ δὲ χάρηκε πραγματικὰ στὴ μίζερη ζωή της.

Πῶς νὰ σβύση τώρα αὐτὴ τὴ γοητεία, παύοντας νὰ γράφη καὶ νὰ παίρνη γράμματα ἀπὸ τὸ Ρενέ;

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πέρασε τὴ βροχερὴ αὐτὴ Κυριακή, σὰν ὅλες τὶς ἄλλες μέρες, χωρὶς νὰ τολμήση νὰ πιάση τὴν πέννα στὰ χέρια της. Καὶ τὸ βράδυ ἦταν τόσον κουρασμένη καὶ κακόκεφη, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ μὴν παίξη τὴν παρτίδα τοῦ πικέτου, ποὺ ἔπαιζε τακτικὰ τὰ κυριακάτικα βράδυα μὲ τὸ γείτονά της, τὸ ζωγράφο Μπουρζουά. Ὕστερα ὅμως σκέφθηκε πὼς ἦταν πολὺ ἐγωιστικὸ ἐκ μέρους της νὰ τοῦ στερήση αὐτὴ τὴν ψυχαγωγία. Ὁ καϋμένος ὁ φίλος της, ποὺ ἦταν ἀνάπηρος, δὲ μποροῦσε ν' ἀφίση τὴν πολυθρόνα του γιὰ νὰ βγῆ ἔξω.

«Θὰ πάω νὰ τοῦ κάνω συντροφιά, εἶπε, κι' ἂς εἶμαι κακοκαρδισμένη. Εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ τοῦ διηγηθῶ τὴν τρελλὴ ἱστορία μου καὶ νὰ ζητήσω τὴ συμβουλή του».

Περιορισμένος στὸ σπίτι του, ὁ Πιὲρ Μπουρζουὰ εἶχε πολὺ διαβάσει κι' εἶχε πολὺ σκεφθῆ. Γι' αὐτό, στὰ μάτια τῆς Λίζας, φαινόταν σὰν ἕνας γέρος σοφός.

Ἔτσι, ὅταν τέλειωσαν τὴν παρτίδα τους, ἡ Λίζα τοῦ ἄνοιξε τὴν καρδιά της καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ὄψιμη ἐρωτική της περιπέτεια. Καί, γιὰ νὰ δείξη μεγαλοψυχία, πρόσθεσε στὸ τέλος:

— Δὲ μπορῶ πιὰ νὰ συνεχίσω αὐτὸ τὸ ψέμμα. Τὸ ξέρω πὼς σκοτώνοντας τὴ Μελουζίνα, εἶναι σὰ νὰ σκοτώνω τὴν καρδιά μου... Τὰ μάτια της βούρκωσαν. Κι' ὅμως πρέπει νὰ τὸ κάμω γιὰ χάρι του... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὸν ἀφίσω νὰ ζῆ στὴν αὐταπάτη.

Τί ἔκπληξι! Ὁ Πιὲρ δὲν τὴν εἰρωνεύτηκε. Ἀντίθετα, τὰ χείλη του τρεμούλιασαν καὶ τῆς εἶπε, μ' ἀχνὴ φωνή:

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, Λίζα, πὼς ὁ ρομαντικὸς ἀγαπημένος σου εἶναι νέος; Ἂν εἶναι, ἀντίθετα, κανένας ἀδικημένος ἀπὸ τὴ φύσι, ποὺ θέλει νὰ ἦταν ὡραῖος γιὰ ν' ἀγαπηθῆ ἀπὸ μιὰ τρυφερὴ γυναῖκα; Ποῦ τὸ ξέρεις, ἂν ὁ εὐγενικός σου ἱππότης, δὲν εἶναι κανένας ἀνάπηρος, ποὺ ὀνειρεύεται μεγάλα καὶ μακρυνὰ ταξίδια:

Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἡ Λίζα ψιθύρισε:

— Ὅπως ἐσύ...

— Ναί, ἀκριβῶς, ὅπως ἐγώ!

Μιὰ ὁπωσδήποτε τὴν ἔκανε νὰ χαμογελάση πονηρά.

— Ἔχει γοῦστο νὰ εἶσαι ἐσύ, Πιέρ, τοῦπε ἀστειευόμενη.

— Ναί, ἐγὼ ἤμουνα, ἀγαπητή μου! Ἦταν μιὰ παράξενη, μιὰ κουτὴ ἰδέα, ποὺ μπῆκε στὸ μυαλό μου σὲ στιγμὲς πλήξεως. Ὡστόσο, σοῦ ὁρκίζομαι πὼς ποτὲ δὲ φαντάστηκα, ὅτι ἐσὺ μποροῦσες νἆσαι ἡ Μελουζίνα!

— Οὔτε ἐγώ, πὼς μποροῦσες ἐσὺ νἆσαι ὁ Ρενέ! εἶπε ἐκείνη, κατάπληκτη. Τί ὡραία φάρσα! Μά, πές μου, Πιέρ, πῶς τὰ κατάφερες μέσα στὴ στενὴ αὐτὴ καμαρούλα, καρφωμένος πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, νὰ γράφης τόσο συναρπαστικὲς περιγραφές;

— Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ποὺ τὰ κατάφερες καὶ σύ, ἀγαπητή μου, νὰ μοῦ γράφης γιὰ τοὺς ρομαντικοὺς πύργους σου! Κι' ὅμως, τὰ γράμματά σου ἦταν ἐκτακτα.

— Ὅπως καὶ τὰ δικά σου!

— Λίζα, τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι, παίρνοντας τὸ χέρι της στὸ δικό του, ὅπως ἦταν ξαπλωμένος. Εἴμαστε δυὸ ἀπόκληροι τῆς τύχης, δυὸ πονεμένες ψυχές, ποὺ μποροῦν νὰ βροῦν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη κάποια παρηγοριά, κάποια εὐτυχία... Ἂς ζήσωμε, λοιπόν, μὲ τ' ὄνειρο τοῦ Ρενὲ καὶ τῆς Μελουζίνας, ἀφοῦ δὲ μποροῦμε νὰ ξαναγίνουμε νέοι...

— Πάντα εἶχες ὡραῖες ἰδέες, Πιέρ!

— Μελουζίνα μου, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, φιλώντας τρυφερὰ τὸ χέρι της. Σ' ἀγαπῶ!...

ΓΚΥ ΣΑΝΤΕΠΛΕΡ

Οι 10 ἐχθροί ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ ΣΑΣ

Πῶς θὰ καταπολεμήσετε τὶς ἀτέλειές τους

Η ΝΕΑ ΜΟΔΑ θέλει τὶς φοῦστες πολὺ κοντές (πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο). Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, οἱ κάλτσες γίνονται ὁλοένα πιὸ διάφανες. Ἔτσι, ἡ γυναῖκα ἐλάχιστα πράγματα μπορεῖ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὰ πόδια της, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι τοὺς πέντε ἢ ἕξη μῆνες τὸ χρόνο εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τὰ δείχνη γυμνά. Ἀλλὰ καμμιὰ σχεδὸν γυναῖκα δὲν ἔχει ἄψογα πόδια. Πῶς, λοιπόν, θὰ διορθώσετε τὶς ἀτέλειές τους; Ἄς τὶς δοῦμε μὲ τὴ σειρά:

1) Ἡ κερατώσι: Τὸ δέρμα τῶν ποδιῶν εἶναι ἄγριο καὶ σχηματίζει μικρὲς προεξοχές, σὰν κερατάκια. Ἡ κερατωσι ἔχει πιθανότατα κληρονομικὴ προέλευσι. Τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὴν πάθησι αὐτὴ εἶναι ὁ ἥλιος. Μόλις περάσῃ, ὅμως, τὸ καλοκαίρι, ἡ κερατωσι ἐπανεμφανίζεται. Γι' αὐτὸ εἶναι καλὸ νὰ ὑποβάλλεστε τὸ χειμῶνα σὲ μιὰ θεραπεία μὲ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Τοπικά, θὰ σᾶς κάνουν καλὸ οἱ ἀλοιφὲς μὲ σαλισυλικὸν ὀξύ. Ἐπίσης οἱ ἐντριβὲς μὲ ζεστὴ σαπουνάδα (προτιμήστε τὸ σαπουνι τοῦ τόπου Μασσαλίας). Μετὰ ἀπὸ τὶς ἐντριβὲς αὐτὲς θὰ κάμετε ἕνα βούρτσισμα, ἀφοῦ ἀλείψετε τὰ πόδια σας μὲ ἕνα λάδι πλούσιο σὲ βιταμίνες A καὶ D (ὑπάρχουν πολλὰ λάδια αὐτοῦ τοῦ τόπου στὸ ἐμπόριο).

2) Οἱ πρησμένοι ἀστράγαλοι: Οἱ κυριώτερες αἰτίες ποὺ κάνουν τοὺς ἀστραγάλους νὰ πρήσκωνται εἶναι τὰ πολὺ στενὰ παπούτσια, τὰ ταλούνια ποὺ ἔχουν στραβώσει καὶ ἡ παρατεινόμενη ὀρθοστασία. Θὰ σᾶς κάμουν καλὸ τὰ ποδόλουτρα μὲ τίλλιο ἢ δενδρολίβανο. Πρέπει ἐπίσης νὰ κοιμᾶσαστε μὲ τὰ πόδια ἀνασηκωμένα. Θὰ σᾶς ὠφελήσουν ἀκόμη τὰ μασσάζ καὶ ἡ εἰδικὴ γυμναστικὴ γιὰ τὰ πόδια.

Δὲν πρέπει νὰ παραμελῆτε ποτὲ τὸ πρήξιμο τῶν ἀστραγάλων, ἰδίως ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ παλμοὺς καὶ ἀναπνευστικὴ δυσχέρεια. Γιατὶ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια. Τὸ πρήξιμο τῶν ἀστραγάλων μπορεῖ ἐπίσης νὰ ὀφείλεται σὲ ἀνεπάρκεια τοῦ ἥπατος ἢ σὲ διαταραχὴ τῆς λειτουργίας τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ἰδίως τῶν ἐπινεφριδίων καὶ τῶν γεννητικῶν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ συμβουλεύεστε χωρὶς ἀναβολὴ τὸ γιατρό σας

3) Τὰ χοντρὰ γόνατα: Ὀφείλονται ἢ σὲ φυσικὴ διάπλασι τῶν ποδιῶν ἢ σὲ συγκέντρωσι κυτταρίτιδος γύρω στὸ γόνατο. Καὶ στὴν πρώτη καὶ στὴ δεύτερη περίπτωσι, τὰ μόνα πράγματα ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς ὠφελήσουν εἶναι ἡ γυμναστικὴ καὶ τὰ μασσάζ. Τὸ μασσάζ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κρέμες ἐναντίον τῆς κυτταρίτιδος, ποὺ βρίσκονται στὸ ἐμπόριο.

4) Ἡ κιρσώδης διαμόρφωσι τῶν μηρῶν: Πρόκειται γιὰ μιὰ μικρὴ διαστολὴ τῶν φλεβῶν, ποὺ ἔχει κυρίως ἀντιαισθητικὸ χαρακτῆρα (ἀντίθετα μὲ τοὺς κιρσοὺς ποὺ προκαλοῦν κυκλοφοριακὲς διαταραχές). Θὰ ἀποφύγετε τὴν ὀρθοστασία, τὴν πεζοπορία, τὴν κούρασι. Θὰ σᾶς κάμουν καλὸ τὰ μασσάζ ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω. Πρέπει νὰ κοιμᾶσαστε μὲ τὰ πόδια πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἂν ἡ διόγκωσι τῶν φλεβῶν εἶναι μεγάλη, θὰ καταφύγετε στὴ σκληροτικὴ θεραπεία. Ἂν τὸ δέρμα κοκκινίζῃ, θὰ βάλετε ἐλαφρὰ ἐπιθέματα μὲ ἀνθρακικὴ χιόνα.

5) Ἡ ὑπερτρίχωσι: Ἔχετε πολλὰ μέσα στὴ διάθεσί σας, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ τρίχωμα τῶν ποδιῶν. Τὰ κυριώτερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὸ ξυράφι. Τὸ μεγάλο του μειονέκτημα εἶναι ὅτι οἱ τρίχες ξαναφυτρώνουν πιὸ σκληρὲς ἀπὸ πρίν. Δὲν πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιῆτε παραπάνω ἀπὸ 2—3 φορὲς τὸ χρόνο.

Τὸ ζεστὸ κερί: Εἶναι ἀρκετὰ ὀδυνηρό. Ἡ ἀποτρίχωσι μ' αὐτὸ τὸ μέσον, ὅμως, κάνει σιγά-σιγὰ τὶς τρίχες ἀτροφικές. Προσέξετε τὰ ἐγκαύματα.

Τὸ κρύο κερί: Ἔχει ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ζεστοῦ κεριοῦ καὶ ταὐτόχρονα εἶναι λιγώτερο ὀδυνηρό. Θὰ τὸ βρῆτε στὰ καταστήματα καλλυντικῶν σὲ σωληνάρια ἢ μικρὰ βαζάκια.

Οἱ ἀποτριχωτικὲς ἀλοιφές: Οἱ τρίνες ξαναφυτρώνουν γρήγορα, ἀλλ' ὄχι ὅσο μὲ τὸ ξυράφι. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατὶ πολλὰ δέρματα δὲν ἀνέχονται αὐτὲς τὶς ἀλοιφὲς (ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις). Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀλοιφὲς ἔχουν δυσάρεστη ὀσμή.

Ἡ ἐλαφρόπετρα: Δὲν ξερριζώνει τὶς τρίχες, ἀλλὰ κόβει μόνο τὸ μέρος τους ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ δέρμα. Οἱ τρίχες, λοιπόν, μεγαλώνουν καὶ πάλι. Τὸ τρίψιμο μὲ τὴν ἐλαφρόπετρα ἐρεθίζει τὸ δέρμα. Προσοχὴ στὰ γδαρσίματα.

Ἡ μέθοδος τῆς ἠλεκτροπήξεως: Καταστρέφει τὴ ρίζα τῆς τρίχας, ποὺ δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ ξαναβγῆ. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ ὀδυνηρή. Θὰ σᾶς χρειαστοῦν 10—15 ἑβδομάδες γιὰ νὰ κάμετε τὴν ἠλεκτρόπηξι καὶ στὰ δυὸ πόδια. (Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐγγυῆν περισσότερες ἀπὸ 100—150 τρίχες στὴν κάθε συνεδρία). Ἐνδείκνυται μόνο στὶς περιπτώσεις ποὺ πρόκειται γιὰ ἐξαιρετικὰ ὑπερβολικὴ ὑπερτρίχωσι.

6) Οἱ χονδροὶ ἀστράγαλοι: Ἐδῶ δὲν πρόκειται· γιὰ πρήξιμο, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἀντιαισθητικὴ διάπλασι τοῦ μέρους αὐτοῦ τῶν ποδιῶν. Θὰ σᾶς κάμη καλὸ ἡ εἰδικὴ γυμναστικὴ τῶν ποδιῶν. Δὲν πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ χορεύετε πολύ, γιατὶ μὲ τὸ χορὸ οἱ ὀστράγαλοί σας μποροῦν νὰ χοντρύνουν περισσότερο. Μιὰ καλὴ ἄσκησι γιὰ νὰ λεπτύνετε τοὺς ἀστραγάλους σας εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Βάλτε πάνω σ' ἕνα χαλὶ ἕνα μολύβι, καὶ προσπαθῆστε νὰ τὸ πιάσετε μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ ποδιοῦ. Θὰ σηκώσετε κατόπιν τὸ πόδι σας ψηλά, χωρὶς ν' ἀφήσετε τὸ μολύβι νὰ πέση.

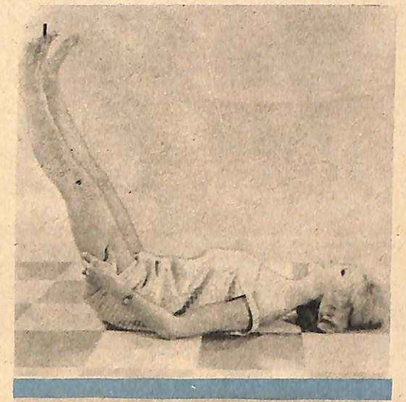

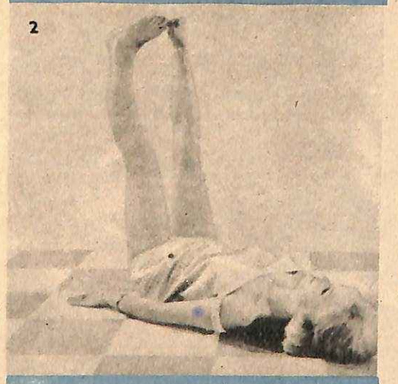

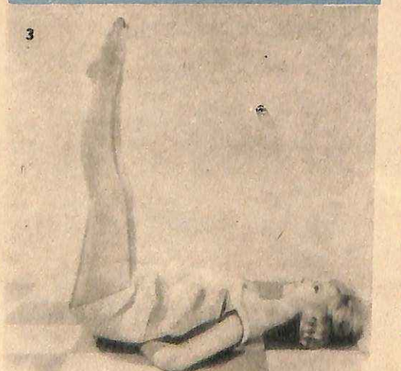

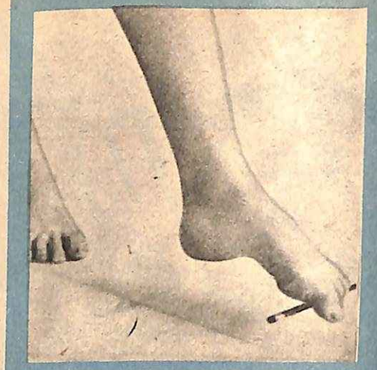

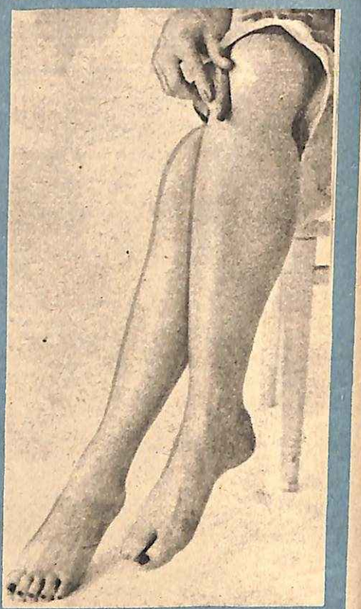

Ἐπάνω: Ἡ ἄσκησι αὐτὴ θὰ λεπτύνη τοὺς ἀστραγάλους σας. Βάλτε πάνω σ' ἕνα χαλὶ ἕνα μολύβι καὶ προσπαθῆστε νὰ τὸ πιάσετε μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ ποδιοῦ. Θὰ σηκώσετε κατόπιν τὸ πόδι σας ψηλά, χωρὶς ν' ἀφήσετε τὸ μολύβι.

Κάτω: Ἂν τὸ δέρμα τῶν ποδιῶν σας εἶναι ἄγριο, θὰ σᾶς κάμουν καλὸ οἱ ἐντριδὲς μ' ἕνα τρίκινο γάντι ἢ ἕνα κομμάτι ἐλαφρόπετρα θὰ τὰ περάσετε προηγουμένως μὲ ζεστὴ σαπουνάδα.

7) Τὰ νύχια τῶν ποδιῶν ποὺ χοντραίνουν: Θὰ λιμάρετε τὸ ἐπάνω μέρος τους μὲ μιὰ εἰδικὴ λίμα ἀπὸ γυαλόχαρτο. Θὰ βάλετε κατόπιν βαζελίνη πάνω στὸ νύχι. Προσοχὴ νὰ μὴν πληγώσετε μὲ τὸ γυαλόχαρτο τὸ δέρμα ποὺ βρίσκεται γύρω στὰ νύχια καὶ ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο.

8) Τὰ εὐθραυστα νύχια τῶν ποδιῶν: Θὰ τὰ ἀλείψετε κάθε βράδυ μὲ τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή:

Στυπτηρία	5	γραμ.
Γλυκερίνη	20	»
Διϋλισμένο νερό	60	»

Ἂν τὰ νύχια σπάζουν, θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή:

Ὀξείδιο κασσιτέρου σὲ σκόνη	10	γραμ.
Παραφίνη	10	»
Κηρὸς μελισσῶν	10	»

Ἀμυγδαλέλαιο ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ σχηματιστῆ μιὰ ὁμοιογενὴς μάζα.

9) Τὰ παραμορφωμένα δάχτυλα: Θὰ καταφύγετε σ' ἕναν ὀρθοπεδικὸ γιατρό, ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξη τὰ κατάλληλα παπούτσια γιὰ τὴν περίπτωσί σας.

10) Ἡ διόγκωσι τῶν φλεβῶν στὴν περιοχὴ τοῦ ἀστραγάλου: Θὰ σᾶς κάμουν καλὸ τὰ διαδοχικὰ ζεστὰ καὶ κρύα ποδόλουτρα (5 λεπτὰ μέσα στὸ ζεστὸ νερὸ καὶ 10 δευτερόλεπτα στὸ κρύο). Θὰ τοὺς κάμετε κατόπιν μιὰ ἐντριβὴ μὲ καμφουροῦχο οἰνόπνευμα ἢ μὲ κολώνια.

Τρεῖς ἀσκήσεις γιὰ νὰ προλάβετε καὶ νὰ καταπολεμήσετε τὸ πρήξιμο τῶν ἀστραγάλων.
1) Τὰ πόδια ψηλὰ μὲ ἑνωμένες τὶς φτέρνες. 2) Ἀντὶ γιὰ τὶς φτέρνες θὰ ἑνώσετε τὶς μύτες τῶν ποδιῶν. 3) Θὰ σμίξετε τελείως τὰ πόδια, φέροντάς τα στὴν κατακόρυφο. Θὰ κάνετε κάθε πρωῒ αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις ἐπὶ πέντε λεπτά.

Ἡ ζωὴ στὴν ἀλάγ

Σεπτέμβριος! Φθινόπωρο, θάρθῃ, θέλει δὲ θέλει
σὲ λίγο πάει τὸ «Σαὶν - Τροπέζ», μὰ καὶ τὸ Πόρτο. (Χέλι

κι' ὅλες οἱ «πλάζ» οἱ διεθνεῖς κι' οἱ ὄμορφες οἱ ντόμιες
ποὺ φίλοι μου, εἰλικρινῶς δὲν εἶναι ὄμοιες κι' ὄμοιες.

Μ' ἀκόμα ζῆ σὲ ὀργασμὸ τὸ φετεινὸ τὸ θέρος
καὶ κάνει μπάνια κι' ὁ φτωχὸς κι' ὁ παραλῆς ὁ ἔρως

καὶ σφύζουνε ἀπὸ ζωὴ οἱ πλάζες οἱ ὡραίες
μ' ἀρτίστες γεραϊδόκορμες, ἐφοπλιστές, ζωγράφους

καὶ καλλονὲς διάσημες καὶ ὄμορφιές μοιραίες
καὶ «στάρ» ποὺ τὶς θαυμάζουμε στοὺς κινηματογράφους.

★

«Πλάζ»!... Τί τρελλὸ μωσαϊκό, ἀνθρώπων καὶ χρωμάτων.
«κοκτεῖλ» τύπων καὶ ποτῶν, «κοκτεῖλ» ἀρωμάτων (των,

ἀπ' τὸ λεπτὸ τὸ «Μὶς Ντιὸρ» τὸ «σύπο» καὶ τ' «ὀργκάν»
«Κόκκινη Μύσγα», «Μολυνὲ» καὶ κλασσικὴ «Ἀρτὲζ».

κάνουν στὴν «πλάζ» τοὺς θαυμαστάς, βαρέως νὰ βογγᾶν
κι' ἀπὸ τὶς Σπέτσες ἔρχονται γραμμὴ στὸ «Σαὶν-Τροπέζ»

Ὀνάσης, Νιάρχος, Λιβανοῦ καὶ Φρανσουάζ Σαγκάν.

★

Ἡ Φρανσουάζ, ἡ συγγραφεύς, πάντα κρατεῖ τὸ «μπλόκ» (της
καὶ σημειώνει γωγελῶς κι' εἰσπράττει ἐδῶ τὰ «τσέκ» της

καὶ δίπλα της ἕνας «λεφτᾶς» κι' ἕνας τυχοδιώκτης
σκέπτεται τὰ γραμμάτια ποὺ εἶναι ἀποδέκτης.

Τὸ φλέρτ εἶναι στὸ φόρτε του.
Κάθε θαμὼν τοῦ Σαὶν-Τροπὲζ θὰ ἔχῃ καὶ τὰ κόρτε του.

Καὶ στὸ κοινὸ «καφὲ»
ἡ κάθε «στάρλετ» προσπαθεῖ νὰ προκαλέση «ἐφφέ».

Νὰ τὴν προσέξῃ οὕτω πως τοῦ «ρεζισὲρ» τὸ μάτι
ἡ νάβρῃ ὁπωσδήποτε ἕνα γερὸ «προστάτη».

Κυκλοφοροῦν στὸ Σαὶν-Τροπὲζ καὶ οἱ καλοὶ κι' οἱ σκάο- (τοι.

Ἐνῶ στὰ φίνα κόττερα, στὰ ὁλονύκτια πάρτυ,
μαζεύεται ὡραιόκοσμος καὶ τὰ πενρὰ περίφημα.

Καὶ τυχερὸς ὁποιος βρεθῆ σὲ κεῖνο τό... ἐντύφημα.

★

Τί κόσμος φίνος, φίλοι μου, στὴν πλάζ τῆς «Κὸτ - τ' (Ἀζύρ».

Νεόπλουτοι... παληόπλουτοι καὶ πιὸ πολλοί... «μπατίρ».
Τύποι ποικίλοι ποὺ ἐκεῖ μὲ γάζι περπατᾶνε
καὶ τὰ «παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ» συνήθως τραγουδᾶνε.
Τριγύρω λόρδοι, ποεσβεῖται καὶ βασιληάδες μαῦροι.
Κάθε καρυδὶ καρυδιᾶς παντοῦ τὸ μάτι θάβρῃ.
Παξιμαδοῦλες σωρηδὸν καὶ ξεπεσμένες κόμησσες
ποὺ λὲς πὼς γιὰ τὰ πλούτη τους βρὲ Τύχη βαυγκόμισες.
καὶ νεαρὲς πολύφιλοντες, βαθύπλουτες, βαρύτιμες.
κυρίες ἀξιοπρεπεῖς, καθ' ὅλα τους «ἐρότιμες».
«κοκτεῖλ» κι' ἀναματωμα
ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸ «ρετιρὲ» μέγροι τὸ «ρὲ»—
—ἀπ' τὸ «παραντὸν» μέγροι τὸ «ρὲ»—
Νὰ ἡ «μπατίρω» ἢ «κοκὸτ» ποὺ ρίγγει μιὰ ματιὰ
σὰν «πρόσκλησι» κι' «ὑπόσχεσι» γ' ἀγρεύση τὸ «κοροΐδο»
κι' ἡ ξεπεσμένη κόμησσα ποὺ κλέβει στὰ χαρτιὰ
μὰ τὴν ἀναλλοίωτουνε κι' ἔταιρε τὸ κάνει ρόδο.
Καὶ νὰ γελιάδες, οἱ «ἔστιτ»
καὶ οἱ λεφτάδες, οἱ «ἔστιτ»
ὁπολαμβάνουν ἥρεμα, μὲ' τὸ ντουνιὰ τὸ βλάκα
κι' ἔγουν—κι φυσικώτερο;—
καὶ βίλλα μὰ καὶ κότερο
καὶ ζωὴ καὶ μ' ὅλα «σπάνε πλάκα».
καὶ καρπαζώνουν τὴ ζωὴ καὶ μ' ὅλα τὰ ἐμπόδιματα
Ἄλλα οἱ ἐξυπνοὶ εἶν' αὐτοί. Δὲν ἔγουνε προβλήματα.
οὔτε καὶ γρίφους ἄλυτους.
Τὰ λύνουν τὰ ζητήματα.
Τί νὰ σᾶς πῶ! Χαλάλι τους!
Τί νὰ σᾶς πῶ! Δόγω τιμῆς!
Ναί, ναί! Δόγω τιμῆς! Ἄς εἶμαστε κι' ἐμεῖς!

Βλέπεις οἱ ἐξυπνοὶ εἶν' αὐτοί. Ἄς εἶμαστε κι' ἐμεῖς!

Ἐπιστραφεὶς ὁ Δικηγράφος Γ.
Ἀπὸ Γάλλα

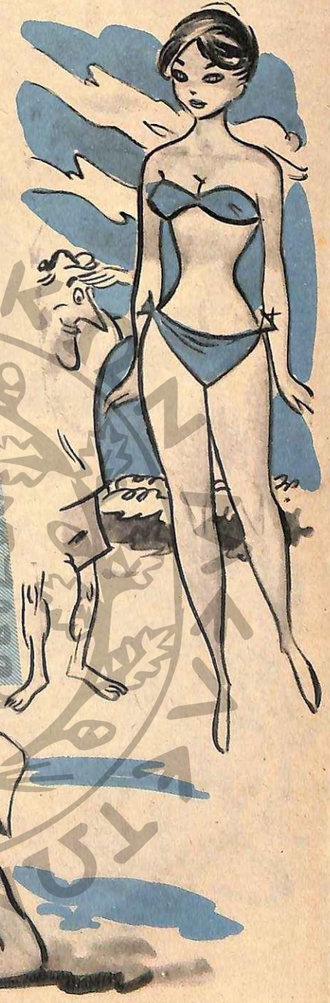

Μελτέμια

του Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

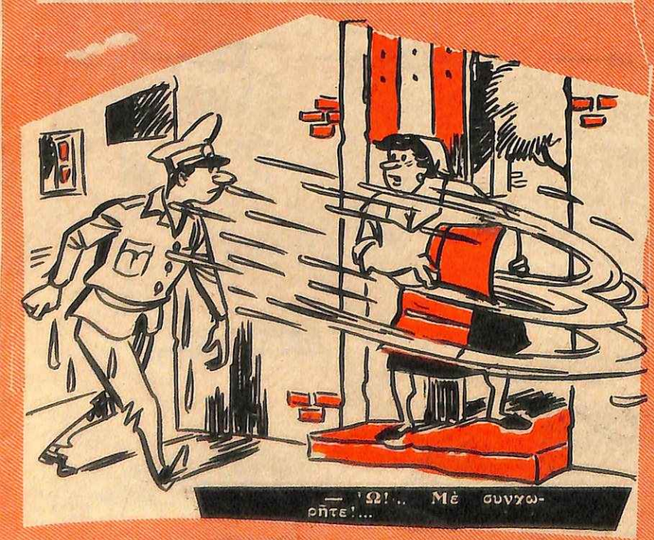

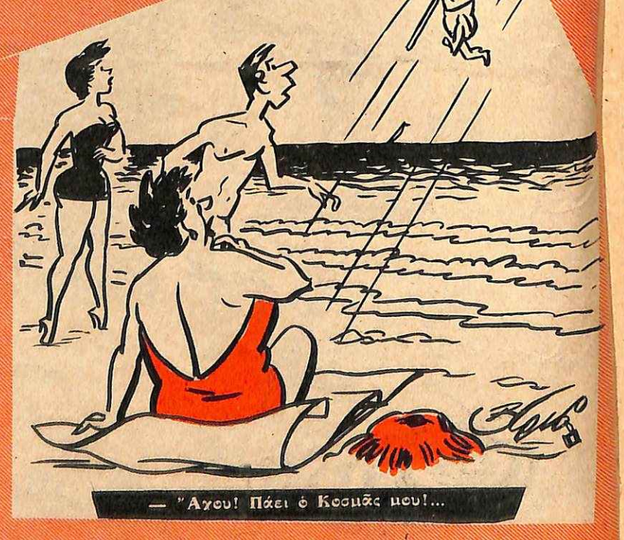

Σιγκλονιστικό δραματικό και ψυχολογικό μυθιστόρημα από Καρόλινας Λιβέρατος

Ἀπαρηγορήτη ΜΗΤΕΡΑ

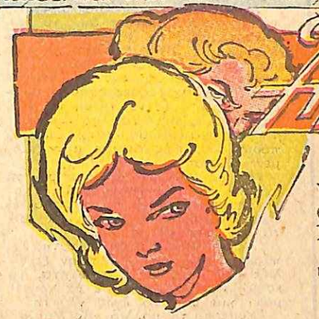

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Μαρία πηγαίνει στὸ Τουρίνο καὶ βρίσκει τὴ Λουκία, τὴν κόρη τῆς καλῆς χωρικῆς. Γίνεται φίλη της καί, μὲ τὴ βοήθεια τῆς κυρίας της, βρίσκει θέσι στὸ σπίτι ἑνὸς δικηγόρου. Σὲ λίγο καιρὸ ἔχει πιὰ ἀλλάξει καταπληκτικὰ κι' ἔχει γίνει ἀγνώριστη, μιὰ δεμένη κι' ὄμορφη κοπέλλα. Ἡ κόρη τοῦ δικηγόρου τὴ ζηλεύει καὶ τὴν κακομεταχειρίζεται, ἐπειδὴ ἔχει καταλάβει πὼς τὴ γλυκοκυττάζει ὁ ἀρραβωνιαστικός της. Ἡ Μαρία γνωρίζεται ὑστερα μ' ἕνα ἀντρόγυνο ἠθοποιῶν, ποὺ, ὅταν τὴν ἀκοῦνε μιὰ μέρα νὰ τραγουδᾶν μὲ ὡραία φωνή, τῆς ὑπόσχονται νὰ τὴ βοηθήσουνε γιὰ νὰ βγῆ στὸ θέατρο καὶ νὰ διακριθῆ. Πραγματικά, ἀρχίζει τὴν καριέρα της ἀπὸ μικρὰ ἐπαρχιακὰ θεατράκια. Ἔχει πάρει μαζί της καὶ τὴ Λουκία, ὑποχωρῶντας στὴν ἐπιμονή της νὰ μὴ χωρίσουν πιά. Σιγὰ-σιγὰ γίνεται διάσημη καὶ προσλαμβάνεται στὸ «Καφὲ Ρομάνο» τοῦ Τουρίνου. Στὸ μεταξύ ὁ κόμης Ἀρνάλντο Ρίκκα, ἐνῶ ὡς τότε περνοῦσε ζωὴ ἥσυχη καὶ μετρημένη κοντὰ στὴ γυναίκα του, καταλαβαίνει πὼς ἔχει ξεμυαλιστῆ μὲ τὴ Μάριον. Ἡ Τζούλια τὸν ζηλεύει καὶ ὑποφέρει ὅταν τὸν βλέπη νὰ βγαίνη μόνος του τὰ βράδυα. Μιὰ μέρα τοῦ ἀναγγέλλει πὼς πρόκειται νὰ γίνη μητέρα, κι' ἡ εἴδησι αὐτὴ τὸν ζαναφέρνει κοντά της. Ὁστόσο ἡ Τζούλια βασανίζεται συνεχῶς ἀπὸ πένθιμα προαισθήματα καὶ τῆς φαίνεται πὼς βλέπει τὰ φαντάσματα τοῦ πρώτου ἄντρα της καὶ τῆς κόρης της. Ἡ γρηὰ Ροζαλία προσπαθεῖ νὰ τὴν κάνη νὰ λογικευθῆ καὶ τῆς λέει πὼς δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται («τὰ θύματά της».

5ον

Ἡ μέρα τοῦ γάμου του ὅμως ἦταν ἡ τελευταία τῆς ζωῆς της. Ἐλήρε δηλητηρίο καὶ πέθανε! Ἐσεῖς, στὴ θέσι τῆς, θὰ κάνατε φοβερὲς σκηνές, θὰ χαλουσατε τὸ γάμο, θὰ ποτίζατε φαρμάκι τὸν προδότη... Βλέπετε πόσο διαφέρει τὸ τυφλὸ παθος σας ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα;

Ἡ Βαρώνη δὲν τόλμησε ν' ἀπαντήση. Ἔνοιωθε τσακισμένο τὸν ἑαυτό της...

Κοντευε πιὰ νὰ ξημερώση.

— Μπορῶ νὰ φύγω τώρα, εἶπε ἡ Ροζαλία. Πέρασε πιὰ ἡ ὥρα τῶν φαντασμάτων. Θὰ κοιμηθῆτε ἥσυχα.

Ἡ Τζούλια δὲν ἀπάντησε. Εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπό της στὰ μαξιλάρια κι' ἔκλαιγε μὲ λυγμούς...

ΣΤ'.

Στὴν πόρτα ἑνὸς κεντρικοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τουρίνου, ὑπῆρχε ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο μιὰ μπρούντζινη πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγραφή:

«Κάρλο Ραπάλλο. Ἰατρὸς - χειρουργος. Δέχεται τὸ ἀπόγευμα. Τοὺς ἀπόρους δωρεὰν Τρίτην καὶ Σάββατον, 10—11 π. μ.».

Ἦταν ὁ ἴδιος γιατρὸς ποὺ εἶχε σώσει τὴ Μάριον. Πάνω ἀπὸ ἕνα χρόνο, περίμενε τοῦ κάκου νὰ τοῦ δώση ἡ κοπέλλα κάποιο σημεῖο ζωῆς.

Τέλος, μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ μείνη σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο, ποὺ τοῦ ἔφερνε τόσες πονεμένες ἀναμνήσεις, ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Τουρίνο.

Ἤξερε πὼς ἡ Βαρώνη εἶχε ξαναπαντρευτῆ καὶ πὼς ἔμενε σ' αὐτὴ τὴν πόλι. Εἶχε, λοιπόν, τὸ προσαίσημα πὼς μόνο στὸ Τουρίνο θὰ ξαναβρισκε τὰ ἴχνη τῆς Μαρίας.

Τὴν ἀγαποῦσε πάντα, μὲ τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν ἀφοσίωσι μιᾶς εὐγενικιᾶς ψυχῆς. Κι' ἂν κάποτε τοῦχρόταν κάποια ἀμφιβολία, ἔφτανε νὰ κυττάξη τὴν ξανθὴ ἐκείνη πλεξίδα, ποὺ εἶχε κρεμάσει στὸν τοῖχο, μέσα σὲ κάδρο, γιὰ νὰ ξαναγυρίση ἡ ἐλπίδα στὴν καρδιά του.

Οἱ πρῶτοι μῆνες, ποὺ πέρασε στὸ Τουρίνο, ἦταν ἀρκετὰ δύσκολοι. Ἄγνωστος, ἀκόμη, τσπεινός, ἀποφεύγοντας τὴ ρεκλάμα, πνιγόταν ἀνάμεσα στοὺς τόσους ἄλλους γιατροὺς, ποὺ ἐργάζονταν ἐκεῖ ἀπὸ καιρὸ κι' εἶχαν ἤδη ἀποκτήσει πελατεία.

Γνώρισε γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἀνέχεια. Ὁστόσο δὲν ἔχασε τὸ θαρρός του.

Ὑστερα, μερικὲς ἐπιτυχίες του, ἄρχισαν νὰ κάνουν γνωστὸ τ' ὄνομά του. Σιγὰ-σιγά, ἀπέκτησε καλὴ φήμη καὶ ζοῦσε πιὰ ἄνετα.

Εἶχαν περάσει τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια ἀπ' τὴν ἡμέρα, ποὺ εἶχε χάσει τὴ Μαρία, καὶ δὲν ἐλπιζε πιὰ νὰ τὴν ξαναδῆ. Τί νάχε ἀπογίνει, ἀράγες;... Πάντως, δὲν εἶχε πετύχει τὸ σκοπό της.

Πράγματι, ὁ Κάρλο εἶχε γνωρισθῆ μὲ τὴ γυναίκα τοῦ θυρωροῦ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κόμητος Ρίκκα, ἀπὸ τότε, ποὺ τὴν ἔκανε καλὰ ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ ἀρρωστια, κι' εἶχε μαθει ἀπ' αὐτήν, ὅτι ἡ βαρώνη ἦταν εὐτυχισμένη μὲ τὸ δεύτερο ζευγό της, ὅτι δὲν τὴν εἶχε ζητήσει ποτὲ κανένα ξένο κορίτσι κι' ὅτι εἶχε στὸ σπίτι της μόνον καμαριέρες ὥριμες στὰ χρόνια.

Ὁ γιατρὸς δὲ θέλησε νὰ παρουσιαστῆ στὴ βαρώνη, μολονότι ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ δῆ ποιὰ ἐντύπωσι θὰ τῆς ἔκανε ἡ ἐμφάνισί του.

Ἕνα κρύο πρωϊνό, μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις στοὺς πελάτες του, ἡ μεσόκοπη ὑπηρέτριά του χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ὁ Κάρλο, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του.

— Θέλει νὰ σᾶς δῆ ὁ δόκτωρ Λουΐτζι. Μπορεῖ νὰ μπῆ;

— Καὶ βέβαια! Ἂς περάση!

Ὁ γιατρὸς Λουΐτζι μπῆκε γελαστὸς στὸ γραφεῖο τοῦ συναδέλφου καὶ φίλου του. Ἦταν ἕνας ὡραῖος μελαχροινὸς νέος, μὲ κατάσπρα δόντια καὶ μὲ ζωηρὰ μάτια. Εἶχε σπουδάσει μαζὶ μὲ τὸν Κάρλο, ἀλλὰ δὲν εἶχε φύγει ποτὲ ἀπ' τὸ Τουρίνο. Καταγόταν ἀπὸ εὐπορη οἰκογένεια κι' ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του ἀπὸ πάθος μᾶλλον παρὰ πρὸς τὴν ἐπιστήμη, παρὰ ἀπὸ ἀνάγκη.

— Νόμιζα πὼς εἶχες καμμιὰ δόμορφη πελάτισσα καὶ δὲν ἤθελα νὰ σ' ἐνοχλήσω! φώναξε.

Ὁ Κάρλο γέλασε κι' αὐτὸς κι' ἀπάντησε:

— Οἱ ὡραῖες κυρίες δὲν ἔρχονται σὲ μένα, γιατὶ λένε πὼς εἶμαι πολὺ ἀπότομος. Οὔτε κι' ἐγὼ πηγαίνω γυρεύοντάς τις, γιατὶ οἱ ὄμορφες γυναίκες μοῦ εἶναι ἀδιάφορες ὅσο καὶ οἱ ἄσχημες.

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω πὼς εἶσαι ἐγκρατὴς σὰν ἀσκητής! Κι' ὅμως στοιχηματίζω, ὅτι στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς σου ἔχεις κάποιο μεγάλο ἔρωτα, καὶ τὸ λέω συχνὰ στὴν ἀδελφή μου γιὰ νὰ τὴν πειράζω!

Ἕνα ἐλαφρὸ κοκκίνισμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τοῦ Κάρλο.

— Τί κάνει ἡ δεσποινὶς Λίζα; ρώτησε διστακτικά.

— Εἶναι φοβερὰ κακόκεφη, γιατὶ χτὲς τὸ Βράδυ δὲν τῆς ἔφερες τὸ βιβλίο, ποὺ τῆς εἶχες ὑποσχεθῆ.

— Δὲ μπόρεσα. Εἶχα δυὰ ἐπείγουσες προσκλήσεις, ποὺ μ' ἀπασχόλησαν μέχρι μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Λουΐτζι εἶχε σταθῆ κοντὰ στὸ γραφεῖο τοῦ φίλου του.

— Θὰ ἤμουν περίεργος νὰ μάθω σὲ ποιάν ἀνῆκε αὐτὴ ἡ ὡραιότατη ξανθὴ πλεξίδα! εἶπε, δείχνοντας ἕνα κάδρο μὲ κρύσταλλο.

Ὁ Κάρλο ἀνασκίρτησε καὶ χλώμιασε.

— Σὲ μιὰ νεκρή, ἀπάντησε.

Ὁ Λουΐτζι σοβαρεύτηκε.

— Ποὺ τὴν ἀγάπησες; εἶπε.

— Ποὺ τὴ λάτρεψα καὶ δὲ θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ.

— Νά, λοιπόν, τὸ μυστικὸ αὐτῆς τῆς μόνιμης μελαγχολίας σου καὶ τῆς ἀδιαφορίας, ποὺ δείχνεις γιὰ ὅλες σχεδὸν τὶς γυναίκες!... Μὰ οἱ ἀναμνήσεις δὲ θᾶπρεπε νὰ σ' ἐμποδίζουνε νὰ τὸ ρίχνης ἔξω κάπου-κάπου. Στὴν ἡλικία σου, δὲ ζῆ κανεὶς μόνο μὲ σκιὲς τοῦ παρελθόντος! Ἂς ἐλπίσουμε πὼς δὲ θὰ ζηλέψη γι' αὐτὸ ἡ νεκρή σου...

Ὁ Κάρλο δὲν ἀπάντησε. Ὁ φίλος του πῆγε κοντά του καὶ τὸν ἔπισσε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Θέλεις ν' ἀκούσης μιὰ συμβουλή μου; τοῦ εἶπε.

— Ἂν εἶναι καλή...

— Εἶναι περίφημη! Ἔλα ἀπόψε μαζὶ μου στὸ «Καφὲ Ρομάνο». Θὰ δῆς ἐκεῖ τὴν ὡραία Μάριον, ποὺ ἔχει ξεμυαλίσει ὅλους τοὺς θεατές, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάση ἡ ἴδια ποτὲ τὰ μυαλά της.

Ὁ Κάρλο χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Μιὰ τραγουδίστρια τοῦ καφὲ-σαντάν; εἶπε. Βρίσκεις εὐχαρίστησι σὲ τέτοιου εἴδους γυναίκες;

— Ἡ Μάριον ἀποτελεῖ ἐξαίρεσι, σὲ βεβαιῶ. Λένε πὼς εἶναι τίμια.

— Μιὰ κοπέλλα τίμια δὲ διαλέγει τέτοιο ἐπάγγελμα. Ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτό.

— Δὲ θέλεις, λοιπόν, νὰ μοῦ κρατήσης συντροφιά;

— Ὄχι. Θὰ πάω στὸ σπίτι σου, νὰ δῶ τὴν ἀδερφούλα σου καὶ νὰ τῆς δώσω τὸ βιβλίο ποὺ τῆς ὑποσχέθηκα.

— Ἡ Λίζα δὲν εἶναι στὸ σπίτι ἀπόψε. Πῆγε, μὲ τὴ μητέρα μου σὲ κάποια συναυλία.

— Θάρθω, λοιπόν, αὔριο τὸ βράδυ.

— Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ περάσω τὴν ἀποψινὴ βραδυὰ μαζί σου! Μὴ μοῦ πῆς ὄχι. Θὰ μὲ λυπήσης πολύ!

Ὁ Κάρλο χαμογέλασε.

— Καλά. λοιπόν, θάρθω, ἀπάντησε.

— Ὡραία! Θὰ σὲ περιμένω στὶς 9 ἀκριβῶς. Γειά σου!

Δώσανε τὰ χέρια, κι' ὁ Λουΐτζι ἀπομακρύνθηκε, σφυρίζοντας ἕνα τραγουδάκι.

«Πῶς ζηλεύω τὸ χαραχτήρα του!», σκέφθηκε ὁ Κάρλο.

Μιλῶντας του γιὰ τὴν πλεξίδα τῆς Μαρίας, ποὺ τὴ φύλαγε μὲ τόση ἀγάπη, ὁ Λουΐτζι εἶχε ξυπνήσει τὶς πονεμένες ἀναμνήσεις του.

Σίγουρα, θὰ εἶχε πεθάνει αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη... Δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν εἶχε ξεχάσει!

Ἔπρεπε, λοιπόν, ν' ἀπαρνηθῆ ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς, ἐπειδὴ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ δρόμο του αὐτὴ ἡ κοπέλλα; Ἔπρεπε νὰ ζῆ πάντα ἔτσι μονάχος, κλεισμένος στὸν ἑαυτό του;

Ἡ ἐπιστήμη του δὲν ἀρκοῦσε πιὰ γιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήση. Ἔνοιωθε ἕνα κενὸ στὴν καρδιά του, μαζὶ μ' ἕνα παράξενο ἐκνευρισμό. Αἰσθανότανε τὴν ἀνάγκη μιᾶς μεγάλης κι' εὐγενικῆς ἀγάπης, ποὺ θὰ τὸν ἔσωζε ἀπ' τὴν ἀπελπισία καὶ θὰ τὸν ἔκανε νὰ ξαναγαπήση τὴ ζωή.

Μιὰ ἄλλη εἰκόνα ἐμφανιζόταν μπροστά του — ἡ εἰκόνα μιᾶς ὄμορφης κι' ἀγαπητῆς κοπέλλας: τῆς Λίζας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λουΐτζι. Ἦταν μιὰ νέα 20 χρονῶν, γλυκειά, χαριτωμένη, ποὺ κουβέντιαζε μαζί του μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ τὸν κύτταζε συχνὰ μὲ τὰ μεγάλα μάτια της, γεμάτα τρυφεροτήτα. Αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κάνη ἀκόμα εὐτυχισμένο... Τὴ σκεφτότανε ὡς τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ του μὲ τὸ Λουΐτζι.

Στὶς 9, συναντήθηκε μὲ τὸ φίλο του καὶ πῆγαν μαζὶ στὸ «Καφὲ Ρομάνο». Ἦταν τόσος κόσμος ἐκεῖ, ὥστε οἱ δυὸ φίλοι πολὺ δύσκολα βρῆκαν θέσι.

Ὁ Λουΐτζι χαιρέτησε διάφορους γνωστούς του. Ἄρχισε νὰ μιλᾶη

Μικρὴ ἱστορία

Λογαριασμὸς στὸν πεθερό!

Ὁ Τσιγκουνίδης, ὕστερα ἀπὸ ἀτέλειωτα παζάρια καὶ ἀμφιταλαντεύσεις ἀποφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ παντρευτῆ! Κι' ὅταν τὸν ρωτοῦσαν οἱ φίλοι του:

— Ἐσὺ πῶς τὴν ἐπαθες;

Ἐκεῖνος χαμογελοῦσε πονηρὰ κι' ἔλεγε:

— Ἡ κόρη ἔχει γερὴ προῖκα καὶ προέρχεται ἀπὸ περιβάλλον συγγενικό. .

— Δηλαδή;

— Ἀ!... Μὴ βάζετε κακὸ μὲ τὸ νοῦ σας... Δὲν πρόκειται γιὰ συγγένεια ἐξ αἵματος, ἀλλὰ νοοτροπίας ὅσον ἀφορᾶ τὴ διάθεσι τοῦ χρήματος...

Κι' ἐνθουσιασμένος ἔφτασε ὡς τὴ γαμήλιο τελετή.

Μόλις ὅμως πέρασε ὁ μήνας τοῦ μελίτος σὲ κάποιο συγγενικὸ σπίτι στὰ προάστια, ἡ νύφη εἶχε ἐνοχλήσεις ἀπὸ λαιμό.

— Πρέπει νὰ πάω στὸ γιατρό... δήλωσε στὸ σύζυγό.

Κι' ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὴν παρηγόρησε ἀδικα ἀρκετὸ καιρό, πὼς εἶναι νευροπονος καὶ θὰ περάση, ἀποφάσισε νὰ ὑποχωρήση.

— Δυστυχῶς, πρέπει νὰ πᾶς... Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς..

Ὁ γιατρὸς σύστησε ἀμέσως ἐγχείρησι ἀμυγδαλῶν.

Συντετριμένος, λοιπόν, κι' ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὰ ἔξοδα, ὁ Τσιγκουνίδης συναντάει κάποιο φίλο του, ποὺ τὸν ρωτάει γιὰ τὴ γυναίκα του.

— Ἡ γυναίκα μου; Χμ... Ἔκανε ἐγχείρησι ἀμυγδαλῶν. Ἀλλ' ἔννοια σου καὶ τὸ λογαριασμὸ θὰ τὸν στείλω στὸν πατέρα της!...

— Μὰ γιατί; ἀπόρησε ὁ φίλος

Κι' ὁ Τσιγκουνίδης ἐξαγριωμένος:

— Διότι ὁ γιατρὸς ἀπεφάνθη ἀπερίφραστα ὅτι τὴν ἐγχείρησι ἔπρεπε νὰ τὴν εἶχε κάνει ἀπὸ χρόνια! Κι' ἐγὼ μόλις πρὸ τριῶν μηνῶν τὴν παντρεύτηκα!

Διατηρήσατε ολόυληρη την ημέρα την πρωϊνή σας δροσιά

MUM STICK

ΑΠΟΣΜΗΤΙΚΟΝ

Έχετε δίκιο, κυρία μου, νὰ θέλετε νὰ διατηρήσετε τὴν πρωϊνή σας δροσιὰ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Εἶναι ἡ γοητεία σας.
Μεταχειρισθῆτε, λοιπόν, ἀπὸ σήμερα,
τὸ τελειότατο ἀποσμητικὸν MUM - Stick.
μὲ τὴν πιὸ ἀπόλυτη βεβαιότητα.
Τὸ ἀποσμητικὸν MUM - Stick σταματᾶ
ἐντελῶς τὴν κακοσμία τοῦ ἱδρώτος. Εἶναι
ἐντελῶς ἀκίνδυνο γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα σας
καὶ τὰ φορέματά σας.
Χρησιμοποιήστε τὸ MUM - Stick
κάθε μέρα, καὶ ὅσες φορὲς θέλετε.
Εἶναι τόσο εὔκολο στὴ χρῆσι του!
Καὶ τόσο κομψὰ
συσκευασμένο. Στολίζει
τὴν τσάντα σας.

MUM STICK

Χαίρονται τὴ δυνατοφιά σας

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΑ

BRISTOL MYERS COMPANY - NEW YORK

ΑΝΙΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΦΑΜΑΡ

MUM - ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

MB/5

εἴθυμα γιὰ τὴ Μάριον καὶ γιὰ τὸ χορό, ποὺ θὰ χόρευε ἀπόψε, ἐνῶ ὁ Κάρλο κύτταζε γύρω του ἀφηρημένα, μὲ πλῆξι.

Μόλις φάνηκε ἡ Μάριον στὴ σκηνή, ἡ σάλα σείστηκε ἀπ' τὰ χειροκροτήματα, σὰ νάχε κυριευθῆ ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἀπὸ ὁμαδικὸ παραλήρημα. Μόνον ὁ Κάρλο ἔμεινε ἥσυχος κι' ἀδιάφορος. Μά, ὅταν ἡ ματιά του καρφώθηκε στὴν τραγουδίστρια, ἄρχισε νὰ τρέμη κι' ἔγινε κατάχλωμος. Τοῦ φάνηκε πὼς τὸ πάτωμα σάλευε κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, πὼς ἄνοιγε μιὰ ἀπύθμενη ἄβυσσος...

Νόμισε πὼς εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ Μαρία! Μὰ ναί, ἦταν τὰ ἴδια χαρακτηριστικά της, τὰ γαλανὰ ἐκεῖνα καὶ φωτεινὰ μάτια, τὰ κοντὰ καὶ κατσαρὰ μαλλιά!

'Αλλ' ἡ Μαρία ἦταν ἀδύνατη, λεπτοκαμωμένη, ἐνῶ ἡ Μάριον ξεχείλιζε ἀπὸ ὑγεία καὶ ζωτικότητα. Τὸ κορμί της θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμέψη γιὰ μοντέλο ἑνὸς γλύπτη.

Ὕστερα, τὰ μαλλιὰ τῆς Μαρίας ἦταν ξανθά, ἐνῶ τῆς Μάριον ἦταν μαῦρα.

Κι' ὅμως, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ἦταν αὐτή!

Τοῦ φαινόταν ὡστόσο ἀδύνατο νὰ καταλήξη στὴ σκηνὴ τοῦ βαριετὲ μιὰ κοπέλλα τόσο σεμνὴ καὶ ντροπαλή. Δὲ μποροῦσε νὰ τὸ παραδεχτῆ. Θὰ ἦταν φριχτό!

Γιατί νὰ διαλέξη μιὰ τέτοια καρριέρα; Τὴ λέγανε τίμια. Ἀλλὰ μιὰ τίμια κοπέλλα θὰ πρόσφερε ἔτσι στ' ἀχόρταγα ἀντρικὰ μάτιά τοὺς θησαυροὺς τῆς ὀμορφιάς της;...

Τὸ κεφάλι τοῦ Κάρλο γύριζε... Εἶχε ξαναγυρίσει μπροστὰ στὰ μάτια του ὅλο τὸ παρελθόν. Ξανάβλεπε τὴ Μαρία ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, μὲ τὴν ἀπελπισμένη μητέρα της στὸ πλευρό της... Τὴν ἔβλεπε νὰ ξαναγυρίζη στὴ ζωή, στὸ ἰατρεῖο του... κι' ὕστερα, σιγὰ-σιγά, νὰ ξαναβρίσκη τὶς δυνάμεις, τὴν ὑγεία, τὸ χαμόγελό της, νὰ τὸν ὀνομάζη φίλο της καὶ σωτῆρα της!

Θυμήθηκε τὸ σκληρὸ πόνο, ποὺ εἶχε νοιώσει, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του καὶ δὲν τὴ βρῆκε πιὰ ἐκεῖ...

"Ολες αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις κι' οἱ ὀπτασίες πέρασαν ἀπ' τὸ νοῦ του μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, κάνοντάς τον νὰ ποιάνη ἀνυπόφορα. Καλύτερα, καλύτερα νάχε πεθάνει ἡ Μαρία, παρὰ νὰ τὴν ξαναδρῆ ἔτσι! Σὲ κάθε χειροκρότημα τοῦ κόσμου, ἔνοιωθε νὰ σφίγγεται ὀδυνηρὰ ἡ καρδιά του.

— Ἂν ἤξερες πόσοι λαχταρᾶνε γι' αὐτήν! τοῦ ψιθύρισε ὁ Λουΐτζι, ποὺ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴ συγκίνησί του. Κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει ἀκόμα σὲ ποιὸν θὰ πέση ἡ ἐκλογή της! Φαίνεται πὼς ἀμφιταλαντεύεται ἀνάμεσα στὸν κόμητα Ρίκκα καὶ σ' ἕνα νέο, ποὺ χάλασε γιὰ χατήρι της ἕνα θαυμάσιο γάμο. Μοῦ φαίνεται μιὰ ποντρὴ κοκέτα. Ὡστόσο θάμουν ἱκανὸς κι' ἐγὼ νὰ κάνω κάθε τρέλλα γι' αὐτήν!

Γέλασε, κύτταξε τὸ φίλο του, τὸν εἶδε χλωμὸ καὶ σοβαρὸ καὶ τὸν ρώτησε:

— Πές μου τὴν ἀλήθεια. Δὲ διασκεδάζεις ἐδῶ;

— Ὄχι. Κι' ἂν δὲ σὲ πειράζη, θέλω νὰ φύγω.

— Πῶς! Δὲ σὲ γοήτεψε, λοιπόν, οὔτε ἡ Μάριον; Πρέπει νὰ τὸ πῶ στὴν ἀδελφή μου, ποὺ κόντεψε νὰ κλάψη σήμερα ὅταν τῆς εἶπε πὼς θὰ σ' ἔφερνα ἐδῶ!

— Ναί, μπορεῖς νὰ τῆς πῆς πὼς ὅλα τὰ θέλγητρα τῆς Μάριον δὲν εἶχαν τὴ δύναμι νὰ μὲ συγκρατήσουνε.

— Περίμενε τοὐλάχιστον νὰ τὴ δῆς στὸ «Χορὸ τοῦ θανάτου»!

Ὁ Κάρλο ἀνασκίρτησε.

— Ἀρκετοὺς θανάτους ἔχω δῆ κι' ἔχω ἀκούσει, ἀπάντησε. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ δῶ ἄλλον ἕνα πάνω στὴ σκηνή... Καληνύχτα Λουΐτζι.

— Καληνύχτα...

Ὁ Κάρλο βγῆκε ἀμέσως ἀπ' τὸ θέατρο καὶ τριγύριζε πολλὴ ὥρα στοὺς δρόμους, ὥσπου ἔπεσε σ' ἕνα παγκάκι, κουρασμένος.

Ἀφοῦ πάλεψε πολὺ μὲ τὸν ἑαυτό του, ἀποφάσισε νὰ μιλήση ὁπωσδήποτε στὴ Μαρία.

Σηκώθηκε πάλι. Τὸ κορμί του πονοῦσε, τὸ κεφάλι του ἦταν βαρύ. Δὲν ἔνοιωθε καθόλου τὸ νυχτερινὸ κρύο.

Τὸν ἀπασχολοῦσαν ἀποκλειστικὰ ἡ σκέψι πὼς θὰ ξανάβλεπε τὴν ἀγαπημένη του, κι' ὁ φόβος μήπως ἐκείνη τὸν ἀποδιώξη...

Διευθύνθηκε πάλι μηχανικὰ πρὸς τὸ «Καφὲ Ρομάνο», γιὰ νὰ περιμένη νὰ βγῆ ἡ τραγουδίστρια.

Ὅταν φάνηκε ἡ Μάριον, τυλιγμένη στὸ γούνινο παλτό της, οἱ θαυμαστές της τὴν πολιόρκησαν, ὅπως συνήθως, καὶ τὴ συνοδέψανε ὡς τ' αὐτοκίνητό της. Ἔτσι, δὲ μπόρεσε ὁ Κάρλο νὰ τὴν πλησιάση. Ἔφτασε ὅμως στ' αὐτιά του ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της, τὸ ἀσημένιο γέλιο της. Καὶ βεβαιώθηκε ἀκόμα περισσότερο πὼς ἦταν ἡ Μαρία, ἡ κοπέλλα, ποὺ εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὸ θάνατο.

Μὰ δὲ θᾶταν καλύτερο γι' αὐτὸν ἂν εἶχε πεθάνει ἀληθινά;...

Ξαναμπήκε στὸ «Καφὲ Ρομάνο» καὶ πῆρε τὴ διεύθυνσί της.

Ὕστερα πῆγε ὡς τὸ σπίτι της καὶ τριγύρισε πολλὴ ὥρα κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της, ὑποφέροντας ἀπὸ φριχτὴ ζήλεια.

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του, ἦταν τόσο κουρασμένος, ὥστε πλάγιασε κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως. Ξύπνησε τελεῖως ἤρεμος καὶ ἱκανὸς νὰ σκεφθῆ λογικά. Κι' ἂν ἀκόμα παραδεχόταν πὼς ἡ Μαρία δὲν τὸν σκεφτόταν πιά, πὼς δὲ θυμόταν πιὰ τὶς ὑπισχέσεις της, ἦταν λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ τὰ βάλη μαζί της;

Ἴσως ὅμως ὑπόφερε, γιατὶ εἶχε πειραχτῆ στὸν ἐγωϊσμό του. Εἶχε πιστέψει πὼς θὰ τοῦ ἔμενε πιστὴ αὐτὴ ἡ κοπέλλα. Μὰ πὼς νὰ σκεφθῆ τώρα νὰ κάνη σύντροφο τῆς ζωῆς του μιὰ νέα, ποὺ εἶχε βγῆ στὸ θέατρο, ποὺ εἶχε ἐκθέσει δίχως ντροπὴ τὰ κρυφὰ κάλλη της στὰ μάτια τοῦ κοινοῦ;

Βέβαια, δὲ θὰ πρόδινε τὸ μυστικό της, ποὺ ἦταν καὶ δικό του. Μὰ δὲν κατώρθωνε νὰ καταλάβη πὼς ἡ Μαρία εἶχε διαλέξει αὐτὴ τὴν καρριέρα, ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ χαρῆ ὅλες τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς ἂν παρουσιαζότανε καὶ διεκδικοῦσε τὴν περιουσία τοῦ πατέρα της καὶ τ' ὄνομά της.

Ἦταν ἀλήθεια, ὡστόσο, πὼς, γιὰ ν' ἀναγνωριστῆ, δὲν εἶχε ἄλλη ἀπόδειξι ἀπ' τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε, ὅταν τὴν κηδέψανε. Κι' ἂν διηγιότανε τὴν ἀλήθεια, ποιὸς θὰ τὴν πίστευε;

Κι' αὐτός, ὁ Κάρλο, θάμενε τότε σοβαρὰ ἐκτεθειμένος, γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῆ. Γιατί νὰ δώση ἄδεια ταφῆς; Γιατί νὰ κλέψη τὸ σῶμα τῆς κοπέλλας; Ἂν εἶχε ὑποψίες, θάπρεπε νὰ εἰδοποιήση τὶς ἀρχές; κι' ὄχι νὰ ἐνεργήση μόνος του.

Ἦταν σίγουρο πὼς δὲ θ' ἀποφευγε τὴ δίκη, ὅταν φανερωνόταν ἡ ἀλήθεια.

Δὲ θὰ τὸν ἔνοιαζε δὲ γι' αὐτό, ἂν ἡ Μάριον τὸν ἀγαποῦσε, ἂν εἶχε μείνει ἄξιά του. Μὰ τώρα πιὰ ἄξιζε νὰ καταστρέψη τὴν καρριέρα του γιὰ χάρι της;

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις στὸ μυαλό του, πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς ἀρρώστους του, ἔφαγε τὸ μεσημέρι καὶ κατὰ τὶς 3 παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τῆς Μάριον. Τοῦ ἀνοιξε ἡ Λουκία.

— Τί ζητάει ὁ κύριος; τὸν ρώτησε σοβαρὰ καὶ μὲ σεβασμό.

— Ἔμαθα ἀπ' τὸ θυρωρό, ὅτι ἡ δεσποινὶς Μάριον εἶν' ἐδῶ. Δώστε τῆς, σᾶς παρακαλῶ, τὸ μπιλιέτο μου καὶ ρωτῆστε την ἂν μπορῆ νὰ μὲ δεχθῆ.

— Περιμένετε ἕνα λεπτό.

Ἡ Λουκία ἄφησε τὸν Κάρλο νὰ περιμένη στὸ κεφαλόσκαλο. Ἀλλ' ὄχι γιὰ πολύ. Ξαναγύρισε ἀμέσως καὶ τοῦ εἶπε, μὲ ἐντελῶς διαφορετικὸ τόνο:

— Περάστε μέσα, ἡ κυρία μου σᾶς περιμένει.

Ὁ Κάρλο δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ καρδιά του πήγαινε νὰ σπάση, κι' ὕστερα πὼς πάγωνε ἀπότομα μέσα στὸ στῆθος του. Ἀκολούθησε μηχανικὰ τὴν καμαρέρα ὡς τὸ πολυτελὲς σαλονάκι, ὅπου τὸν περίμενε ἡ Μάριον, κατάχλωμη καὶ συγκινημένη.

— Ἐσεῖς, γιατρέ! Ἐσεῖς! τραύλισε, ἀπλώνοντάς του τὰ δυό της χέρια.

Ὁ Κάρλο ξέχασε σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλο τὸ θυμό του καὶ τὶς προθέσεις του. Δὲν εἶδε πιὰ παρὰ τὴ Μαρία του, τὸ λατρευτὸ πλάσμα ποὺ εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὸ θάνατο.

— Μαρία!... μουρμούρισε μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω πὼς ἤσαστε σεῖς... Πόσο σᾶς ἀναζήτησα!

— Κι' ὅμως σᾶς τὸ εἶχα ἀπαγορέψει. ἀπάντησε ἐκείνη μ' ἕνα χαμόγελο. Μὰ εἶναι ἴσως καλύτερο ποὺ μὲ βρήκατε, γιατὶ πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦμε οἱ δυό μας.

Τοῦ πρόσφερε κάθισμα καὶ κάθησε κι' αὐτὴ κοντά του. Κυττάχτηκαν μιὰ στιγμή, σχεδὸν μὲ φόβο, σὰ νὰ καταλαβαίνανε πὼς κάτι πολὺ σοβαρὸ θὰ συνέβαινε μεταξύ τους...

— Κάρλο, μ' ἀγαπᾶτε πάντα; ρώτησε ὕστερα ἡ Μαρία.

— Ὦ, ναί, σᾶς ἀγαπῶ! φώναξε ὁ γιατρός, ἀποφασισμένος νὰ νικήση κάθε ἐμπόδιο, γιὰ νὰ κατακτήση τὸ ἀξιολάτρευτο ἐκεῖνο πλάσμα. Ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια ἔζησα μονάχα μὲ τὴ σκέψι σας. Θὰ πέθαινα, ἂν δὲν εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ σᾶς ξαναβρῶ!

Πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τέτοιο θερμὸ καὶ παθητικὸ τόνο, ὥστε ἡ Μαρία συγκινήθηκε βαθιά.

— Καὶ δὲ μὲ ρωτᾶτε καθόλου τί ἔκανα ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια; τοῦ εἶπε.

Ὁ Κάρλο τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Περίμενα νὰ μοῦ τὰ πῆτε μόνη σας ἀπάντησε.

— Κι' ἂν ἐγὼ δὲ μιλοῦσα; Ἂν σᾶς ζητοῦσα νὰ περιμένετε ἀκόμα, ἴσως ἄλλο τόσο καιρό, χωρὶς νὰ προσπαθήσετε καθόλου νὰ μὲ ξαναδῆτε;

Ὁ Κάρλο ἀνασκίρτησε ἀπότομα. Ἀπ' τὸν οὐρανό, ξανάπεφτε στὴν ὑμὴ πραγματικότητα...

— Μαρία, μουρμούρισε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς θέλετε νὰ παίξετε μαζί μου. Ὡστόσο, αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε, μὲ κάνει νὰ πονάω φριχτά! Νὰ περιμένω ἀκόμα, χωρὶς νὰ ζητήσω νὰ σᾶς ξαναδῶ; Καὶ νὰ ξέρω στὸ μεταξὺ πὼς γυρίζετε τὰ διάφορα βαριετέ, σέρνοντας πίσω σας μιὰ οὐρὰ ἀπὸ θαυμαστὲς κι' ἀφίνοντας νὰ μολύνουν τὴν ὀμορφιά σας οἱ βέβηλες ματιὲς τοῦ κόσμου;...

»Ὄχι, δὲ μπορῶ νὰ τὸ δεχτῶ! Δὲν καταλαβαίνω τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἀποφάσεώς σας. Ἂν ἔχετε νὰ ἐκπληρώσετε κάποιο καθῆκον, νὰ ἐκδικηθῆτε κάποιον, ποὺ σᾶς ἔβλαψε, πρέπει νὰ βρῆτε ἕνα τρόπο πιὸ τίμιο. Ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς τὸ πῶ, Μαρία!

Ἕνα πικρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τῆς Μάριον.

— Καὶ λέτε πὼς μ' ἀγαπᾶτε!... μουρμούρισε, σκύβοντας τὸ κεφάλι της.

— Ναί, Μαρία, σᾶς ἀγαπῶ! φώναξε μὲ πάθος ὁ Κάρλο. Κι' ἀκριβῶς γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ, θέλω νὰ σᾶς ἀπομακρύνω ἀπὸ μιὰ ζωή, ποὺ δὲν εἶναι γιὰ σᾶς! Θυμᾶσθε πού μοῦ λέγατε πὼς θέλατε νὰ μείνετε νεκρὴ γιὰ ὅλους, νὰ παραιτηθῆτε γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ πλούτη σας καὶ τ' ὄνομά σας;...

— Ὄχι ὅμως καὶ ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί μου, διέκοψε ἡ Μαρία.

— Ἂν ἔχετε νὰ πραγματοποιήσετε μιὰ ἐκδίκησι, θὰ σᾶς βοηθήσω κι' ἐγώ. Μαρία... φτάνει νὰ μὴ βλάπτη τὸν ἑαυτό σας καὶ τὴν τιμή σας! Ἂν μ' ἀγαπᾶτε, πρέπει νὰ μ' ἀκούσετε... νὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὴ τὴ ζωή, ποὺ σᾶς ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἄβυσσο! Δὲ σᾶς ζητάω λογαριασμὸ γιὰ τὰ χρόνια ποὺ περάσανε. Τὰ ξεχνάω ὅλα! Πιστεύω πὼς εἴσαστε πάντα ἡ ἀθῶα μικρούλα ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴ ζωή της.

»Μαρία, δεχθῆτε νὰ γίνετε γυναίκα μου, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς κάνω εὐτυχισμένη, ἔστω κι' ἂν πρέπει νὰ δώσω τὴ ζωή μου γι' αὐτό!

Οἱ ματιὲς τοῦ Κάρλο ἱκετεύανε.

Ὑπῆρχε στὸν τόνο του ὅλη ἡ ψυχή του...

Ἡ Μαρία ἦταν ταραγμένη. Καταλάβαινε πὼς κόντευε νὰ λυγίση, νὰ νικηθῆ... Μὰ ἀντέδρασε ξαφνικὰ στὸν κίνδυνο καὶ ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της. Κύτταξε στὰ μάτια τὸ γιατρὸ καὶ τοῦ εἶπε σταθερά:

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προσφορά σας, ἀλλὰ δὲ μπορῶ, οὔτε θέλω γιὰ τὴν ὥρα, νὰ τὴ δεχθῶ. Ἂν ἔχετε ὑπομονή, ἐμπιστοσύνη καὶ στοργὴ γιὰ μένα, θὰ περιμένετε.

Ὁ Κάρλο ἔγινε κατάχλωμος.

— Καὶ σεῖς θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ τραγουδᾶτε στὰ βαριετέ;

Ἐκείνη δὲ χαμήλωσε τὰ μάτια της, ποὺ εἶχαν μιὰ λάμψι κάπως σκληρή.

— Ναί, θὰ ἐξακολουθήσω, ἀπάντησε ἁπλά.

— Τίποτα δὲ μπορεί ν' ἀλλάξη τὴν ἀπόφασί σας;

— Τίποτα! Ἂν λοιπὸν δὲν αἰσθάνεσθε τὴ δύναμι καὶ τὸ θάρρος νὰ μ' ἀφίσετε νὰ κάνω ὅ,τι καταλαβαίνω, σᾶς ἀπαλλάσσω ἀπ' τὸ λόγο σας καὶ παίρνω πίσω τὸ δικό μου.

Πάνω στὴν ἀπελπισία του, ὁ Κάρλο δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔλεγε...

— Δέχομαι. ἀπάντησε σχεδὸν ψυχρά, γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ κάνω σύντροφο τῆς φτωχικῆς, ἀλλὰ ἐντιμης ζωῆς μου μιὰ γυναίκα, ποὺ ποδοπατάει τὴν ἀξιοπρέπειά της! Ὅποιοι κι' ἂν εἶναι οἱ λόγοι, ποὺ σᾶς κάνουν νὰ φερθῆτε ἔτσι, δὲν ἀρκοῦνε γιὰ νὰ δικαιολογήσουνε τὴ διαγωγή σας.

»Νὰ εἴσαστε βέβαιη πὼς δὲ θ' ἀκούσετε πιὰ ποτὲ νὰ μιλάνε γιὰ μένα! Ἡ ἀγνὴ Μαρία τοῦ ὀνείρου μου, τὸ μόνο πλάσμα ποὺ ἀγάπησα ὡς τώρα, ἔχει πιὰ πεθάνει! Κι' ἡ μνήμη της θὰ μείνη ἄσπιλη, ἀμόλυντη, μέσα στὴν καρδιὰ καὶ στὴν ψυχή μου. Ἡ Μάριον, ἡ τραγουδίστρια τοῦ «Καφὲ Ρομάνο», εἶναι ξένη γιὰ μένα καὶ θὰ μείνη τέτοια γιὰ πάντα... Ἀντίο, κυρία!

"Εκανε σιγὰ-σιγὰ δυὸ βήματα πρὸς τὴν πόρτα, μὲ τὴν παράλογη ἐλπίδα πὼς ἡ Μαρία θὰ τὸν συγκρατοῦσε. Μὰ ἐκείνη ἔμενε ἀκίνητη κι' ἀμίλητη. Ὅταν ὡστόσο ὁ Κάρλο γύρισε καὶ τῆς ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιά, τοῦ φάνηκε πὼς διάβασε στὰ μάτια της τέτοια ἔκφρασι πόνου καὶ ἀγωνίας, ὥστε ὥρμησε σὰν τρελλὸς γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάση, τραυλίζοντας ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς του:

— Μαρία... δὲ θὰ μ' ἀφίσης νὰ φύγω ἔτσι... Μ' ἀγαπᾶς, -Μαρία, τὸ νοιώθω,,, καὶ θὰ τὰ ἐγκαταλείψης ὅλα γιὰ μένα!...

Ἐκείνη εἶχε κλείσει τὰ μάτια της, σὰν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση. Μὰ ἡ ἀδυναμία της κράτησε μιὰ στιγμὴ μονάχα. Ξέφυγε ἀπότομα ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ Κάρλο καὶ πρόφερε, μ' ἕνα τόνο ποὺ τὸν κεραυνοβόλησε:

— Δὲ θὰ ἐγκαταλείψω τίποτε, κύριε, γιατὶ δὲ σᾶς ἀγαπῶ, καὶ πιστεύω πὼς δὲ σᾶς ἀγάπησα ποτέ. Ἔχετε δίκιο: Ἡ Μαρία, ποὺ ξέρατε, εἶναι πεθαμένη, θαμμένη γιὰ πάντα ἀπ' τὰ ἴδια σας τὰ χέρια. Ἡ Μάριον δὲ σᾶς γνωρίζει καὶ ἀπορεῖ γιὰ τὴν παρουσία σας στὸ σπίτι της... Ἀντίο, κύριε!

Ὁ Κάρλο βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι, δίχως νὰ πῆ λέξι, δίχως νὰ κυττάξη πιὰ τὴ Μάριον.

Ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητη μιὰ στιγμή, σὰ ν-----αρωμένη. Ὕστερα τὸ μέτωπό της βράχηκε ἀπὸ κρύο ἱδρώτα. Τῆς φάνηκε πὼς τὸ μυα-

ΚΟΥΕΝΤΟΣ

λό της σάλευε. Ἔμπηξε μιὰ φωνὴ κι' ἔπεσε λιπόθυμη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ζ'.

Ὁ Λουΐτζι, ὁ φίλος τοῦ Κάρλο, λάτρευε τὰ λουλούδια καὶ διατηροῦσε μιὰ χαριτωμένη σέρρα. Ἐκεῖ βρισκότανε τώρα ἡ ἀδελφή του, ἡ Λίζα. Ἐξέταζε μὲ προσοχὴ κάθε γλάστρα, κάθε φυτό, ἔκοβε τὰ ξερὰ φύλλα τους. Ἡ ζεστὴ τῆς σέρρας ἔκανε τὰ μάγουλα τῆς πιὸ κοκκινα, σὰν ξαναμμένα.

Δὲν ἤταν καμμία καλλονὴ ἡ Λίζα, ἀλλὰ τὴν ἔκανε συμπαθητικὴ ἡ καλωσύνη, ποὺ ζωγραφίζοτανε στὴ φυσιογνωμία της, τὸ εἰλικρινὲς χαμόγελό της. Ἤταν τὸ εἴδωλο τῶν δικῶν της. Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ὁ ἀδελφός της τὴ λατρεύανε καὶ τῆς κάνανε ὅλα τὰ χατήρια.

Ἤταν πολὺ καλλιεργημένη κοπέλλα καὶ μὲ αἰσθηματικὴ ἰδιοσυγκρασία. Εἶχε ἀρκετὰ σεβαστὴ προῖκα. Καὶ τὴν εἶχαν ζητήσει πολλὲς φορὲς σὲ γάμο, καὶ μάλιστα ζηλευτοὶ γαμπροί, ἀλλ' αὐτὴ εἶχε ἀρνηθῆ πάντα κατηγορηματικά, γιατὶ ἤθελε ν' ἀγαπήσῃ πρῶτα ἐκεῖνον ποὺ θὰ γινόταν ἄντρας της. Μ' ὅλο ποὺ οἱ γονεῖς της τὴ βεβαιώνανε πὼς ὁ ἔρωτας θἀρχότανε κατόπιν, αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ δεθῆ μ' ἕναν ἄνθρωπο γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἔνοιωθε βαθειὰ στοργή.

Ἴσως νάκρυβε μέσα στὴν καρδιά της κάποιο μυστικό, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἐμπιστευθῆ ἀκόμα σὲ κανένα... Ἔδειχνε πάντως ἰδιαίτερη προτίμησι στὸ δόκτορα Κάρλο. Ἡ σοβαρότης του, ἡ ἀξία του, τὸ γεγονὸς πὼς ἤταν τελείως αὐτοδημιούργητος, τῆς εἶχαν κάνει βαθειὰ ἐντύπωσι.

Μιὰ μέρα τοῦ φθινοπώρου, ὁ Κάρλο εἶχε προσκληθῆ ἀπ' τὸ φίλο του σὲ μιὰ ἐκδρομὴ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Πῆγε μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι καὶ πέρασε μιὰ θαυμάσια μέρα.

Τὸ βράδυ, καθὼς γύριζαν πεζῆ, ὁ Κάρλο περπατοῦσε δίπλα στὴ Λίζα.

Ἤταν μιὰ ὑπέροχη βραδυά. Ὁ Κάρλο κι' ἡ Λίζα δὲ μιλούσανε, συνεπαρμένοι ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ εἰκόνα ποὺ ἀπλωνότανε μπροστά τους.

Στὴ στροφὴ ὅμως ἑνὸς μονοπατιοῦ, ἡ κοπέλλα παραπάτησε καὶ γλυστρησε. Ὁ Κάρλο τὴν κράτησε ἀμέσως.

Ἤταν ἕνα ἀσήμαντο περιστατικό, κι' ὅμως ἔκρινε τὴ ζωὴ τῆς Λίζας. Καθὼς τὴν ἔσφιγγε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ γιατρὸς στὸ στῆθός του, ἔνοιωσε πὼς δὲ θ' ἀνήκε ποτὲ σ' ἄλλον ἄντρα ἀπ' αὐτόν. Τὸν ἀγάπησε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της.

Κι' ὅμως ἐκεῖνος δὲν τῆς εἶχε πῆ οὔτε μιὰ ἐρωτικὴ λέξι. Ἡ Λίζα κατάλαβε πὼς ἔκρυβε στὴν ψυχή του ἕνα μυστικό, καὶ τόμαθε ἀπ' τὸν ἀδελφό της.

Ὁ Κάρλο εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε μιὰ κοπέλλα, ποὺ πέθανε, ἀφίνοντάς του γιὰ ἐνθύμιο μιὰ πλεξίδα, ποὺ τὴ φύλαγε αὐτὸς σὰν κειμήλιο.

Ἔπρεπε νὰ ζηλέψῃ ἡ Λίζα μιὰ νεκρή: Μὰ ἤταν βέβαιη πὼς ὁ Κάρλο θὰ τὴν ξεχνοῦσε κάποτε καὶ πὼς θἀνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ βρῆ μιὰ καινούργια ἀγάπη καὶ νὰ φτιάξῃ οἰκογένεια. Ἤταν σίγουρη γι' αὐτό.

Ὁ Λουΐτζι τῆς εἶχε πῆ, εἶν' ἡ ἀλήθεια, πὼς ὁ Κάρλο ἤταν ἀναίσθητος στὴ γοητεία κάθε γυναίκας, πὼς ὄχι μόνο εἶχε μείνει ἀδιάφορας μπροστὰ στὴν ὡραία Μάριον, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶχε θελήσει κἄν νὰ δῆ τὸ χορό της, ποὺ ἐνθουσίαζε τὸ κοινό! Μὰ σκεπτόταν πὼς ἕνας τέτοιος ἄντρας, ἐξαιρετικός, θἄκανε εὐτυχισμένη τὴν κοπέλλα, ποὺ θὰ παντρευότανε.

Αὐτὰ συλλογιζότανε καὶ τώρα, ἐνῶ περιποιοτὰν τὰ λουλούδια της, ὅταν ἄκουσε βήματα καὶ τὴ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ της. Γύρισε τὸ κεφάλι της, κι' ἀμέσως ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ γτυπᾶ πιὸ γρήγορα καὶ τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν πιὸ πολύ. Πίσω ἀπ' τὸν ἀδελφό της, εἶχε δῆ τὴ σοβαρὴ μορφὴ τοῦ Κάρλο.

— Τὸ εἶχα μαντέψει πὼς ἤσουν ἐδῶ! φώναξε ὁ Λουΐτζι. Μὰ πῶς ἀντέχεις σ' αὐτὴ τὴν ἀφόρητη κλεῖστη; Δὲν ἔχω δίκιο, Κάρλο, ποὺ τὴ μαλώνω;

— Ἀληθεια, κι' ἐγὼ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ μείνω γιὰ πολὺ ἐδῶ. Ἴσως ὅμως ἡ δεσποινίς νἄχῃ συνθίσει.

— Ἀσφαλῶς! Περνάω ἐδῶ μέσα ὧρες ὁλόκληρες, κι' εἶμαι πολὺ καλά.

— Τὸν βρῆκα ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μας, ἐξήγησε ὁ Λουΐτζι στὴν ἀδελφή του, καὶ τὸν πήραμε μαζί μας. Θὰ φᾶη μαζί μας. Εἰδοποίησε, λοιπόν, νὰ βάλουν ἄλλο ἕνα σερβίτσιο στὸ τραπέζι, καὶ πᾶγαινε σὰν καλὴ νοικοκυρούλα νὰ μᾶς ἰδῆς μιὰ ματιὰ στὴν κουζίνα.

— Πηγαίνω ἀμέσως! φώναξε ἡ Λίζα, χαμογελώντας στὸν Κάρλο.

Ὅταν μείνανε μόνοι, ὁ Λουΐτζι ἔπιασε τὸ φίλο του ἀπ' τὸ μπραντσο.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια πὼς ἡ ἀδελφή μου εἶναι ἀξιολάτρευτη καὶ πὼς θὰ γίνῃ μιὰ πολύτιμη γυναικούλα; τοῦ εἶπε γελῶντας.

— Καὶ βέβαια! Εὐτυχισμένος ὁ ἄντρας, ποὺ θὰ διαλέξῃ...

— Κι' ἂν αὐτὸς ὁ ἄντρας ἤσουν ἐσύ;

Ὁ Κάρλο ἀνασκίρτησε κι' ὕστερα χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Ἐγώ; Ἀστειεύεσαι, βέβαια! Ἡ ἀδελφή σου εἶναι πλούσια, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλο τίποτα ἀπ' τὰ κέρδη τῆς δουλειάς μου.

Ὁ Λουΐτζι εἶχε σοβαρευτῆ.

— Εἶσαι ἕνας ἄντρας τίμιος, ἀπάντησε, μ' εὐγενικὴ ψυχή. Οἱ γονεῖς μου σ' ἐκτιμοῦν πάρα πολύ, ἡ ἀδελφή μου δὲ μιλάει παρὰ γιὰ σένα... Ἂν δὲν εἶσαι πλούσιος, δὲ σοῦ λέπουνε ὅμως τὰ μέσα νὰ γίνῃς Ὄπως δείξνουν μάλιστα τὰ πράγματα, σὲ μερικὰ χρόνια τ' ὄνομά σου θὰ εἶναι ξακουστό. Τέλος πάντων τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα — εἶσαι φτιαγμένος γιὰ νὰ γίνῃς ἕνας ἄριστος σύζυγος, καὶ θἄμουν εὐτυχισμένος ἂν σ' ἔκανα γαμπρό μου.

Ὁ Κάρλο εἶχε χλωμιάσει.

— Ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν, μουμούρισε.

— Μὰ γιατί;

— Γιατὶ δὲν εἶμαι ἄξιός της. Δὲν ἔχω κανένα ἀπ' τὰ προσόντα ἐκεῖνα ποὺ μπορεῖ ν' ἀρέσουνε σὲ μιὰ κοπέλλα σὰν τὴν ἀδελφή σου. Εἶμαι δύσκολος χαραχτήρας, βαρύς. Νοιώθω πὼς δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη.

Ἡ Λίζα ἔχει τὴν ἀντίθετη γνώμη. Ρώτησέ την καὶ θὰ δῆς. Δὲν περιμένει παρὰ μιὰ λέξι σου... κι' οἱ γονεῖς μου δὲ θὰ φέρουν καμμιὰ δυσκολία νὰ σοῦ τὴ δώσουνε. Ἂν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι σου, δὲ θἄγανα τὸ θάρρος μου καὶ δὲ θ' ἀφνιὰ νὰ μοῦ ξεφύγῃ ἡ εὐτυχία ποὺ θὰ μοῦ προσφέρανε.

Ἴσως νάχῃς δίκιο... μουμούρισε ὁ Κάρλο.

Μιλοῦσε σὰ σὲ ὄνειρο... Εἶχε περάσει ἀπ' τὴ σκέψι του ἡ Μαρία, ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα.

Ἔπρεπε νὰ θεωρῆ παθημένη τὴ Μαρία. Τοῦ τόχε πῆ ἡ ἴδια... Γιατί, λοιπόν, ν' ἀντιστέκεται στὸ πεπρωμένο; Γιατὶ νὰ ἐγκαταλείπεται σὲ μιὰ παράλογη ἀπελπισία, ἐνῶ εἶχε κοντὰ του μιὰν ἄλλη κοπέλλα, ὁμορφη, ἀγνή, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ θὰ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο;

Ἡ Μάριον ἤταν τὸ πάθος, ὁ πυρετός, τὸ παραλήρημα. Ἡ Λίζα ὁ ἁγνὸς ἔρωτας, ἡ γαλήνη, ἡ εὐτυχία. Δὲ μποροῦσε νὰ διστάσῃ στὴν ἐκλογή του. Θὰ ἐμπιστευόταν ὅλη τὴν ψυχή του στὰ ἁγνὰ χέρια τῆς Λίζας. Θὰ τὰ ξεχνοῦσε ὅλα, στὸ πλευρό της...

Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, βρῆκε εὐκαιρία νὰ τὴν κυττάξῃ πιὸ προσεχτικά. Κατακτήθηκε ἀπ' τὴν ἀθῶα χάρι της, πείσθηκε πὼς αὐτὴ μονάχα θὰ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο.

Ὅταν, λοιπόν, ξαναβρέθηκε μονάχος μὲ τὸ Λουΐτζι, τοῦ εἶπε:

— Μίλησε στὴν ἀδελφή σου γιὰ μένα, κι' ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν τῆς εἶμαι ἀδιάφορος, τὴν παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ζητήσω τὸ χέρι της ἀπ' τὸν πατέρα σου.

Ὁ Λουΐτζι ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς καὶ τὸν ἀγκάλιασε στοργικά.

— Ἀλήθεια!... Τὸ λὲς ἀλήθεια;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Το σταυρόλεξο μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 814

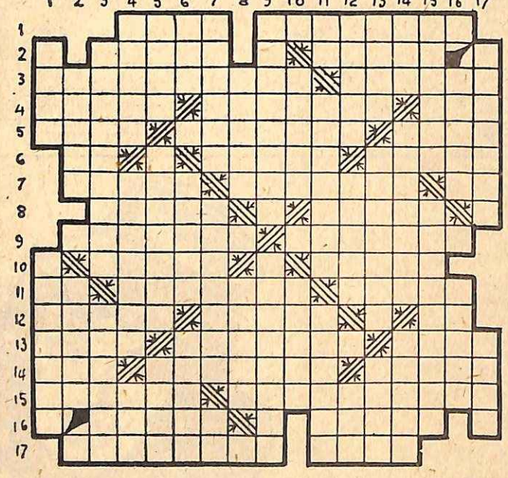

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Πόλις τῆς Παλαιστίνης, ὅπου ἡ Ραχὴλ ἔκλαιε τὸ χαμὸ τῶν παιδιῶν της.— Δὲν παρουσιάζει καμμιὰ ἀνωμαλία.
2 Πτηνὰ ποὺ ἀγαποῦν τὸ νερό. —Ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ παράθυρα.
3 Ἔχει σχεδὸν πράσινο χρῶμα. —Μέρος τοῦ ποδιοῦ (πληθ.).
4 Φυτὸ χρησιμοποιούμενο στὴ φαρμακευτική, λέγεται καὶ φιλύρα.—Ἀφορᾶ ὡρισμένο μέρος τοῦ σώματος.—Διπλασιαζόμενο γίνεται γαλλικὸς χορός.
5 Ὁλόκληρος.— Ἐπίρρημα ποὺ ἐξαφανίζει.—Χώρα τῆς Ἀσίας.
6 100 τετραγωνικὰ μέτρα.— Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος.— Σέρβος στρατιωτικὸς καὶ ἐπαναστάτης, ποὺ δολοφόνησε τὸ βασιλικὸ ζεῦγος τῆς Σερβίας.
7 Νοσηρὰ μικροβιακὴ κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ. — Ἔχει σχέσι μὲ ἕνα σύμπλεγμα νήσων μας.—Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
8 Νησάκι τῆς Ἀλβανίας.—Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημ.).
9 Λεονάρδος. . .: Ἕλλην λόγιος καὶ διπλωμάτης ποὺ συνεδέθη στὸ Παρίσι μὲ τὸν Ρισελιέ.—Μιὰ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.
10 Ζωτροφή.—Πόλις τῆς Β. Ἰταλίας, σημαίνον καλλιτεχνικὸ κέντρο τοῦ Μεσαίωνος καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως.
11 Προηγοῦνται βασιλέων.— Σᾶς βοηθοῦν νὰ βρῆτε τὸ σπίτι, ποὺ ζητᾶτε. — Ἱερὸς λόφος κοντὰ στὴ Μέκκα, ὅπου ὁ Μωάμεθ ἀποκάλυψε τὸ Κοράνιον.
12 Σημεῖο τοῦ ὁρίζοντος.—Χωρὶς περιεχόμενο.— Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.
13 Λάσπη, βόρβορος.— Πόλις καὶ σπουδαῖο λιμάνι τῆς Νικαράγουας.—Φτάνω.
14 Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Φαντάσματα.—Δὲ διαφέρει ἀπὸ ἄλλον.
15 Γραμμὴ τοῦ πλοίου.— Ὑπερήφανα.
16 Καρπὸς δέντρου (καθαρ.). — Ἑορτὲς τῶν ἀρχαίων πρὸς τιμὴν θεᾶς.
17 Τιθασσεύει, ἐξημερώνει ζῶα ἢ καὶ ἀνθρώπους. — Ἐμπνέουν σεβασμό.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Χειροπιαστά.—Χωρὶς πόδια δὲν γίνεται.
2 Ἐπιτυχάνονται μὲ πολυέδρα (καθαρ.).—Μᾶς δίνει ἀλεῦρι.
3 Ἀφίνει μεγαλύτερες ἐλευθερίες (μεταφ.).— Συγχρόνως.
4 Ὁμιλία, λόγος.—Νησὶ στὸ ὁποῖο παραθερίζουν πολλοὶ Ἀθηναῖοι.— Πόλις καὶ ποταμὸς τῆς Βουλγαρίας.
5 Πλῆξις. — Τουφέκι τοῦ 18ου αἰῶνος.—Ὁρμή.
6 Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.—Σχηματίζεται ἀπὸ πολλὰ ὁμοειδὴ πράγματα.—Μιὰ τῶν Δωδεκανήσων.
7 Σπάταλος, ἀκόλαστος.—Εἶδος πιθήκου μὲ μεγάλη μύτη. — Σχηματίζουν τὸ τέταρτο γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου.
7 Ἔσοδα.—Ὑπάρχει ἕνα σὲ κάθε γραμμὴ λεωφορείων.
9 Ἰσοδύναμος.—Τρελλός.
10 Ἀποθήκη σιτηρῶν.— Ἠλεκτρισμένα ἀθροίσματα, ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἠλεκτρόλυσι.
11 Ἀπαγορεύει.— Ἔχει στρογγυλὴ βάσι καὶ μυτερὴ κορυφή. —Μονὰς γιὰ μεγάλα βάρη.
12 Μᾶς δροσίζει τὸ καλοκαίρι.— Τὸ πρῶτο, ἀπὸ λάσπη, ἐπίχρισμα τοιχοδομῆς.— Προηγεῖται συμπεράσματος.
13 Ἡ παραμονὴ κοντά του βάζει σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία μας.— Ἱστορικὴ πόλις τῆς Γαλλίας στὸ νομὸ Σηκουάνα.—Λογοτεχνικὸ ψευδώνυμο τοῦ Ἴωνος Δραγούμη.
14 Ποταμὸς τῆς Ρωσίας.—Θὰ κάνουν σὲ λίγο τὴν ἐμφάνισί τους στὶς γωνιὲς τῶν δρόμων. —Ἐπιτρέπει κάτι.
15 Κάθε φορὰ (ἐπίρρ.).— Αὐτὰ ποὺ σχετίζονται μὲ κάτι.
16 Σπουδαία πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου, κοντὰ στὸ Δέλτα τοῦ Νείλου.—Πολίχνη τῆς Ἀγγλίας, ὅπου διεξάγονται περίφημες ἱπποδρομίες.
17 Ἐξωτικὰ φροῦτα ποὺ παράγονται τώρα καὶ στὴ χώρα μας (καθαρ.).—Τροπικὸ ἐπίρρημα: καθώς.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 813 στὴ σελ. 70

Γύρω σε ολο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἄρχισε στὶς νροθιὲς τὸν ὁδηνὸ τοῦ τράμ

Στὸ Τουρίνο, ἕνας ὁδύθυμος ἐπιβάτης πιάστηκε μὲ τὸν ὁδηγὸ ἑνὸς τράμ κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾶη μὲ τὶς γροθιές του. Τὸ τράμ, ποὺ ἔμενε ἀκυβέρνητο, βγῆκε ἀπὸ τὶς γραμμές

κι' ἔπεσε πάνω σ' ἕνα καμιόνι, ποὺ ἤταν σταματημένο λίγο πιὸ κάτω. Ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ τράμ τραυματίστηκαν 15, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μερικοὶ σοβαρά. Ὁ ὁδύθυμος ἐπιβάτης δὲν ἔπαθε τίποτα. Βρίσκεται τώρα στὶς φυλακές. Τὰ θύματά του, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἑταιρίας, ποὺ τὸ ὄχημά της ἔπαθε σοβαρὲς βλάβες, τοῦ ζητοῦν ἀποζημιώσεις ποὺ ξεπερνοῦν τὸ ἕνα ἑκατομμύριο δραχμῶν.

Ἤξερε νὰ κάνη μόνη τὶς δουλειές της

Μιὰ νέα ἀπὸ τὸ Κάϊρο, ἡ Ράγκα Γιασσίν, ἐμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴ Σοράγια. Ὁ πατέρας της σκέφτηκε, λοιπόν, νὰ ἐκμεταλλευθῆ αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα κι' ἔκαμε γνωστὸ ὅτι θἄδινε τὴν κόρη του σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοῦ πρόσφερε τὰ περισσότερα χρήματα. Ὁ πλειοδότης ἤταν ἕνας ἔμπορος, κάποιος Ἄλνι Σαντάμ, ποὺ ἔδωσε στὸν πατέρα της ἕνα ποσὸν ποὺ ἀντιστοιχεῖ σὲ 50.000 δραχμὲς κι' ἔκαμε τὴ Ράγκα σύζυγό του. Ὁ Σαντάμ, ἀφοῦ τὴ νάρηκε κάμποσους μῆνες, σκέφτηκε νὰ πάρῃ πίσω τὰ λεφτά του μὲ τὸ ἀνάλογο κέρδος. Τὴν πούλησε, λοιπόν, στὸν ἐμίρη τοῦ Κατὰρ γιὰ ἕνα ποσὸν διακοσίων περίπου χιλιάδων δραχμῶν. Ἀλλ' ἡ Ράγκα, μόλις ἔμαθε αὐτὴ τὴν ἀγοραπωλησία, κατέφυγε στὰ δικαστήρια καὶ ζήτησε διαζύγιο Μετὰ τὴν ἔκδοσί του, ἡ Ράγκα διαπραγματεύθηκε μόνη της μὲ τὸν ἐμίρη τοῦ Κατάρ τὴν ὑπόθεσί της. Ὁ ἐμίρης δέχτηκε πρόθυμα νὰ καταθέσῃ σὲ μιὰ τράπεζα ἕνα ποσὸν 2 περίπου ἑκατομμυρίων κι' ἀναγνώρισε μὲ συμβολαιογραφικὴ πρᾶξι στὴ Ράγκα τὸ δικαίωμα ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερία της ἕπειτα ἀπὸ δύο χρόνια. Ἔτσι, ἡ ὁμορφη Ράγκα πῆρε τὸ δρόμο τοῦ χαρεμιοῦ.

Τὸν σκότωσε γιατὶ δὲν τὴν εὔρισκε ὄμορφη

Στὸ Τσηποτάου τῆς νοτίου Ἀγγλίας ζοῦσε μιὰ χήρα, ἀρκετὰ εὐεξδῆς, ὅσο τουλάχιστον τὶς ἐπέτρεπαν τὰ 49 χρόνια της, ἡ κυρία Μύριαμ Χίλ, μαζὶ μὲ τὰ τέσσερα παιδιά της. Κάποτε, λοιπόν, ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της ἕνας ξανθὸς νέος, ἡλικίας 19 ἐτῶν, ὁ Ντένις Μόρς. Ἡ συνάντησι αὐτὴ ἤτον μοιραία. Κυρευτήκαν κι' οἱ δύο ἀπὸ κεραυνοβόλο ἔρωτα, μ' ὅλο ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ἤταν μητέρα καὶ γυιός. Κ' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα «ἐρωφερὸ» εἰδύλλιο δυὸ μηνῶν, παντρεύτηκαν. Ἀλλ' ἡ συζυγικὴ εὐτυχία τους κράτησε μόνο πέντε βδομάδες. Ἕνα πρωΐ, ἡ Μύριαμ παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία μὲ πρησμένο μάτι, λέγοντας ὅτι ὁ ἄντρας της, ἀφοῦ τὴν ξυλοκόπησε ἄγρια, ἔφυγε μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι. Οἱ ἀστυνομικοί, ὅμως, βρῆκαν πολὺ ἀσυνάρτητη τὴν κατάθεσί της κι' ἀποφάσισαν νὰ κάμουν μιὰ σιβνιδιαστικὴ ἔρευνα στὸ σπίτι. Ἡ ἔρευνα αὐτὴ τοὺς ἔκαμε ν' ἀνακαλύψουν ὅτι ἡ Μύριαμ εἶχε σκοτώσει τὸν νεαρὸ σύζυγό της καὶ τὸν εἶχε κρύψει στὸ ὑπόγειο κάτω ἀπὸ μερικὰ σακκιά, ὥσπου νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν θάψῃ χωρὶς νὰ καταλάβουν τίποτα τὰ παιδιά της. Δικαιολογώντας τὸ ἔγκλημά της, εἶπε ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν τὴν εὕρισκε... τὸ ἴδιο ὁμορφη καὶ γοητευτικὴ ὅσο τὸν πρῶτο καιρό. Γι' αὐτό, ἀποφασισε νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ὁ ἀπατεὼν καὶ τὰ μετάλλια ἀρετῆς

Ἡ ἀνθρώπινη ματαιοδοξία εἶναι μιὰ ἀνεξάντλητη πηγὴ πλούτου γιὰ ὅποιον ξέρει νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῆ. Αὐτὸ σκέφτηκε καὶ ὁ Γερμανὸς Ἔρμαν Κόπφερ. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἔστειλε σὲ πενταχόσιους πολίτες διαφόρων γερμανικῶν πόλεων μιὰ ἐγκύκλιο, στὴν ὁποίαν τοὺς ἔλεγε ὅτι ἡ ὁμοσπονδιακὴ γερμανικὴ κυβέρνησις τοὺς εἶχε ἀπονείμει τὸ χουσοῦν «μετάλλιο ὁμοσπονδιακῆς ἀρετῆς», ποὺ θὰ τοὺς ἀποστελλόταν ἔναντι μιᾶς καταβολῆς ἑνὸς ποσοῦ 600 περίπου μαρκων. Τὴν ἐγκύκλιο ὁ Κόπφερ τὴν ὑπέγραφε ὡς εἰδικὸς ἐντεταλμένος τῆς ὁμοσπονδιακῆς κυβερνήσεως καὶ μὲ τὸ ὄνομα Ὄττο Ζοῦμκελ. Τὰ θύματά του, ποὺ τὰ εἶχε διαλέξει μὲ προσοχή, ἔσπευσαν νὰ τοῦ στείλουν τὰ χρήματα ποὺ τοὺς ζητοῦσε κι' ἔτσι ὁ Κόπφερ τσέπωσε ἕνα ποσὸν 250-300.000 μάρκων. Εἶναι περιττό, βέβαια, νὰ ποῦμε ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς ἀποστολεῖς δὲν πῆρε τίποτα. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς κατέφυγαν, λοιπόν, στὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Κόπφερ καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ἡ ἀφηρημάδα ἑνὸς Ὁλλανδοῦ πιλότου

Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Καποντικίνο (Νεάπολις) προσγειώθηκε πρὸ ἡμερῶν ἕνα τουριστικὸ ἀεροπλάνο, ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ Ὁλλανδὸς μηχανικὸς Γκὺ βὰν Μούσεγιπαρν. Ἀφοῦ ἀνεφο-

διάσθηκε μὲ βενζίνη, τὸ ἀεροπλάνο ξαναφυγε, διευθυνόμενο στὴν Καλαβρία.

Σὲ λίγο, ὅμως, ξαναγύρισε στὸ ἀεροδρόμιο, γιατὶ ὁ πιλότος του ἀνακάλυψε, ξαφνικά, πὼς εἶχε χάσει τὸ σακκάκι του, μὲ ὅλα τὰ χρήματά του, ποὺ ἀνέρχονταν σὲ σεβαστὸ ποσό Ὄπως ἐξακριβώθηκε, τὸ εἶχε κρεμάσει ἀπὸ μιὰ μετάλλινη προεξοχὴ ποὺ βρισκόταν στὸ κάτω μέρος τοῦ ἑνὸς φτεροῦ καὶ τὸ σακκάκι ἔπεσε κατὰ τὴν πτῆσι. Ποῦ ὅμως; Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ, γιατί, ὥσπου νὰ καταλάβῃ τὴν ἀπώλειά του, ὁ Ὁλλανδὸς πιλότος εἶχε διανύσει πάνω ἀπὸ 500 χιλιόμετρα.

Τὸ "Παλὲτ„ λούζει καὶ μακιγιάρει τὰ μαλλιὰ...

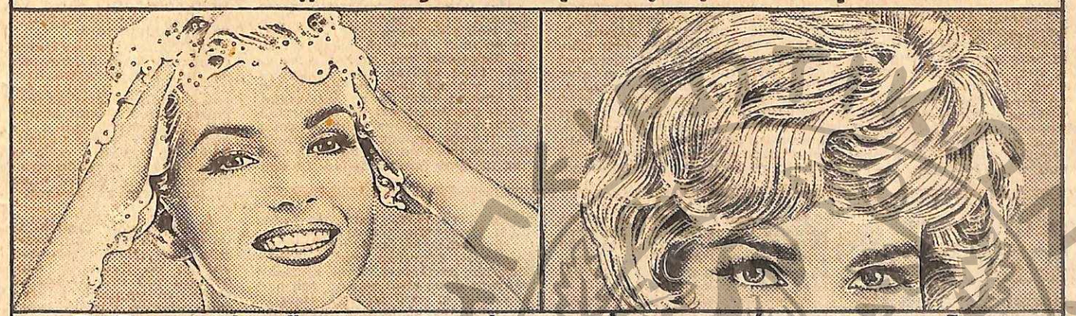

...δίδει στὶς ἄσπρες τρίχες τὸ φυσικό τους χρῶμα.

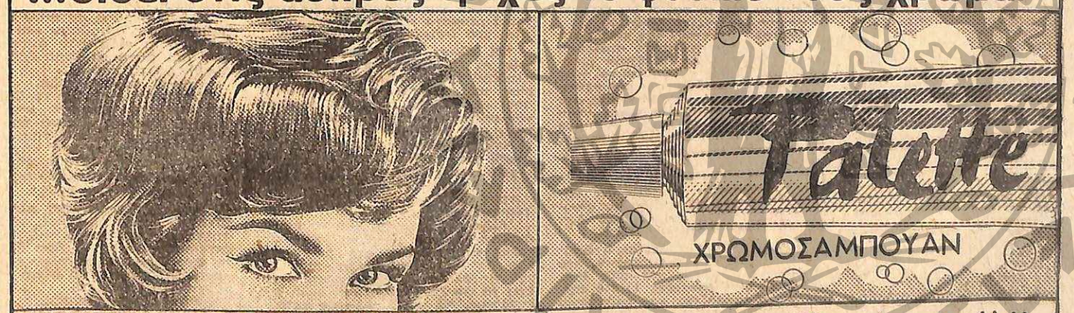

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ — ΝΙΚΗΣ 9 — ΤΗΛΕΦ. 25.739

Ὁ SCHWARZKOPF Ὁμορφαίνει τὰ μαλλιά!

Τό εὐτυχισμένο ΝΗΣΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ αὐτή ξετυλίχτηκε πρίν ἀπό πολλά χρόνια στό Σαφότο, ἕνα χαριτωμένο νησάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ, πού ἀνήκει στό συγκρότημα τῶν Σαμόα

Μιά μέρα, ἕνα ἀμερικανικό πολεμικό προσήγγισε ἐκεί κι' οἱ ναῦτες του ξεχύθηκαν ἀμέσως στήν ξηρά, ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς ὑποδέχτηκαν μὲ χαρούμενες φωνές προσφέροντας τους γιρλάντες ἀπό πολύχρωμα λουλούδια κι' ἐξωτικά φρούτα.

Τό Σαφότο εἶναι ἕνας παράδεισος. Ὁ ἄνθρωπος ζεχνιέται ἐκεῖ, πλημμυρισμένος ἀπό εὐτυχία καί δὲ θέλει νὰ σκέφτεται τίποτα πιά.

Ἀνάμεσα στοὺς ναῦτες τοῦ ἀμερικανικοῦ πολεμικοῦ, πού βγῆκαν στήν ξηρά, ἦταν κι' ὁ Ρέντ Νίλσον. Οἱ σύντροφοί του τόν ἔλεγαν ὀνειροπαρμένο, γιατί εἶχε μεγάλα ρεμβαστικά μάτια καί γιατί τοῦ ἄρεσε νὰ παρακολουθῆ τά σύννεφα πού σεριάνιζαν στόν οὐρανό καί τό παιχνίδισμα τῶν κυμάτων στό φῶς τῶν ἀστεριῶν, παρά νὰ παίρνει μέρος στίς συζητήσεις πού γίνονταν γύρω του.

Καί τό ἴδιο ἔκανε καί τώρα. Ἀντί ν' ἀκολουθήσει τοὺς συντρόφους του, μπῆκε σὲ μιά μικρή πιρόγα γιά νὰ κάμη τό γύρο τοῦ νησιοῦ. Οἱ ἀφροί τῶν κυμάτων πού ἔσπαζαν πάνω στούς βράχους τό τύλιγαν μὲ μιά κατασπρη κορδέλλα, πού ἀπλωνόταν ἀτέλειωτη, φτιάνοντας τά πιό περίεργα σχήματα.

Ὁ Ρῆντ Νίλσον ἔφτασε ἔτσι σ' ἕνα μικρό ὅρμο πού περιτριγυριζόταν ἀπό κατσπρόσινα βράχια. Στό βάθος αὐτοῦ τοῦ ὅρμου βρισκόταν μιά μικρή καλύβα.

Ἀκούγοντας τό θόρυβο τῶν βημάτων του πάνω στήν ἄμμο, μιά νέα βγῆκε ἀπό τήν καλύβα. Εἶχε ἡλιό καί λυγερό κορμί, μεγάλα φωτεινά μάτια κι' ἕνα πρόσωπο πού φαινόταν σάν σκαλισμένο πάνω σὲ φίλντισι.

Ὁ Ρῆντ σταμάτησε σαστισμένος. Δέν φανταζόταν πώς θά μποροῦσε νὰ ὑπάρχη μιά τόσο ὁμορφη γυναῖκα. Μήπως, λοιπόν, ὀνειρευόταν;

Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ νέα αὐτή τοῦ χαμογέλασε, φανερώνοντας τά μασο χαριταρένια δόντια της καί τοῦκαμε μιά χαριτωμένη κίνησι μὲ τά χέρια της, σάν νὰ τόν προσκαλοῦσε νὰ πλησιάση.

Ἀπό τή στιγμή ἐκείνη, ὁ χρόνος σταμάτησε γιά τόν Ρῆντ Νίλσον. Ἀκολούθησε τή νέα στήν καλύβα καί πῆρε ἀπό τά χέρια της τά φρούτα καί τό γάλα ἀπό ἀνανᾶ πού τοῦ πρόσφερε.

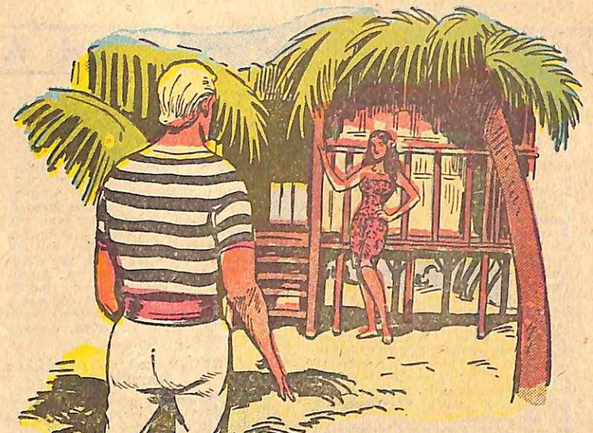

Ὁ Ρῆντ δὲ φανταζόταν πώς θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχη μιά τόσο ὁμορφη γυναῖκα.

Ὁ Ρῆντ Νίλσον δὲν ἤξερε λέξι ἀπό τή γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν κι' ἡ νέα αὐτή δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ μιλήση στή δική του γλῶσσα. Ἀλλά τί ἀνάγκη εἶχαν ἀπό λόγια; Ἡ ἀγάπη εἶχε μιλήσει κεραυνοβόλα στήν ψυχή τους.

Τή μικρή ἰθαγενῆ τήν ἔλεγαν Λόα κι' οἱ δικοί της εἶχαν πεθάνει σὲ μιά πρόσφατη ἐπιδημία. Ζοῦσε τώρα ὁλομόναχη. Τό γειτονικό δάσος κι' ἡ θάλασσα τῆς τοῦ ἔδιναν τήν τροφή της. Ἀν ἐπιθύμουσε κάτι ἄλλο ἦταν ἡ ἀγάπη. Καί τώρα εἶχε ἔρθει κι' αὐτή.

Τό ἄλλο πρωί, τό ἀμερικανικό πλοιο ἔφυγε ἀπό τό Σαφότο. Ἦταν τό ἴδιο πού εἶχε ἐπισκεφθῆ κι' ἄλλοτε τό νησί. Αὐτή τή φορά, ὅμως, οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ κάκου περίμεναν τοὺς ναῦτες του νὰ βγοῦν ἔξω γιά νὰ τοὺς περάσουν τίς γιρλάντες τους μὲ τά λουλούδια γύρω στό λαιμό καί νὰ τοὺς προσφέρουν τά φρούτα τους μὲ τούς νευστικούς χυμούς. Ἀπό τό πλοῖο βγῆκαν μόνο καμμιά δεκαριά ναῦτες μ' ἕναν ὑπαξιωματικό. Οἱ ναῦτες αὐτοί εἶχαν τά ὅπλα τους στόν ὦμο καί τό βλέμμα τους ἦταν βλοσυρό. Θάλεγες πώς πήγαιναν σὲ κάποια πολεμική ἐπιχείρησι.

Ὁ ὑπαξιωματικός, πού ἤθερε τή γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν, ζήτησε μερικές πληροφορίες ἀπό κείνους πού βρίσκονταν στήν προκυμαία καί φαίνεται πώς δέν ἄργησε νὰ μάθη ἐκεῖνο πού ἤθελε, γιατί ξαναμπῆκε μαζί μὲ τούς ναύτες του στή βάρκα πού τους εἶχε βγάλει στήν ξηρά.

Ἡ βάρκα αὐτή ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρός τό ἀνατολικό μέρος τοῦ νησιοῦ καί σὲ λίγο ἔφτασε στό μικρό ὅρμο, ὅπου βρισκόταν ἡ καλύβα τῆς Λόα.

Ὁ Ρῆντ Νίλσον εἶχε τήν ἐντύπωσι πώς ἔβλεπε μπροστά του φαντάσματα πού εἶχαν βγῆ ἀπό κάποιον ἄγνωστο κόσμο. Ἀλλ' ὁ ὑπαξιωματικός τόν ἔκανε γρήγορα νὰ συνέλθη ἀπό τήν ἔκπληξή του. Πρόσταξε ἀμέσως τούς ἄνδρες του νὰ τοῦ δέσουν τά χέρια κι' ἔπειτα τόν ἔσπρωξε βάναυσα μέσα στη βάρκα, πού ξαναφύγε ἀμέσως.

Ἡ μικρή Λόα εἶχε ἀπομείνει στήν ξηρά, σαστισμένη κι' ἀνίκανη νὰ μιλήση Συνήλθε, ὅμως, σὲ λίγο πήδησε στήν πιρόγα της κι' ἀκολούθησε τή βάρκα πού προπορευόταν... Καί βέβαια δὲ μποροῦσαν νὰ τήν κωρίσουν ἀπό τόν ἀγαπημένο της. Θά τῆς τόν ξαναδίναν, ὅταν θ' ἀκουγαν ἀπό τό στόμα του πώς δέν ἤθελε νὰ ξαναπάη μαζί τους.

Ἡ βάρκα ἀπομακρυνόταν ὁλοένα ἀπό τήν ἀκτή. Ἔφτασε, τέλος, στό πλοῖο κι' ἡ Λόα ἀπό τήν πιρόγα της εἶδε τούς ναύτες ν' ἀνεβάζουν σ' αὐτό τόν Ρῆντ, πού εἶχε πάντα τά χέρια του δεμένα στήν πλάτη.

Θέλησε τότε νὰ πάη κι' αὐτή στό πλοῖο, ἀλλ' οἱ ναῦτες τῆς φώναξαν πάνω ἀπ' αὐτό ν' ἀπομακρυνθῆ. Ἔτσι, ἀναγκάστηκε νὰ μείνη σὲ κάποια ἀπόσταση. Δέν ἔφυγε ὅμως. Θά περίμενε ἐκεῖ γιά νὰ τῆς ξαναδώσουν τόν ἀγαπημένο της.

Οἱ ὧρες ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε ἀργά. Ὅς τό μεσημέρι, ὁ Ρῆντ δέν εἶχε φανῆ Ἤρθε ἔπειτα τό ἀπόγευμα... Σιγά-σιγά, ἡ ἀγωνία καταστάλαξε στήν ψυχή τῆς Λόα, ποῦ δὲ μποροῦσε νὰ ἐξηγήση αὐτή τήν ἀργοπορία.

Ἀλλοίμονο, πάνω στό πλοῖο ἡ τύχη τοῦ Ρῆντ Νίλσον εἶχε κριθῆ πιά. Γιά τό νόμο ἦταν ἕνας λιποτάκτης. Τό δικαστήριο πού τόν δίκασε τό ἀποτέλεσαν τρεῖς ναῦτες, δυό ὑπαξιωματικοί καί δυό ἀξιωματικοί, πού ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς ἐκτελοῦσε χρέη προέδρου. Τό ἔκτακτο αὐτό ναυτοδικεῖο ἔθγαλε γρήγορα τήν ἀπόφασί του καί μ' αὐτήν καταδίκασε τό λιποτάκτη σὲ θάνατο.

★

Ὁ ἥλιος εἶχε ἀρχίσει νὰ γέρνη πρός τή δύσι του, ὅταν ἡ Λόα εἶδε ἀπό τήν πιρόγα ἕνα σωρό ναῦτες νὰ βγαίνουν στό κατάστρωμα τοῦ πλοίου καί νὰ μπαίνουν στή γραμμή, ὅπως κάνουν ὅταν γίνεται κάποια τελετή. Ἔπειτα ἔξη ἀπ' αὐτούς προχώρησαν μερικά βήματα μὲ τά ὅπλα στό χέρι.

Ἡ Λόα ἄκουσε κατόπιν τά τύμπανα, πού χτυποῦσαν καί τήν ἴδια στιγμή εἶδε τόν ἀγαπημένο της, πού αὐτή τή φορά βάδιζε μὲ ἐλεύθερα τά χέρια.

—Ρῆντ! φώναξε.

Αὐτός σήκωσε τότε τό δεξί του χέρι καί τό κούνησε κάμποσες φορές σάν, νὰθελε νὰ τήν ἀποχαιρετήση. Ἔπειτα, πῆγε νὰ σταθῆ στήν ἄκρη τοῦ καταστρώματος, μπροστά στούς ἕξη ναῦτες, πού στήριζαν ἀμέσως τά ὅπλα στούς ὤμους τους

Ἕνας ἀξιωματικός κατέβασε τότε τό ξίφος του καί, τήν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε μιά δυνατή ἐκπυροσκρότησι. Ἡ Λόα εἶδε τότε ἕνα σύννεφο καπνού κι' ἀνάμεσα ἀπ' αὐτό, ἕνα σῶμα πού ἔπεφτε στή θάλασσα.

—Ρῆντ! ξαναφώναξε.

Ἔνιωσε ἔπειτα τά χέρια της κι' ἔπεσε μὲ τό κεφάλι στή θάλασσα, γιά νὰ πάη νὰ βρῆ τόν ἄνθωπο πού εἶχε ἀγαπήσει. Αὐτή τή φορά τίποτα πιά δὲ θά μποροῦσε νὰ τούς χωρίση.

ΕΡΙΚ ΛΟΟΥΕΛ

Τί χρειάζονται οἱ ΔΟΡΥΦΟΡΟΙ

Ἐνῶ προετοιμάζονται οἱ ἐξερευνήσεις τοῦ Διαστήματος

Η ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΙ τῆς Σελήνης πρέπει νὰ γίνη σὲ τρεῖς διάφορες φάσεις, καθεμιά ἀπ' τίς ὁποῖες παρουσιάζει τίς δυσκολίες της.

Ἡ πρώτη φάσις θὰ εἶναι μιά «βόλτα» προσγείωσις πάνω στήν ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης. Ἡ δεύτερη μιά «μαλακή» προσγείωσις καί ἡ τρίτη ἡ ἀσφαλής ἐπιστροφή τῶν ἐξερευνῶν στή Γῆ.

Γιά τήν πρώτη φάσι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἁπλῶς μιά μικρή μεταλλική θήκη μὲ ἐπιστημονικά ὄργανα, προσαρμοσμένη σ' ἕνα συνηθισμένο πύραυλο. Γιά τή «μαλακή» ὅμως προσγείωσι θὰ χρειαστῆ ἕνα διαστημόπλοιο μὲ ἀνάποδος πυραύλους, πού θὰ λειτουργήσουν σάν φρένα, γιά νὰ λιγοστέψουν τήν ταχύτητα τῆς πτώσεώς του στή Σελήνη (ἐφόσον μόλιστα δέν ὑπάρχει ἀτμόσφαιρα γιά νὰ ἀνασκόψη αὐτή τήν ταχύτητα μὲ τήν ἀντίστασί της).

Τέλος, γιά τήν ἐπιστροφή στή Γῆ, τό διαστημόπλοιο θὰ πρέπει νάχη κι' ἄλλους πρόσθετους πυραύλους, πού θὰ τό κινήσουν ἀπό τή Σελήνη ὡς τή Γῆ, καθώς καί τούς ἀπαραιτήτους μηχανισμούς, νὰ νὰ βγάζη ἀκίνδυνα τήν ἀτμόσφαιρα καί νὰ προσγειωθῆ ὁμαλά.

Τό σύστημα τῶν πυραύλων ποῦ θὰ χρειαστῆ γιά τήν τελική αὐτή φάσι, θὰ πρέπει ν' ἀναπτύσση ὥθησι 500—1000 τόννων. Ἀκόμα κι' ἡ ἀτομική ἐνέργεια εἶναι ἀμφίβολο ἄν θ' ἀρκέση γιά τέτοια ἀπόδοσι.

Προκειμένου τώρα γιά τήν ἐξερεύνησι τοῦ Ἀοεως, ἀκόμα κι' ἡ πρώτη φάσις θὰ παρουσιάση τεράστια προβλήματα ἀσφαλοῦς καθοδηγήσεως, δεδομένου ὅτι τό ταξίδι ὡς ἐκεῖ θὰ διαρκέση 8 μῆνες τό λιγώτερο.

Εὐτυχῶς, ὑπάχουν ἤδη μικρές καί ἀνθεκτικές ἠλεκτρονιακές συσκευές, ἱκανές νὰ στείλουν πολύτιμα μηνύματα στή Γῆ ἀπό τή Σελήνη καί τούς γειτονικούς πλανήτες. Ὁ ραδιοφωνικός πομπός π. χ. πού θὰ σταλῆ στή Σελήνη, θὰ χρειάζεται νάναι ἰσχυρότερος ἀπό 1—2 βάττ. Ἀπ' τόν "Αρη δέ, οἱ ραδιοφωνικές ἐκπομπές θ' ἀπαιτοῦν λιγώτερη ἠλεκτρική ἐνέργεια ἀπ' ὅση γρησιμοποιοῦν οἱ περισσότεροι ραδιοφωνικοί σταθμοί τῆς Γῆς. Προβλέπεται μάλιστα ὅτι θὰναι εὐκολώτερο νὰ φτάση ἕνα μήνυμα ἀπό τόν "Αρη στή Γῆ, παρ' ὅ,τι ἀπ' τή Νέα Ὑόρκη στό Τόκιο.

Στό μεταξύ, συνεχίζεται ἡ ἐκτόξευσι τῶν τεχνητῶν δορυφόρων, πού προορίζονται κυρίως γιά τούς ἑξῆς ἐπιστημονικούς σκοπούς: 1) Νὰ ἐξετάζουν τό παράξενο καί καινούργιο περιβάλλον, ἀπ' ὅπου περνάει ἡ τροχιά τους. 2) Νὰ «βλέπουν» ἀπ' τό ὕψος αὐτό τή Γῆ, ὅπως δὲν τήν ἔχει δῆ ποτέ ὡς τώρα ὁ ἄνθωπος. 3) Νὰ [illegible] τόν Σύμπαν καί νὰ [illegible] πού δὲ μπορεῖ ἀλλοιώς νὰ φτάσουν στήν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, γιατί τίς ἐμποδίζει ἡ παουσία τῆς ἀτμοσφαίρας.

Τό περιβάλλον, ὅπου κινοῦνται οἱ δορυφόροι, θεωρεῖται κενό, γιά τίς δικές μας ἀντιλήψεις. Στήν πραγματικότητα ὅμως εἶναι γεμάτο ἀπό ραδιενέργεια κι' ἀπό διάφορα σωματίδια κινούμενα μὲ μεγάλη ταχύτητα. Οἱ δορυφόροι θὰ ἐπιτρέψουν τή συστηματική μελέτη του. Ἐπίσης θὰ μετρήσουν γιά πρώτη φορά τά ἠλεκτρικά ρεύματα καί τά μαγνητικά πεδία, πού ὑπάρχουν στό Διάστημα.

Ἐξ ἄλλου, οἱ φυσικοί ἀνυπομονοῦν νὰ ἐξελέγξουν πειραματικά ἀν ἀληθεύει ἕνα συμπέρασμα τῆς θεωρίας τοῦ Αἰνστάιν περί σχετικότητος: ὅτι δηλαδή ἕνα ρολόϊ κινεῖται γρηγορώτερα, ὅταν ἐλαττωθῆ ἡ δύναμις τῆς βαρύτητος γύρω του. Γιά τό πείραμα αὐτό, πρέπει νὰ ἐγκατασταθῆ πάνω σ' ἕνα δορυφόρο ἕνα «ἀτομικό ρολόϊ» ἐκπληκτικῆς ἀκριβείας καί νὰ παρακολουθηθῆ ὕστερα ἄν θὰ λειτουργῆ πιό γοήγορα ἀπό ἕνα ὅμοιο εὑρισκόμενο πάνω στή Γῆ.

Ἀλλά κι' ἡ μελέτη τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων θὰ γίνη μὲ μεγαλύτερη εὐκολία καί ἀκρίβεια στό Διάστημα, ἔξω ἀπ' τήν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς ποῦ τίς ἀλλοιώνει. Ἡ μετεωρολογία ἔχει νὰ ὠφεληθῆ πολλά ἀπό τούς δορυφόρους. Μὲ τούς τωρινούς μετεωρολογικούς σταθμούς, ἐλέγχεται μόνο τό ἕνα δέκατο «τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. Μὲ 2—3 ὅμως δορυφόρους θὰ παρακολουθοῦνται οἱ καισικές συνθῆκες σ' ὁλόκληρο τήν ὑδρόγειο κάθε λίγες ὧρες. Ἔτσι θὰ προβλέπωνται ἐγκαίρως οἱ κυκλώνες.

ΦΥΚΙΑ γιά τούς ἀστροναῦτες

Ἕνα βασικό πρόβλημα τῶν ἐξερευνήσεων τοῦ Ἀπείρου

Σ' ΕΝΑ πειραματικό κῆπο τοῦ Φάρμινγκταλ, στήν ἀμερικανική πολιτεία τοῦ Λούγκ Ἄϊλαντ, καλλιεργοῦνται φυτά ὑπό ἀλλόκοτες συνθῆκες. Φασολάκια φυτρώνουν καί μεγαλώνουν ἀνάποδα, πρός τά κάτω ἀντί πρός τά πάνω. Παντζάρια καί καροτα θλαστάνουν μέσα σὲ ἀραιοτάτη ἀτμόσφαιρα. Σπόροι σπανακιοῦ καί γογγυλιῶν, ἀφοῦ ταξείδεψαν στή στρατόσφαιρα σὲ ὕψος 12.000 μέτρων καί ἐσμιθαρδιστήκαν μὲ κοσμικές ἀκτῖνες, φυτεύονται γιά νὰ ἐξακριβωθῆ ποιές ἀλλοιώσεις θὰ παρουσιάζουν τα φυτά.

Σ' ἄλλο παρόμοιο κῆπο, στό Σήτλ, θλαστάνουν ντομάτες, φασολάκια καί μανιτάρια ὁλοκλήρου καθόλου χῶμα, μέσα σὲ λεπτοῦς κόκκους πλαστικῆς οὐσίας. Ἐξ ἄλλου καλλιεργοῦνται φύκια μέσα σὲ μεγάλες στερεες, λιπαίνονται μὲ καθαρισμένα ἀνθρώπινα κοπρανα καί ὕστερα διατρέφεται μ' αὐτά ἕνα ψάρι τῶν τροπικῶν, πού μεγαλώνει γρήγορα καί εἶναι κατάλληλο γιά ἀνθρώπινη τροφή.

Τέλος, στό Τέξας, μιά καλλιέργεια ἀπό παρόμοια φύκια παίρνει τό ἀνθρακικό ὀξύ πού τῆς χρειάζεται ἀπό τήν ἀναπνοή δυό ποντικῶν κλεισμένων μαζί της σ' ἕνα στεγανό περιβάλλον, κι' οἱ ποντικοί πάλι ἀναπνέουν τό ὀξυγόνο πού παράγουν τά φύκια.

Μ' αὐτά καί ἄλλα πειράματα προσπαθοῦν οἱ εἰδικοί νὰ λύσουν τό πρόβλημα τῆς συντηρήσεως τῶν ἀστροναυτῶν στά μακρυνά ταξείδια τους στό Διάστημα. Εἶναι δὲ σπουδαιότατο αὐτό τό πρόβλημα — ἴσως ἕνα ἀπό τά μεγαλείτερα πού παρουσιάζουν οἱ ἐξερευνήσεις τοῦ Ἀπείρου.

Ὑπολογίζεται ὅτι ὁ ἀστροναύτης θὰ χρειάζεται κάθε μέρα 2½ κιλά νερό, 350 γραμμάρια ξηρά τροφή καί 1200 γραμμάρια ὀξυγόνο. Ἕνα ταξεῖδι λοιπόν ὡς τόν "Αρη π.χ., διαρκείας 516 ἡμερῶν θὰ ἀπαιτοῦσε 2 τόννους τροφή καί 180 τόννους νερό γιά κάθε ἄτομο.

Συγχρόνως θὰ παρουσιαζότανε τό πρόβλημα τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ἀχρήστων προϊόντων τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Ἡ ἀπομάκρυνσι αὐτή, ὄχι μόνο δὲ θὰ συνέφερε —γιατί δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀναπληρωθῆ τόση χαμένη ποσότης ὕλης— ἀλλά καί θὰ ἦταν σχεδόν ἀδύνατη. Πράγματι, ὅ,τι θὰ πετᾶνε οἱ ἀστροναῦτες ἔξω ἀπ' τό διαστημόπλοιο θὰ ἀκολουθῆ τήν ἴδια τροχιά μ' αὐτό καί θὰ χτυπᾶη ἀπάνω του κάθε τόσο.

Ἄλλος σοβαρός μπελᾶς εἶναι τό ἀνθρακικό ὀξύ καί οἱ ὑδρατμοί τῆς ἐκπνοῆς. Προκειμένου γιά ἕνα μικρό ταξεῖδι, μποροῦν ν' ἀπορροφῶνται ἀπό κατάλληλες χημικές οὐσίες (π.χ. ὀξείδιον τοῦ λιθίου). Γιά μεγαλείτερες ὅμως πτήσεις, πρέπει νὰ βρεθῆ ἕνας τρόπος ὠφέλιμης χρησιμοποιήσεώς τους. Κι' ὁ καλλίτερος φαίνεται πώς εἶναι ἡ ἀπορρόφησί τους ἀπό φυτά, ποῦ θὰ τά μετατρέπουν σὲ θρεπτικές οὐσίες καί σὲ καθαρό ὀξυγόνο κατάλληλο γιά τήν ἀναπνοή.

Πρέπει ὅμως νὰ μελετηθῆ ἡ ἀνάπτυξι τῶν φυτῶν αὐτῶν ὑπό συνθῆκες διαφορετικές ἀπό τίς γήϊνες καί ἀνάλογες μ' ἐκεῖνες ποῦ θὰ ὑπάρχουν μέσα στή διαστημόπλοια. Αὐτό λοιπόν τό σκοπό ἔχουν τά πειράματα ποῦ ἀναφέραμε στήν ἀρχή.

Μεταξύ τῶν ἄλλων, διαπιστώθηκε ἔτσι ὅτι οἱ ντομάτες ὡριμάζουν καί ἀνθίζουν 3 ἑβδομάδες ἐνωρίτερα ἀπ' τό κανονικό ὅταν ὁ ἀέρας γύρω τους ἔχη ἐλαττωμένη πίεσι. Ἀντίθετα, ἐπιβραδύνεται πολύ ἡ ἀνάπτυξι τῶν φυτῶν ποῦ ὑποχρεώνονται νὰ μεγαλώνουν ἀνάποδα, μὲ τήν κορυφή τους πρός τά κάτω.

Τά φυτά ἀπό σπόρους ποῦ ταξεῖδεψαν σὲ ὕψος 12.000 μέτρων, μέσα σὲ στρατοσφαιρικά ἀερόστατα, μελετῶνται τώρα συστηματικά, γιά νὰ ἐξακριβωθῆ ἄν οἱ κοσμικές ἀκτῖνες ἔχουν ἐπηρεάσει τήν ἀναπαραγωγική τους ἱκανότητα ἢ ἄλλες ἰδιότητές τους.

Ἐξ ἄλλου, οἱ εἰδικοί τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Φαρμινγκταλ, μέσα σὲ μιά περίεργη μικρή σφαῖρα, ἀποστάζουν καί καθαρίζουν ὅλα τά ὑγρά ἀπορρίμματα τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, μαζεύουν τό καθαρό νερό καί τό δίνουν σὲ πειραματόζωα. Γιά τήν ἴδια αὐτή ἀπόσταξι θὰ χρησιμοποιήτα στά διαστημόπλοια τό ἐξωτερικό κενό, ἔτσι ὥστε θὰ καταγαλίσκεται πολύ λίγη θερμότης. Γιατί ξέρουμε ὅτι ὑπό ἐλαττωμένη πίεσι, τό νερό ἐξατμίζεται ἀμέσως, μὲ ἐλαχίστη θέρμανσι. Οἱ ἀτμοί αὐτοί θὰ ξανασυμπυκνώνωνται ὕστερα καί θὰ γίνωνται ἀλοκάθαρο νερό.

Μιά εὐχάριστη παρατήρησι τῶν εἰδικῶν εἶναι ὅτι, ὅταν αὐξηθῆ ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας, τά φυτά μεγαλώνουν μὲ διπλασία ταχύτητα. Ἐφόσον λοιπόν ἡ ἡμέρα τῆς Σελήνης διαρκεῖ ὅσο 14 γήϊνες, μποροῦμε νὰ προβλέψωμε, ὅτι σ' ἕνα κῆπο ἐγκατεστημένο ἐκεῖ πάνω, ἡ ἀνάπτυξι τῶν φυτῶν θὰ ὁλοκληρώνεται στό ἕνα τέταρτο τοῦ χρόνου ποῦ ἀπαιτεῖ στή Γῆ.

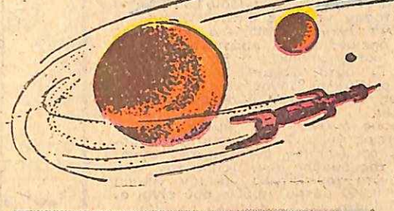

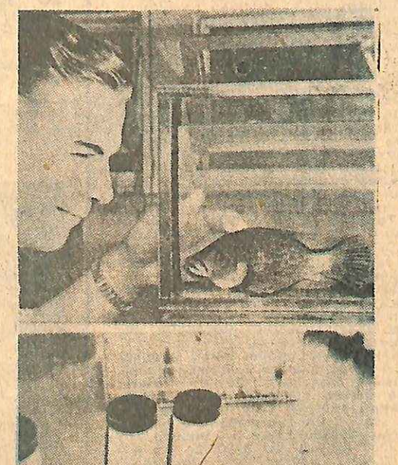

Ἀπό τήν ἄποψι τοῦ περιωρισμένου χώρου γιά τήν καλλιέργειά του, φαίνεται καταλληλότερο ἀπό κάθε ἄλλο φυτό ἕνα εἶδος φυκιῶν, ποῦ ἔχουν ἐπιπλέον τό πλεονέκτημα νὰ μεγαλώνουν καί νὰ πολλαπλασιάζωνται ταχύτατα, ὄχι σὲ γῆμα ἀλλά μέσα σὲ νερό. Μέσα σὲ μιά μέρα τά φύκια αὐτά μποροῦν νὰ διπλασιάσουν 12 φορές τό ὄγκος τους, καταναλίσκοντας τεράστιες ποσότητες ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἀπό τήν ἐκπνοή τῶν ἀνθρώπων, παράγοντας ὀξυγόνο καί ἄφθονο καθαρό νερό καί ἀπορροφώντας ἐπίσης κάθε δυσάρεστη ὀσμή.

Τά πειράματα μὲ τά φύκια καί τοὺς ποντικοὺς διαρκέσανε ἐπί 292 μέρες. Σ' ὅλο αὐτό τό διάστημα, μέσα σ' ἕνα ἐντελῶς κλειστό χῶρο, οἱ ποντικοί παρείχαν μὲ τήν ἀναπνοή τους ἀρκετό ἀνθρακικό ὀξύ γιά τά φύκια κι' ἐπαιρναν ἀπ' αὐτά τό ὀξυγόνο ποῦ τοὺς χρειαζότανε.

Τά φύκια ὅμως αὐτά ἔχουν τό μειονέκτημα νὰ μήν εἶναι τόσο εὔνευστα. Εἶναι πολύ φυσικό λοιπόν νὰ τά σιγαθοῦνε γρήγορα οἱ ἀστροναῦτες, ὅταν θὰ τά τρῶνε συνεχῶς.

Γι' αὐτό, οἱ εἰδικοί σκέφτηκαν μιά ἄλλη λύσι: Νὰ ταΐζουν μὲ φύκια ἕνα ψάρι τῶν τροπικῶν ποῦ λέγεται «τιλάπια» καί ποῦ τό κρέας του εἶναι νοστιμώτατο.

Τό ψάρι αὐτό πολλαπλασιάζεται ἐπίσης ταχύτατα: Γεννάει αὐγά ὅταν γίνη 2 μηνῶν.

Μιά ἄλλη λύσι εἶναι νὰ ὑποδέλλωνται τά φύκια σὲ μιά κατάλληλη κατεργασία, ὥστε νὰ χάνουν τή χλωροφύλλη τους καί νὰ γίνωνται μιά νόστιμη ἄσπρη μάζα.

Μή φαντασθῆτε ὅμως ὅτι, καί μὲ τά φύκια ἀκόμα, λύνεται εὐκολα τό πρόβλημα τῆς διατροφῆς τῶν ἀστροναυτῶν. Ἐκτός ἀπ' τό ζήτημα τῆς γεύσεώς τους, ποῦ ἀναφέραμε πιό πάνω, ἔνα ὑπολογιστή ὅτι, γιά ἕνα ταξεῖδι ὡς τή Σελήνη μόνο, θὰ χρειαζόνται 400 κιλά φύκια γιά κάθε ἀστροναύτη. Γιά τήν καλλιέργεια δὲ τῆς ἀπαιτουμένης ποσότητος γιά τό πλήρωμα ἑνὸς διαστημοπλοίου, θάπρεπε νὰ ὑπάρχη μιά στέρνα μὲ 10 τόννους νερό. Ἐξ ἄλλου, τά φύκια χρειάζονται φῶς. Ἡλιακό ἢ τεχνητό γιά-ν' ἀναπτυχθοῦνε.

Γιά νὰ ἀντιμετωπιστοῦν μ' ἐπιτυχία ὅλες αὐτές οἱ λεπτομέρειες, προβλέπεται ὅτι θὰ χρειαστοῦν ἔρευνες καί πειράματα ἐπί πολλά χρόνια ἀκόμα.

Ἂν ὁστόσο ἔγη δίκηο ὁ Αἰνσταΐν, τό ὅλο πρόβλημα τῆς διατροφῆς τῶν ἀστροναυτῶν θὰ λυθῆ ἁπλά ἀπό τούς φυσικούς νόμους τοῦ διαστήματος. Σύμφωνα μὲ τίς θεωρίες του, ἄν ἕνα διαστημόπλοιο κινῆται μὲ ταχύτητα σχεδόν ἴση μὲ τοῦ φωτός, ἡ λειτουργία τῆς πέψεως τῶν ἀστροναυτῶν —ὅπως καί τῶν ρολογιῶν τους— θὰ γίνη κατά 70.000 φορές πιό ἀργή. Ἔτσι, ἕνας ταξειδιώτης τοῦ Διαστήματος θὰ χρειάζεται μόνον ἕνα νεῦμα ἀντί γιά κάθε 6570 νεύματα ποῦ θὰ χρειαζόταν στόν ἴδιο καιρό, ἄν βρισκότανε στή Γῆ!

Ἐπάνω: Το ψάρι («τιλάπια») τρελλαίνεται γιά τά φύκια, ἔχει νοστιμώτατο κρέας καί πολλαπλασιάζεται ταχύτατα. Κάτω: Σκόνη ἀπό φύκια σὲ φυσική κατάστασι (ἀριστερά) καί ἐπειτα ἀπό τεχνητή λεύκανσι. Ἡ δεύτερη ἔχει νόστιμη γεύσι.

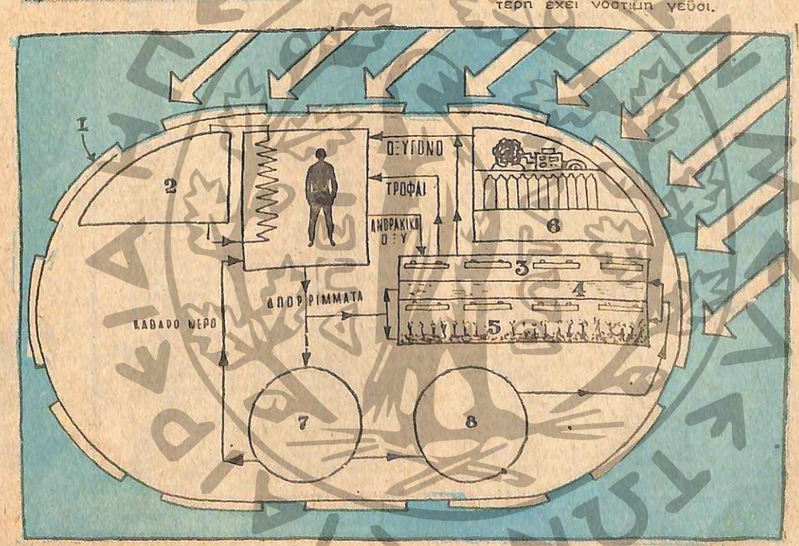

Αὐτό πρέπει νὰ εἶναι, στίς γενικές γραμμές του, τό «κλειστό» σύστημα διατροφῆς τῶν ἀστροναυτῶν 1) Ἡλιακοί συλλέκται. 2) Σύστημα θερμάνσεως καί ψύξεως. 3) Φῶτα. 4) Στέρνα μὲ φύκια. 5) Φυτά φαγώσιμα. 6) Παραγωγή καί ἐναποθήκευσις ὀξυγόνου. 7) Σύστημα ἀποστάξεως καί καθαρισμοῦ τοῦ νεροῦ. 8) Ἐπεξεργασία στερεῶν ὑπολειμμάτων.

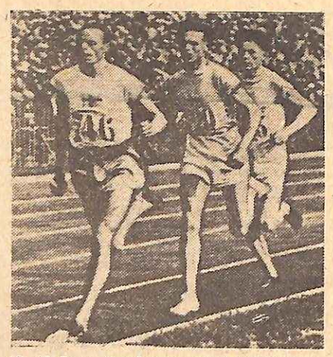

Ο Νοῦρμι (πρῶτος) ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ριτόλα στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1924

Τὰ σκάνδαλα
ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Ἐκλείδωσαν ἕνα νέγρο ἀθλητὴ στὰ ἀποδυτήρια γιὰ νὰ μὴ τρέξη στὰ 100 μ.

Το φίλαθλο πνεῦμα ἔχει δεχτῆ πολλὲς φορὲς καίρια χτυπήματα. ἐκεῖ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τηρῆται θρησκευτικά, δηλαδὴ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες. Ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀθλητικὰ σκάνδαλα θεωροῦνται π. χ. ἡ νίκη στὰ 100 μέτρα τοῦ Ἀμερικανοῦ Ρὰλφ Κραίγκ στὴν Ὀλυμπιάδα τῆς Στοκχόλμης, τὸ 1912. Φαβορὶ τοῦ ἀγωνίσματος ἦταν ἕνας ἄλλος Ἀμερικανός, ὁ νέγρος Χ. Ντριοῦ. Στὸν τελικό, ὅλοι οἱ ἀθλητὰ ἦταν Ἀμερικανοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μέτριο Νοτιοαμερικανὸ Πάτσιγκ. Τὸν ὁλυμπιακὸ τίτλο συνεπῶς θὰ κατακτοῦσε ὁπωσδήποτε Ἀμερικανός. Στὴν ἐκφώνησι ὅμως τῶν ὀνομάτων ὁ «φαβορὶ» τῆς κούρσας Ντριοῦ ἦταν ἀπών. Νίκησε, λοιπόν, ὁ Κραίγκ μὲ 10'' 8. Μετὰ τὸν ἀγώνα ἀπεκαλύφθη ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἰθύνοντες εἶχαν κλειδώσει στὰ ἀποδυτήρια τὸν νέγρο Ντριοῦ, ποὺ τὸν ἀπελευθέρωσαν μετὰ τὴ νίκη τοῦ λευκοῦ Ἀμερικανοῦ Κραίγκ.

Στὴ Στοκχόλμη πέθανε ἀπὸ ἡλίασι ὁ Πορτογάλος μαραθωνοδρόμος Φραντσέσκο Λαγιάρο. Στὴ σουηδικὴ πρωτεύουσα ὅμως ἄρχισε τὸ μεγαλύτερο δράμα, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἱστορία τοῦ ἀθλητισμοῦ. Πρόκειται γιὰ τὸ δράμα τοῦ Τζίμ Θόρπ, ποὺ ἀνεδείχθη νικητὴς τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ πεντάθλου καὶ τοῦ δεκάθλου Μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴν πατρίδα του, ὁ Θόρπ, ποὺ ἦταν ἀπόγονος Ἐρυθροδέρμων, κατηγορήθηκε ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Ἐρασιτεχνικὴ Ὁμοσπονδία Ἀθλητισμοῦ, ὅτι τὸ 1909 καὶ 1910 εἶχε παίξει μπεζ-μπὼλ μὲ ἐπαγγελματικὲς ὁμάδες. Ἔτσι ἡ Διεθνὴς Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ ἀκύρωσε τὶς δύο ὀλυμπιακὲς νίκες τοῦ Θόρπ καὶ ἀξίωσε νὰ τῆς ἐπιστρέψη τὰ δύο χρυσὰ μετάλλια ποὺ εἶχε κερδίσει στὴ Στοκχόλμη.

Ὁ Θόρπ, ποὺ ὡς ἀθλητὴς στίβου ἦταν ὑπόδειγμα ἐρασιτέχνου, δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὸ ἠθικὸ πλῆγμα, ποὺ ὑπέστη. Γιὰ νὰ «ξεχάση» Ὀλυμπιάδα τοῦ Λός Ἀντζελες, ἦταν μιὰ ἠθικὸ ἐρείπιο, ὅταν ἀναννωρίστηκε στὸ Στάδιο καὶ ἀποθεώθηκε ἀπὸ τὸ 1953, ὁ Θόρπ, ποὺ εἶχε προσβληθῆ στὸ μεταξὺ ἀπὸ καρκίνο, ξεψυχοῦνε στὴν τελευταία του πνοὴ ζητοῦσε νὰ τοῦ ἐπιστραφοῦν τὰ ὀλυμπιακά του μετάλλια, ὁ πιὸ ἀκοιβὸς κι' ὡραῖος θησαυρὸς τῆς ζωῆς του.

Στὸ Παρίσι, τὸ 1924, δὲ σημειώθηκαν σφοδρὰ ἐπεισόδια Τὸ 1928 ὅμως μίνιν ἀρνήθηκε νὰ παραστῆ στὴν τελετὴ ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων. Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια καθὼς καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ὁλλανδίας θεωροῦσαν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες ἐκδήλωσι μὴ χριστιανική καὶ εἶχαν πάρει ἐκθρικὴ στάσι.

Στὴν τελετὴ ἐνάρξεως δὲν ἔλαβε μέρος καὶ ἡ ἀλλλικὴ ἀντιπροσωπεία ἀλλὰ γιὰ ἐντελῶς ἄλλους λόγους. Οἱ Γάλλοι ἀθλητὲς θέλησαν νὰ ἐπισκεφθοῦν πρὶν ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τὸ Ὀλυμπιακὸ Στάδιο. Ὁ φύλακας τοῦ Σταδίου ὅμως ἀπηγόρευσε τὴν εἴσοδό τους. Στὴν παρατήρησι τῶν Γάλλων ὅτι ἐπέτρεπε ἡ εἴσοδος στοὺς Γερμανοὺς καὶ στὴν ἐπιμονή τους νὰ μποῦν, ὁ φύλακας τοῦ Σταδίου γρονθοκόπησε τὸν γενικὸ γραμματέα τῆς Γαλλικῆς Ὁμοσπονδίας Ἀθλητισμοῦ κ. Μερίκαμ. Μετὰ τὸ ἐπεισόδιο οἱ Γάλλοι ἀπαίτησαν νὰ τοὺς ζητηθῆ συγγνώμη καὶ νὰ ἀντικατασταθῆ ὁ ὑπεύθυνος τοῦ ἐπεισοδίου. Ἡ πρώτη τους ἀπαίτησι ἱκανοποιήθηκε, ἡ δεύτερη ὅμως ὄχι. Γι' αὐτό, σὲ ἔνδειξι διαμαρτυρίας, οἱ Γάλλοι ἀρνήθηκαν νὰ πάρουν μέρος στὴν τελετὴ ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων.

Στοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἀμστερνταμ, ὁ διάσημος φινλανδὸς Νοῦρμι κατηγορήθηκε ὅτι κατόπιν ἐντολῆς τῶν συνοδῶν τῆς ὁμάδος του, ἄφησε τὸν συμπατριώτη του Ριτόλα νὰ τὸν νικήσῃ στὰ 10.000 μέτρα, πρᾶξις ποὺ εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὸ ἀθλαθλο πνεῦμα

Καὶ τὸ 1939 ἔγιναν μερικὰ παραγραγουδα. Στὰ 200 μέτρα φαβορὶ ἦταν ὁ νεγροαμερικανὸς Μέτκαλφ. Ὁ ὑπέροχος ὅμως αὐτὸς ἀθλητὴς τερμάτισε τρίτος, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι ἔτρεξε 1 μ. 50 περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα λάθος τῶν ὑπευθύνων στὴ μέτρησι καὶ χάραξι τῶν «κουλουὰρ» τοῦ στίβου.

Στὸ ἀγώνισμα τῶν 5.000 μέτρων ὁ φινλανδὸς Λάουρι Λετίνεν ἐμπόδισε, λίγα μέτρα πρὸ τοῦ τέρματος τὸν Ἀμερικανὸ ἀντίπαλό του Ρὰλφ Χίλλ. Οἱ κριταὶ ὅμως δὲν ἀκύρωσαν μιὰ νίκη του, ποὺ ἐπετεύχθη τόσο ἀντικανονικά. Ταυτόχρονα μὲ τὰ 5000 μ. διεξαγόταν καὶ τὸ ἀγώνισμα τῆς δισκοβολίας .Οἱ κριτὲς ὅμως παρακολουθοῦσαν τὸν τερματισμὸ τῶν δρομέων καὶ δὲν ἀντιλήφθησαν μιὰ βολὴ τοῦ Γάλλου δισκοβόλου Ζὺλ Νοέλ, ποὺ περνοῦσε τὰ 50 μέτρα. Νικητὴς τοῦ ἀγωνίσματος ἀνεδείχθη ὁ Ἀμερικανὸς Ἄντερσον μὲ 49 μ. 40 ἐνῶ ὁ Νοέλ κατέλαβε τὴν τετάρτη θέσι μὲ 47 μ. 74.

Τὸ 1936 οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ὑποσχεθῆ ὅτι δὲ θὰ ἔκαναν φυλετικὲς ἢ θρησκευτικὲς διακρίσεις. Ψοτόσο λέγεται ὅτι ὁ Χίτλερ ἐγκατέλειψε τὸ Στάδιο νωρίτερα ἀπὸ τὴν ὥρα, ποὺ εἶχε ὁρισθῆ, γιὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῆ νὰ συγχαρῆ τὸν νεγροαμερικανὸ νικητὴ τῶν 100, 200 μέτρων καὶ ἅλματος εἰς μῆκος Τζέσσυ Ὄουενς. Τὴν ἐπομένη ὅμως ὁ Χίτλερ καθυστέρησε τὴν ἀναχώρησί του γιὰ νὰ συχαρῆ τὸν Γάλλο παλαιστὴ Πουαλβέ. Χρειάστηκε ὅμως νὰ ἀναταραπῆ ἡ σειρὰ τῆς ἀπονομῆς τῶν ἐπάθλων. Τὴν ὥρα, ὡστόσο, ποὺ ὁ Πουαλβὲ ἀνέβαινε στὸ τιμητικὸ βάθρο γιὰ νὰ στεφθῆ νικητής, ὑψώθηκε ἡ... αἰγυπτιακὴ σημαία καὶ ἀνεκρούσθη ὁ... ἐθνικὸς ὕμνος τῆς Τουρκίας. Τί εἶχε συμβῆ; Ἁπλούστατα δὲν εἶχαν δοθῆ ἐντολὲς γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ προγράμματος καὶ οἱ Γερμανοὶ ποὺ εἶναι ἀνίκανοι νὰ αὐτοσχεδιάζουν τὰ σαλατοποίησαν. Ὁ Χίτλερ ἔγινε ἔξαλλος ἀπὸ τὸ θυμὸ του γιὰ τὴν ψκάφα τῶν συμπατριωτῶν του. Πάντως δὲν ἔγινε γνωστὸ ποιὰ ἦταν ἡ τύχη τῶν ὑπευθύνων τῆς ψκάφας.

Τὸ 1948, στὸ Λόνδινο, οἱ Ἄγγλοι κριτὲς ἀκύρωσαν τὴν νικήτρια ἀμερικανικὴ ὁμάδα τῆς σκυταλοδρομίας 4Χ 100 μέτρων μὲ τὴν κατηγορία ὅτι οἱ δρομεῖς εἶχαν ἀλλάξει δόθηεν τὴ σκυτάλη ἔξω ἀπὸ τὸ ἐπιτρεπόμενο περιθώριο τῶν 20 μέτρων. Ἀπὸ τὴν προβολὴ τῆς κινηματογραφικῆς ταινίας ἀπεδείχθη ὅτι οἱ Ἄγγλοι εἶχαν μεροληπτήσει μὲ τὸν φανερὸ σκοπὸ νὰ ἀνακηρύξουν πρώτη τὴ δική τους ὁμάδα, ἡ ὁποία εἶχε τερματίσει μετὰ τὴν ἀμερικανική. Ἡ δευτεροβάθμιος ὅμως διεθνὴς ἑλλανόδικος ἐπιτροπή, ἀπεκατέστησε τοὺς Ἀμερικανοὺς νικητές.

Σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες ἔγιναν ἐπεισόδια. Ἐξαίρεσι ἀπὸ τὴν ἀποψι αὐτὴ ἀποτελεῖ ἡ πρώτη Ὀλυμπιάδα, ποὺ διεξήχθη, ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ 1896 στὴν Ἀθήνα. Στοὺς ἀγῶνες τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ἀθληταί, ἐπηρεασμένοι ἴσως ἀπὸ τὸ περιβάλλον, ἀγωνίστηκαν μὲ σπάνιο ἱππότισμό

Ἀναφέρεται, π.χ. ἡ περίπτωσι τοῦ Γάλλου ποδηλάτη Λεόν Ὁλαυέγκ, ποὺ ἀνεδείχθη ὀλυμπιονίκης στὸ ὁρόμο τῶν 100 χιλιομέτρων, ποὺ διεξήχθη στὸ ποδηλατοδρόμιο τοῦ Νέου Φαλήρου.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κούρσας ὁ ὁλαμέγκ πληροφορήθηκε ὅτι ὁ σοβαρότερος ἀντίπαλός του, ὁ Ἕλλην Κολέττης, εἶχε σταματήσει γιατὶ τὸ ποδήλατό του εἶχε πάθει βλάβη. Ὁ Γάλλος σταμάτησε κι' αὐτὸς καὶ περίμενε ὥσπου ὁ Κολέττης νὰ ἀλλάξη ποδήλατο. Ὕστερα, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, συναδελφωμένοι ξεκίνησαν μαζὶ γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα ..

Τ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

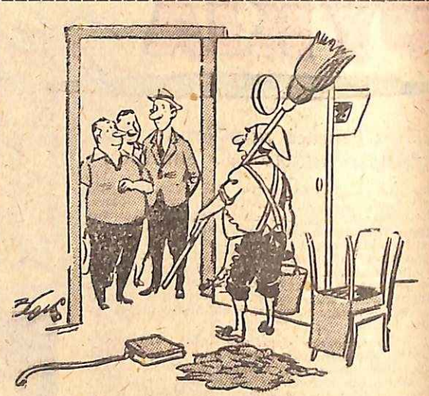

— Γιὰ πρίφα; Ἀδύνατον! Περιμένω σήμερα τ' ἀσκέρι ἀπ' τὴν ἐξοχὴ καὶ πνίγομαι στὴ δουλειά!

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

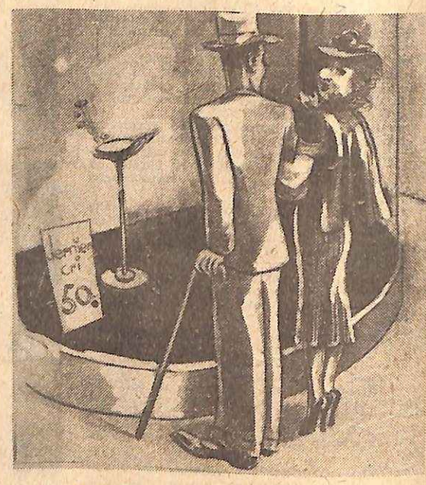

— Τί θὰ πῆ «ντεριὲ κοί»;
— Θὰ πῆ: «ἐπωλήθη», γρουσὴ μου...

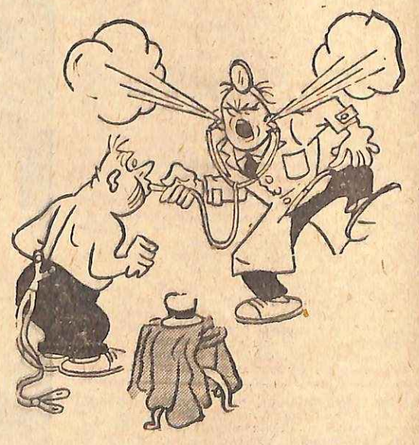

Χωρὶς λόγια.

ΕΙΧΑ διαβάσει σὲ περιοδικά, δικά μας καὶ ξένα, γιὰ τοὺς διάφορους νεαροὺς καὶ τὶς γοητευτικὲς νεαρὲς «ὠτοστόπ». Ἂν ἄκουγα τὴ λέξι ποὶν τὴ διαβάσω, δὲ θὰ ἤξερα διόλου τί μποροῦσε νὰ σημαίνη. Κι' ἴσως δὲν ξέρετε σεῖς. «Ὠτοστόπ» λοιπόν, λένε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη ἐκείνους ποὺ ταξιδεύουν... μὲ τὸ δικό σας αὐτοκίνητο, χωρὶς νὰ πληρώνουν δεκαράκι!... Παίρνουνε τὸ βαλιτζάκι τους μιὰ ὡραία ἢ καὶ ἄσχημη πρωΐα — προτιμᾶνε νὰ φρέχη κι' ὅλας γιὰ νὰ συγκινηθῆτε πιὸ εὔκολα—, στέκονται στὴ μέση, σὲ κάποιο μεγάλο αὐτοκινητόδρομο καὶ σᾶς κάνουν σῆμα μὲ τὸ χέρι νὰ σταθῆτε. Πολλοὶ δὲ στέκουν, ἰδίως ἅμα εἶναι ἄντρας ὁ ἰχτῶν κινητὸν ἄσυλο. Ἀλλὰ καὶ κοπέλλα νὰ εἶναι ἅμα ἔχης μέσα στ' ἀμάξι τὸ δικό σου τὸ κορίτσι πῶς θὰ σταθῆς;... Ἀλλὰ ὑπάρχουν κι' ἀρκετοὶ ποὺ στέκονται.

— Ποῦ πᾶτε;
— Ὅπου πᾶτε σεῖς.
— Ἐγὼ πάω πολὺ μακρυά.
— Κι' ἐγώ!
— Δὲν ἔχετε τοροορισμό;
— Ὄχι! Ταξιδεύω γι' ἀναψυχή. Ἀλλὰ δὲν ἔχω λεπτά!
— Καὶ ταξιδεύετε γι' ἀναψυχή;
— Γιατί ὄχι; Ἡ φτώχεια θέλει καλοπέρασι. Κι' ἔπειτα πιστεῦω στὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐνέρεια τῶν ἀνθρώπων.
— Ἐδῶ ἔχετε λάθος.
— Δὲ νομίζω. Ἐσεῖς δὲν εἶσαστε καλὸς ἄνθρωπος:
— Πῶς τὸ ξέρετε;
— Δὲ θὰ μὲ πάρετε μαζί σας;
— Δὲν ἔχω ἀντίρρησι. Τὸν τόπο θὰ μοῦ φάτε;
— Βλέπετε, λοιπόν ποὺ ἔχω δίκηο; Καὶ ἡ χαριτωμένη δεσποινίς «Ὠτοστόπ», πηδάει στὴ ὀπιλανή σας θέσι ζωηρή, δροσερή «ψιριόζα» καὶ χαρούλενη. Εἶναι φοιτήτρια, ὑπάλληλος, ἐργάτρια ἤ... «ψώνιο». Σᾶς λέει γιὰ τὸν ἑαυτό της μερικὲς ἀλήθειες καὶ μερικὰ ψέμματα —περισσότερα ψέμματα— καὶ δέχεται ἢ δὲ δένεται νὰ τῆς προσφέρετε ἀναψυκτικό, τσιγάρο, γεῦμα σὲ κάποιο κέντρο ποὺ περνᾶτε, μεσημεριανὴ ἀνάπαυσι σ' ἕνα ξενοδοχεῖο —ἀνάπαυσι, συνήθως, κουρασταικὴ!— ἢ νὰ σᾶς προσφέρη ἐκεῖνη ἕνα «διαμέρισμα» στὴν καρδιά της.

Ἡ συνάντησι δηλαδή, μὲ μιὰ δεσποινίδα «Ὠτοστόπ» εἶναι μιὰ συναραστικὴ περιπέτεια. Αὐτὸ σκέφτηκα κι' ἐγὼ καὶ παραπονιόμουνα, ποὺ δὲ μοῦ τύχαινε. Ὅπως δὲ μοῦ τύχαινε καὶ τὸ «τρό-τπο» ἢ τὸ λαχεῖο. Ἔλεγα τὸ παράπονό μου στὴν παρέα μου κι' ἕνας φίλος μὲ συμβούλευε:

— Ἄκου, Δημητράκη. Εἶσαι, παιδί μου, ἀφελής. Γιατὶ ποῦ θέλεις νὰ τὴ βρῆς τὴ δεσποινίδα «Ὠτοστόπ»; Στὴ λεωφόρο Συγγροῦ ἢ στὴ λεωφόρο Κηφισίας;... Συνήθως αὐτὲς στέκαμνε μαζούα. Πρέπει νὰ κάνης ἐκδρομὲς μεγάλων ἀποστάσεων.

Βρῆκα σωστὴ τὴ γνώμη του. Συνδόσασα καὶ κάτι δουλειές μου κι' ἀγτὶ νὰ στείλω βοηθό μου, ἀποφάσισα νὰ δράγσω μόνος μου τὴ γραφική καὶ μαγευτική μας ὀπαιθρο μέχρι τῶν συνόρων κι' ἀκόμα παραπέρα. Πῆρα ἐφόδια, λεφτὰ καὶ ξεκίνησα.

Θᾶχα κάνει καμμιὰ ἑκατονπενηντάριὰ χιλιόμετρα χωρὶς εὐτυχῆ συνάντησι, ἐ'Ὠτοστόπ» ὑπῆρχαν, θέθεαια, καὶ ἀρκετοὶ μάλιστα. Ἦταν ὅμως ὅλο κάτι βασούτρικοι μαντράχαλοι, ποὺ μόλις τοὺς ἔβλεπα. ἔσπευδα ν' αὐξήσω τὴν ταχύτητα. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στροφὴ ἐπικίνδυνη, ποὺ τὴν ἔπαιρνα σιγὰ-σιγά, βλέπω νὰ μοῦ κάνη τὸ σῆμα «τοτόπ» ἕνας γοητευτικὸς μελαχροινὸς ἀγριοκορίτσαρος κινηματογραφικῆς θελκτικότητος καὶ μαγνητικῆς καλλονῆς, σὰ γραμματιστὸ ἐξαφυλλο φαντεχτερού «φωτο-ὅμσετ». Σταθηκα ἐπὶ τόπου καὶ χαμογέλασα πανευτυχής:

— Εἴσαστε... «ὠτοστόπ»;
— Ἀκριβῶς! Ποῦ πᾶτε;
— Ὅπου θέλετε σεῖς!

Ἔκαν' ἕνα ἐξοπνο γέλιο.

— Ὡραῖα, εἶπε μπαίνοντας. Κι' ἐγὼ ἐκεῖ θέλω νὰ πάω!
— Ποῦ δηλαδή;
— Ὅπου πᾶτε σεῖς! Σᾶς ἔχω ἐμπιστοσύνη! Τόσον καιρὸ σᾶς ξέρω!

Γέλασα.

— Εἴσαστε βλέπω πνευματόδης!
— Πνευματόδης; Ὄχι δά! Εἶμαι πολὺ κοινὸ πλάσμα. Θὰ μὲ γνωρίσετε... Ἂν θέλετε, δηλαδή!
— Ἂν θέλω, λέει! Καὶ τὸ ρωτᾶτε;...

Πέρασαν λίγες στιγμές.

— Φοιτήτρια;
— Ναί. Πῶς τὸ θρῆκατε; Δὲν τὸ γράφω. πουθενά.
— Στὸ ὄφος σας. Στὸ σύνολό σας. Νομικά;
— Ὄχι. Ἰατρική.

Ἡ δεσποινὶς «Ὠτοστόπ»!

— Στὸ πρῶτο ἔτος;
— Τί λέτε; Φέτος τελειώνω.
— Εἶσαστ' ἔξη χρόνια φοιτήτρια. Καὶ πότε μπήκατε; Μωρό;
— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κοπλιμέντο. Ἀλλὰ εἶμαι εἰκοσιτριῶν χρονῶν.
— Φαίνεστε δεκαοχτώ.
— Μερσί... μπίζ!

Ἡ γνωριμία, ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκε, δὲν ἦταν καὶ δύσκολη. Μιλοῦσε πολύ. Εἶκολα κι' αὐθόρμητα. Μιλοῦσε μὲ χάρι, μὲ πνεῦμα καὶ γωρὶς τὸ σαγλό, προσποιημένο ὄφος ποὺ ἔχουν τὰ περισσότερα φιλάρεσκα θηλυκά. Δὲ φλερτάριζε, Κουδέντιαζε. Κι' αὐτὸ μ' εὐχαριστοῦσε Ἰδιαιτέρως. Τῆς πρόσφερα καφὲ παγωμένο ἀπ' τὸ «τερμὸς» —εἶχα δύο μαζί μου, ἀφοῦ τὴν περίμενα!— καὶ τῆς μίλησα ντόμπρα:

— Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα... ἐνὰ σᾶς πάω ὅπου θέλετε σεῖς» ἦταν ἀλήθεια! Δέν ἔγω κενένα προορισμό.

— Βγήκατε λοιπόν, πρὸς ἀναζήτησι παρέας:

— Ἀκριβῶς! Αἰσθαγόμουνα πολλὴ μοναξιά. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἐγνοίωσα μιὰ παράξενη αἰσιοδοξία! Ἐφοδιάστηκα, μπῆκα σ' ἀμάξι κι' ἔτρεχα στὸ «ραντεβοῦ» μου μὲ μιὰ ἄγνωστη, ποὺ θὰ μοῦστελνε ἡ Τύχη.

— Πιστεύετε στὴν Τύχη;

— Γιατὶ ὄχι; Οἱ μεγάλοι ἔρωτές κι' οἱ εὐτυχισμένοι γάμοι, στὴν τύχη δὲν ὀφείλονται; «Ὁ κύριος Τάδε» — «ἡ δεσποινὶς Δεῖνα», «χαίρω πολύ»! Κι' ἀγαπιοῦνται. Καὶ σὲ τρεῖς μῆνες, γάμος. Κάποτε καὶ σὲ τρεῖς μέρες.

— Στὴν Ἀμερική καὶ σὲ τρεῖς ὧσες.

— Ναί. Καὶ πολὺ λυπᾶμαι ποὺ δὲν εἶσαστε στὴν Ἀμερική!

★

Ἔτσι μὲ γέλια καὶ μὲ καλαμπούρια κάναμε ἀρκετὸ δρόμο.

— Φάγαμε ἀρκετὰ χιλιόμετρα, εἶπα. Δὲ νομίζετε πῶς πρέπει νὰ φᾶμε καὶ τίποτ' ἄλλο; Ἐγὼ πείνασα. Μόνο ποὺ ἐδῶ εἶναι σωστὴ «ἐρημος».

— Σὲ λίγο θὰ ἔρουμε ἕνα «σμίτι-ταβέρναν». «Παγδοχεῖο» ποὺ λένε τὰ μυθιστορήματα.

— Ἀλήθεια; Πῶς τὸ ξέρετε; Ἔχετε ξανάφθει ἀπὸ δῶ;

— Ὄχι ἐγά, μιὰ φίλη μου. Αὐτὴ μὲ δδήγησε. Μοῦ εἶπε κάθε λεπτομέρεια.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχάριστο. Ἐγὼ δὲν τὰ ξέρω αὐτὰ τὰ μέρη, παρὰ μόνο ἀπ' τὸ γάρτη.

Σὲ λίγο φτάσαμε σ' ἕνα κόκκινο σπίτι-μαγαζί ποὺ ἦταν «γραφικὸ» καὶ ρῶμπικο. Ἄπλυτα ξυπόλητα παιδιὰ παίζαγε στὴν αὐλὴ μαζὶ μὲ κοττες, σκύλους καὶ κουνέλια.

Ὁ «ξενοδόχος» ἦταν ἀκούρευτος κι' ἀξύριστος κι' ἡ γυναῖκα του ψηλή, παγεία μὲ ὄφος ἅγιο κι' ἀπότομο κι' ἀπαντήσεις μονολεκτικές. Ἀτμόσφαιρα Ἰταλικοῦ ρεαλιστικοῦ «φίλμ». Πῆραν τὶς βαλίτσες καὶ μᾶς ὁδήγησαν σ' ἕνα δωμάτιο. μὲ σιδερένια κρεββάτια, πρῶην ἄσπρα, μὲ ξυμένη μπογιά, μιὰ γουδισαμένη πολυθρόνα κι' ἕνα σπασμένο καθρέφτη.

— Θέλετε νὰ πλύνουμε τ' ἀμάξι.
— Ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη...
— Τὴν ἔχουμε, εἶπε ἡ γυναῖκα.
— Ἡ δουλειά μας εἶναι. διόρθωσε ἄντρας.

Καὶ βγῆκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο.

★

— Μᾶς πήρανε γιὰ ζευγαράκι, εἶπε ἡ Νέλλη. ("Ετσι τὴ λέγανε).

— Θέλετε νὰ πῶ γιὰ σᾶς δῶσουν ἰδιαίτερο δωμάτιο;

— Μὰ δὲν ἔγει ἄλλο, μοῦ τόπε ἡ φίλη μου. "Ὑστερα... δὲν ὑπάρχει λόγος. Ἀέν πιστεύω... νὰ μοῦ ἐπιτεθῆτε!

Αὐτὸ τὸ διαβολοκόριτσο σ' ἀφώπλιζε μὲ τὸν τοόπο του!

— Μόνο σᾶς παρακαλῶ. συνένισε. νὰ ἔνῆτε δυὸ λεπτὰ γιὰ νὰ φορέσω τὴ πυτζάμα μου.

— Ἐδυαρίστως.

— Μόνο δυὸ λεπτά! "Ὑστερα θὰ ἔνῶ ἐγὼ γιὰ νὰ ἀλλάξετε σεῖς.

Βγῆκα. Ἐμεῖς οἱ ἄντρες λοιπόν, εἴμαστε —ἐνενῆντα ἐννιὰ τοῖς ἑκατὸ τοὐλάγιστον— ποντροὶ καὶ παλιανθρώποι, Σοβαρὸς κύριος τώρα ἐγώ. διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου κι' ἐπίλεκτο μέλος τῆς καλῆς κοινωνίας. σκέφθηκα νὰ τὴ μεθόσω τὴν κοπέλλα... καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ... Προσπάθησα ν' ἀπομακούνω αὐτὴ τὴν ἀναυδρο σκέψι. μὰ δὲ βαρυέσαι, τίποτα.

— Τί κρασιὰ ἔγεις; ρώτησα τὸν ξενοδόχο.

— Ρετσίνα, μποτιλιαρισμένο, ἄσπρο. μαῦρο. γλυκό, τί θέλετε;

— Ἄλλα πιοτὰ ἔγεις;

— Πῶς δὲν ἔγω: Οὐΐσκυ, τζίν κονιάκ, οὖζο, βότκα... μπύρα...

— Μωρ' τί λές; 'Απ' ὅλα ἔγεις;

— Ὄ,τι γουστάρει ἡ ψυχή σου! Γουριστικὸ εἶναι τὸ μαγαζί.

— Φέρε μας πρῶτα δύο «τζίν-φίζ».

— Τί πράμα;

— Ἄκου νὰ δῆς. Στῖψε δυὸ λεμόνια. Βάλε στὸ κάθε ποτῆρι τὸ ζουμὶ τοῦ ἑνὸς λεμονιοῦ καὶ διπλάσιο τζίν. Ἀπογεμίσε το μὲ νερὸ καὶ βάλε καὶ δυὸ κουταλάκια ζάχαρη. Ἀντὶ νερὸ προτιμότερο σόδα. "Ἐχεις:

— Πῶς δὲν ἔχω;

— Πάγο;

— Ποῦ νὰ τὸν διατηρήσουμε τὸν πάγο ἐδῶ πάνω; Στὸ... ψυγεῖο; Παγώνω τὰ μπουκάλια στὸ ὑπόγαδι.

— Ἄ, μπράβο.

— Ἤπιαμε τὰ δυὸ «τζίν». Τὶ δυὸ; Αὐτὰ ἤτανε τέσσερα τὸ καθένα. Ἔνιωθα ζαγε τοδιωθῆ ὁ ὀργανισμός της ἀπὸ ἀλκοόλ.

Παρήγγειλα κι' ἄλλα δύο καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὰ πίναμε ἄκουσα δυὸ ἀδάβαρους γτύπους στὴν πόρτα καὶ μπῆκανε ἕλσουροὶ καὶ καχύποπτοι δυὸ παλιόψυλλοι, γεροδεμένοι ἄντρες μὲ κοστούμια καὶ γραβάτες «αὐστηρές». ὄχι «σόστς» καὶ πουκαμισάκια.

— Ἀστυνομία, εἶπε ὁ ξενοδόχος, κάπως φοβισμένος.

— Μὴν τρομάζετε, δεσποινίς. Μιὰ τυπικὴ ἔρευνα κάνουμε. πρόσθεσε καθησυαστικὰ ὁ ἕνας ἄντρας.

Δείξαμε ταυτότητες καὶ μᾶς παρακάλεσαν ν' ἀνοίξουμε τὶς βαλίτσες.

— Μιὰ τυπικὴ «ἔρευνα» ἐπαναλάβε πάλι ὁ ἴδιος.

Ὁ ἄλλος δὲ μίλαγε. Ἀγριοκύτταζε μόνο. Ἀνοίξανε τὴ δική μου, τὴν ψάξανε καλὰ καὶ δὲν τὴν ξανακλείσανε, γιατὶ ἔτσι ποῦγαν γίνει ὅλα ἀνωκάτω. ἡ βαλίτσα δὲν ἔκλεισε. "Ὑστερ' ἀνοίξαν τὴ βαλίτσα τῆς μικρῆς καὶ βγάλαν ἀπὸ μέσα κάτι μεγάλα μπουκάλια μ' ἄσπρη σκόνη. Ἡ μικρὴ ἔτρεμε ὁλόκληρη. Ὁ πιὸ ἕλσουρός, κάγγασε ἠχηρά:

— Καλὴ δουλειὰ τὰ ναρκωτικὰ δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν εἴμαστε τόσο κορόϊδα ὅσο νομίζουνε οἱ συνεργάτες σας!

— Μὲ κάρφωσε μ' ἕνα βλέμμα καὶ πρόσθεσε:

— Εἴσαστε κρατούμενοι καὶ οἱ δύο! Μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα.

— Ἐγώ, ψιθύρισα, δὲν... δὲν τὴν ἔξερα τὴ δεσποινίδα. Στὸ δρόμο μὲ σταμάτησε...

— ...Μὴν κάνετε τὸν κόπο νὰ συνεγίσετε. Τὰ ἔξερουμε αὐτὰ τὰ παραμύθια. Καὶ μὴν παριστάνετε πολὺ τὸν ἔξυπνο γιατὶ θὰ σᾶς φορέσω χειροπέδες. Ντυθῆτε νὰ φύγουμε.

Καὶ βγήκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο.

— Θέλω ν' ἀνοίξ' ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ καταπῆ! Σκεφτόμουν τὴν αὐτοκτονία!... Ἐγὼ νὰ συλληφθῶ γιὰ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν;

— Γιατὶ μὲ μπλέξατε ἔτσι ἄσχημα; εἶπα μ' ἀγανάκτησι.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ψιθύρισε.

Κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Μὴ γάνουμε ὅμως τὴν ψυχραιμία μας. Αὐτοὶ δωροδοκοῦνται, τὸ ξέρω καλά. "Ἐχετε χρήματα;

— Καὶ χρήματα ἔχω κι' ἐπιταγές. Ἀλλὰ πῶς νὰ τοὺς τὸ πῶ; Νὰ μοῦ κάνουν κι' ἄλλη κατηγορία; Ἐπὶ ἀποπείρα δωροδοκίας;

— Πέστε τα στὸν ξενοδόχο, μοῦ εἶπε ταραγμένη κι' ἔξαλλη. Μὴν ἀργῆτε, μὴν καθυστερῆτε! Κυττάξτε νὰ σωθοῦμε! Θὰ σᾶς τὰ δώσω ἐγὼ τὰ λεπτά. μόλις γυρίσουμε.

Στὴν παραζάλη μου κατέβηκα. Ὁ ξενοδόχος ἦταν στὸ κεφαλόσκαλο. Μοῦκανε γόνια γὰ περπατάω σιγὰ καὶ μὲ ἔμπασε στὴν τουαλέττα...

— Λαδώνονται; τοῦ εἶπα.

— Ναί. Πόσα;

— Πόσα λές;

— Καμμιὰ ἑκατοστὴ χιλιάρικα, γιατ' εἶναι πολὺ τὸ πράμα.

"Ἐκανα μιὰ γκριμάτσα.

— Δὲν ἔνεις ἔ;

"Ἐχω ἐπιταγή. Τὴν παίρνουνε;

Τὴν παίρνουνε, ἀλλὰ θὰ κρατηθῆτε ἐδῶ μέγρι νὰ πάνε νὰ τὴν ἐξαργυρώσουνε. Αὐτὸ ἔγει ξαγοφίνει.

— Ἐν τάξει. Πάω νὰ τὴ γράψω.

— Στ' ὄνομά μου γράφτη. Δὲ θέλουνε νὰ φαίνωνται βέβαια. Καὶ προσέξε!... Τσιμουδιά, ὅταν γυρίσης, γιατὶ κάγκαμε

— Ἀστεϊεύεσαι τώρα; Παιδιὰ εἶμαστε;

Μοῦ φάγανε τὶς ἑκατό, ἔδω

Νά ἡ πούδρα σας

Πολύ ἁπαλή στρώνει θαυμάσια στό δέρμα, ἐξαιρετικά ὁμοιόμορφη, ἀρωματισμένη μέ τό λεπτότερο ἄρωμα, ἡ νέα πούδρα TOKALON σέ κουτί «CRYSTALE» θά σᾶς κάνῃ νά φαίνεσθε νεώτερη, ὡμορφότερη, πραγματικά γοητευτική!

Tokalon
Fascination

28 ΜΙΛΛΙΑ ΟΙ ΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

Ὕστερα ἀπό πολυπλόκους ἐρεύνας ὁ διακεκριμένος δερματολόγος σὲρ Ἐρασμους Οὐίλσων ὑπελόγισεν ὅτι οἱ πόροι τοῦ δέρματός μας οἱ ὁποῖοι ὡς γνωστὸν χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴν φύσιν ὡς ὄργανον καθαρισμοῦ τοῦ αἵματος, εἶναι συνολικοῦ μήκους 28 μιλλίων. Τὸ γνωστὸν ἀρωματικὸ σαπουνὶ «Μαρουλίδι» Παπουτσάνη ποὺ κυκλοφορεῖ προσφάτως σὲ νέα συσκευασία, σᾶς ἐπιτρέπει νὰ διατηρῆτε καθαροὺς τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς πόρους τοῦ δέρματός σας.

ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

(ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ) "ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ,,
Διά τό σπίτι... Τὸν Βιοτέχνην...
Τό Πλεκτήριον.....
Πλεκτομηχαναί ὑπερπαραγωγαί πλεκτά ἀνωτέρας ποιότητος.
Χαμηλή τιμή. Εὐκολίαι πληρωμῆς
"ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε.,,
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 - (ΣΤΟΑ) ΑΘΗΝΑΙ

Γιά μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἡ κρυμμένη παροιμία

Στὴ στήλη «Α» τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε λέξεις τῶν ἕξη γραμμάτων, τῶν ὁποίων σᾶς δίνουμε πιό κάτω τίς σημασίες. Ἀκολούθως, θὰ πάρετε ἀπό κάθε λέξι τὰ δυό πρῶτα γράμματα καὶ θὰ τὰ τοποθετήσετε

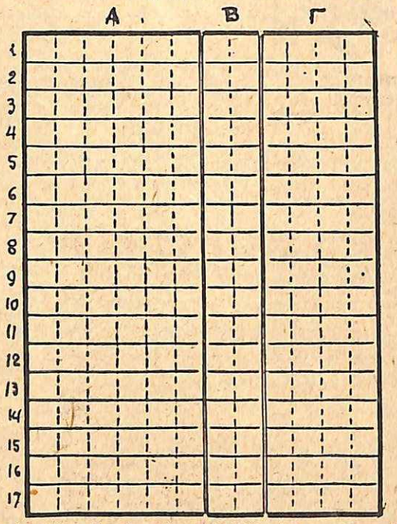

στὴ στήλη «Β», ἔτσι ὥστε, διαβάζοντάς τα στὴ σειρὰ κι' ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, νὰ σχηματίσετε μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία. Τὰ τέσσερα ὑπόλοιπα γράμματα, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, θὰ τοποθετηθοῦν στὴ στήλη «Γ», σχηματίζοντας λέξεις, τῶν ὁποίων ἐπίσης σᾶς δίνομε κατωτέρω τὶς σημασίες:

ΣΤΗΛΗ «Α»

1) Ἔχει ὅλα τὰ ἀγαθά, ποὺ κάνουν εὐχάριστη τὴ ζωή.
2) Βρίσκεται μεταξὺ τῶν δέκα πρώτων.
3) Μέρος τοῦ ποδιοῦ.
4) Γοητευτικὴ γυναῖκα (μεταφ.).
5) Ἄκρον μικροῦ παιδιοῦ ἢ γυναίκας (χαϊδευτικά).
6) Θεραπεύονται.
7) Σπάνιο χημικὸ τριατομικὸ στοιχεῖο, ἐκ τῶν μετάλλων (πληθ.).
8) Πόλις τῆς Ρουμανίας.
9) Τὸ φοροῦν οἱ Γιαπωνέζες.
10) Ὅλες οἱ νότες συνεχόμενες πάνω σὲ μιὰ μουσικὴ κλίμακα.
11) Ἀποτελεῖ περιουσία γιὰ ἕναν ἀγρότη.
12) Ἐπιθυμητά.
13) Δερμάτινη ζώνη, ποὺ χρησιμεύει ὡς θήκη γιὰ φορητὰ ὅπλα.
14) Παίρνουν καὶ δίνουν φιλία.
15) Ἐνδύματα τῶν ἀρχαίων.
16) Χαλαρός, ἀδύνατος.
17) Φροντίζουν γιὰ τὴν ὑγεία μας.

ΣΤΗΛΗ «Γ»

1) Ζωή.
2) Λωρὶς ἑδάφους.
3) Ἀρχικὰ διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ.
4) Ἐργαλεῖο.
5) Δυνατὸ ποτό.
6) Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημ.)
7) Ἀριθμός.
8) Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.
9) Ἔχασε τὸ ταῖσι του.
10) Ὑπάρχει σὲ κάθε ἀνδρικὸ σακκάκι κι' ὅμως δὲν τὴ βλέπετε.
11) Τὸ ἔχουν ὅλα σχεδὸν τὰ ψάρια.
12) Σύμφωνον.
13) Θὰ ξαναμπῆ σὲ λίγο στὰ σαλόνια.
14) Τὸ μικρὸ ὄνομα καλλιτέχνιδος τοῦ θεάτρου μας.
15) Ποιητικὴ ὀνομασία ζώων.
16) Περιφρονημένο ζῶο.
17) Ὑπάρχουν πολλὰ τέτοια φωνητικὰ συγκροτήματα.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Δυὸ φίλοι, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος ἔχουν ραντεβοῦ σὲ κάποιο μέρος στὶς δώδεκα ἀκριβῶς. Τὸ ρολόϊ τοῦ Πέτρου πηγαίνει πέντε λεπτὰ πίσω. Ἐκεῖνος ὅμως πιστεύει πὼς πηγαίνει πέντε λεπτὰ μπροστὰ καὶ κανονίζει ἀναλόγως τὴν ἀφιξί του στὸ μέρος τοῦ ραντεβοῦ. Τὸ ρολόϊ τοῦ Παύλου πάλι πηγαίνει πέντε λεπτὰ μπροστά, μὰ ἐκεῖνος νομίζει πὼς πηγαίνει πέντε λεπτὰ πίσω καὶ ἐνεργεῖ ἀναλόγως.

Ποιός ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ φτάση πρῶτος στὸ μέρος, ὅπου ὥρισαν νὰ συναντηθοῦν;

★

2) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμούς, 1 μέχρι 9, ἔτσι ὥστε κάνοντας τοὺς λογαριασμούς, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα σημεῖα τῆς ἀριθμητικῆς, νὰ βρίσκετε πάντα τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ σᾶς δίνομε:

... X ... — ... = 0
... — ... X ... = 1
... : (... — ...) = 2

Θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλους τοὺς ἀριθμούς, μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

★

3) Ἕνας ἔμπορος ἀγοράζει δυὸ εἰδῶν ὑφάσματα. Παίρνει 60 μέτρα ἀπὸ ἕνα βαμβακερὸ ἐμπριμὲ καὶ 80 μέτρα ὁλόλευκο λινό, ξοδεύει δὲ γιὰ ὅλα 7.920 δραχμές. Ὅταν φτάνη στὸ μαγαζί του, ἕνας φίλος του σπεύδει νὰ τὸν ρωτήση πόσο πλήρωσε τὸ μέτρο τοῦ βαμβακεροῦ ἐμπριμέ, ποὺ τοῦ ἀρέσει πολύ.

Ὁ ἔμπορος ὅμως, θέλοντας νὰ τὸν βασανίση λίγο, τοῦ ἀπαντᾶ:

— Δεδομένου, ὅτι τὸ κάθε μέτρο λινοῦ μοῦ στοίχισε ἀκριβῶς τὰ διπλάσια χρήματα ἀπὸ ἕνα μέτρο βαμβακεροῦ ἐμπριμέ καὶ ὅτι πλήρωσα ἐν ὅλῳ 7.920 δραχμές, προσπάθησε νὰ βρῆς πόσο πλήρωσα τὸ μέτρο τοῦ ὑφάσματος ποὺ σ' ἐνδιαφέρει.

Ἐπειδή, δυστυχῶς, ὁ φίλος του δὲν εἶναι πολὺ δυνατὸς στὰ μαθηματικά, θὰ μπορούσατε μήπως νὰ τὸν βοηθήσετε καὶ νὰ βρῆτε τὴν τιμὴ τοῦ κάθε ὑφάσματος;

4) Ποιὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς ἀπὸ τὸ διπλάσιο τοῦ ὁποίου ἂν ἀφαιρέσουμε 11 καὶ διαιρέσουμε τὸ ὑπόλοιπο διὰ τοῦ 3, θὰ βροῦμε γιὰ ἀποτέλεσμα 35;

Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε τὴ λύσι μέσα σ' ἕνα λεπτό, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε χαρτὶ καὶ μολύβι.

★

5) Τέσσερα παιδιὰ πηγαίνουν νὰ παίξουν βώλους. Πρὶν ἀρχίσουν τὸ παιγνίδι, τοὺς μετροῦν καὶ διαπιστώνουν πὼς ὁ Θωμᾶς ἔχει περισσότερους ἀπὸ τὸ Λεάνδρο. Ὁ Μιχάλης ἔχει πάλι πιό λίγους ἀπὸ τὸν Ἀλέκο, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔχει λιγώτερους ἀπὸ τὸ Θωμά, ἀλλὰ περισσότερους ἀπὸ τὸ Λεάνδρο.

Ποιό ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἔχει περισσότερους βώλους;

Οἱ δυὸ ὅμοιοι ψαράδες

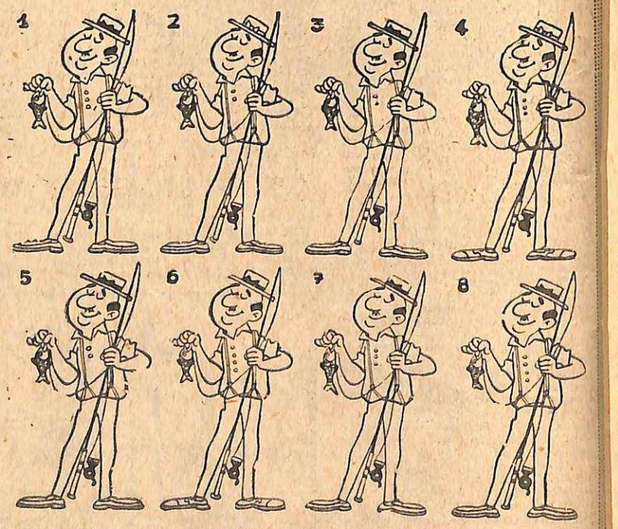

Οἱ ὀκτὼ αὐτοὶ ψαράδες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοιοι. Κι' ὅμως μόνο δυὸ ἀπὸ τοὺς ὀκτὼ εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιοι. Ἔχουν δηλαδὴ τὴν ἴδια ἀκριβῶς στάσι, τὸ ἴδιο ντύσιμο καὶ κρατοῦν τὸ καλάμι τους μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ποιοί εἶναι; Μὴ βιασθῆτε ν' ἀπαντήσετε, γιατί ὑπάρχουν μικρολεπτομέρειες, ποὺ ἀποθλέπουν στὸ νὰ σᾶς παγιδέψουν.

Πρέπει πάντως, ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανεύεσθε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, νὰ βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι μέσα σὲ ἑνάμισυ λεπτό τὸ πολύ.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 70

"Μάντισον" Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Κατακτᾶ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Εὐρώπη

Τὸ «Μάντισον» εἶναι ὁ χορὸς ποὺ θὰ χαλάση κόσμο τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα. Προέρχεται, φυσικά, ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου ἡ νεολαία ἔχει ξετρελλαθῆ μαζί του, ἐγκαταλείποντας τὸ ρὸκ καὶ τὸ τσὰ-τσά. Δημιουργός του εἶναι κάποιος "Αλ Μπράουν.

Ξεκινῶντας ἀπ' τὴ Βαλτιμόρη καὶ τὸ Σικάγο, ὁ νέος χορὸς κυριάρχησε γρήγορα σ' ὅλη τὴν Ἀμερική. Ἀκόμη κι' ὁ Ἀϊζενχάουερ ζήτησε νὰ δῆ μιὰ ἐπίδειξί του στὸ Λευκὸ Οἶκο. Σὲ μερικὲς ἀμερικανικὲς πόλεις, ἀναγκάστηκε νὰ ἐπέμβη ἡ ἀστυνομία, γιὰ νὰ συγκρατήση τὰ ξεσπάσματα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν νεαρῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν ποὺ χόρευαν «Μάντισον» στοὺς δρόμους. Τὸ πάθος τῆς νεολαίας γιὰ τὸ νέο χορὸ εἶναι μεγαλείτερο κι' ἀπὸ κεῖνο ποὺ προκάλεσε τὸ «ρόκ».

Ἀπ' τὴν Ἀμερική, ἠ... ἐπιδημία μεταδόθηκε καὶ στὴν Εὐρώπη, κυρίως δὲ στὴν Ἰταλία —στὴ Ρώμη καὶ στὸ Μιλάνο. Οἱ λάτρεις του τὸ βαφτίσανε «Ὁ χορὸς τοῦ αἰῶνος».

Ἔχει κάποιες ὁμοιότητες μὲ τὸ «μπούγκι-βούγκι» καὶ μὲ τὸ «ἀργὸ ρόκ», ἀλλ' ἔχει δανεισθῆ καὶ πολλὰ βήματα ἀπ' τὸ φόξ.

Ὁ ρυθμός του εἶναι πολὺ γρήγορος, ἔτσι ποὺ τὰ ζευγάρια δυσκολεύονται νὰ συνδυάσουν τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν ποικιλία τῶν κινήσεων μὲ τὴ μουσικὴ ποὺ ἠλεκτρίζει.

Χορεύεται εἴτε ἀπὸ κάθε ζευγάρι χωριστὰ εἴτε ἀπὸ πολλὰ μαζί, ὁμαδικά. Πάντα ὅμως ὁ καβαλίερος μένει σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὴ ντάμα του καὶ δὲν τὴν ἀγγίζει καθόλου.

Ἂς δοῦμε τώρα ποιὲς εἶναι οἱ κυριώτερες φιγοῦρες τοῦ χοροῦ αὐτοῦ ποὺ κατακτᾶ τὸν κόσμο. Θὰ περιγράψουμε τὰ βήματα τοῦ καβαλιέρου. Ἡ ντάμα κάνει ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα

Β α σ ι κ ὴ φ ι γ ο ῦ ρ α — 1) Ὁ καβαλιέρος κι' ἡ ντάμα στέκονται ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸ ἄλλο, σ' ἀπόστασι 60—70 πόντων. Ἔχουν τὰ πόδια ἑνωμένα καὶ τὰ χέρια κρεμασμένα χαλαρὰ κατὰ μῆκος τοῦ σώματος. 2) Ὁ καβαλίερος φέρνει τὸ ἀριστερὸ πόδι μπροστά, μὲ μιὰ ἐλαφρειὰ κλίσι τοῦ κορμοῦ. 3) Φέρνει ὕστερα τὸ δεξιὸ πόδι λοξὰ πίσω ἀπ' τὸ ἀριστερό, ἐνῶ συγχρόνως χτυπάει παλαμάκια μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς. 4) Κάνει ἕνα βῆμα πίσω μὲ τὸ δεξιὸ πόδι. (Στὸ σημεῖο αὐτό, μερικοὶ προσθέτουν γιὰ ποικιλία ἕνα μικρὸ πήδημα, ποὺ λέγεται «τὸ σάλτο τοῦ μεθυσμένου»). 5) Ἔπειτα, μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματος στὸ δεξιὸ πόδι, πατάει ἐλαφρὰ στὴ μύτη τὸ ἀριστερὸ καὶ κάνει μ' αὐτὸ τρεῖς ἀλλεπάλληλες κυκλικές κινήσεις πρὸς τὰ δεξιά, ἀριστερὰ καὶ πάλι δεξιά. Στὴν κίνησι αὐτὴ ἐκδηλώνεται ὅλη ἡ ζωηρότης τοῦ χοροῦ. 6) Συγχρόνως τὰ χέρια καὶ τὸ σῶμα κινοῦνται ρυθμικὰ καὶ ἁρμονικά.

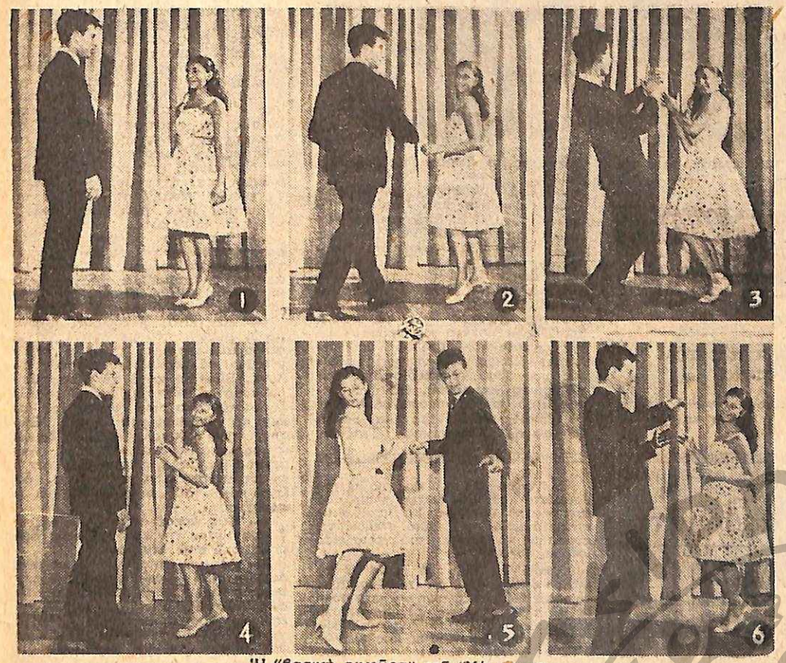

Ἡ «βασικὴ φιγοῦρα» τοῦ «Μάντισον».

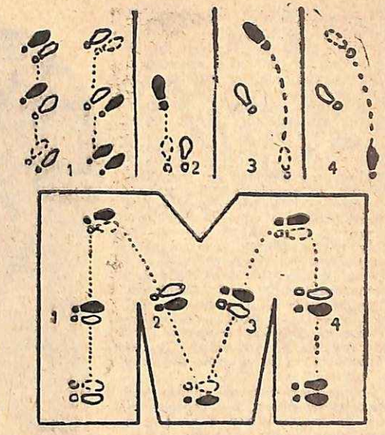

Ἄνω: Τὰ βήματα τοῦ καβαλιέρου, στὴ «Νυχτερίδα» Κάτω: Τὰ βήματα τοῦ «Μ».

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὴ τὴ βασικὴ φιγοῦρα, ὑπάρχουν καὶ πολλὲς ἄλλες, ὅπως ἡ «Νυχτερίδα», τὸ «Μ», ἡ «Πεταλοῦδα», τὸ «Ι», κλπ. Κάθε καλὸς χορευτὴς μπορεῖ νὰ ἐπινοήση καὶ διάφορες δικές του.

Ἡ Ν υ χ τ ε ρ ί δ α.— 1) Ὁ καβαλιέρος κάνει δυὸ βήματα μπροστὰ καὶ δύο πίσω, βαδίζοντας κυκλικά. 2) Φέρνει ὕστερα τὸ ἀριστερὸ πόδι μπροστά. 3) Φέρνει τὸ δεξιὸ πόδι μπροστά, ρίχνει τὸ βάρος του σ' αὐτὸ κι' ἀνασηκώνει τὸ τακοῦνι τοῦ ἀριστεροῦ. 4) Ρίχνει τὸ βάρος του στὸ ἀριστερὸ πόδι, φέρνει πρὸς τὰ πίσω τὸ δεξιό, μεταφέρει τὸ βάρος του σ' αὐτὸ κι' ἀνασηκώνει τὴ μύτη τοῦ ἀριστεροῦ. Συγχρόνως κουνάει ρυθμικὰ τὰ χέρια του στὸν ἀέρα, μιμούμενος τὸ πέταγμα τῆς νυχτερίδας. Ἐπαναλαμβάνει πολλὲς φορὲς αὐτὸ τὴ φιγούρα, φέροντας ἐμπρὸς καὶ πίσω τὸ δεξιὸ πόδι.

Τ ὸ Μ.— 1) Ὁ καβαλιέρος κάνει τρία βήματα ἀριστερά, (2) τρία δεξιά, (3) ἄλλα τρία ἀριστερά, (4) καὶ πάλι τρία δεξιά. Τὸ χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι αὐτὰ τὰ βήματα γίνονται ἔτσι ὥστε νὰ σχεδιάζουν στὸ πάτωμα ἕνα μεγάλο Μ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ καινούργιος χορός, ἀπάνω-κάτω. Τὸ θέαμα ὅμως γίνεται διασκεδαστικώτατο καὶ ὅλο ζωντάνια, ὅταν χορεύουν πολλοὶ μαζί, κουνώντας ζωηρὰ τὰ χέρια τους καὶ παριστάνοντας τὴ νυχτερίδα.

Κανεὶς ὡστόσο δὲ μπορεῖ νὰ προβλέψη πόση θὰ εἶναι... ἡ βασιλεία τοῦ Μάντισον»!

ΜΗΧΑΝΕΣ...

Ἡ ΣΚΗΝΗ συνέβη στὶς παραμονὲς τῆς πρώτης παραστάσεως στὸ θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου. Τηλεφώνημα στὸ ταμεῖο:

— Ἐδῶ Καλογερόπουλος, πατέρας τῆς κυρίας Κάλας. Μοῦ ζήτησαν αἰφνιδίως κάτι φίλοι μου ὀκτὼ εἰσιτήρια γιὰ τὴν Τετάρτη, τῶν πεντακοσίων.

— Μά... θὰ πληρώσετε σεῖς;

— Ναί δὲν ἔχει σημασία. Χρεώστε τα στὴν κόρη μου. Νὰ μοῦ τὰ στείλετε, σᾶς παρακαλῶ μ' ἕνα ταξί — ἐγὼ θὰ πληρώσω, φυσικά — στὸ «Κίνγκ Πάλλας Ὁτέλ». Θὰ ζήτηση κι' ὁ κύριος Καλογερόπουλο, θὰ εἶμαι στὸ μπάρ.

— Μάλιστα, κύριε Καλογερόπουλε...

— Καλὲς θέσεις, παρακαλῶ.

— Μείνετε ἥσυχος.

Μπαίνει στὸ μπάρ, παραγγέλνει ἕνα σκώτς καὶ εἰδοποιεῖ τὸ σερβιτόρο:

— Πῆγε στὸ μπάρμαν ἂν ζητήση κανεὶς τὸν κ. Καλογερόπουλο, ἐδῶ εἶμαι.

— Μάλιστα κ. Καλογερόπουλε.

Φθάνει ἕνας κλητῆρας, δίνει τὰ εἰσιτήρια καὶ παίρνει κι' ἕνα δεκάρικο πουρμπουάρ.

Σὲ δέκα λεπτά, καταφθάνει ἕνας ἄλλος κύριος:

— Ἐν τάξει;

— Ἐν τάξει. Πάρτα. Ὀχτὼ θέσις πρώτης τάξεως.

— Πόσο κάνουν;

— Τεσσερεσήμισι χιλιάδες. Δώσαμε καὶ πουρμπουάρ.

— Πολὺ καλὰ ἔκανες.

Τοῦ δίνει τὰ λεφτά, πίνουν ἕνα οὐίσκάκι στὸ πόδι καὶ φεύγουν.

Τὴ σκηνὴ παρηκολούθησε — ὁλόκληρη — νεαρὸς συνάδελφος ποὺ μόλις τὸν ἄκουσε νὰ τηλεφωνῆ καὶ νὰ λέη «Καλογερόπουλος» τὸν ἔπιασε ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ρωτήση γιὰ τὴν Κάλας, τὴν παιδική της ἡλικία καὶ τὶς σχέσεις κόρης καὶ μητέρας. Ὅταν χώρισε μὲ τὸν ἄλλον, ὁ κ. Καλογερόπουλος πῆρε τὸ λεωφορεῖο Ἁγίου Ἀρτεμίου — πρώτη ἐκπλήξις: λεωφορεῖο: — καὶ μπῆκε σ' ἕνα χαμόσπιτο, στὸ τέρμα.

Μιὰ ὥρα περίμενε ὁ «δαιμόνιος» ρεπόρτερ κι' ὁ πατέρας τῆς διάσημης ὑψιφώνου, δὲν ἐβγαίνε. Χτύπησε. Καὶ βγῆκε ὁ ἴδιος... μὲ πυτζάμες!

— Παρακαλῶ, ὁ κύριος Καλογερόπουλος;

— Πῶς;

— Δὲν εἶσθε ὁ κ. Καλογερόπουλος;

Ὁ ἄνθρωπος ταράχτηκε καὶ κακκίνισε, ἀλλὰ βρῆκε γρήγορα τὴν ψυχραιμία του:

— Ὄχι, κύριε. Ἐγὼ λέγομαι Χατζηχασάμης.

— Μὰ στὸ ξενοδοχεῖο... δὲν τηλεφωνοῦσατε;...

— Λάθος κάνετε!... Ἐγὼ λέγομαι Χατζηχασάμης. Καὶ εἶμαι μηχανικός.

Δηλαδή... στήνει «μηχανές». Κι' ἐξυπνες μάλιστα. Γιατί μέσα στὸ χορὸ τῶν δολλαρίων, στὶς θυρεὲς καὶ τὰ τεράστια ξεβόδα, ποιός θὰ προσέξη κι' ὀχτὼ εἰσιτήρια στὸ λογαριασμὸ τῶν παραστάσεων; Κι' ἂν τὸ προσέξη... κάτι τρέκει στὰ γυφτικά! Τέσσερες δεκάρες! Δηλαδὴ «χιλιάδες» ποὺ λέμε ἐμεῖς οἱ «πληθεῖοι».

Λωράν Τερζιέφ

Ο Γάλλος ηθοποιός που κατέκτησε τον κινηματογράφο με μια ταινία

Μιά τελευταία φωτογραφία τοῦ «γοπτευτικοῦ» Λωράν Τερζιέφ.

Με τὸ «σκαμμένο» του πρόσωπο, τὸ ἄγριο βλέμμα, τὰ διαρκῶς ἀχτένιστα μαλλιὰ καὶ τὸ «δυναμικὸ» του χαραχτήρα, κατώρθωσε νὰ γίνῃ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν παγκόσμια ἐπιτυχία τῆς πρώτης ταινίας του «Οἱ ζαβολιάρηδες», τὸ σύμβολο μιᾶς ἀνήσυχης νεότητος, ἀνικανοποίητης καὶ κυνικῆς. Ἀπὸ τότε, ποὺ παίχτηκε τὸ φίλμ αὐτό, ἑκατομμύρια νέοι φάνηκαν ἀμέσως στοὺς δρόμους τῆς Γερμανίας, τῆς Γαλλίας, τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ὁλλανδίας, νὰ φοροῦν τὸ ἴδιο πέτσινο σακκάκι, ποὺ φοροῦσε καὶ ὁ Λωράν, ἐνῶ, συγχρόνως τὸν ἐμιμοῦντο σὲ ὅλα. Ἀλλὰ καὶ οἱ κοπέλλες τῶν ἰδίων αὐτῶν χωρῶν, ποὺ ἤθελαν νὰ λέγωνται «σύγχρονες», ἄρχισαν νὰ ἀναζητοῦν ἕνα «φίλο», ποὺ νὰ ἔχῃ τὸ σκληρὸ καὶ λυπημένο μαζί χαμόγελό του. Κι' ὅταν ὁ «φίλος» αὐτὸς δὲν καταλάβαινε τί ἀκριβῶς ζητοῦσαν, τὸν πήγαιναν νὰ δῇ τὸ φίλμ «Οἱ ζαβολιάρηδες», γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὰ μάτια!

Ἡ ἐμφάνισι καὶ οἱ τρόποι τοῦ Λωράν στὴν ὀθόνη, δὲν ξέρουμε ἀκόμη ἂν ἔκαναν καλὸ ἢ κακὸ στὴ σημερινὴ νεολαία. Ξέρουμε, ὅμως, ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἕνας ἐξαίρετος καὶ τέλειος ἠθοποιός, ποὺ ξέρει τί ἀκριβῶς θέλει καὶ τί μπορεῖ νὰ προσφέρῃ. Γι' αὐτὸ καὶ ἔγινε ἀμέσως περιζήτητος ἀπ' ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ στούντιο καὶ τὶς θεατρικὲς σκηνές.

Μεταφέρουμε ἐδῶ μερικὰ ἐνδιαφέροντα ἀποσπάσματα ἀπὸ μιὰ τελευταία συνέντευξί του, ποὺ ἔδωσε σὲ Γερμανὸ δημοσιογράφο:

— Πῶς καὶ πότε βγήκατε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κινηματογράφο, Λωράν;

— Αὐτὸ τὸ ὀφείλω ἀποκλειστικὰ στὸ Γάλλο σκηνοθέτη Μαρσὲλ Καρνέ. Τὴν ἐποχή, ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀρχίση τὸ γύρισμα τῆς ταινίας του «Οἱ ζαβολιάρηδες» καὶ ζητοῦσε μόνο νέους καὶ ἄγνωστους ἠθοποιούς, μὲ πρόσεξε κι' ἐμένα στὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως, στὴν ὁποία ἔπαιζα μέχρι τότε ρόλους «κακοποιῶν» σὲ ἀστυνομικὰ σκέτς καὶ μὲ προσέλαβε, δίνοντάς μου ἀμοιβὴ 500.000 φράγκων.

— Ἀπὸ τότε πόσες καὶ ποιὲς ἄλλες ταινίες γυρίσατε;

— Δὲν ἔχω γυρίσει πολλὲς νεώτερες ταινίες, γιατὶ εἶμαι δύσκολος καὶ ἐκλεκτικὸς στὰ σενάρια, ποὺ μοῦ προτείνουν. Πάντως, μετὰ τοὺς «Ζαβολιάρηδες», γύρισα τὸ φίλμ «Τὸ ρολόγι δείχνει δώδεκα» καὶ ἀμέσως μετά, ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Κλὼντ-Ὀτὰν Λαρά, τὸ «Οἱ ἀνυπότακτοι τοῦ Σὰν Φραντσίσκο». Κατόπιν πῆγα στὰ στούντιο τῆς Ρώμης, ὅπου, μαζὶ μὲ τὴ Μυλὲν Ντεμονζώ, πρωταγωνιστήσανε στὸ ρεαλιστικὸ-αἰσθηματικὸ φίλμ «Μιὰ ἀξέχαστη νύχτα». Ἔπειτα ξαναγύρισα στὸ Παρίσι, ὅπου ἑτοίμασα «Τὸ δάσος τῶν ἐρασταῖων» καὶ τώρα ἑτοιμάζομαι γιὰ τὴ Γιουγκοσλαυία, ὅπου πρόκειται ν' ἀσχίση τὸ γύρισμα τῆς τελευταίας μου ταινίας. Ὅπως βλέπετε, πολλὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες προτάσεις ἀπὸ παντοῦ, ἀλλὰ πολὺ λίγες ταινίες...

— Μᾶς εἴπατε, ὅτι γιὰ τὴν πρώτη σας ταινία εἰσπράξατε μόνο 500.000 φράγκα. Σήμερα πρέπει νὰ παίρνετε πολὺ περισσότερα, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μά, φυσικά. Γιὰ ὅλες τὶς μετέπειτα ταινίες μου, εἰσέπραξα ἀπὸ 10.000.000 φράγκα τὴν κάθε μιά. Καὶ σήμερα ἔφθασαν νὰ μοῦ προσφέρουν 15 καὶ 20 ἑκάμπ. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲ δέχομαι, γιατὶ πρῶτα μὲ ἐνδιαφέρει ἡ τέχνη καὶ ἔπειτα τὸ κέρδος...

— Ποῦ καὶ πότε γεννηθήκατε;

— Γεννήθηκα στὸ Παρίσι, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1935, ἀπὸ πατέρα Ρῶσο καὶ μητέρα Γαλλίδα. Ἔχω ἕνα ἀκόμη ἀδελφό, ποὺ σπουδάζει βοηθὸς σκηνοθέτου, καὶ τρεῖς μικρότερες ἀδελφές. Ὅλοι μας εἴμαστε καλλιτέχνες καὶ ζοῦμε μιὰ ἐντελῶς δική μας ζωή: Ὁ πατέρας εἶναι γλύπτης γνωστὸς καὶ μὲ πολλὰ βραβεῖα, ἡ μητέρα καταγίνεται μὲ τὴ ζωγραφική, ὁ ἀδελφός μου μελετᾶει θέατρο καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφές μου εἶναι τραγουδίστριες καὶ γλύπτριες συγχρόνως, ἐνῶ ἐγώ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ τὸ θέατρο, καταγίνομαι καὶ μὲ τὴ ζωγραφική. Οἰκογένεια Τερζιέφ, μιὰ οἰκογένεια «τρελλῶν», ὅπως λέει ὁ κόσμος.

— Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ τὸν ἔρωτα; Ποιὲς ἄλλες «ἀδυναμίες» σᾶς ἐνθουσιάζουν;

— Ὁμολογῶ, ὅτι γιὰ τὶς γυναῖκες δὲν ἔχω προσωπικὴ γνώμη, γιατὶ δὲ διατηρῶ πολὺ μεγάλες σχέσεις μαζί τους. Ὁ ἔρωτας, πάλι, δὲ νομίζω, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰ εἴδη τῆς πρώτης ἀνάγκης καὶ ὅλες-ὅλες οἱ «ἀδυναμίες» μου εἶναι ἐλάχιστες. Καπνίζω πάρα πολύ, κάπου 50—60 σιγαρέττα τὴν ἡμέρα καὶ πίνω ἀρκετά. Λατρεύω τὰ ἄλογα καὶ τὴν ἱππασία καὶ κατοικῶ, μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ ἀδέλφια μου, φυσικά, στὴ συνοικία τῶν καλλιτεχνῶν, στὸ Μονπαρνάς, στὴν ὁποία ἔχουμε ἕνα παλιὸ σπίτι, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ἐργαστήριο γλυπτικῆς, ὠδεῖον καὶ μουσικὸς οἶκος.

— Οἱ ἥμερες, ποὺ κυκλοφοροῦν γιὰ σᾶς, λένε, ὅτι εἴσθε ἀκατανόητος χαρακτήρας, δύσκολος, πεισματάρης καὶ ὅτι ἔχετε ἐντελῶς δικές σας ἰδέες γιὰ τὴ ζωή. Εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτά;

— Δὲ μὲ ἐνδιαφέρουν οἱ γνώμες τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ καὶ δὲ μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ, ὅτι εἶμαι δύσκολος καὶ παράξενος. Μοῦ ἀρέσουν π. χ. τὰ ταξίδια, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀπολαμβάνω... ξαπλωμένος σ' ἕνα ντιβάνι!... Μοῦ ἀρέσει ἐπίσης νὰ φαίνωμαι διαρκῶς λυπημένος καὶ μελαγχολικός, ἐνῶ, ἀντιθέτως, μὲ κουράζει ἡ προσπάθεια νὰ δείχνωμαι, ἐπὶ πολὺ διάστημα, εὔθυμος καὶ ἀξιαγάπητος. Ἄλλως τε, εὔθυμοι εἶναι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶμαι κι' ἐγώ!...

— Ἐφ' ὅσον σήμερα σᾶς θεωροῦν φτασμένο καὶ δημοφιλῆ στὰ τοῦ κινηματογράφου καὶ κερδίζετε ἀρκετὰ ἑκατομμύρια φράγκα κάθε μήνα, γιατί ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐμφανίζεσθε παντοῦ σὰν ἀπένταρος;

— Δὲν εἶναι ἡ Ἐλλειψι οἰκονομικῶν μέσων, ποὺ μὲ ἀναγκάζει νὰ φαίνωμαι τέτοιος, ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία μου νὰ ξεχωρίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους. Βλέπετε αὐτὸ τὸ παλιὸ μαῦρο πέτσινο σακκάκι, ποὺ φορῶ; Τὸ ἔχω ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον καὶ δὲν τὸ ἀποχωρίζομαι ποτέ. Ἐπίσης, πολὺ δύσκολα ἀποφασίζω νὰ ἀγοράσω ἄλλα παπούτσια... Μοῦ ἀρέσει ἁπλῶς ἡ παραξενιὰ καὶ ἡ ἐκκεντρικότης, γιατὶ νομίζω, ὅτι ἔτσι κάνω τοὺς περασταικοὺς νὰ μὲ προσέχουν...

— Σᾶς ἀρέσει ἡ «σπιτικὴ» ζωή, ἢ προτιμᾶτε τὴν κίνησι στοὺς δρόμους καὶ στὰ κέντρα;

— Δὲ μοῦ ἀρέσουν οἱ μεγάλοι συνωστισμοὶ καὶ οἱ ἐκδηλώσεις θαυμαστῶν καὶ θαυμαστριῶν. Γι' αὐτὸ προτιμῶ μιὰ ἥσυχη γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ μου, στὴν ὁποία καταφεύγω γιὰ νὰ διαβάσω, νὰ μελετήσω, νὰ ζωγραφίσω, νὰ γράψω κανένα ποίημα ἢ νὰ μείνω μόνος μὲ τὶς σκέψεις μου. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι εὔθυμοι τύποι καὶ γι' αὐτὸ μὲ παρασύρουν συχνὰ σὲ οἰκογενειακὰ γλέντια, στὰ ὁποῖα κυριαρχοῦν οἱ μπαλαλάϊκες καὶ τὰ παλιὰ κοζάκικα τραγούδια.

— Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ; Πήρατε καὶ ἀπ' ἐκεῖ προτάσεις γιὰ τὸ γύρισμα ταινιῶν;

— Οἱ προτάσεις δὲ μοῦ λείπουν ποτὲ καὶ προέρχονται ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ φυσικὰ κι' ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Μοῦ προσφέρουν τεράστια ποσὰ σὲ δολλάρια, ἀλλὰ στὸ Χόλλυγουντ δὲ θὰ πάω, γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ ἐννοήσω τὴ «μηχανικὴ» ζωή. Ἂν πάω ποτὲ ἐκεῖ, αὐτὸ θὰ σημαίνῃ, ὅτι ἔδυσε ὁριστικὰ τὸ ἄστρο μου στὴν Εὐρώπη καὶ ὅτι πῆγα ἐκεῖ γιὰ νὰ δεχθῶ τὴ «χαριστικὴ βολή»...

Ἀλλὰ δὲ μπορέσαμε νὰ συνεχίσουμε μὲ τὸν ἐνδιαφέροντα αὐτὸ τύπο, ποὺ λέγεται Λωράν Τερζιέφ. Μόλις ἐπιγειρήσαμε νὰ κάνουμε δυὸ βήματα στὸ δρόμο, ἕνα ἔξαλλο πλῆθος ἀπὸ νέους καὶ νέες, ποὺ ξεφώνιζε συθμικὰ τ' ὄνομά του, τὸν περικύκλωσε ξαφνικὰ καί, στὸ τέλος, τὸν ἀπήγαγε. Ὅλοι αὐτοί, ἄραγε, ἀνήκουν στὴν κατηγορία τοῦ «νέου κύματος» καὶ τῶν «Ζαβολιάρηδων»; Μᾶλλον ναί!...

ΒΟΛΦ ΡΟΥΝΤΑ

ΓΙΑΤΡΟΣ μὲ τὸν ἀσύρματο

Ἡ ἀνθρώπινη ἀλληλεγγύη στὴ θάλασσα

«Εχομε σοβαρὰ πληγωμένους. Χρειαζόμεθα γιατρό». Ὁ ἀσύρματος ἔνοχε μικροῦ φορτηγοῦ, ποὺ βρισκότανε στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, ἔστειλε αὐτὸ τὸ μήνυμα ποὸς τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. "Επειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὸ πελάγιο ὑπερωκεάνειο «Κουὴν Μαίρη» ἄλλαζε πορεία καὶ διευθυνότανε ὁλοταχῶς πρὸς τὸ φορτηγό. "Αρχιζε ἀκόμα ἕνα ἀπ' τὰ ἀμέτρητα ἐπεισόδια ποὺ δείχνουν τὴν ἀνθρώπινη ἀλληλεγγύη στὴ θάλασσα...

Τὸ φορτηνὸ δὲν εἶχε γιατρούς. Ἔπρεπε ὡστόσο νὰ σωθοῦν οἱ δυὸ ἄντρες τοῦ πληρώματός του. Ποὺ εἶχαν πέσει στὸ ἀμπάρι καὶ εἶχαν πάθει ἴσως κάταγμα τοῦ κρανίου.

Ὁ δόκτωρ Τζόξεφ Μάγκουῖρ, ὁ γιατρὸς τοῦ «Κουὴν Μαίρη», ἐτοιμαζόταν κι' ὅλας γιὰ τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο ποὺ θ' ἀναλαμβάνε. Μετὰ 8 ὧρες, τὸ ὑπερωκεάνειο εἶχε φτάσει κοντὰ στὸ φορτηνό. Μιὰ βάρκα μετέφερε σ' αὐτὸ τὸ γιατρό. "Αλλ' ἡ τρικυμία δὲν ἐπέτρεπε νὰ μεταφερθοῦν οἱ τραυματίες στὸ ὑπερωκεάνειο, "Ετσι ὁ γιατρὸς ἔμεινε στὸ φορτηγό, ἐνῶ τὸ ὑπερωκεάνειο ἀπομακρυνότανε.

Οἱ περιπτώσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους δὲν εἶναι καθόλου σπάνιες. "Οταν λοιπὸν ἕνα μικρὸ πλοῖο, ἔχη ἕναν ἀρρωστο ἢ ἕνα τραυματία καὶ δὲ μποῦ νάρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ ἄλλο κοντυνὸ σκάφος ποὺ νὰ διαθέτη γιατρό, στέλνει ἕνα μήνυμα στὴ Ρώμη. Συγνά, ὅταν οἱ ἀτυοσφαιρικὲς συνθῆκες δὲν εἶναι εὐνοϊκές, τὸ μήνυμα ἀναμεταδίεται ἀπὸ πλοῖο σὲ πλοῖο, γιὰ νὰ φτάση ἔτσι στὴ Ρώμη ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου.

Τὸ Κέντρο εἰδοποιεῖ ἀμέσως μὲ τὸν ἀσύρματο τὸ πλησιέστερο πλοῖο ποὺ ἔχει γιατρὸ (συνήθως ἕνα μεγάλο ὑπερωκεάνειο). Κι' αὐτὸ σπεύδει νὰ συναντήσῃ τὸ σκάφος ποὺ χρειάζεται ἰατρικὴ βοήθεια.

Κάποτε ὡστόσο, τὸ πλοῖο μὲ τὸ γιατρὸ ἀπέχει πολὺ ἀπ' τὸ ἄλλο. Καὶ τότε ἀρχίζει μεταξὺ τους μιὰ συνεννόησι μὲ τὸν ἀσύρματο. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ὁ δοκτωρ Μάγκουῖρ πῆρε τὸ ἑξῆς μήνυμα: «Ναύτης μας πληγώθηκε μὲ μαγαῖρι ἀριστερὸν κόρταφον, σὲ μήκος 15 πόντων. "Εχει αἱμορραγία, μολονότι δὲ φαίνεται νὰ ὑπάρχη κομμένη ἀρτηρία. Πλοίαρχος ράβει τραῦμα. Χρειάζεται βοήθεια γιὰ ἀποφυγὴν μολύνσεως. "Εβαλε σουλφαμίδα ἐσωτερικὸ πληγῆς».

Ὁ γιατρὸς ἀπάντησε ἀμέσως:

«Ξαπλῶστε τραυματία ἀνάσκελα γωρὶς μαξιλάρι. Ζεστὰ σκεπάσματα καὶ ποτά. "Οχι ἄλλη σουλφαμίδα».

Ὁ πλοίαρχος τοῦ ἄλλου σκαφους ἀνάφερε ἀργότερα στὸ γιατρό:

«Τραυματίας ἀναπαύεται. Σφυγμὸς καὶ θερμοκρασία κανονικά».

"Ολα εἶχαν τελειώσει καλά... Πολὺ δυσκολότερη ὡστόσο ἦταν ἡ περίπτωσι ἑνὸς ναύτη ποὺ εἶχε πάθει ἐξάρθρωσι τοῦ ὤμου. Ὁ πλοίαρχος του ἔπρεπε νὰ ξαναβάλη τὸ βγαλμένο γέρι στὴ θέσι του, χωρὶς νὰ ἔχη ἰδέα ἀπὸ τέτοια!... "Αλλ' ὁ γιατρὸς τοῦ ἔδωσε τὶς ἀπαιτούμενες συμβουλὲς ἀπὸ μακρυά:

«Ξαπλῶστε ναύτη κατάστρωμα, καθῆστε δίπλα του, βγάλτε παπούτσι σας, ἀκουμπῆστε πόδι σας μασχάλη του».

Ἀφοῦ ὁ πλοίαρχος ἀπάντησε ὅτι κατάλαβε κι' ὅτι ἀκολούθησε τὶς πρῶτες ὁδηγίες, ὁ γιατρὸς συνέχισε:

«Τώρα τὸν ἀντικρύζετε. Πιάστε βγαλμένο μπράτσο καὶ τραβᾶτε τὸ μαλακὰ καὶ συνεχῶς ἐπὶ τρία λεπτά».

Ἀκολούθησε τὸ ἑπόμενο μήνυμα:

«Γιδέζοντας πόδι σας σὲ μασχάλη του, τραβῆξτε ἀπότομα καὶ δυνατά».

Σὲ λίγο, ὁ πλοίαρχος ἀπάντησε:

«Ὅμως ἐν τάξει. Εὐχαριστοῦμε».

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

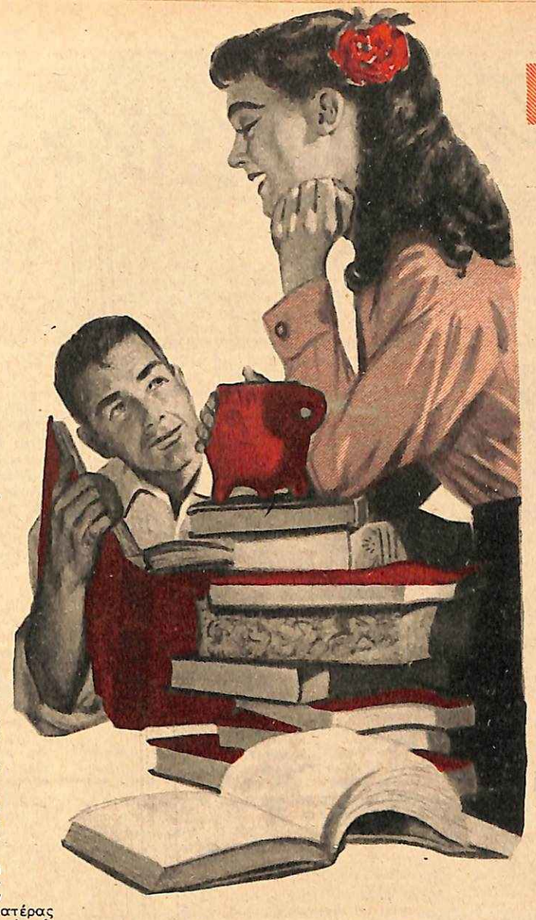

Μαζὶ διάλεγαν τὰ βιβλία τους καὶ συζητοῦσαν τὸ κάθε τι καθένας μὲ τὴ γνωμη του...

Ἔφυγε ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΤΟΥ!

Ὁ ΤΑΚΗΣ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα του, τόσο πολύ, ποὺ ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, ποὺ τὴν εἶχε συνοδέψει στὴν τελευταία της κατοικία, δὲν πῆγε στὸ σπίτι του. Ὅλα ἐκεῖ μέσα θὰ τοῦ θύμιζαν τὴν Ἑλένη, τὶς ὡραῖες, εὐτυχισμένες στιγμές, ποὺ πέρασαν ὁλόκληρα δέκα χρόνια, ἀφότου ἔγινε ὁ γάμος τους.

Ὄχι! Ὅλες αὐτὲς οἱ μικρολεπτομέρειες, τὰ μικροπράγματα πάνω στὸ τραπεζάκι, τῆς τουαλέττας της, ἡ πούντρα, τὸ ροῦζ, τὰ ἀρώματα, οἱ χτένες, εἶχαν ἔλθει σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ ὡραῖα λευκὰ δάχτυλά της, καὶ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ θὰ τοῦ μιλοῦσε, θὰ τὸν ρωτοῦσε: «Ποῦ εἶν' ἡ Ἑλένη;».

Κι' αὐτὸς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς πῇ πῶς ἡ γυναῖκα του πέθανε, πὼς δὲ θὰ ξαναγύριζε πιὰ νὰ τοὺς κρατήση συντροφιὰ μπρὸς στὸν καθρέφτη της!...

Ναί... Δὲ μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴ ντουλάπα, ν' ἀντικρύση τὰ φορέματά της. Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ θὰ τοῦ τὴν παρουσίαζε πάλι ὁλόκληρη μπροστά του.

Τί χαριτωμένα, ποὺ ἤξερε ἡ Ἑλένη νὰ ντύνεται καὶ δὲν ξεχνοῦσε ποτὲ αὐτό, ποὺ πρόφεραν τὰ χείλη της, κάθε φορά, ποὺ φοροῦσε καὶ καινούργιο φόρεμα, ὅταν τῆς ἔλεγαν: «Τί ὡραῖα, ποὺ σᾶς πάει, κυρία Ἑλένη!». Ἐκείνη ἀπαντοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο: «Εἶναι ἐπειδὴ τοῦ... πηγαίνω ἐγώ!».

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ὅταν τὸλεγε αὐτό. Ἡ Ἑλένη ἦταν ὄμορφη, λυγερή, μὲ λεπτὸ σῶμα, ποὺ τραβοῦσε μὲ θαυμασμὸ τὶς ματιὲς κάθε ἄνδρα, ποὺ τὴν ἔβλεπε, ποὺ τὴ συναναστρεφόταν.

Γιατὶ δὲν ἦταν μόνο κομψή, ἦταν καὶ μορφωμένη, ἔξυπνη, μὲ χιοῦμορ στὶς ἀπαντήσεις της καὶ χάρι στὶς κουβέντες της.

Δὲ θὰ μποροῦσε ὁ Τάκης ν' ἀντικρύσῃ οὔτε τὴν κουζίνα! Μέσα ἐκεῖ, ἡ Ἑλένη τοῦ ἔφτιαχνε τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητά, ποὺ τὸν ἐνθουσίαζαν!

Ὅλα ἐκεῖ μέσα θὰ εἶχαν κάτι ἀπὸ τὴν ἴδια, κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του γυναικούλα!

Ὁ γάμος τους δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα μόνο φλογεροῦ ἔρωτα.

Ὁ Τάκης καὶ ἡ Ἑλένη ἦταν συνομήλικοι. Ἔζησαν ἀπὸ μικρὸ μαζὶ καὶ μεγάλωσαν στὸ ἴδιο σπίτι. Τοὺς συνέδεε μιὰ ἀδελφικὴ ἀγάπη, μιὰ ἀπέραντη φιλία, μιὰ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Κι' ὅμως δὲν ἦταν ἀδέλφια. Ἐκείνη ἀνῆκε στὴν οἰκογένεια κι' ἦταν ἡ μοναχοκόρη τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖνος ὅμως ἦταν ἕνα ἔκθετο, ποὺ τὸ βρῆκε ἕνα πρωῒ ὁ πατέρας τῆς. Ἑλένης ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του καὶ τὸ μάζεψε, τὸ ἀγκάλιασε σὰ δικό του παιδὶ καὶ τὸ ἔδωσε στὴ γυναῖκα του ἐνῶ νὰ τὸ μεγαλώσῃ μὲ τὸ δικό της γάλα, γιατὶ ἦταν λεχώνα ἀκόμη στὴν Ἑλένη της.

— Μὰ τί νὰ τὸ κάνω τὸ ξένο παιδί; ἀπόρησε ἐκείνη.

— Ὁ Θεὸς μᾶς τὸστειλε, γυναῖκα! τῆς ἀπάντησε. Πὲς πὼς ἔκανες δίδυμα... Κι' ἀφοῦ ὁ καϋμός μας ἦταν ν' ἀποκτήσωμε ἀγοράκι... Τὶ βλέπεις; Μᾶς τὸστειλε κι' αὐτὸ ὁ Θεός!

Ἔτσι, ὁ Τάκης καὶ ἡ Ἑλένη βάλαξαν τὸ ἴδιο γάλα, μαζὶ μεγάλωσαν, μαζὶ ἔπαιξαν, μαζὶ μορφώθηκαν καὶ τέλειωσαν τὸ Γυμνάσιο, ὡς ποὺ ἐκεῖνος μπῆκε στὴν Ἀνωτάτη Ἐμπορικὴ κι' ἐκείνη γράφτηκε στὴ Φιλολογία.

Τὸν ἴδιο χρόνο πάλι πῆραν καὶ τὸ δίπλωμά τους. Μὰ ὁ Τάκης διωρίστηκε ἀμέσως σὲ μιὰ Τράπεζα, ἐνῶ ἡ Ἑλένη θὰ καθυστεροῦσε πολὺ γιὰ νὰ διορισθῇ καθηγήτρια σὲ κανένα Γυμνάσιο.

Ἀχώριστοι σὰν ἀδέλφια, ὁ Τάκης καὶ ἡ Ἑλένη ἔβγαιναν τὰ βράδυα μαζί, πήγαιναν σὲ ἐκδρομές, σὲ πάρτυ. Μαζὶ διάλεγαν τὰ βιβλία τους καὶ συζητοῦσαν τὸ κάθε τί, καθένας μὲ τὴ γνώμη του. Συμφωνοῦσαν ὅμως πάντα, στὸ τέλος.

Τὸ δράμα ἄρχισε ἕνα βράδυ, ποὺ ἡ Ἑλένη ἔλειπε σὲ κάποιο φιλικό τους σπίτι, ὅπου προγύμναζε δυὸ ἀγοράκια.

Ὁ Τάκης γύρισε νωρίς, ἐπειδὴ εἶχε τελειώσει γρήγορα τὴ δουλειά του στὴν Τοάπεζα. Ἀνοιξε μὲ τὸ κλειδί του τὴν πόρτα κι' ὅπως συνήθιζε, τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ δωμάτιό του. Καθὼς περνοῦσε ὅμως ἀπὸ τὸ διάδρομο, ἄκουσε μιὰ ζωηρὴ συνομιλία στὸ μικρὸ σαλονάκι.

Κοντοστάθηκε. Ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια, ποὺ ἄκουσε, τὸν κάρφωσε ἡ περιέργεια ἐκεῖ, μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα, κι' ἄκουσε:

— Τέτοιον ἐκβιασμὸ δὲν τὸν περίμενα, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια!...

— Κι' ἂν πραγματοποίηση τὶς ἀπειλές του, τί θὰ γίνουμε;

— Ἐγὼ τὸν Τάκη τὸν ἀγαπῶ σὰν παιδί μου!

— Ἀμ' ἐγώ;

— Συλλογίστηκες τὴν Ἑλένη; Ἂν μάθη τέτοιο πρᾶγμα, ποιά θὰ εἶναι ἡ θέσι της;

Ἔπειτα ὁ Τάκης ἄκουσε ἕνα λυγμὸ καί, γιὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβουν, συνέχισε τὰ βήματά του καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό του.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅμως, εἶχε τόσο πολὺ ταραχθῆ ἡ ψυχή του, ποὺ ἐξαφανίστηκε τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χείλη του, γιατὶ τὰ λόγια, ποὺ ἄκουσε, ἀφοροῦσαν ἐκεῖνον, βέβαια. Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη τί σήμαιναν...

— Τί ἔχεις; τὸν ρωτοῦσε ἡ Ἑλένη.

— Τίποτα!... Θὰ μοῦ περάσῃ...

Συλλογιζόταν, ὅτι θὰ ἠσυχαζε ἂν ρωτοῦσε τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺλεγαν τὴν ἀλήθεια.

Μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήσῃ, γιατὶ φοβόταν μήπως αὐτὸ ποὺ θὰ τοὺ ἔλεγαν, θὰ ἦταν τρομερό. Γι' αὐτὸ δὲ ρωτοῦσε.

Ἐν' ἀπόγευμα, ὅμως, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὴν Τράπεζα, τὸν πλησίασε ἕνας ἄντρας κακοντυμένος, ποὺ μύριζε οἰνόπνευμα.

— Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ δυὸ λόγια; τοῦ εἶπε.

Ὁ Τάκης τὸν κύτταξε περίεργα καὶ δέχτηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Πῆγαν σ' ἕνα γειτονικὸ καφενεῖο κι' ἐκεῖ ὁ ἄγνωστος τοὺ εἶπε:

— Εἶμαι ὁ ἀδελφὸς τῆς μητέρας σου! Τῆς πραγματικῆς σου μητέρας, ὄχι αὐτῆς ποὺ νομίζεις. Ἐγὼ σὲ ἄφησα στὴν πόρτα τους, γιατὶ δὲν ἤξερα τί νὰ σὲ κάνω, ὅταν πέθανε ἡ μητέρα σου στὸν τοκετό. Ἤμαστε γείτονες. Ἀλλ' ἐκεῖσου στὸν τοκετό, ἡ μητέρα σου ἦταν πλούσιοι κι' ἐγὼ μερακαματιάρης... Ἡ μητέρα σου ἦταν μιὰ μοδιστρούλα, ποὺ ἔμπλεξε ἀσχημα μὲ κάποιον, ποὺ τὴν ἐγκατέλειψε. Κι' ἀνέλαβα ἐγὼ νὰ σὲ σώσω καὶ νὰ γίνῃς ἄνθρωπος. Κατάπος κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Τώρα λαβές; Εἶμαι θεῖος σου καὶ σωτήρας σου. Τώρα ὅμως ἐγὼ ὑποφέρω πιὸ πολύ... Δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βοηθήσῃ. Γι' αὐτὸ νομίζω, ὅτι κάτι πρέπει νὰ κάνῃς κι' ἐσὺ γιὰ μένα...

— Γι' αὐτὸ πῆγες καὶ τοὺς ἐξεβίασες; τοῦ εἶπε ὁ Τάκης.

— Ἐγώ; Ποτέ! Τοὺς ἔγραψα ἕνα γράμμα μόνο, νὰ μοῦ στείλουν λεφτά, ἀλλοιῶς θὰ τὰ ζητοῦσα ἀπὸ σένα. Καὶ δὲ μπορεῖς νὰ μὴ μοῦ δώσης, γιατὶ εἶμαι θεῖος σου...

Ὁ Τάκης ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα χιλιάρικο. Ἔπειτα τοῦ εἶπε:

— Δὲ θὰ ἐνοχλήσης πιὰ αὐτὸ τὸ σπίτι. Κάθε μῆνα, θὰ σοῦ στέλνω ἕνα χιλιάρικο, ἀλλὰ δὲ θὰ παρουσιαστῆς ποτὲ μπροστά μου, γιατὶ θὰ σοῦ τὸ κόψω... Σύμφωνοι; Δώσε μου τὴ διεύθυνσί σου.

Ὁ ἄγνωστος τοῦ ἔδωσε ἕνα ἐπισκεπτήριο κι' ὁ Τάκης ἔφυγε δίχως νὰ τὸν χαιρετήση. Ὅταν πῆγε σπίτι του καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρά του, ἔβγαλε τὸ ἐπισκεπτήριο καὶ διάβασε:

«Γεώργιος Περιστερίδης, ὑδραυλικός».

Κι' ἀκολουθοῦσε ἡ διεύθυνσι.

Τὸν ἔλεγαν, λοιπόν, Περιστερίδη κι' ἡ Ἑλένη δὲν ἦταν ἀδελφή του;

Ἔκλαψε πολὺ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Τάκης, ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, γιατὶ συλλογιζόταν τὸ θάνατο τῆς μητέρας του, ἐξ αἰτίας του, ἀλλὰ καὶ τὴ στοργὴ τῆς καινούργιος του μητέρας.

Αὐτός, ἕνα ἔκθετο παιδί, εἶχε σήμερα μιὰ μεγάλη κοινωνικὴ θέσι, χάρις στοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τὸν μάζεψαν ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ἡ ζωή του ὅμως τώρα εἶχε καταντήσει μαρτύριο. Ἀπόφευγε ν' ἀγγίζη καὶ νὰ περιποιῆται τὴν Ἑλένη, ὅπως συνήθιζε, σὰν ἀδελφός.

Τὴν ἀγαποῦσε, βέβαιά, σὰν ἀδελφός, μὰ νά ποὺ τώρα ἡ μοῖρα ἐρχόταν νὰ τοὺ πῇ πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἦταν ἀπαγορευμένη, γιατὶ δὲν ἦταν ἀδελφός της.

Σκέφτηκε νὰ χωρίσουν. Καί, μιὰ μέρα, διηγήθηκε στὴν Ἑλένη ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ἐκείνη ἀπέκρουσε τὴν πρότασί του καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲ θὰ χωρίσουμε ποτέ, Τάκη! Εἰκοσιέξη χρόνια ζήσαμε σὰν ἀδέλφια. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ ζήσωμε σὰ σύζυγοι. Θὰ τὸ πῶ στοὺς γονεῖς μου καὶ σὺ ἑτοίμασε τὰ χαρτιά

Η θελίς της γυναίκας

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΔΕΝ ἔφτασε ἀκόμη ἡ ὥρα νὰ ἐγκαταλείψωμε τὰ καλοκαιρινά μας φορέματα, πρέπει ὅμως νὰ σκεφτοῦμε κάτι νὰ ἑτοιμάσωμε γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔρχεται.

Φορέματα, ποὺ νὰ ἔχουν μιὰ ἐμφάνισι λιγώτερο καλοκαιρινὴ εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ σκεφτοῦμε, γιατὶ αὐτὰ θὰ μᾶς χρειαστοῦν.

Θὰ ἀντικαταστήσωμε τὶς ἄμορφες κοτονάντ μὲ λεπτὰ λαινὰζ ὁλόμαλλα ἢ καὶ ἀνάμικτα μαλλὶ καὶ φιμπρὰν ἢ μαλλὶ καὶ βαμβάκι ἢ μαλλὶ καὶ μετάξι.

Μὲ ὅλη τους τὴ λεπτότητα αὐτὰ τὰ λαινὰζ διατηροῦν κάτι τὸ ἀγριωπό, ποὺ θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε, πὼς εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ὑφασμάτων τῆς ἐποχῆς.

Γιὰ τὰ πρωϊνὰ θὰ κυριαρχήση ἡ ἁπλὴ γραμμή, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὲ εὐθυγραμμία, ἀλλὰ πολὺ συχνὰ θὰ δοῦμε μιὰ πλαγιαστὴ πιέτα πίσω, ποὺ δίνει ἄνεσι στὸ βάδισμα.

Οἱ τσέπες δὲ λείπουν συνδυασμένες μὲ τὶς τσέπες τῶν κορσάζ.

Θὰ δοῦμε ὅμως κι' ἕνα τύπο ρὰμπ-μαντώ, ποὺ κουμπώνει ἀπὸ τὸ λαιμὸ ὡς κάτω καὶ σημματίζει μέση χωρὶς τὴ βοήθεια ζώνης. Κι' ἐδῶ τὰ κουμπιὰ καὶ οἱ τσέπες ἀποτελοῦν τὸ στόλισμα τοῦ φορέματος.

ΓΙΑ Τ' ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΑ

Γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες θὰ δοῦμε τουαλεττίτσες ἀπὸ λαινάζ, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἔχομε ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν καλοκαιρινὴ περίοδο.

Ἔχουν μεγάλα ἀνοίγματα στὸ λαιμὸ καὶ μανίκια κοντά, γιὰ νὰ θυμίζουν τὴν ἐποχὴ ποὺ πέρασε.

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας πάντοτε ἡ κιμονὸ κοῦπ μὲ τὴν ἰδιαίτερη γόρι της, ἄλλοτε μὲ μεγάλο φάρδος στὶς μασχάλες, ὁπόταν τὸ κορσὰζ παίρνει μιὰ πολὺ ἄνετη γραμμή, καὶ ἄλλοτε πάλι μὲ τὸ φάρδος πάντοτε ὑπαρκτό, ἀλλὰ πιὸ περιωρισμένο.

Σ' αὐτὰ τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα ἡ ἑβδαζὲ γραμμὴ θὰ ἔχη τὸ λόγο. Θὰ τὴ δοῦμε νὰ συγκεντρώνη περισσότερο φάρδος μπροστὰ παρὰ πίσω. Ἕνα ἄμορφο σκέρτσο ποὺ πετυχαίνει αὐτὴ τὴ γραμμή, εἶναι οἱ πένσες στὸ μπροστινὸ μόνο τοῦ φορέματος, πολὺ κοντὰ οἱ μὲν στὶς δέ ποὺ τὶς βλέπομε στὸ κορσὰζ νὰ φτάνουν ἀπὸ τὴ μέση ὡς κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνωνται στὴ φούστα σὲ ἴδιο μάκρος ὅπως καὶ στὸ κορσάζ. Ἔτσι ἔχομε ἕνα κορσελὲ σημματισμένο ὅλο ἀπὸ σοῦρες, ποὺ δίνει ἄνεσι στὸ στῆθος καὶ στὴ φούστα.

Μιὰ φαρδειὰ ζώνη στολίζει τὸ φόρεμα μόνο μπροστὰ ξεκινώντας ἀπὸ τὶς πλαΐνες ραφές, ἐνῶ στὴν πλάτη φορμάρεται ἡ μέση χωρὶς ζώνη μὲ πάρσιμο τῶν πλαϊνῶν ραφῶν καὶ μιὰ ραφὴ ἐπίσης παρτὴ στὴ μέση ἀπὸ πάνω ὡς κάτω στὸ μέσον τῆς πλάτης.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΝΤΕ—ΠΙΕΣ

Τὰ φθινοπωρινὰ ντὲ-πιὲς ἔρχονται μετὰ τὰ φορέματα νὰ ἀξιώσουν τὴ θέσι τους στὴ γυναικεία γκαρνταρόμπα.

Θὰ τὰ δοῦμε τόσο στὸν τύπο φορέματας καὶ βέστας, ὅσο καὶ στὸν τύπο φούστας καὶ βέστας. Τὸ καθένα ἔχει τὴν ἰδιαίτερη χάρι του καὶ τὸν πρακτικό του σκοπὸ συνδυάζοντας ἄλλοτε τὴν εὐθυγραμμία μὲ τὴ ρηχὴ ἄνετη βέστα καὶ ἄλλοτε μὲ τὴν ἴδια τὴ βέστα προσαρμοσμένη στὸ σῶμα.

Τὰ φασοναὶ λαινὰζ τὰ πολὺ λεπτὰ θὰ παίξουν τὸ ρόλο τους καὶ πολὺ γρήγορα θὰ τὰ διαδεχτοῦν τὰ κάπως βαρύτερα.

Ἂς δοῦμε μερικὰ μοντέλα τῆς ἐποχῆς, γιὰ νὰ προσανατολιστοῦμε καὶ νὰ ἑτοιμάσωμε τὴ φθινοπωρινὴ συλλογή μας.

Μιὰ ὁλόϊσια φούστα λ.χ. συνδυάζεται μὲ μιὰ βέστα μεσάτη κοντὴ μὲ μπάσκα, ποὺ φτάνει ὡς τὰ μισὰ τῶν γοφῶν. Εἶναι εὐθύγραμμη στὸ κούμπωμά της μὲ τὰ κάτω ἄκρα τοῦ ἀνοίγματος στρογγυλεμένα. Ὁ γιακᾶς της εἶναι τελείως κλασσικός συνοδευμένος ἀπὸ ρεβὲρ κι' ἕνα σκέρτσο ἀπὸ δύο τσέπες μὲ στρογγύλεμα κι' αὐτὲς στὰ κάτω τους ἄκρα, ποὺ εἶναι τοποθετημένες στὸ κάθε πλάϊ πάνω ἀπὸ τὴ μέση.

Ἕνα ἄλλο ντὲ-πιὲς χρησιμοποιεῖ γιὰ γαρνίρισμά του τὸ μονόχρωμο ρέλι συνδυασμένο μὲ τὸ φανταιζὶ ὕφασμα. Ἐδῶ μὲ τὴ στενὴ πάντοτε φούστα συνδυάζομε μιὰ βέστα στὸ λαιμό, ποὺ συμπληρώνεται μὲ κατεβαστὸ γιακά, ἐλαφρῶς ἐβαζὲ καὶ εὐθύγραμμο κούμπωμα μὲ κουμπιὰ ὡς τὸ τέλος τῆς βέστας.

Τὸ μάκρος της εἶναι μάλλον τονισμένο καλύπτοντας περίπου τοὺς γοφοὺς καὶ τὰ μανίκια εἶναι τρουὰ-κάρ.

Τὸ ρέλι, ποὺ ἀναφέραμε γαρνίρει ὁλοτρόγυρα τὸ γιακὰ καὶ συνεχίζεται κατὰ μῆκος τοῦ κουμπώματος. Ἐπὶ πλέον τὸ βλέπομε νὰ γαρνίση τὶς κοφτὲς ὁριζόντιες τσέπες, ποὺ παρουσιάζουν τὴν πρωτοτυπία νὰ εἶναι τρεῖς ἀπὸ κάθε πλάϊ.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΤΡΟΥΑ—ΠΙΕΣ

Τὴ μόδα τῶν ντὲ-πιὲς μποροῦμε νὰ τὴν ἐπεκτείνωμε καὶ σὲ τρουὰ-πιές, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὴ φούστα, τὴ βέστα καὶ ἐπὶ πλέον μιὰ ἀμοιόμορφη καζάκα.

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἡ μόδα συμβουλεύει τὴ φαρδειὰ φούστα μὲ κουφωτὲς πιέτες ἰδίου φάρδους ἐπάνω καὶ κάτω. Πρῶτο συμπλήρωμά της θὰ εἶναι ἡ καζάκα μὲ στρογγυλὸ λαιμὸ καὶ κούμπωμα μὲ ἐκλαὶο στὴν πλάτη. Γίνεται τελείως ἴσια καὶ ἁπλὴ χωρὶς ζώνη, ἀλλὰ μὲ πολὺ ἐλαφρὰ τονισμένη τὴ θέσι τῆς μέσης καὶ ἀπὸ μιὰ ὁριζόντια τσέπη στὸ κάθε πλάϊ.

Τὸ μάκρος εἶναι μέτριο, πιὸ πολὺ μακρὺ παρὰ κοντό.

Τὸ τρίτο συμπλήρωμα, ἡ βέστα ἔχει κλασσικὴ γραμμὴ στὸ ἀνοίγμά της σημματίζει τὸ γιακὰ συνεχιζόμενο μὲ ἀρκετὰ μακρυὰ ρεβέρ, ὥστε ἡ ἀρχὴ τοῦ κουμπώματος τῆς βέστας νὰ εἶναι ἀρκετὰ χαμηλά.

Πέφτει εὐθύγραμμα μὲ κάποια ἄνεσι μόνο στὸ κάτω μέρος, ποὺ θὰ συνδυάζεται μὲ τὴν πλισσεδωτὴ φούστα. Τὸ μάκρος της εἶναι κατὰ τι μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ μάκρος τῆς καζάκας καὶ θὰ στολίζεται κι' αὐτὴ μὲ ὅμοιες τσέπες, ὅπως καὶ ἡ καζάκα. Τὰ μανίκια ὑποτάσσονται πάντοτε στὴ μόδα τῶν τρουὰ-κάρ.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΕΣΤΕΣ

Ἄλλος συνδυασμὸς ντὲ-πιές, εἶναι καθὼς εἴπαμε ὁ συνδυασμὸς τοῦ ὁλόκληρου φορέματος μὲ τὴν ἀμοιόμορφη βέστα.

Πολὺ κομψὸς κι' αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς καὶ πολὺ πρακτικὸς γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ μᾶς ἔρχεται.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι πολὺ τῆς μόδας νὰ συνδυάσετε μὲ τὴ βέστα ἕνα ὁλόϊσιο φόρεμα ποὺ θ' ἀκολουθῆ τὴ γραμμὴ τοῦ σώματος φορμάροντας τὴ μέση μὲ πάρσιμο τῶν πλαϊνῶν ραφῶν καὶ μὲ ραφὲς στὰ πλάγια τῆς πλάτης καὶ τοῦ μπροστινοῦ, ποὺ σταματοῦν σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου σημματίζονται δυὸ ὁριζόντιες κοφτὲς τσέπες.

Ἡ κόψι αὐτὴ δὲ χρειάζεται ζώνη, γιατὶ καθὼς εἴπαμε ἡ μέση φορμάρεται μόνη της.

Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι ὀρθογώνιο, πιὸ κλειστὸ δηλαδὴ πίσω καὶ στὰ πλάγια καὶ πιὸ ἀνοιχτὸ μπροστά. Μιὰ ἀρκετὰ φαρδειὰ φοῦστα τὸ τελειώνει κι' ἕνα κουμπὶ τὸ στολίζει στὸ ἕνα πλάϊ.

Ἡ βέστα, ποὺ συμπληρώνει τὸ φόρεμα, εἶναι κι' αὐτὴ ἄνετη καὶ ἀρκετὰ μακρειὰ μὲ τὰ μανίκια χαμηλὰ προσαρμοσμένα στοὺς ὤμους καὶ σὲ κοντύτερο μάκρος ἀπὸ τρουὰ-κάρ. Τὸ φορέματος καὶ σημματίζει μπροστὰ μιὰ γραμμὴ ὁριζόντια μὲ γιακά, ποὺ σταματᾶ στὰ ἄκρα αὐτῆς τῆς γραμμῆς

ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΟΙ ΚΟΜΨΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ἡ μπλούζα εἶναι ἕνα γυναικεῖο ἐξάρτημα, ποὺ δὲν ἔχει ἐποχή. Καλοκαῖρι ἢ χειμῶνα, ἄνοιξι ἢ φθινόπωρο εἶναι πάντα στὴ διάθεσί μας, πότε γιὰ ν' ἀποτελέση ἕνα σύνολο μὲ μιὰ ἀνάλογη φούστα, πότε γιὰ νὰ συμπληρώση ἕνα κομψὸ ταγιέρ.

Γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ μᾶς ἔρχεται ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἁπλὲς καθημερινὲς μπλοῦζες σεμιζιὲ καὶ ἄλλες μονόχρωμες ἢ φανταιζὶ θὰ δοῦμε νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους σιγὰ-σιγὰ καὶ μπλοῦζες ἀμπιγιέ, ποὺ πρὶν ἀκόμη ἑτοιμάσετε τὶς φθινοπωρινὲς ἀμπιγιὲ τουαλέττες σας θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν γιὰ μιὰ ἀπογευματινὴ συγκέντρωσι, ποὺ θὰ τὶς φορέσετε μὲ ἀμπιγιὲ φούστα.

Οἱ μπλοῦζες αὐτὲς προσλαμβάνουν συχνὰ τὴν κιμονὸ κόψι, ποὺ μὲ τὶς ἄνετες μασχάλες της, εἶναι πράγματι κατάλληλη, γιὰ νὰ προσδώση τὸ λουσάτο τύπο ποὺ θέλομε.

Ἄλλοτε πάλι ἔχουν μανίκια ἐφαρμοστὰ στοὺς ὤμους, ἀλλὰ μὲ σχετικὸ φάρδος κι' αὐτά. Πολλὲς φορὲς βλέπομε στὸ κάτω μέρος τῶν μανικιῶν νὰ συγκεντρώνουν τὸ φάρδος τους μὲ μεγάλα ρεβὲρ μὲ πεταχτὲς μύτες, ποὺ ἄλλοτε εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ὕφασμα τῆς μπλούζας καὶ ἄλλοτε ἀπὸ λευκὴ ὀργκαντίνα ἢ ὀργκάντζα.

Αὐτὲς οἱ μπλοῦζες γίνονται ἀπὸ μονόχρωμο ἢ σταμπᾶτο μεταξωτὸ καὶ ἔχουν μεγάλο ἄνοιγμα στὸ λαιμό. Τὸ κούμπωμα γίνεται μὲ λουσᾶτα κουμπιά. Μερικὲς μπλοῦζες ἔχουν καὶ γιακάδες σμόκιν.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνεξάρτητες βέστες θὰ σᾶς προσφέρουν ὑπηρεσίες τὴν ἐποχὴ ποὺ μᾶς ἔρχεται

Φοριοῦνται μὲ διάφορα φορέματα καὶ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ παρατείνετε τὴ χρῆσι τῶν καλοκαιρινῶν φορεμάτων σας.

Γίνονται καὶ αὐτὲς ἀπὸ λαινὰζ γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ τὶς φορῆτε καὶ ἀργότερα. Ὅσο γιὰ τὴν κόψι νὰ ποοτιμήσετε τὴν εὐθυγραμμία σὲ περιωρισμένο μάκρος κι' ἕνα ὕφασμα μονόχρωμο σ' ἕνα χρῶμα, ποὺ νὰ προσαρμόζεται εὔκολα μὲ πολλὰ ἄλλα χρώματα.

Ἔχομε ὅμως καὶ τὸν ἀντίθετο τύπο βέστας, ποὺ εἶναι πιὸ μακρειὰ μὲ ἀνοίγματα στὶς δυὸ πλαΐνὲς ραφὲς καὶ μεγάλες τσέπες.

Αὐτοῦ τοῦ τύπου ἡ βέστα δὲν ἔχει γιακᾶ, ἀλλὰ μιὰ σηκωτὴ φάσα στὸ λαιμό, ποὺ μένει ἀνοιχτὴ ἢ κλείνει.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἐποχῆς, ποὺ προσεγγίζει, θὰ χρειαστῆ ν' ἀνανεώσωμε καὶ τὴν γκαρνταρόμπα τῶν παιδιῶν μας. Κάποιο βαρύτερο ὕφασμα, ἴσως ἕνα λεπτὸ λαινὰζ θὰ πρέπει ν' ἀντικαταστήσουν τὰ βαμβακερὰ ποὺ εἴχαμε ὡς τώρα.

Πολλὰ κοριτσίστικα φορέματα γαρνίρονται μὲ κεντητὰ γαλόνια, γιὰ νὰ ἔχουν κάποια εὔθυμη νότα τὰ κόπως μουντὰ χρώματα τῶν φθινοπωρινῶν ὑφασμάτων.

Ἕνα τέτοιο φόρεμα μᾶς δείχνει τὸ σχετικὸ φιγουρίνι μας καὶ καθὼς θὰ δῆτε, εἶναι χαριτωμένο.

Τὸ μπουστάκι του εἶναι ἀρκετὰ ἄνετο, χωρὶς ὅμως ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν εὐθυγραμμία. Ἔχει καὶ ἐλαφρὸ μπουφὰν καὶ κουμπώνει πίσω. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι στρογγυλὸ καὶ ἔχει κατεβαστὸ γιακαδάκι.

Ἡ φούστα εἶναι φαρδειὰ κομμένη ἀν φόρμ, ἀλλὰ ἔχει ἐπὶ πλέον καὶ μερικὲς σουρίτσες στὴ μέση. Τὸ γαρνίρισμά του καθὼς βλέπετε εἶναι κάθετο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ φτάνει ὡς τὸ τέλος τῆς φούστας. Εἶναι ἐπίσης γαρνιρισμένα τὰ κοντὰ μανίκια.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μὴ παραλείψετε νὰ ἑτοιμάσετε γιὰ τὸ ἀγοράκι σας ἕνα-δυὸ μπλουζάκια ἀπὸ βουὰλ-ντὲ-λαίν, γιατὶ θὰ τοῦ χρησιμεύσουν μόλις κουώση λίγο ὁ καιρὸς καὶ δὲ μπορεῖ ἀκόμη νὰ φορέση πουλόβερ.

Ἀπὸ βουὰλ-ντὲ-λαὶν ἐπίσης σ' ἕνα ἁπαλὸ τόνο μπορεῖτε νὰ κάμετε ἕνα λουσάτο φουστανάκι γιὰ τὴ μικρούλα σας.

Θὰ κάμετε σταυρωτὸ τὸ μπουστάκι καὶ τὴ φουστίτσα ἄνετη μὲ μιὰ κουφόπιετα μπρὸς καὶ μιὰ πίσω.

Στὰ καθημερινὰ παιδικὰ φορέματα μὴ παραλείψετε νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα λευκὸ στόλισμα. Παρατηρῆστε στὸ φιγουρίνι μας αὐτὸ τὸ μοντελάκι μὲ τὸ σταυρωτὸ μπουστάκι καὶ τὶς δυὸ σειρὲς κουμπιὰ πόσο τὸ στολίζει τὸ πικεδάτο λευκὸ γιακαδάκι

ΣΥΝΟΛΑ ΓΙΑ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ μᾶς ἔρχεται ἕνα σύνολο παντελονιοῦ καὶ μπλουζὸν γιὰ τὶς κοπελλίτσες εἶναι πρακτικώτατο.

Τὸ παντελόνι τὸ θέλει λιγάκι στενὸ πρὸς τὰ κάτω ἡ μόδα καὶ τὸ μπλουζὸν στολίζεται μὲ δυὸ τσέπες. Εἶναι κατάλληλο κοστοῦμι γιὰ ἐκδρομὲς ἢ περιπάτους.

Ὅσες δὲ θέλουν τὸ παντελόνι, ἂς διαλέξουν ἕνα σχέδιο φορέματος σεμιζιὲ καμωμένο ἀπὸ λεπτὸ λαινὰζ φανταιζὶ ἢ μονόχρωμο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Ἡ πρώτη μπλουζίτσα τοῦ μωροῦ μὲ κοντὸ παντελονάκι. 2) Λουσᾶτο φουστανάκι ἀπὸ βουὰλ-ντὲ-λαὶν μὲ σταυρωτὸ μπουστάκι. 3) Παιδικὸ φορεματάκι ἀπὸ λαινὰζ μὲ σταυρωτὸ μπουστάκι. 4) Μακρειὰ βέστα μὲ μεγάλες τσέπες καὶ μικρὸ γιακά. 5) Σύνολο φορέματος εὐθύγραμμου καὶ ἄνετη βέστα.

Α) Ντὲ-πιὲς μὲ βέστα ρελισομένη. Β) Ντὲ-πιὲς μὲ ἴσια φούστα καὶ κλασσικὴ κοντὴ βέστα. Γ) Τρουὰ-πιὲς: φούστα, καζάκα καὶ βέστα ἀπὸ λαινὰζ καρρεβάτο.

Η ὄμορφη κόμησσα

Οἱ εὐγενεῖς, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ Λούβρου, ἄρχισαν νὰ βγάζουν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλο τὰ καπέλλα τους μὲ τὰ μακρυὰ φτερά, γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὴν ὄμορφη ἀμαζόνα, ποὺ εἶχε κάμει ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴν ἐμφάνισί της, ἀνεβασμένη σ' ἕνα ὁλόασπρο ἄλογο.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ ὅλοι τὴ χαιρετᾶνε; ρώτησε ὁ νεαρὸς βαρῶνος ντὲ Μερζὺ τὸ φίλο του Ἰππότη ντὲ Μπεβίλ, ποὺ στεκόταν πλάϊ του.

— Μήπως τὴν ἐρωτεύθηκες κιόλας; ἀπάντησε γελῶντας ὁ Μπεβίλ. Δὲ θὰ εἶσαι, ἄλλωστε, ὁ μόνος. Ὅλοι εἶναι ἐρωτευμένοι μὲ τὴν κόμησσα Ἀρτέμιδα ντὲ Τουρζί. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλονὲς τῆς αὐλῆς, ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὶς Κίρκες μας. Ἀλλά, διάβολε, αὐτὸ τὸ φρούριο δὲν παίρνεται εὔκολα.

— Φαντάζομαι πὼς θὰ πρέπει νἄχη πολλὲς μονομαχίες στὸ ἐνεργητικό της...

— Καμμιὰ εἰκοσαριὰ εὐγενεῖς θέχουν σκοτωθῆ ὡς σήμερα γιὰ τὰ ὄμορφα μάτια της. Ἀλλὰ τὸ πιὸ σημαντικὸ εἶναι ὅτι προκάλεσε ἡ ἴδια κάποτε σὲ μονομαχία μέχρι θανάτου μιὰ ἀντίζηλό της, τὴν κόμησσα ντὲ Σαὶντ-Φουά.

— Καὶ τί ἀπόγινε;

— Ἡ ὄμορφη Ἄρτεμις τὴ σκότωσε, βυθίζοντας τὸ ξίφος της μέσα στὸ στῆθος τῆς ἀντιπάλου της.

Ἡ κόμησσα εἶχε σταματήσει τώρα μπροστά τους. Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, ὁ Μερζὺ ἔτρεξε κοντά της, ἔπιασε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου της καὶ τὴ βοήθησε νὰ κατεβῆ.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, εἶπε ἡ κόμησσα, χαμογελῶντας.

Ὁ Ἰππότης ντὲ Μπεβὶλ τῆς παρουσίασε ἀμέσως τὸ φίλο του.

— Τὸν εὐχαρίστησατε μὲ τὸ παραπάνω μὲ τὸ θεῖο χαμόγελό σας, εἶπε. Θὰ τὸ θυμᾶται γιὰ μῆνες καὶ χρόνια.

— Εἴσαστε νεοφερμένος στὸ Παρίσι, κύριε βαρῶνε; ρώτησε ἡ κόμησσα.

— Ἤρθα μόλις πρὶν ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ἀπάντησε ὁ Μερζύ.

— Θὰ ἔχετε τότε νὰ μάθετε πολλά, εἶπε ἡ Ἄρτεμις, ἐνῶ ἀπομακρυνόταν.

Ὁ Μπεβὶλ γύρισε τότε στὸ φίλο του.

— Ἔκαμες μιὰ μεγάλη ἀπερισκεψία, τοῦ εἶπε. Ὅλη ἡ αὐλὴ θὰ μάθη σὲ λίγο τὴν προθυμία ποὺ ἔδειξες γιὰ νὰ βοηθήσης τὴν ὄμορφη κόμησσα νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ ἄλογό της.

— Ἦταν κακό;

— Δὲν ξέρω πῶς θὰ τὸ πάρη ὁ λοχαγὸς ντὲ Κομίνγκ.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ λοχαγὸς ντὲ Κομίνγκ;

— Ὁ σημερινὸς φίλος τῆς ὄμορφης Ἀρτέμιδος κι' ὁ δεινότερος ξιφομάχος τοῦ βασιλείου. Θὰ πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι εἶναι ζηλιάρης σὰ τίγρις κι' ὅτι ἀπειλεῖ πὼς θὰ σκοτώση ὁποιον τολμήση νὰ σηκώση τὰ μάτια του πάνω στὴν ἀγαπημένη του.

Ὁ Μερζὺ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Τὸ κάτω-κάτω, θὰ ἤμουνα πολὺ εὐτυχισμένος ἂν πέθαινα γιὰ τὰ μάτια αὐτῆς τῆς γυναίκας, εἶπε.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ εἰκόνα της δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, δινόταν ἕνας χορὸς στὸ Λούβρο. Ὁ Μερζὺ γύριζε ἀπὸ τὴ μιὰ αἴθουσα στὴν ἄλλη, ἀναζητῶντας μὲ τὸ βλέμμα του τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχε γοητεύσει. Καί, ξαφνικά, τὴν εἶδε. Ἡ Ἄρτεμις ἔλαμπε ἀπὸ ὀμορφιά. Κι' αὐτὴ ἐπίσης τὸν εἶδε καὶ τὰ μεγάλα μάτια της στυλώθηκαν μὲ μιὰ παράξενη ἐπιμονὴ πάνω του. Ἔπειτα, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κοντά του, ἄφησε τὸ γάντι της νὰ πέση κάτω. Ὁ νεαρὸς βαρῶνος τὸ σήκωσε ἀμέσως καὶ τὸ Παρίσι καὶ θὰ γυρίσω νὰ σὲ πάρω, ἀφοῦ βρῶ ἕνα σίγουρο καταφύγιο.

Ἀπομακρύνθηκε κατόπιν πρὸς τὸ μέρος τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἐνῶ ὁ Μερζὺ ἐπαιρνε τὸ δρόμο τοῦ πανδοχείου. Ἀλλά, ξαφνικά, καμμιὰ δεκαριὰ ἔνοπλοι περικύκλωσαν τὸ νεαρὸ βαρῶνο καὶ τὸν ἔσπρωξαν σ' ἕνα κλειστὸ ἁμάξι, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Τοῦ ἔδεσαν τότε μ' ἕνα μαῦρο πανὶ τὰ μάτια καὶ τοῦχωσαν ἕνα μαντῆλι μέσα στὸ στόμα, γιὰ νὰ μὴ μπορῆ νὰ μιλήση. Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε ἀμέσως...

Ὅταν ὁ Μερζὺ συνῆλθε ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, νόμισε πὼς ὀνειρευόταν. Βρισκόταν μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ ἦταν ἐπιπλωμένο μὲ μεγάλη πολυτέλεια καί, σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστά σε. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἀρτέμιδα ντὲ Τουρζί.

— Ὁ βασιλιᾶς εἶναι πολὺ θυμωμένος μαζί σας καὶ διέταξε νὰ σᾶς ὁδηγήσουν στὴ Βαστίλλη, τοῦ εἶπε μὲ τὴ γλυκειά της φωνή. Δεχόσαστε νὰ παραμείνετε ἐδῶ σὰν αἰχμάλωτός μου, ὥσπου νὰ περάση ὁ θυμὸς τοῦ βασιλιᾶ;

Ὁ Μερζὺ ἔπεσε στὰ πόδια της.

— Θὰ μείνω σκλάβος σας σ' ὅλη μου τὴ ζωή, ἀπάντησε. Σκλάβος ἀπὸ ἀγάπη...

Ἡ Ἄρτεμις τοῦκλεισε μὲ τὸ χέρι της τὸ στόμα.

— Ἔχουμε καιρὸ νὰ μιλήσωμε γι' αὐτήν, ἀφοῦ θὰ μείνετε σκλάβος μου σ' ὅλη σας τὴ ζωή, τοῦ εἶπε. Καὶ τώρα σηκωθῆτε, γιατὶ πρέπει νὰ φύγουμε...

— Γιὰ νὰ πᾶμε ποῦ; ρώτησε ὁ Μερζύ.

— Εἴσαστε αἰχμάλωτός μου καὶ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ κάνετε ἐρωτήσεις, ἀπάντησε ἡ κόμησσα. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω, ὅμως, τὴν περιέργειά σας, σᾶς λέω, ὅτι θὰ πᾶμε στὸν πύργο μου στὴν Τουραίνη. Ἐκεῖ, θὰ πειοιμένωμε νὰ περάση ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλιά... καὶ θἄχετε ὅλον τὸν καιρὸ γιὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ τὴν ἀγάπη σας...

Ξαναγύρισαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες, ἐνωμένοι μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ μεγάλη ἀγάπη εἶχε μιλήσει στὴν καρδιὰ τῆς ὄμορφης κόμησσας, ποὺ ἔζησε ἀπὸ τότε εὐτυχισμένη κοντὰ στὸ σύζυγό της.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΊΜΣ ΤΣΕΊΖ

Τὸ κορίτσι τοῦ Μπὰρ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Α'

Ἦταν σχεδὸν τέσσερες μῆνες ποὺ ἔπαιζα πιάνο στὸ μπὰρ τοῦ Ροῦστυ, ὅταν γνώρισα τὴ Ρίμα Μάρσαλ.

Μπῆκε στὸ μπὰρ μιὰ νύχτα μὲ μπόρα, ἐνῶ ἡ βροχὴ ἔδερνε τοὺς τσίγκους τῆς σκεπῆς κι' οἱ βροντὲς μουγκρίζανε μακρυά.

Στὸ μπάγκο βρίσκονταν μονάχα δυὸ πελάτες, δυὸ μπεκρῆδες. Πίσω ἀπ' αὐτόν, ὁ Ροῦντυ σκούπιζε κάτι ποτήρια, ἔτσι γιὰ νὰ περάση τὴν ὥρα του. Ἀντίκρυ, ὁ Σάμ, ὁ νέγρος σερβιτόρος, διάβαζε μια ἱπποδρομιακὴ ἐφημερίδα.

Ἐγὼ καθόμουν στὸ πιάνο κι' ἔπαιζα μιὰ νυχτωδία τοῦ Σοπέν.

Εἶχα γυρισμένη τὴν πλάτη μου πρὸς τὴν πόρτα. Ἔτσι, δὲν εἶδα οὔτε ἄκουσα τὴ Ρίμα ποὺ μπῆκε.

Ἀργότερα, μοῦ εἶπε ὁ Ροῦστυ πὼς εἶχε φτάσει ἐκεῖ κατὰ τὶς 9 παρὰ 20΄, τὴν ὥρα ποὺ ἔβρεχε ραγδαῖα. Μουσκεμένη ὡς τὸ κόκκαλο, κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, δεξιὰ καὶ πίσω μου.

Ὁ Ροῦστυ δὲν ἤθελε στὸ μαγαζί του γυναῖκες μόνες. Τὶς ἔδιωχνε συνήθως. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὅμως ἔκανε ἐξαίρεσι, γιατὶ ἡ σάλλα ἦταν ἀδειανὴ καὶ γιατὶ ἔβρεχε ἔξω μὲ τὸ τουλοῦμι.

Ἡ πελάτισσα παράγγειλε ἕνα βερμούτ. Ὕστερα, ἀφοῦ ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες της στὸ τραπέζι καὶ κύτταξε ἀφηρημένα τοὺς δυὸ μπεκρῆδες.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ἄνοιξε ἀπότομα ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἕνας ἄντρας. Ἔκανε τέσσερα βήματα κι' ὕστερα σταμάτησε ξαφνικά.

Ἡ Ρίμα ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη. Τότε μονάχα ἀντιλήφθηκα τὴν παρουσία της, καθὼς καὶ τοῦ ἄντρα ποὺ εἶχε μπῆ.

Ἀκούγοντας τὶς φωνές της, στράφηκα ἀπότομα καὶ τὴν κύτταξα. Ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω τὴν πρώτη ἐντύπωσι ποὺ μοῦ ἔκανε... Εἶχε μαλλιὰ ἀσημένια καὶ τεράστια μπλὲ μάτια. Φοροῦσε μιὰ μιλὴ κόκκινη μπλούζα, κολλητὴ στὸ στῆθος της, καὶ μαῦρο πάνινο παντελόνι πολὺ ἐφαρμοστό. Φαινότανε βρώμικη κι' ἀπεριποίητη. Δίπλα της, πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, εἶχε ἀκουμπήσει ἕνα ἀδιάβροχο ἀπὸ νάϋλον, μὲ τὸ ἕνα μανίκι ξεσκισμένο.

Ἂν ἦταν ἤρεμη, θἄταν ὄμορφη, σὰν τόσα κορίτσια τῆς ἴδιας ἡλικίας, ποὺ γεμίζανε τὰ πεζοδρόμια τοῦ Χόλλυγουντ, κυνηγῶντας ἕνα ρολάκο σὲ κάποιο φίλμ. Μὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἦταν κάθε ἄλλο παρὰ ἤρεμη...

Τὸ πρόσωπό της εἶχε ἀσχημήνει ἀπ' τὸν τρόμο. Τὸ στόμα της, ὀρθάνοιχτο, ἔμοιαζε σὰν μιὰ ἀπαίσια τρύπα, ἀπ' ὅπου ἔβγαινε ἕνα ἀδιάκοπο ξεφωνητό. Εἶχε κολλήσει τὴν πλάτη της στὸν τοῖχο, σὰν ἕνα ζῶο ποὺ προσπαθεῖ νὰ χωθῆ στὴ φωλιά του, καὶ τὸν γρατζούνιζε μὲ τὰ νύχια της.

Ὁ ἄντρας ποὺ εἶχε μπῆ, φαινόταν γέννημα ἐφιάλτη. Ἦταν κοντός, λεπτός, ὡς 24 χρονῶν. Εἶχε ἀδύνατο πρόσωπο, μὲ μυτερὸ πηγούνι, ἀφύσικα ἄσπρο. Ἡ βροχὴ εἶχε κολλήσει πάνω στὸ κρανίο του τὰ μακρυὰ μαῦρα μαλλιά του, ποὺ κρέμονταν σὰν σκοινιὰ στὰ δυό του μάγουλα.

Ἡ ἐφιαλτικὴ ἐμφάνισί του ὀφειλότανε στὰ μάτια του, ποὺ οἱ τεράστιες κόρες τους γέμιζαν σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν ἴριδα—ἔτσι ποὺ τὸν νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ τυφλό. Κύτταζε τὴν κοπέλλα ποὺ οὔρλιαζε, μὲ μιὰ ἔκφρασι ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω. Κατάλαβα πὼς ἦταν τοξικομανής.

Φοροῦσε ἕνα φθαρμένο κοστοῦμι μπλὲ μαρέν, βρώμικο πουκάμισο καὶ μαύρη γραβάτα τσαλακωμένη καὶ στραπατσαρισμένη. Τὰ ροῦχα του ἦταν μουσκεμένα ἀπ' τὴ βροχή, καὶ τὸ νερὸ ποὺ στάλαζε ἀπ' τὸ κάτω μέρος τοῦ παντελονιοῦ του, σχηματίζε δυὸ λιμνοῦλες στὸ πάτωμα.

Ἔμεινε ἀκίνητος μερικὰ δευτερόλεπτα, κυττάζοντας τὴ Ρίμα. Ὕστερα ἀκούστηκε ἕνα σιγανὸ σφύριγμα ἀπ' τὸ στόμα του μὲ τὰ λεπτὰ χείλη καὶ μὲ τὴν κακὴ ἔκφρασι.

Ὁ Ροῦντυ, οἱ δυὸ μπεκρῆδες κι' ἐγὼ εἴχαμε καρφωμένα τὰ μάτια μας ἀπάνω του.

Τὸ δεξιό του χέρι ἔψαξε στὴν πίσω τσέπη του καὶ τράβηξε ἕνα μεγάλο σουγιά, μὲ ὄψι ἀνησυχαστική. Ἡ μακρειὰ καὶ μυτερὴ λεπίδα γυάλισε στὸ φῶς.

Ὕστερα προχώρησε πρὸς τὴν κοπέλλα, σφίγγοντας στὸ χέρ του τὸ ὅπλο του. Περπατοῦσε σὰν ἀράχνη, γρήγορα καὶ λίγο λοξά καὶ σφύριζε δυνατότερα.

— Ἔ, ἀφισέ την ἥσυχη! τοῦ φώναξε ὁ Ροῦντυ.

Μὰ φρόντισε νὰ μείνη σ' ἀσφάλεια, πίσω ἀπ' τὸ μπάγκο του. Οἱ δυὸ μπεκρῆδες δὲν κουνήθηκαν ἀπ' τὴ θέσι τους. Καθισμένοι στὸ σκαμνί τους, κύτταζαν τὴ σκηνὴ ἐκείνη μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Ὁ Σαμ, γκρίζος ἀπ' τὸν τρόμο του, εἶχε χωθῆ κάτω ἀπὸ ἕνα τραπέζι.

Δὲν ἔμενα παρὰ ἐγὼ στὴ μέση τῆς σάλλας.

Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπ' τὸ νὰ τὰ βάλη κανεὶς μ' ἕνα τοξικομανὴ ὁπλισμένο μὲ μαχαίρι! Ὡστόσο, δὲ μποροῦσα βέβαια νὰ τὸν κυττάζω, ἐνῶ θὰ μαχαιρωνε τὴν κοπέλλα!...

Παραμέρισα μὲ τὸ πόδι μου τὴν καρέκλα μου καὶ προχώρησα κατάπανω του.

Ἡ Ρίμα εἶχε πάψει νὰ φωνάζη. Εἶχε σπρώξει δίπλα τὸ τραπέζι, ἔτσι ὥστε νὰ τὴν προστατεύη κάπως, καὶ κυτταζε μὲ τρόμο ἀνείπωτο τὸν ἄνθρωπο ποὺ χυμοῦσε ἐναντίον της.

Ὅλ' αὐτὰ κράτησαν μόλις πέντε δευτερόλεπτα.

Ὁ ἄντρας δὲ φάνηκε νἄχη ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία μου. Ὁ τρόπος ποὺ συγκέντρωνε ὅλη του τὴν προσοχὴ στὴν κοπέλλα, εἶχε κάτι τὸ τρομαχτικό.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἄστραφτε στὸν ἀέρα ἡ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ του, τοῦ κατάφερα μιὰ γροθιά, ἔτσι στὴν τύχη. Τὴν ἔφαγε στὸ μάγουλο καὶ κλονίσθηκε.

Μὰ ἡ ἐπέμβασί μου ἦταν καθυστερημένη κατὰ ἕνα δευτερόλεπτο... Τὸ μαχαίρι ἔσκισε τὸ μπράτσο τῆς κοπέλλας. Εἶδα νὰ βάφεται σκοῦρο κόκκινο τὸ μανίκι τῆς μπλούζας της. Ὕστερα ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω, γλύστρησε καὶ χάθηκε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι..

Τὰ εἶδα ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, χωρὶς νὰ πάψω νὰ κυττάζω τὸν ἄντρα.

Ἐκεῖνος τραβήχτηκε πίσω, τρεκλίζοντας, ὥσπου ξαναβρῆκε τὴν ἰσορροπία του. Ὕστερα ὥρμησε πάσορροπία του. Ὕστερα ὥρμησε πάσορροπία του. Ὕστερα ὥρμησε πάσορροπία του. Κύτταζε, πίσω μου, τὸν τοξικομανὴ ποὺ ἦταν πεσμένος χάμω, ἀναίσθητος.

— Μὴν ἀνησυχῆτε γι' αὐτόν, τῆς εἶπα. Θὰ καθήση φρόνιμα μερικὲς ἄρες... Τί λέτε, μπορεῖτε νὰ σταθῆτε στὰ πόδια σας;

— Εἴσαστε ματωμένος καὶ σεῖς.

— Μὴ νοιάζεσθε γιὰ μένα.

Τῆς ἄπλωσα τὸ χέρι μου. Μοῦδωσε τὸ δικό της, ποὺ ἦταν παγωμένο. Τὴ βοήθησα νὰ σηκωθῆ καὶ ἀκούμπησε πάνω μου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄνοιξε μὲ μιὰ κλωτσιὰ ἡ πόρτα τοῦ μπὰρ καὶ ὥρμησαν μέσα δυὸ ἀστυνομικοί.

Βλέποντας μὲ γεμάτον αἷματα, καὶ τὴ Ρίμα ἀκουμπησμένη πάνω μου, μὲ τὸ μανίκι τῆς μπλούζας της καταματωμένο, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔβγαλε τὸ κλομπ του καὶ προχώρησε κατάπανω μου ἀπειλητικά.

— Ἔ, λάθος κάνετε! τοῦ φώναξα. Νὰ αὐτὸς ποὺ γυρεύετε!

Σταμάτησε, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μὲ χτυποῦσε στὸ κεφάλι μὲ τὸ κλόμπ του, κύτταξε πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του τὸν τοξικομανὴ κι' ὕστερα στράφηκε πάλι σὲ μενα.

— Μὴ βιάζεσαι, Τόμ, τοῦ σύστησε ὁ σύντροφός του. Στάσου νὰ ξεκαθαρίσουμε πρῶτα τὰ πράγματα!

Ἡ Ρίμα βόγγησε ξαφνικὰ καὶ λιποθύμησε. Μόλις πρόλαβα νὰ τὴν κρατήσω στὴν ἀγκαλιά μου, γιὰ νὰ τὴν ἀφίσω νὰ πέση χάμω σιγὰ-σιγά.

Γονάτισα ἔπειτα δίπλα τὴς καὶ τῆς ἀνασήκωσα τὸ κεφάλι. Ἤμουν κι' ἐγὼ πολὺ καρδιάβετος...

— Δὲ μπορεῖτε νὰ κάνετε κάτι

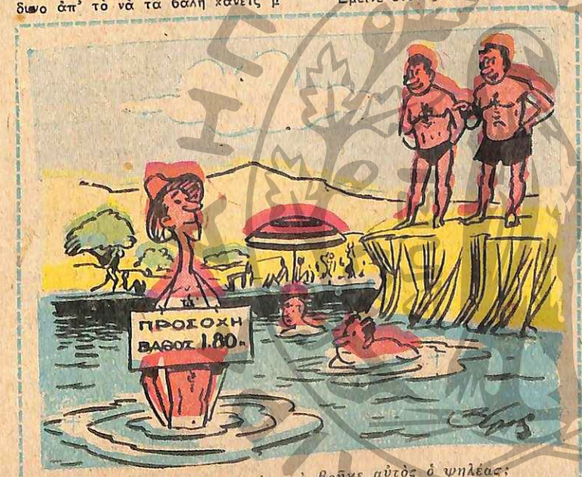

— Εἶδες φίνα δουλειά, ποὺ βοῆκε αὐτὸς ὁ ψηλέας;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

γι' αὐτήν; οὔρλιασα στοὺς ἀστυνομικούς. Θὰ χάση ὅλο της τὸ αἷμα!

Ὁ ἥσυχος ἀστυφύλακας πλησίασε, ἔβγαλε ἕνα σουγιὲ κι' ἔσκισε μ' αὐτὸν τὸ μανίκι τῆς μπλούζας τῆς Ρίμας. Ἐξέτασε τὴ μακρειὰ καὶ βαθειὰ πληγή. Ὕστερα ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πακετάκι ἐπιδέσμους, τῆς ἔβεσε γρήγορα-γρήγορα τὸ μπράτσο καὶ σταμάτησε ἔτσι τὴν αἱμορραγία.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ροῦντυ εἶχε ἐξηγήσει στὸν ἄλλο ἀστυνομικὸ τὴν κατάστασι. Ἐκεῖνος πλησίασε τὸν τοξικομανὴ καὶ τὸν ἔσπρωξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ του.

— Προσέχτε! τοῦ σύστησα, χωρὶς ν' ἀφίσω τὴ Ρίμα. Ἔχει κατηνέσει μαριχουάνα!

— Μπᾶ; Λές πὼς δὲν ξέρω νὰ τὸν κάνω καλά; ἀντέντησε σαρκαστικά.

Ὁ τοξικομανὴς συνήθεις ξαφνικὰ. Βρέθηκε ὄρθιος, ἕνα ἅλμα, ἅρπαξε πάνω ἀπ' τὸ μπάγκο μιὰ καράφα μὲ νερὸ καὶ τὴ κατάφερε στὸ κεφάλι τοῦ ἀστυφύλακα πρὶν προφτάσῃ αὐτὸς νὰ ἀντιδράσῃ. Ἡ καράφα ἔσκασε, σὰν ἐπόμενο κι' ὁ ἀστυνομικὸς ἔπεσε γονατιστό.

Ὁ τοξικομανὴς γύρισε καὶ κύτταξε τὴ Ρίμα, ποὺ ἄρχιζ- νὰ συνέρχεται ἀπ' τὴ λιποθυμία της. Χύμηξε καταπάνω της, κρατῶντας τὸ σπασμένο λαιμὸ τῆς καράφας.

Καθὼς τὴ συγκαττοῦσε ἤμουν ἐντελῶς ἀνυπερόπιστος. Ἂν δὲν ἦταν ὁ ἄλλος ἀστυφύλακας, θᾶμαστε κι' οἱ δυὸ χαμένοι!

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἄφισε τὸν τοξικομανὴ νὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά του, κι' ὕστερα τὸν χτύπησε στὸ σβέρκο μὲ τὸ κλόμπ του. Αὐτὸς ἔπεσε χάμω μπρούμυτα, κι' ἄφισε ἀπ' τὸ χέρι του τὸ λαιμὸ τῆς καράφας.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔσκυψε πάνω του καὶ τοῦ φόρεσε χειροπέδες, ἐνῶ ὁ σύντροφός του κρατοῦσε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ βλαστημοῦσε. Ἔπειτα εἶπε στὸ Ροῦντυ νὰ τηλεφωνήσῃ νὰ στεῖλουν ἕνα φορεῖο.

Βοήθησα τὴ Ρίμα ν' ἀνασηκωθῆ καὶ νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ καρέκλα, ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπ' τὸν τοξικομανή. Ἔτρεμε τώρα ὁλόκληρη, ἀπ' τὸν κλονισμὸ ποὺ εἶχε περάσει. Ἔμεινα κοντά της σφίγγοντάς την ἀπάνω μου, ἐνῶ μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι μου σκούπιζα μὲ τὸ μαντῆλι μου τὸ πρόσωπό μου.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ἔφτασε τὸ φορεῖο, μαζὶ μ' ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο. Δυὸ ἄντρες μὲ ἄσπρη μπλούζα μπῆκαν στὸ μπάρ, μὲ ὕφος πολυάσχολο. Δέσανε τὸν τοξικομανὴ καὶ τὸν πῆρανε μαζί τους. Ὕστερα ὁ ἕνας ξαναγύρισε καὶ περιποιήθηκε τὸ πρόσωπό μου.

Στὸ μεταξύ, ἕνας χοντρὸς μὲ κόκκινο πρόσωπο, ποὺ εἶχε συστηθῆ σὰν ἀρχιφύλακας Χάμμοντ, κουβέντιαζε μὲ τὸ Ροῦντυ. Ὕστερα πλησίασε τὴ Ρίμα.

Αὐτὴ καθότανε στὴν καρέκλα σφίγγοντας τὸ πληγωμένο μπράτσο της μὲ τ' ἄλλο χέρι, μὲ τὰ μάτια της καφφωμένα στὸ πάτωμα.

— Πῶς σὲ λένε, κούκλα μου; τὴ ρώτησε ὁ Χάμμοντ.

Τέντωσα τ' αὐτί μου, γιὰ ν' ἀκούσω κι' ἐγὼ τ' ὄνομά της. Ἀπάντησε πὼς λεγότανε Ρίμα Μάρσαιλ.

— Διεύθυνσι;

— Ξενοδοχεῖο Σίμμοντ.

Ἦταν μιὰ τρώγλη πέμπτης τάξεως.

— Ἐπάγγελμα; ρώτησε ὁ ἀστυνομικός.

Ἡ Ρίμα τὸν κύτταξε, κι' ὕστερα γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια της κι' ἀπάντησε κακόκεφα:

— Κομπάρσα στὰ στούντιο «Πάσιφικ».

— Ποιός εἶναι αὐτὸς ποὺ σὲ χτύπησε;

— Λέγεται Οὐίλμπουρ. Δὲν ξέρω τὸ ἐπίθετό του.

— Γιατί προσπάθησε νὰ σὲ ξεκάνῃ;

Ἡ Ρίμα δίστασε μιὰ στιγμή.

— Ζούσαμε μαζὶ καὶ τὸν παράτησα, ἐξήγησε ὕστερα.

— Γιὰ ποιό λόγο;

Ἡ Ρίμα κύτταξε τὸν ἀρχιφύλακα, σὰν ν' ἀποροῦσε γιὰ τὴν ἐρώτησί του.

— Μὰ δὲν τὸν εἴδατε;... εἶπε. Σίγουρα, θὰ τὸν παρατοῦσατε καὶ σεῖς, ἂν ἤσασταν στὴ θέσι μου!

— Πιθανόν.

Ὁ Χάμμοντ ζάρωσε τὰ φρύδια του κι' ἔσπρωξε τὸ καπέλλο του πρὸς τὰ πίσω.

— Τελειώσαμε, γιὰ τὴν ὥρα, δήλωσε. Αὔριο ὅμως πρέπει νὰ παρουσιαστῆς στὸ δικαστήριο.

Ἡ Ρίμα σηκώθηκε μὲ κόπο.

— Μπορῶ νὰ φύγω; εἶπε.

— Ναί.

Ὁ Χάμμοντ στράφηκε σ' ἕνα ἀπ' στοὺς ἀστυφύλακες ποὺ στέκονταν κοντὰ στὴν πόρτα.

— Πήγαινέ την στὸ ξενοδοχεῖο της, Τζάκ, πρόσθεσε.

— Καλὰ θὰ κάνετε νὰ ρωτήσετε τὴν ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ κεῖνο τὸ κάθαρμα, τοῦ σύστησε ἡ Ρίμα. Τὸν γυρεύει...

Ὁ Χάμμοντ τὴν κύτταξε, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Γιατί;

— Δὲν ξέρω. Ξέρω μονάχα πὼς τὸν γυρεύει ἡ ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος.

Ὁ ἀρχιφύλακας δίστασε, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἔγνεψε στὸν ἀστυφύλακα.

— Πήγαινέ την στὸ ξενοδοχεῖο της, εἶπε πάλι.

Ἡ Ρίμα βγῆκε, μὲ τὴ συνοδεία τοῦ ἀστυφύλακα. Τὴν κύτταξα ποὺ ἔφευγε. Καὶ παραξενεύτηκα λίγο ποὺ δὲ γύρισε κἂν νὰ μὲ κυττάξῃ. Στὸ κάτω - κάτω, τῆς εἶχα σώσει τὴ ζωή...

Ὁ Χάμμοντ μοῦδειξε μιὰ καρέκλα.

— Καθῆστε, μοῦ εἶπε. Πῶς λέγεσθε;

— Τζὲφ Γκόρντον.

Δὲν ἦταν τὸ ἀληθινό μου ὄνομα, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶχα πάρει ὅταν ἔφτασα στὸ Χόλλυγουντ.

— Διεύθυνσι.

Τοῦ τὴν ἔδωσα: Ἔμενα σ' ἕνα σπίτι ποὺ νοίκιαζε ἐπιπλωμένα δώματία, πίσω ἀπ' τὸ μπὰρ τοῦ Ροῦντυ.

— Διηγηθῆτε μου τί ἀκριβῶς συνέβη.

Τοῦ εἶπα ὅ,τι εἶχα ἀντιληφθῆ.

— Πιστεύετε πὼς ἤθελε νὰ τὴν ξεκάνῃ; μὲ ρώτησε.

— Νομίζω ναί.

— Καλά!... Θὰ σᾶς χρειαστοῦμε στὸ δικαστήριο, αὔριο, στὶς 11 τὸ πρωΐ.

Μὲ κύτταξε καλὰ καὶ πρόσθεσε:

— Νὰ πάτε νὰ περιποιηθῆτε λίγο τὸ πρόσωπό σας... Εἴχατε ξαναδῆ ποτὲ ἐδῶ αὐτὴ τὴν κοπέλλα;

— Ὄχι.

— Δὲν καταλαβαίνω πῶς μιὰ τόσο ὄμορφη μικρὴ μπλέχτηκε μ' ἕνα τέτοιο κάθαρμα! Ἀχ, αὐτὰ τὰ ποῤῥίτσια! Εὐτυχὼς ποὺ ἐγὼ ἔχω γυιό...

Ἔγνεφε στὸ δεύτερο ἀστυφύλακα καὶ βγῆκαν μαζὶ ἀπ' τὸ μπάρ.

Β΄

Ὅλ' αὐτὰ συνέβησαν ἕνα χρόνο μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Τώρα τὸ Πέρλ Χάρμπορ μοῦ φαίνεται πολὺ μακρυά, στὰ περασμένα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅμως, ἤμουν 21 χρόνων καὶ σπούδαζα μὲ ζῆλο γιὸ νὰ πάρω δίπλωμα ἀρχιτέκτονος. Κόντευα νὰ δώσω τὶς τελευταῖες ἐξετάσεις μου, ὅταν ἄναψε τὸ πανηγύρι. Δὲ μπόρεσα τότε ν' ἀντιστοιθῶ στὸν πειρασμὸ καὶ κατατάχθηκα στὸν στρατό.

Ὁ πατέρας μου κινδύνεψε νὰ πάθῃ συμφόρησι, ὅταν τοῦ τὸ προαναγγειλα. Προσπάθησε νὰ μὲ πείσῃ νὰ τὸ ἀναβάλω γιὰ λίγο, ὥσπου νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου. Μὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνεχθῶ τὴν ἰδέα πὼς θᾶμενα ἄλλους ἕξη μῆνες στὸ πανεπιστήμιο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θὰ χύνανε τὸ αἷμα τους.

Τέσσερις μῆνες ἀργότερα, σὲ ἡλικία 22 χρόνων, ἤμουν ἀπ' τοὺς πρώτους ποὺ πατήσανε τὸ πόδι τους στὴν Ὀκινάουα. Καθὼς ὁρμοῦσα πρὸς τὶς φοινικιὲς ποὺ κούβανε τὰ γιαπωνέζικα κανόνια, δέχτηκα ἕνα καφτὸ θραῦσμα στὸ πρόσωπο, κι' ὁ πόλεμος τελείωσε γιὰ μένα.

Πέρασα τοὺς ἕξη ἐπόμενους μῆνες στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου οἱ εἰδικοὶ χειρουργοὶ μοῦ ξαναφτιάξανε τὸ πρόσωπο μὲ πλαστικὲς ἐγχειρήσεις. Τὰ κατάφεραν ἀρκετὰ καλά. Μόνο ποὺ ἔμεινε τὸ δεξιό μου βλέφαρο λίγο κλειστὸ κι' ἕνα σημάδι, ἀσημένιο νῆμα, στὸ δεξιὸ σαγόνι μου. Οἱ γιατροί μοῦ εἶπαν πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ διορθώσουν κι' αὐτά, ἂν ἔμενα ἄλλους ἕξι μῆνες κοντά τους. Μὰ δὲν ἄντεχα πιὰ στὰ φοιχτὰ θεάματα ποὺ εἶχα δῆ σ' ἐκεῖνο τὸ νοσοκομεῖο...

Ἔφυγα λοιπὸν καὶ γύρισα στὸ σπίτι μου.

Ὁ πατέρας μου ἦταν διευθυντὴς σὲ μιὰ τράπεζα. Δὲν εἶχε πολλεφτά, ἀλλ' ἦταν πρόθυμος νὰ συντηρήσῃ ὥσπου νὰ τελειώσω τὶς σπουδές μου καὶ νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου.

Ἀναπνεῦσα στὸ πανεπιστήμιο, γιὰ τὸν εὐχαριστήσω. Ἀλλ' οἱ μῆνες ποὺ εἶχα περάσει στὸ στρατὸ καὶ τὸ νοσοκομεῖο μὲ εἶχαν ἐπηρεάσει πολύ. Δὲν ἐνδιαφερόμουν πιὰ καθόλου νὰ γίνω ἀρχιτέκτων. Ἤμουν ἀκανός νὰ συγκεντρώσω τὴν προσοχή μου. Σὲ μιὰ βδομάδα λοιπόν, ἀπὸ παράτησα ὅλα. Ἐξήγησα τὴν κατάστασι στὸν πατέρα μου.

— Μ' ἄκουσε μὲ κατανόησι.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνῃς; μὲ ρώτησε.

Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἤξερα ἀκόμα, ἀλλ' ὅτι ἤμουνα βέβαιος γιὰ ἕνα πρᾶγμα: πὼς δὲ θὰ μποροῦσα πιὰ νὰ ξαναρχίσω τὶς σπουδές μου, τούλιστον γιὰ ἕνα διάστημα.

Ἡ ματιά του ἔπεσε στὸ δεξιὸ μου βλέφαρο καὶ στὸ σημάδι τοῦ γονιοῦ μου.

— Καλά, Τζέφ, μοῦ εἶπε χαμογελῶντας. Εἶσαι νέος ἀκόμα. Δὲν θὰ κανένα ταξιδάκι, νὰ διασκεδάσῃς λίγο; Μπορῶ νὰ σοῦ δώσω 200 δολάρια... Ὕστερα θὰ γυρίσῃς πάλι.

Δέχτηκα τὴν πρότασι καὶ τὰ λεφτά. Στενοχωρήθηκα ποὺ τὰ πῆρα, γιατὶ ἤξερα πὼς θὰ δημιουργοῦσα ἕνα ἀξιόλογο ἔλλειμα στὸν προϋπολογισμὸ τοῦ πατέρα μου. Μὰ τὸ ἤθός μου ἦταν τότε φοβερὰ πεσμένο καὶ καταλάβαινα πὼς ἂν δὲν ἔφευγα δὲν εἶχα κουμμὶ πιθανότητα νὰ συνέλθω.

Ἔφτασα στὸ Λὸς Ἄντζελες μὲ τὸ ἀόριστη ἰδέα νὰ βρῶ δουλειὰ σὲ ἕνα κινηματογραφικὸ στούντιο. Μὲ δὲν ἄργησα νὰ χάσω κάθε τέλος ἐλπίδα.

Δὲ μ' ἔνοιαζε ἄλλωστε καὶ πολύ. Στὴν κατάστασι ποὺ ἤμουν, εἶχα τὴν παραμικρὴ διάθεσι νὰ δουλέψω.

Πέρασα ἔτσι ἕνα μῆνα, τεμπελιάζοντας καὶ πίνοντας πολύ. Μὰ ἄργησε ν' ἀδειάσῃ τὸ πορτοφόλι μου κι' ἄρχισα ν' ἀναρωτιέμαι πὼς θὰ ἐξασφάλιζα ἕνα πιάτο φαΐ. Εἶχα ἀποκτήσει στὸ μεταξὺ τὴ συνήθεια νὰ συχνάζω κάθε βράδυ στὸ μπὰρ τοῦ Ροῦστυ Μὰκ Γκόυν. Ἦταν ἕνα κέντρο ἀρκετὰ συμπαθητικὸ καὶ πρωτότυπο, κοντὰ στὴ θάλασσα. Ὁ Ροῦστυ τὸ εἶχε διορθυμίσει σὰν καιμπίνα βαποριοῦ, μὲ στρογγυλὰ φινεστρίνια.

Ὁ Ροῦστυ εἶχε πολεμήσει κι' αὐτὸς μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Καταλαβαίνε, λοιπὸν τί εἶχα τραβήξει ἐνδιαφερόταν γιὰ μένα. Μ' ὅ,τι μποῦ δὲ συγκινιόταν εὔκολα, θάνε γιὰ χάρι μου τὸ κόβε τι. Ὁ-ἔμαθε πὼς ζητοῦσα δουλειά, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας πὼς σκόπευε ν' ἀγοράσῃ ἕνα πιάνο, ἂν εὕρισκε πιανίστα.

Εἶχα πετύχει αὐτὸ ποὺ γύρευα: μόνο πρᾶγμα ποὺ ἤξερα νὰ κάνω πολὺ καλά, ἦταν νὰ παίζω πιάνο. Συμφωνήσαμε λοιπὸν ἀμέσως.

Ἔτσι, ἄρχισα νὰ παίζω στὸ μπὰρ του, ἀπ' τὶς 8 τὸ βράδυ ὡς τὰ μεσάνυχτα γιὰ 30 δολλάρια τὴ βδομάδα. Δὲν ἦταν πολλά, ἀλλὰ ἐμεῖς φτάνανε γιὰ τὸ νοίκι μου, τὸ φαΐ μου καὶ τὰ τσιγάρα μου. Ὅσο γιὰ τὸ πιοτό, μοῦ τόδινε ὁ Ροῦστυ ἀδίκημα.

Μὲ ρωτοῦσε συχνὰ πόσον καιρὸ ἔπρεπε νὰ μείνω ἀκόμα κοντά του. Μοῦλεγε ὅτι, μὲ τὴ μόρφωσι ποὺ εἶχα, θἄπρεπε νὰ βρῶ κάτι καλλίτερο. Μὰ τοῦ ἀπαντοῦσα πὼς, ἀφοῦ ἐγὼ ἤμουν εὐχαριστημένος, δὲν ἔπρεπε ν' ἀνακατεύεται ἐκεῖνος.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὡς τὴ βραδυὰ ποὺ παρουσιάστηκε ἡ Ρίμα.

Ἤμουν 23 χρόνων, τελείως ἄχρηστος. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε στὸ μπὰρ ἡ Ρίμα, ἄρχισαν οἱ μεγαλείτεροι μπελάδες γιὰ μένα. Δὲν ἄργησα νὰ τὸ καταλάβω...

Τ' ἄλλο πρωΐ, λίγο μετὰ τὶς 10, ἡ κ. Μίλλαρ, ἡ σπιτονοικοκυρά μου, μοῦ φώναξε πὼς μὲ ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο. Τὴν ὥρα ἐκείνη, προσπαθοῦσα νὰ ξυριστῶ χωρὶς ν' ἀγγίξω τὶς γροπζουνιὲς τοῦ προσώπου μου, ποὺ εἶχαν πρηστῆ τὴ νύχτα κι' εἶχαν γίνει ἀπαίσιες.

Βλαστήμησα, σκούπισα τὶς σαπουνάδες ἀπ' τὸ πρόσωπό μου καὶ κατέβηκα στὸ Ἰσόγειο. Μπῆκα στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο, στὸ χώλλ, καὶ πῆρα τ' ἀκουστικό. Ἦταν ὁ ἀρχιφύλακας Χάμμοντ.

— Δὲ θὰ σᾶς χρειαστοῦμε στὸ δικαστήριο, κύριε Γκόρντον, μοῦ εἶπε. Δὲν πρόκειται νὰ διατυπώσουμε ἐναντίον τοῦ Οὐίλμπουρ κατηγορία γιὰ ἄδικο ἐπίθεσι καὶ τραυματισμό...

— Γιατί; ρώτησα μὲ ἔκπληξι.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο! Αὐτὴ ἡ μικρὴ μὲ τ' ἀσημένια μαλλιὰ θὰ τὸν στείλῃ στὴ φυλακὴ γιὰ 20 χρόνια!

— Τί μοῦ λέτε;...

— Τὴν ἀλήθεια. Ἤρθαμε σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὅταν μάθανε οἱ συνάδελφοι πὼς εἴχαμε πιάσει τὸν Οὐίλμπουρ, χαρήκανε σὰν τὴ μητέρα ποὺ ξαναβρίσκει τὸ χαμένο παιδί της. Μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχουνε εἰς βάρος του, μποροῦν νὰ τὸν κλείσουνε μέσα 20 χρόνια.

Ὁ ἀρχιφύλακας σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Ἡ Ρίμα ζήτησε τὴ διεύθυνσί σας.

— Ἄ, ἔτσι; Δὲν τὴν κρατάω κρυφή... Τῆς τὴ δώσατε;

— Ὄχι, μ' ὅλο ποὺ μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε μονάχα νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ ποὺ τῆς σώσατε τὴ ζωή... Θὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή: Καλλίτερα νὰ τὴν ἀποφύγετε! Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς μπορεῖ νὰ δηλητηριάσῃ τὴ ζωὴ ὁ-ποιου θὰ μπλεχτῆ μαζί της.

Ἡ παρατήρησι αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ πεισμώσω. Δὲ δεχόμουν εὔκολα συμβουλές.

— Θὰ δῶ τί θὰ κάνω, ἀπάντησα.

— Ὅπως νομίζετε... εἶπε ὁ Χάμμοντ, κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Τὸ ἴδιο βράδυ, κατὰ τὶς 9, ἡ Ρίμα μπῆκε στὸ μπὰρ. Φοροῦσε

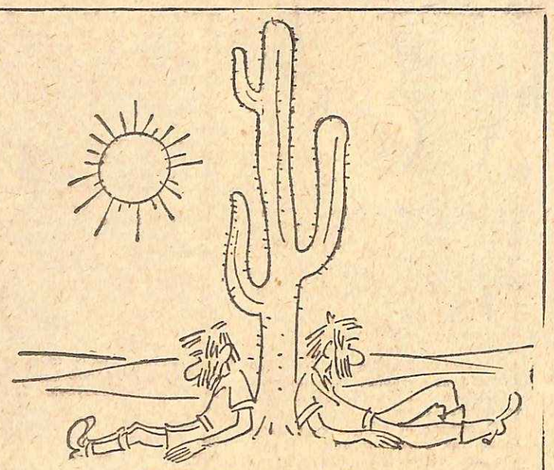

Ἕνα ποτήρι νερό....
-Μοῦ δυμίζει τὴν ΙΖΟΛΑ...

ΙΖΟΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

"Ἕνα ποτήρι νερὸ μοῦ δυμίζει τὴν ΙΖΟΛΑ.

Μήπως ἔχετε καμμιὰ ἰδέα σχετικὴ μὲ τὸ παραπάνω θέμα;
Ἐὰν ναί, παρακαλοῦμε νὰ τὴν στείλετε (χωρὶς σκίτσο) στὴ διεύθυνσι ΙΖΟΛΑ ΑΒΕ, Κέντρον Ἐξυπηρετήσεως Πελατῶν, Μητροπόλεως & Πεντέλης Ἀθήνας. Κάθε ἰδέα ποὺ θὰ ἐγκριθῆ καὶ δημοσιευθῆ, θὰ ἀμειφθῆ μὲ 200 δρχ.

ΓΙΝΕΤΕ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ

— Διάρκεια Ἐκπαιδεύσεως ὁμηνος.
— Πλήρης Ἐπαγγελματικὴ Κατάρτισις.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ: ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

ΣΟΥ MOSKY, Βαλαωρίτου 9. Τηλ. 621-900.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ... Προσέξτε!!

Τὸ Θαῦμα τῆς Γερμανικῆς χημείας ποὺ κατέκτησε τὴν Νοικοκυρὰ τῆς Κύπρου ἦρθε καὶ στὴν Ἑλλάδα

Ἡ «ΛΕΥΚΑΝΤΙΚΗ» σκόνη

ΕΥΡΗΚΑ

Δὲν φθείρει τὰ ροῦχα!!
Δὲν βλάπτει τὰ χέρια!!

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Κ. ΝΙΚΑΣ
Θεμιστοκλέους 34—Τηλ. 872-685
ΑΘΗΝΑΙ

Modes

"Ὄχι πιὰ ἀναβολὲς στὸ γάμο"

Νυφικά

ΟΤΑΝ ΤΟΥ ΜΙΛΩ ΓΙΑ ΓΑΜΟ ΔΕΝ ΜΕ ΠΡΟΣΕΧΕΙ. ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ;

ΞΕΡΩ ΟΤΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΔΕΝ ΑΡΕΣΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥΣ ΜΥΡΙΖΕΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ. ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΗΣ ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟ ΜΑΣ

ΣΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ Η ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΣΥΝΙΣΤΩ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ COLGATE Ο ΔΡΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΣ ΕΙΣΧΩΡΕΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΜΕΡΗ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ ΝΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ.

ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΕΞΕΠΛΗΡΩΘΗ Τ'ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ

Colgate μὲ Gardol ἡ Ὀδοντόκρεμα ποὺ ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Μόνον ἡ ΚΟΛΓΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ, τὸ θαυματουργὸ συστατικὸ ποὺ καταπολεμᾶ τὴν τερηδόνα, περιβάλλοντας τὰ δόντια σας προστατευτικὰ μὲ μιὰ ἀόρατη ἀσπίδα. Δὲν τὸ αἰσθάνεσθε, δὲν τὸ γεύεσθε, δὲν τὸ βλέπετε, καὶ ὅμως τὸ ΓΚΑΡΝΤΟΛ παραμένει συνεχῶς στὰ δόντια σας ὅλη τὴν ἡμέρα. Νὰ γιατὶ ἡ ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ μὲ ΓΚΑΡΝΤΟΛ προστατεύει τὰ δόντια σας ὅλη τὴν ἡμέρα

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΔΡΟΣΕΡΗ ΓΕΥΣΙ ΤΗΣ ΜΕΝΤΑΣ

Ἡ ἀόρατη ἀσπίδα τοῦ GARDOL καταπολεμᾶ τὴν τερηδόνα ὅλη τὴν ἡμέρα μ' ἕνα μόνο βουρτσίσιμο

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ ΜΕ COLGATE μὲ GARDOL
— Σταματᾶ στιγμιαίως τὴν κακοσμία τοῦ στόματος
— Καταπολεμᾶ τὴν τερηδόνα
— Διατηρεῖ τὰ δόντια κάτασπρα.

Πρώτη στὴν παγκόσμια κατανάλωση

ΓΚΑΡΝΤΟΛ ΜΕ GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Δώστε στὸ παιδί σας ΒΙΤΑΜΙΝΗ C

ἀπὸ τὴν πλουσιώτερη φυσικὴ πηγή της!

● Σ' ὅλες τὶς ἡλικίες χρειάζεται ἡ βιταμίνη C. ἀλλὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ τὴν ἔχουν ἀνάγκη περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο. Γι' αὐτό, τὸ παιδί σας πρέπει νὰ πίνη καθημερινὰ Χρυσὸ Πορτοκάλι ἀπὸ πολὺ μικρό. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, θὰ σᾶς συμβουλεῦσουν νὰ τὸ πίνετε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ νιώσετε ἔγκυος.

● Τὰ παιδιὰ χρειάζονται ἄφθονη βιταμίνη C γιὰ γερὰ οὐλα, κόκκαλα καὶ δόντια. Ἐπίσης ἡ βιταμίνη C βοηθεῖ τὰ παιδιὰ νὰ ἀντιστέκωντσι καλύτερα στὶς μολύνσεις. Τὰ παιδιὰ ξετρελλαίνοντσι μὲ τὸ Χρυσὸ Πορτοκάλι.

● Τὸ Χρυσὸ Πορτοκάλι εἶναι ἰδανικὸ γιὰ τὰ παιδιά. Δὲν περιέχει χημικὲς συντηρητικὲς οὐσίες. εἶναι εὔπεπτο καὶ ἐξαιρετικὰ πλουσιο σὲ βιταμίνη C.

● Ὅλη ἡ οἰκογένεια χρειάζεται βιταμίνη C. Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα δὲν ἀποθηκεύει τὴν βιταμίνη C καὶ γι' αὐτὸ τοῦ χρειάζεται καθημερινὸς καινουργια δόσις Χρυσοῦ Πορτοκαλιοῦ.

● Τὸ Χρυσὸ Πορτοκάλι εἶναι ἐξαιρετικὸ γιὰ τοὺς ἀναρρωνύοντες καὶ εἶναι ἀπολαυστικὸ καὶ ξεδιψαστικό. Τὸ κάθε ποτῆρι στοιχίζει 80 λεπτά. Ἀγοράστε σήμερα ἕνα μπουκάλι γιὰ νὰ πίνετε μὲ τὴν οἰκογένειά σας.

ΧΡΥΣΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΦΙΞ

Ἡ φιάλη τῶν 20 ποτηρίων δρχ. 16.50 — Ἡ φιάλη τῶν 10 ποτηρίων δρχ. 9.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Λουΐζιδου Ἀμπαζώ
ΕΡΜΟΥ 51 ΤΗΛ. 35213
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ
Ἐπισκέψεις Δωρεάν

τώρα μαύρη μπλούζα καὶ γκρίζα φούστα.

Ἡ σάλλα ἦταν γεμάτη. Ὁ Ροῦστυ εἶχε τόση δουλειά, ὥστε δὲν τὴν πρόσεξε ποὺ μπῆκε.

Ἐκείνη κάθησε σ' ἕνα τραπέζι, δίπλα στὸ πιάνο. Ἔπαιζε μιὰ νυχτωδία τοῦ Σοπέν, γιὰ δική μου εὐχαρίστησι, γιατὶ δὲ μ' ἄκουγε κανείς.

— Καλησπέρα, τῆς εἶπα. Πῶς πάει τὸ χέρι;

— Πολὺ καλά.

Ἄνοιξε τὸ τριμμένο τσαντάκι της, ἔβγαλε ἕνα πακέτο τσιγάρα καὶ συνέχισε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ βοηθήσατε, χτὲς τὴ νύχτα.

— Μπᾶ, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, ἀπάντησα. Ἔκανα πάντα τὸν ἥρωα!

Σταμάτησα τὸ παίξιμο καὶ στράφηκα πρὸς τὸ μέρος της.

— Ξέρω πῶς ἔχω τὰ χάλια μου, μ' αὐτὲς τὶς γρατζουνιές, πρόσθεσα. Ἀλλὰ θὰ γιατρευτοῦνε γρήγορα.

Ἔσκυψε δίπλα τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ μὲ κυττάξη καλλίτερα.

—Ὅπως βλέπω, εἶπε, τὸ πρόσωπό σας ἔχει τραβηξεῖ πολλά!

—Ἀκριβῶς.

Γύρισα πρὸς τὸ πιάνο κι' ἄρχισα νὰ παίζω κάποιο σκοπό. Μ' ἐνοχλοῦσε πάντα, ὅταν μοῦ μιλοῦσανε γιὰ τὸ πρόσωπό μου...

—Ἄκουσα νὰ λένε πῶς ὁ Οὐίλμπουρ θὰ φάη εἴκοσι χρονάκια, πρόσθεσα.

— Τοῦ χρειάζονται! ἀπάντησε μ' ἕνα μορφασμό. Ἐλπίζω πῶς γλύτωσα πιὰ ἀπ' αὐτόν... Μαχαίρωσε δυὸ ἀστυφύλακες, στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἦταν τυχερὸς ποὺ δὲν πεθάνανε... Εἶναι φοβερὸς μαχαιροβγάλτης!

— Δὲν ἀμφιβάλλω γι' αὐτό.

Ὁ Σὰμ πλησίασε στὸ τραπέζι τῆς Ρίμα καὶ τὴν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Πρέπει νὰ παραγγείλετε κάτι, ἀλλοιῶς θὰ σᾶς διώξουνε, τῆς εἶπα.

— Κερνᾶτε; μὲ ρώτησε ἀνασηκώνοντας τὰ φρύδια της.

—Ὄχι. Ἂν δὲν ἔχετε νὰ πληρώσετε τὸ πιοτό σας, δὲν ἔπρεπε νἀρθῆτε ἐδῶ.

Εἶπε στὸ Σὰμ νὰ τῆς φέρη ἕνα βερμούτ.

— Μιὰ καὶ μιλᾶμε γι' αὐτὸ τὸ θέμα, συνέχισα, πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἔχω κανένα σκοπὸ νὰ σχετισθῶ μαζί σας. Δὲν εἶναι γιὰ μένα κάτι τέτοιες πολυτέλειες.

Μὲ κύτταξε, σαστισμένη.

— Μὰ τὴν πίστι μου, μιλᾶτε μὲ μιὰ ὠμὴ εἰλικρίνεια! παρατήρησε.

— Ναί, ἔχω αὐτὸ τὸ προσόν.

Ἀπὸ τότε ποὺ εἶχα πληγωθῆ στὸ πρόσωπο ἀπὸ κεῖνο τὸ θραῦσμα, εἶχα πάψει νὰ ἐνδιαφέρωμαι γιὰ τὶς γυναῖκες, ὅπως καὶ γιὰ σοβαρὴ δουλειά. Ἄλλοτε κυνηγοῦσα τὶς κοπέλλες σὰν τοὺς περισσότερους φοιτητές, τώρα ὅμως δὲ μοῦ λέγανε πιὰ τίποτα. Ἐκεῖνοι οἱ ἕξη μῆνες στὸ νοσοκομεῖο μὲ εἶχαν καταντήσει ἕνα αὐτόματο δίχως φῶλο...

Ἐνῶ ἔπαιζα τὸ «Σῶμα καὶ ψυχή», πρόσεξα ξαφνικὰ πῶς ἡ Ρίμα σιγοτραγουδοῦσε τὸν ἴδιο σκοπό.

Ἡ φωνή της δὲν ἦταν συνηθισμένη. Εἶχε ἕνα τόνο κρυστάλλινο, σὰν ἀσημένια καμπάνα. Διέφερε τελείως ἀπ' τὴ βραχνὴ φωνὴ ποὺ ἔχουν ὅλες οἱ τραγουδίστριες στοὺς ἐλαφροὺς δίσκους.

Ἐξακολούθησα νὰ παίζω καὶ νὰ τὴν ἀκούω. Σταμάτησε ὅταν τῆς ἔφερε ὁ Σὰμ τὸ πιοτό της. Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ σερβιτόρος, γύρισα ἀπότομα καὶ τῆς εἶπα:

— Ποιός σ' ἔμαθε νὰ τραγουδᾶς ἔτσι;

— Κανείς, ἀπάντησε ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της. Τὸ λέτε τραγοῦδι, αὐτό;

— Γιὰ πές μου, μπορεῖς νὰ τραγουδήσης δυνατά;

— Καὶ βέβαια μπορῶ.

—Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἄρχισε τὸ «Σῶμα καὶ ψυχή». Ὅσο δυνατὰ θέλεις!

— Μὰ θὰ μὲ διώξουνε... εἶπε φοβισμένα.

— Μὴ σὲ νοιάζη. Ἂν πᾶς καλά, θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ σένα.

Κι' ἄρχισα πάλι νὰ παίζω πιάνο. Τῆς εἶχα πῆ νὰ τραγουδήση δυνατά. Μὰ αὐτὸ ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ λαρύγγι της, μ' ἀναστάτωσε.. Ποτὲ δὲν περίμενα πῶς θἄχε τέτοιο ὄγκο φωνῆς, ποὺ σκέπασε κάθε θόρυβο μέσα στὴ σάλλα, σὰν ξυράφι ποὺ ξεσκίζει ἕνα μεταξωτὸ ὑφασμα.

Σώπασαν ἀμέσως ὅλοι οἱ πελάτες καὶ γύρισαν νὰ τὴν κυττάξουνε, σαστισμένοι. Ὁ Ροῦστυ ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ μπάγκο του, μὲ τὸ μάτια γουρλωμένα ἀπ' τὴν ἔκπληξι. Δὲν εἶχε κὰν ἀνάγκη νὰ σηκωθῆ ἡ Ρίμα, γιὰ νὰ τραγουδήση. Γυρμένη πρὸς τὰ πίσω, στὴν καρέκλα της, φούσκωνε ἐλαφρὰ τὸ φαρδὺ στῆθος της κι' ἄφινε νὰ ξεχύνεται ἡ μελωδία ἀπ' τὰ χείλη της μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ τρέχει τὸ νερὸ μιᾶς βρύσης... Τέλος, τῆς ἔκανε νόημα νὰ σταματήση. Μὲ τὴν τελευταία νότα ποὺ ἔβγαλε, ἔνοιωσα μιὰ ἀνατριχίλα στὴν πλάτη μου — καὶ τὸ ἴδιο θὰ νοιώσανε κι' οἱ ἄλλοι... Ὕστερα ἡ Ρίμα ἔκλεισε τὸ στόμα της, καὶ τὰ ποτήρια πάνω στὰ ράφια πάψανε νὰ κουδουνίζουν ἀπ' τὴ φωνή της.

Ἔμεινα ἀκίνητος, περιμένοντας, μὲ τὰ χέρια πάνω στὰ πλήκτρα.

Ὅλα γίνανε ὅπως τὰ εἶχα προβλέψει: Ἦταν πάρα πολὺ γι' αὐτούς! Δὲν τὴ χειροκροτήσανε, οὔτε τὴν ἐπευφημήσανε. Κανεὶς δὲν τὴν κύτταξε. Ὁ Ροῦστυ πῆρε ἕνα ποτήρι κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζη μ' ἀμηχανία. Τρεῖς - τέσσερις ταχτικοὶ πελάτες σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν. Οἱ κουβέντες ξαναρχίσανε, ἀλλὰ μὲ κάποιο δισταγμό.

Ἦταν πάρα πολὺ ὡραῖο γι' αὐτοὺς τὸ τραγοῦδι της! Δὲ μποροῦσαν νὰ τὸ χωνέψουνε...

Κύτταξα τὴ Ρίμα, κι' ἐκείνη μοῦκανε μιὰ γκριμάτσα, σὰν νὰ μοῦλεγε: «Τὰ βλέπεις; Δὲν τοὺς ἄρεσε. Μὰ τί μὲ μέλλει;»

— Μαργαριτάρια στοὺς χοίρους! παρατήρησα. Μὲ τέτοια φωνή, ἔχεις σίγουρη τὴν ἐπιτυχία. Θὰ μπορῆς νὰ κερδίσης ὁλόκληρη περιουσία μὲ τὸ τραγοῦδι σου... νὰ γίνης τὸ πρόσωπο τῆς ἡμέρας!

— Πιστεύετε; ἀπάντησε ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της. Γιὰ πέστε μου καλλίτερα, ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ ἕνα φτηνὸ δωμάτιο; Ἔχω μείνει σχεδὸν χωρὶς λεφτά.

Γέλασα κι' ἀπάντησα:

— Μὴ νοιάζεσαι γιὰ τὰ λεφτά! Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πῶς ἡ φωνή σου ἀξίζει χρυσάφι;

— Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, δὲ μοῦ δίνει νὰ φάω καὶ νὰ κοιμηθῶ...

—Ἔλα νὰ μείνης στὸ σπίτι ποὺ μένω κι' ἐγώ. Ἔχει τὰ χάλια του, μὰ εἶναι πολὺ φτηνό. Θέλεις τὴ διεύθυνσι; Λεωφόρος Λέξον, 25. Εἶν' ἐδῶ κοντά...

Ἔσβησε τὸ ἀποτσίγαρό της μέσα στὸ τασάκι καὶ σηκώθηκε.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε. Θὰ πάω νὰ δῶ τώρα ἀμέσως.

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ μπάρ, ταλαντεύοντας ἐλαφρὰ τοὺς γοφοὺς της καὶ κρατώντας ψηλὰ τὸ κεφάλι της μὲ τ' ἀσημένια μαλλιά. Οἱ ἄλλοι πελάτες τὴν κύτταζαν μὲ γουρλωμένα μάτια. Κάποιος ἀπ' ὅλους μάλιστα τῆς σφύριξε.

Μονάχα ὅταν μ' ἔσπρωξε ὁ Σὰμ μὲ τὸν ἀγκῶνα, κατάλαβα πῶς εἶχε φύγει δίχως νὰ πληρώση τὸ λογαριασμό της. Πλήρωσα ἐγὼ γι' αὐτήν. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πῶς δὲ μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοίως, ἀφοῦ εἶχα ἀκούσει τὴν ὑπέροχη ἐκείνη φωνή της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Α'

Γύρισα στὸ σπίτι μου λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Καθὼς γύριζα τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ τῆς κάμαράς μου, ἄνοιξε ἡ ἀντικρυνὴ πόρτα καὶ φάνηκε στὸ κατώφλι ἡ Ρίμα.

— Καλησπέρα, μοῦ εἶπε. Μετακόμισα. ὅπως βλέπετε.

— Σὲ προειδοποίησα πῶς δὲν ἦταν περίφημα ἐδῶ, ἀπάντησα ἀνοίγοντας τὴν πόρτα μου κι' ἀνάβοντας τὸ φῶς. Τούλαχιστον ὅμως εἶναι φτηνά.

—Ἦταν σοβαρὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε γιὰ τὴ φωνή μου;

Μπῆκα στὴν κάμαρά μου, ἀφίνοντας τὴν πόρτα ὀρθάνοιχτη, καὶ κάθησα στὸ κρεβάτι.

— Πολὺ σοβαρά, ἀπάντησα. Μπορεῖς νὰ κερδίσης ἕνα σωρὸ λεφτὰ μὲ τέτοια φωνή.

Διέσχισε τὸ διάδρομο καὶ στάθηκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας μου.

— Κι' ὅμως ὑπάρχουν ἐδῶ χιλιάδες τραγουδίστριες ποὺ πεθαίνουν τῆς πείνας! παρατήρησε. Ἐγὼ πιστεύω πῶς εἶναι πολὺ πιὸ εὔκολο νὰ βγάλη κανεὶς λεφτὰ ὡς κομπάρσος τοῦ κινηματογράφου.

Ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς ἀποστρατεύσεώς μου, ἤμουν πιὰ ἀνίκανος νὰ ἐνθουσιασθῶ γιὰ ὁτιδήποτε. Μὰ ἡ φωνή της μὲ εἶχε ἀληθινὰ γοητέψει.

Εἶχα μιλήσει ἤδη γι' αὐτὴν στὸ Ροῦστυ. Τοῦ εἶχα προτείνει νὰ τὴν βάλω νὰ τραγουδήση στὸ μπάρ του, μὰ δὲν εἶχε θελήσει οὔτε νὰ τ' ἀκούση. Ναί, παραδεχότανε πῶς εἶχε θαυμάσια φωνή, ἀλλὰ δὲ θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ τραγουδήση στὸ μαγαζί του. Δὲν ἤθελε νἄχη μπελάδες... Τοῦ φτάνανε οἱ τόσες σκοτοῦρες τῆς δουλειάς του.

—Ξέρω κάποιον ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σὲ βοηθήση, εἶπα στὴ Ρίμα. Θὰ πάω νὰ τὸν δῶ αὔριο. Ἔχει ἕνα νυχτερινὸ κέντρο στὴ Δεκάτη Ὀδό. Δὲν εἶναι σπουδαῖο, μὰ γιὰ πρώτη ἀρχή...

— Εὐχαριστῶ πολύ...

Ὁ τόνος της μοῦ φάνηκε τόσο μελαγχολικός, ὥστε τῆς ἔρριξα μιὰ δισπεραστικὴ ματιά.

— Δὲν ἔχεις λοιπὸν διάθεσι νὰ γίνης συστηματικὴ τραγουδίστρια; τὴ ρώτησα.

— Μπορῶ νὰ κάνω ὁτιδήποτε, γιὰ νὰ κερδίσω λίγα λεφτά.

— Καλά. Θὰ μιλήσω σ' ἐκεῖνον ποὺ σοῦ εἶπα.

Ἔβγαλα τὰ παπούτσια μου, γιὰ νὰ τῆς δώσω νὰ καταλάβη πῶς ἔπρεπε πιὰ νὰ γυρίση στὴν κάμαρά της. Ἀλλ' ἐκείνη ἔμεινε στὴν ἴδια θέσι, κυττάζοντάς με μὲ τὰ μεγάλα μπλὲ μάτια της...

— Θὰ σὲ δῶ πάλι αὔριο, τῆς εἶπα, ἀφοῦ τοῦ μιλήσω...

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολύ, ἀπάντησε χωρὶς νὰ κινηθῆ.

Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή, πρόσθεσε:

— Μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ δανείσετε 5 δολλάρια; Ἔχω μείνει ἀπέντερη.

Ἔβγαλα τὸ σακκάκι μου καὶ τὸ πέταξα πάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀπάντησα. Ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες εἶμαι πατίρης! Μὴ στενοχωριέσαι, θὰ συνηθίσης καὶ σύ.

— Δὲν ἔφαγα τίποτα ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἄρχισα νὰ λύνω τὴ γραβάτα μου.

— Λυπᾶμαι, εἶπα. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω οὔτε πεντάρα. Πήγαινε νὰ πλαγιάσης. Μὲ τὸν ὕπνο, θὰ ξεχάσης τὴν πείνα σου.

Τέντωσε ξαφνικὰ τὸ στῆθος της καὶ μοῦ εἶπε, διατηρώντας μιὰ ἔκφρασι τελείως ἀποθῆ:

— Μοῦ χρειάζονται ἀπολύτως μερικὰ λεφτά. Εἶμαι ἕτοιμη νὰ περάσω τὴ νύχτα μαζί σου, ἂν μοῦ δανείσης 5 δολλάρια. Θὰ σοῦ τὰ δώσω πίσω μόλις εὐκολυνθῶ.

Κρέμασα τὸ σακκάκι μου μέσα στὴ ντουλάπα. Ὕστερα, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη στὴ Ρίμα, τῆς εἶπα ξερά:

—Ἂν μὲ ἤσυχο! Σὲ προειδοποίησα, δὲ θέλω δεσμοὺς μὲ γυναῖκες. Δρόμο!

Ἄκουσα τὴν πόρτα μου νὰ ξανακλείνη. Ἔκανα μιὰ γκριμάτσα. Ὕστερα γύρισα τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά. Πλύθηκα στὴν τζίγκινη λεκάνη τοῦ νιπτῆρα, διώρθωσα τοὺς ἐπιδέσμους τοῦ προσώπου μου καὶ πλάγιασα.

Ἄρχισα νὰ συλλογίζωμαι τὴ Ρίμα. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σκεπτόμουν μιὰ γυναῖκα... Ἀνασωτιόμουν γιατὶ δὲν εἶχε προσπαθήσει νὰ γίνη τραγουδίστρια. Μὲ τέτοια φωνὴ καὶ ὀμορφιά, δὲ μποροῦσε νὰ μὴν πετύχη!

Ἴσως ἐκεῖνος ποὺ γνώριζα — ὁ Γουΐλλυ Φλόϋντ, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Μπλὲ Τριαντάφυλλου» — νὰ ἐνδιαφερότανε γι' αὐτήν.

Εἶχε δεῖξει κάποτε ἐνδιαφέρον γιὰ μένα. Μοῦ εἶχε προτείνει νὰ παίζω πιάνο σὲ μιὰ μικρὴ ὀρχήστρα, ἀπ' τὶς 8 τὸ βράδυ ὡς τὶς 3 τὸ πρωΐ. Μὰ δὲν εἶχα δεχτῆ, γιατὶ δὲ μ' ἄρεσε ἡ συνεργασία μὲ τοὺς ἄλλους μουσικούς. Ἤθελα νἆμαι μονάχος κι' ἀνεξάρτητος. Γι' αὐτὸ προτίμησα νὰ πάω στὸ Ροῦστυ, κι' ἄς μοῦ εἶχε προσφέρει τρεῖς φορὲς λιγώτερα ἀπ' τὸ Γουΐλλυ.

Κάθε τόσο, μ' ἔπιανε ἡ ἐπιθυμία νὰ κερδίσω κάπως περισσότερα λεφτά. Ἀλλὰ μὲ ἀποθάρρυνε ἡ προσπάθεια ποὺ ἔπρεπε νὰ καταβάλω γι' αὐτό.

Κι' ὡστόσο θἄθελα πολὺ νὰ παρατήσω τὴν τρώγλη ποὺ ἔμενα. Θἄθελα ἀκόμα ν' ἀγοράσω ἕνα μεταχειρισμένο αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ φεύγω μονάχος καὶ νὰ πηγαίνω ὅπου μ' ἀρέσει.

Ξαπλωμένος τώρα στὸ κρεβάτι, στὰ σκοτεινά, σκεπτόμουν πῶς θὰ μποροῦσα νὰ μαζέψω λεφτὰ δίχως κόπο, ἂν γινόμουν ἰμπρεσάριος αὐτῆς τῆς κοπέλλας.

Μὲ τέτοια φωνή, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ κερδίση πολλά!... ὁλόκληρη περιουσία, προπάντων ἂν κατάφερνε νὰ τραγουδήση σὲ δίσκους. Κι' ἀπ' αὐτά, θἄπαιρνα ἐγὼ ἕνα 10 τοῖς 100, λύνοντας ἔτσι τὸ πρόβλημά μου!

Τὴν ἄκουσα ξαφνικὰ νὰ φτανίζεται στὴν κάμαρά της. Θυμήθηκα πῶς εἶχε μουσικευτῆ ὡς τὸ κόκκαλο, τὴν περασμένη νύχτα, ὅταν ἔφτασε στὸ μπὰρ τοῦ Ροῦστυ. Θἄμαστε πολὺ ἄτυχοι κι' οἱ δυό μας, ἂν ἄρπαζε κανένα συνάχι καὶ δὲν ἦταν πιὰ σὲ θέσι νὰ τραγουδήση...

Φτανιζόταν ἀκόμα, ὅταν μὲ πῆρε ὁ ὕπνος...

Τ' ἄλλο πρωΐ, βγαίνοντας ἀπ' τὴν κάμαρά μου, λίγο μετὰ τὶς 11, τὴν εἶδα στὸ κατώφλι της νὰ μὲ περιμένη.

— Καλημέρα, τῆς εἶπα. Σ' ἄκουσα νὰ φτανίζεσαι ἀπόψε. Μήπως κουολόγησες;

—Ὄχι.

Στὸ δυνατὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὸ πασάθυρο τοῦ διαδρόμου, εἶδα πῶς εἶχε τὰ χάλια της: μάτια κομμένα καὶ δακρυσμένα, κόκκινη μύτη καὶ κουρασμένη φυσιογνωμία.

— Πηγαίνω ἀμέσως στὸ Γουΐλλυ Φλόϋντ, τῆς εἶπα. Καλὰ θὰ κάνης ὅμως ν' ἀναπαυθῆς λιγάκι. Μοιάζεις μὲ ποντίκι ποὺ ἔπαιξε ἡ γάτα μαζί του. Ὁ Γουΐλλυ δὲ θὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ σένα, ἂν σὲ δῆ σὲ τέτοια κατάστασι.

— Εἶμαι πολὺ καλά, ἀπάντησε πενθοῦντας τὸ χέρι της πάνω στὸ πρόσωπό της. Δὲ θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ δανείσης μισὸ δολλάριο γιὰ νὰ πιῶ ἕνα καφέ;

—Ἀ, μὰ θὰ τὸ βουλώσης ἢ ὄχι; Σοῦ εἶπα πῶς δὲ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω πεντάρα!

— Μὰ ἔχω δυὸ μέρες νηστική! Τί θ' ἀπογίνω;... Δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ δώσης κάτι... ὁτιδήποτε;

Ἔχασα ξαφνικὰ τὴν ὑπομονή μου κι' ἔβαλα τὶς φωνές:

— Εἶμαι κι' ἐγὼ ἀπέντερος, σοῦ εἶπα! Ψάχνω νὰ σοῦ βρῶ δουλειά. Δὲ σοῦ φτάνει, αὐτό;

— Μὰ πεθαίνω τῆς πείνας! φώναξε ἀπελπισμένα. Σὲ ἱκετεύω, δάνεισέ μου μισὸ δολλάριο!

— Καλά, καλά, θὰ σοῦ τὸ δανείσω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ τὸ δώσης πίσω!

Εἶχα σκεφθῆ ξαφνικὰ ὅτι, γιὰ νὰ κάνη καλὴ ἐντύπωσι στὸ Γουΐλλυ, νὰ τῆς δώση δουλειὰ καὶ νὰ πάρω τὰ ποσοστά μου, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίσω νὰ πεθάνη τῆς πείνας.

Γύρισα στὴν κάμαρά μου, ἄνοιξα τὸ συρτάρι καὶ πῆρα μισὸ δολλάριο. Σ' αὐτὸ τὸ συρτάρι ἔβαζα τὰ 30 δολλάρια ποὺ μοῦ πλήρωνε

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(διπλωματούχου σχολῶν Παρισιων)

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

∴ Ἡ σχολὴ «ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ» σᾶς ἐξασφαλίζει ἕνα λαμπρὸν μέλλον μὲ ἕνα εὐγενικὸν ἐπάγγελμα.

∴ Κατὰ τὴν πολυετῆ λειτουργίαν της ἀπέδειξε μὲ την ἀρτίαν ὀργάνωσίν της καὶ τὰς χορηγουμένας ὑποτροφίας ἐξωτερικοῦ εἰς τοὺς ἀριστοὺχους της ὅτι εἶναι ἀσυναγωνίστος εἰς ἐκπαίδευσιν.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ.
Πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σπουδαστῶν λειτουργοῦν δύο τμήματα:

Α'. Πρωϊνὸν τμῆμα 9—1
Β'. Ἀπογευματινὸν τμῆμα 4—8

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
εἰς τὴν γραμματείαν τῆς σχολῆς τὰς ἐργασίμους ὥρας.
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20 ΤΗΛ 612.588.
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ: Ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ Σχολείου.

Ἄνευ ἐξετάσεων. ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΤΕΤΡΑΕΤΗΣ.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ: Κοπτική - Ραπτική ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἀμφιέσεως. Κεντήματα. Οἰκιακὴ Οἰκονομία. Βρεφοκομία - Διαιτητική - Ὑγιεινή. Μαγειρική. Ζαχαροπλαστική. Ἐλεύθερον καὶ Διακοσμητικὸν Σχέδιον. Ἱστορία Τέχνης. Γαλλικὰ καὶ λοιπὰ μορφωτικὰ μαθήματα.

Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην 9—12.30" π. μ. καὶ 5—8 μ. μ. εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ἱδρυτοῦ τῆς Σχολῆς Ἐκπαιδευτικοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν «Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ», Ρῶς 3, τέρμα Πατησίων. Τηλ. 881-228. Καὶ Μιχαὴλ Βοδᾶ 8β, πλατεῖα Βάθης. Τηλ. 813-372.

ΟΙ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΘΑΡΟΥΜΕ ΑΝΕΠΑΝΟΡΘΩΤΑ

ΒΕΒΑΙΩΝΕΙ Η ΣΧΟΛΗ
ΑΝΑΤΟΜΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΙΜΠΡΙΤΖ

Εἰς ἄρθρον τῆς Βρεττανικῆς Ἰατρικῆς Ἐφημερίδος διακεκριμένοι ἐπιστήμονες τῆς Σχολῆς Ἀνατομίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ διαπιστώνουν: «Οἱ βιταμίνες δὲν εἶναι φάρμακα Εἶναι ἀπαραίτητοι παράγοντες διατροφῆς καὶ ὅταν δὲν εὑρίσκωνται εἰς τὴν τροφή μας, ὁ ὀργανισμός μας φθείρεται ἀνεπανόρθωτα».

Ἡ Μαγιὰ τῆς Μπύρας εἶναι ἡ πιὸ πλούσια φυσική πηγὴ βιταμινῶν Β. Προσφέρει στὸν ὀργανισμὸ τὶς πολύτιμες βιταμίνες τῆς μπύρας συμπεπυκνωμένες. Εἶναι ἐξαιρετικὰ πλούσια σὲ ἀπαραίτητες πρωτεΐνες, μεταλλικὰ στοιχεῖα καὶ λεκιθίνη (ὑγεία τοῦ δέρματος, καλὴ λειτουργία τοῦ ἐντέρου, ἰσορροπία τοῦ νευρικοῦ συστήματος, καλὸς μεταβολισμὸς τῶν λιπῶν). Σὲ σκόνη ἢ σὲ χάπια ἀποτελεῖ τὸ ἰδεῶδες συμπλήρωμα τοῦ καθημερινοῦ φαγητοῦ. Γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ σας προσθέσετε σήμερα στὰ ψώνια σας Μαγιὰ Μπύρας Φίξ.

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΤΗΝ
FAMA
ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
Παρασκευάζεται στὴν Ὁλλανδία
Ἀφρίζουσα · Ἀρίστης ποιότητος-Πολὺ συμπυκνωμένη.
Οἰκονομική στὴν χρήσι.
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος
Γρηγ. Σωτ. Γρηγορόπουλος
ΦΥΛΗΣ 213 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 871.439

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἀχαρνῶν 96 Ἀμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' ἑκάστη 10—12 καὶ 5—7
ἀς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810.760.

Ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν Οἰκονομικὸν Ὀργανισμὸν
„ΠΟΛΥΞΕΝΗ"
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΟ 48-48α
(Πλησίον Ὁμονοίας)
ΤΗΛ. 526·603
Δι' ἀπόρους κ.λ.π.
διδαυτρα πλατιαμένος
Ἐπὶ πλέον διδάσκεται
Η ΓΑΛΛΙΚΗ δια φιγουρίνια
Δεχομεθα καὶ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ὁ Ροῦστυ κάθε βδομάδα. Εἶχα τὴν πλάτη μου γυρισμένη ἔτσι ὥστε νὰ μὴ μὲ βλέπῃ ἡ Ρίμα, καὶ φρόντισα νὰ ξανακλειδώσω καλὰ τὸ συρτάρι, πρὶν τῆς δώσω τὰ λεφτά.

Εἶδα πῶς ἔτρεμε τὸ χέρι της, καθὼς ἔπαιρνε τὸ μισὸ δολλάριο.

— Εὐχαριστῶ, μοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ τὸ δώσω πίσω, ἔχεις τὸ λόγο μου.

— Σὲ συμβουλεύω νὰ μοῦ τὸ δώσης πίσω! Βγάζω ἴσα - ἴσα ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσω, καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ συντηρήσω κανένα!

Βγῆκα ἀπ' τὴν κάμαρά μου, κλείδωσα τὴν πόρτα κι' ἔβαλα στὴν τσέπη μου τὸ κλειδί.

— Θὰ μὲ βρῆς στὸ δωμάτιό μου, ἂν μὲ χρειαστῆς, μοῦ εἶπε ἡ Ρίμα. Θὰ πεταχτῶ νὰ πιῶ ἕνα καφέ, ἐδῶ ἀπέναντι, καὶ θὰ ξαναγυρίσω ἀμέσως.

— Ποσσπάθησε νὰ φτιοχτῆς λιγάκι, τῆς σύστησα. "Αν δεχτῆ ὁ Γουΐλλυ νὰ σὲ δῆ ἀπόψε, δὲν πρέπει νάχης τέτοια φάτσα... Εἶσαι σίγουρη πῶς θὰ μπορέσης νὰ τραγουδήσης;

— Μὴν ἀνησυχῆς καθόλου γι' αὐτό, ἀπάντησε κουνώντας καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

Κατέβηκα τὴ σκάλα καὶ βγῆκα στὸ δρόμο.

Βρῆκα τὸ Γουΐλλυ στὸ γραφεῖο του, ἀπασχολημένο νὰ μετράη τὶς εἰσπράξεις του.

Μὲ χαιρέτησε κουνώντας τὸ κεφάλι του καὶ συνέχισε τὴ δουλειά του, ἐνὼ ἐγὼ περίμενα, ἀκουμπώντας τὴν πλάτη μου στὸν τοῖχο.

Ὁ Γουΐλλυ ἦταν πάντα ντυμένος ἰδιόρρυθμα καὶ κακόγουστα. Σήμερα, τὸ μπλὲ φανελλένιο κοστοῦμι το κι' ἡ γραβάτα του, ζωγραφισμένη μὲ τὸ χέρι καὶ στολισμένη μὲ μιὰ ψεύτικη καρφίτσα, μ' ἔκαναν νὰ τρίξω τὰ δόντια μου...

Φύλαξε ἐπιτέλους τὰ λεφτὰ μέσα στὸ συστάρι τοῦ γραφειου του, ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω στὴν πολυθρόνα του καὶ μὲ κύτταξε ἐωτηματικά.

— Τί σ' ἔπιασε, Τζέφ; μὲ ρώτησε. Πῶς μὲ θυμήθηκες;

— Βρῆκα μια κοπέλλα ποὺ ξέρει νὰ τραγουδάη θαυμάσια. Θὰ σ' ἐνθουσιάση, Γουΐλλυ, ὅταν τὴν ἀκούσης. Εἶναι αὐτὸ ποὺ γυρεύεις τόσον καιρό!

Ὁ Γουΐλλυ σκάλισε τ' αὐτί του μὲ τὸ μικρό του δάχτυλο. Φαινότανε βαρυεστημένος. Ἦταν κοντόχοντρος, λίγο φαλακρός, μὲ μικρὸ στόμα, μικρὰ μάτια καὶ μικρὸ μυαλό!

— Δὲ γυρεύω κοπέλλες ποὺ ξέρουνε νὰ τραγουδάνε, δήλωσε. "Αν ἤθελα τέτοιες, θὰ εἶχα τρεῖς στὴ δεκάδα. Μὰ τί νὰ τὴς κάνω;... Πότε θἀρθῆς νὰ παίξης πιάνο στὸ μαγαζί μου, Τζέφ; Δὲν εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ καταλάβης τὸ συμφέρον σου; Σπαταλᾶς τὴ ζωή σου!

— Μὴ σὲ νοιάζη γιὰ μένα. Εἶμαι πολὺ καλὰ ἐκεῖ ποὺ βρίσκομαι... Πρέπει ν' ἀκούσης αὐτὴ τὴν κοπέλλα, Γουΐλλυ. Μπορεῖς νὰ τὴν πάης στὸ μαγαζί σου μὲ λίγα λεφτά. Καὶ θὰ χαλάση κόσμο! Εἶναι ὄμορφη κι' ἔχει τέτοια φωνή, ποὺ δὲν τὴν ἔχεις ξανοκούσει ποτέ σου!

Ὁ Γουΐλλυ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα πούρο, ἔκοψε μὲ τὰ δόντια του τὴν ἄκρη καὶ τὴν ἔφτυσε μακρυά.

—Νόμιζα πῶς δὲ σ' ἐνδιαφέρουνε οἱ γυναίκες, εἶπε ὕστερα.

— Σωστά! Ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται γιὰ «κυπίζνες». Εἶμαι ὁ ἐμπρεσάριός της. "Αφισέ με νὰ σοῦ τὴ φέρω ἀπόψε. Δὲ θὰ σοῦ κοστίση τίποτα. Θέλω νὰ τὴν ἀκούσης πρῶτα. Ὕστερα θὰ μπορέσουμε νὰ συζητήσουμε.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

—Ἔστω. Δὲ σοῦ δίνω καμμιὰ ὑπόσχεση. Ἂν εἶναι ὅπως καλὴ ὅπως τὴν λές, ἴσως κάτι μπορεῖ νὰ γίνη.

— Αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα, εἶναι κατώτερα ἀπὸ τὴν πραγματικότητα!

Ἄναψε τὸ πούρο του καὶ μοῦστειλε ἕνα συννεφάκι καπνοῦ στὸ πρόσωπο.

—Ἄκουσε, Τζέφ, μοῦ εἶπε. Γιατί δὲν προσπαθεῖς νὰ τὰ βολέψης κάπως καλλίτερα; Πότε θ' ἀφίσης αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ κάνεις; Ἕνας νέος μὲ τὴ δική σου μόρφωσι...

— Μὴν ἐπιμένης, τὸν διέκοψα μ' ἀνυπομονησία. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἔτσι...

Τὸν χαιρέτησα κι' ἔφυγα.

"Ημουν σχεδὸν σίγουρος πιὰ πῶς θἄδινε δουλειὰ στὴ Ρίμα, ὅταν θὰ τὴν ἄκουγε. "Ισως τὸν κατάφερνα νὰ τῆς πληρώνη 75 δολλάρια τὴ βδομάδα. Ἀπ' αὐτὰ θἄπαιρνα τὰ ἑφτάμισυ.

"Ημουν ἐπίσης σχεδὸν σίγουρος ὅτι ἀφοῦ τραγουδοῦσε καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες στὸ μαγαζὶ τοῦ Γουΐλλυ θ' ἄρχιζε ἀμέσως νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτήν. Τότε θὰ μποροῦσα νὰ τὴ βάλω σὲ κάποιο κέντρο πολυτελείας, ὅπου θὰ κέρδιζε πολλά.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ μοῦ προκαλοῦσε μιὰ εὐχάριστη διέγερσι. "Εθλεπα κιόλας τὸν ἑαυτό μου σὰ σπουδαῖο ἰμπρεσάριο, ἐγκατεστημένο σ' ἕνα ὑπέροχο γραφεῖο, νὰ δέχωμαι τὶς μεγάλες βεντέτες καὶ νὰ κανοίζω τὰ συμβόλαιά τους...

Ξαναγύρισα γραμμὴ στὸ σπίτι μου, γιὰ ν' ἀναγγείλω στὴ Ρίμα πῶς θὰ γινόμουν ἰμπρεσάριός της. Δὲ θὰ τὴν παρουσίαζα στὸ Γουΐλλυ, ἂν δὲν τὴν ἔβαζα πρῶτα νὰ μοῦ ὑπογράψη ἕνα συμβόλαιο, ποὺ θὰ ἐξασφάλιζε τὰ ποσοστά μου. Δὲν ἤμουν τόσο βλάκας, ὥστε νὰ τὴ βάλω στὸ δρόμο τῆς ἐπιτυχίας καὶ ν' ἀφίσω ἄλλους νὰ ἐπωφεληθοῦνε...

Ἀνέβηκα δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια καὶ μπῆκα στὴν κόμορά της.

Ἡ Κάρρι, ἡ καμαριέρα, ξέστρωσε τὸ κεβάτι. Μὰ ἡ Ρίμα δὲ βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἡ καμαριέρα μὲ κύτταξε, σαστισμένη. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ψηλὴ καὶ χοντρή, παντρεμένη μὲ κάποιο τεμπέλη, ἄνεργο καὶ μπεκρή.

Συνεννοούμαστε μιὰ χαρὰ οἱ δυό μας. Τὴν ὥρα ποὺ συγύριζε τὴν κάμαρά μου, λέγαμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ βάσανά μας. Βέβαια, αὐτὴ εἶχε πολὺ περισσότερα ἀπὸ μένα, κι' ὅμως κατάφερνε πάντα νὰ μένη πρόσχαρη. Μὲ πίεζε δὲ συνεχῶς νὰ ἀφίσω τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανα καὶ νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου.

— Ποῦ εἶναι ἡ μὶς Μάρσαλ; τὴ ρώτησα, σταματώντας στὸ κατώφλι.

— Ἔφυγε, ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα. Ἄδεισε τὴν κάμαρα.

Ἔμεινα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Ἔφυγε; Καὶ δὲν ἄφησε καμμιὰ παραγγελία, κανένα σημείωμα γιὰ μένα; Δὲν εἶπε ποῦ πήγαινε;

— Ὄχι.

— Πλήρωσε τὸ νοῖκι της;

Ἡ Κάρρι χαμογέλασε, δείχνοντας τὰ μακρυὰ κίτρινα δόντια της. Τῆς φαινόταν ἐξωφρενικὴ ἡ ἰδέα πῶς μποροῦσε νὰ φύγη ἕνας νοικάρης τῆς κ. Μίλλαρ, χωρὶς νὰ τὴν πληρώση!

— Καὶ βέβαια πλήρωσε, ἀπάντησε.

— Πόσα;

— Δυὸ δολλάρια.

Ἀνάσαινα βαθυὰ καὶ ἀργά... Σκεφτόμουνα πῶς ἡ Ρίμα μὲ ἔκανε νὰ περατήσει, τρώγοντάς μου τὸ μισὸ δολλάριο ποὺ τῆς δάνεισα. Θὰ εἶχε, φαίνεται, δικά της λεφτά. Αὐτὰ ποὺ ἔλεγε, πῶς εἶχε δυὸ μέρες νηστική, ἦταν παραμύθι γιὰ νὰ μὲ συγκινήση, καὶ τόχε καταφέρει πραγματικά.

Πῆγα ὣς τὴν πόρτα μου, ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου τὸ κλειδί, τόβαλα στὴν κλειδοσρὶὰ καὶ προσπάθησα νὰ τὸ γυρίσω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Γύρισα τὸ πόμολο, κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε. Κι' ὅμως θυμόμουν καλὰ πῶς τὴν εἶχαν κλειδώσει, πρὶν πάω στοῦ Γουΐλλυ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΤΑΝ
FAFF
Γιὰ νὰ παράγη κανεὶς 1.400 ραπτομηχανὲς τὴν ἡμέρα θὰ πῆ πῶς ἔχει τὴν φήμην τῆς ἀνωτέρας ποιότητος.
Α. Ε. ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΦΑΦΦ (ΕΛΛΑΣ)
Κολοκοτρώνη 25 - Ἀθῆναι
Τηλ. 36-164

Κάθε κομψὸς ἄνδρας..

Κάθε κομψὸς ἄνδρας, γνωρίζει πῶς τὸ ὑποκάμισο ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς μιᾶς φροντισμένης ἐμφανίσεως. Λύτὸ προσέχει πρῶτα γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ αὐτὸ παρατηρεῖ στοὺς ἄλλους.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄψογου ὑποκαμίσου εἶναι γνωστά. Τὸ δροσερὸ ὕφασμα, ἡ φρέσκια ἐμφάνισι, ἡ χαρακτηριστικὴ στιλπνότης καὶ ἡ καλὴ ποιότης, ποὺ κάνει τὸ ὕφασμα νὰ μὴν ξεχειλώνη καὶ νὰ μὴ μπαίνη.

Ο κλασικὸς αὐτὸς τύπος ὑποκαμίσου, γίνεται μόνον μὲ ποπλίνα Πειραϊκῆς—Πατραϊκῆς. Ἡ ποπλίνα Πειραϊκῆς—Πατραϊκῆς, λευκὴ ἢ σὲ ἀνεξιτήλους χρωματισμοὺς ἐξασφαλίζει τὸ ὑποκάμισο ὑψηλῆς ποιότητος. Τὰ θετικὰ πλεονεκτήματά της, ἡ σταθερὴ ποιότης, τὰ ἀναλλοίωτα, εὐγενικὰ χρώματα, τὰ ἐξαιρετικῆς στερεότητος νήματα καὶ ἡ ἐπεξεργασία SANFORIZED, τὴν καθιστοῦν τὸ τελειότερον ὕφασμα ὑποκαμίσων.

Λευκά, χρωματιστά, ριγέ, ὑποκάμισα μεγάλης ἀντοχῆς, μὲ ἀνεξίτηλα χρώματα, γιὰ ἀμτιγιέ ἢ σπόρ ἐμφάνισι, τὰ ὑποκάμισα ἀπὸ ποπλίνες SANFORIZED τῆς Πειραϊκῆς — Πατραϊκῆς, σὲ πολλοὺς τύπους, χαρακτηρίζουν τὸν κομψὸν ἄνδρα.

DOLLARS
Καθμήρια
ἀντοχῆς

Ο ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

"Ηταν ὅτι ἴδρωνε πολὺ καὶ τακτικά, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ ἐξαλείψη τὴν δυσάρεστον μυρωδιὰ τοῦ δέρματός της, παρὰ τὶς ἀφθονες κολώνιες καὶ τὰ καλλυντικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦσε.

Καὶ ὅμως σήμερα γνωρίζουμε ὅτι ἡ θεραπεία εἶναι ἁπλή: τακτικὴ χρῆσι νεροῦ καὶ σαπουνιοῦ.

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα, ἀλλὰ καὶ κάθε ἡμέρα, θὰ περάση πιὸ εὐχάριστα, ὅσο τακτικώτερα κάνετε χρῆσι τοῦ γνωστοῦ ἀρωματικοῦ σαπουνιοῦ «Μαρουλίου» ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ, ποὺ κυκλοφορεῖ τὶς τελευταῖες ἡμέρες σὲ νέα συσκευασία.

ΑΛΑΣΣΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἕνα θαλασσινό μίσος

—Θὰ σὲ σκοτώσω! Τὸ ὀρκίστηκα τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξαφανίστηκε ἡ Μαριενίκ... φώναξε στὸν Μπενιζέ.

ὑρανὸς ἦταν ὁλοκάθαρος κι' ὁ ὠκεανὸς ἥσυχος. Οἱ δυὸ φαροκες, ὁ Τεζονὲκ κι' ὁ Μπενιζέ, ἀν νὰ περπατήσουνε, γιὰ νὰ ξεάσουν.

ρτέλειωτες ὧρες ποὺ περιυμέσα στὸ πέτρινο κλουβί τους, εἶχαν κόψει κάθε ὄρεξι γιὰ κου. Δὲν ἄλλαζαν πιά, παρὰ τὶς αἰτητες λέξεις τῆς δουλειᾶς

τσι καὶ τ' ἀπόγεμα ἐκεῖνο, ὁπάντα, περπατοῦσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἀμίλητοι.

Μπενιζὲ σκεπτότανε πῶς σὲ λιάμπρεπε ν' ἀνέβη ν' ἀνάψη τὸ

Τεζονὲκ θυμόταν τὰ παλιά... καὶ πολὺν καιρό, εἶχε στὴν Ψοου μιὰ μεγάλη πληγὴ ποὺ μάκάθε τόσο. Τὰ χρόνια δὲν εἶμπορέσει νὰ τὴ γιατρέψουνε... ταν ἦταν 23 χρονῶν, ἐπρόκειτο ντρευτῆ μὲ μιὰ κοπέλλα τοῦ τοῦ του, τὴν ὄμορφη καὶ γελαΜαριενίκ. Πόσο τὴν ἀγαποῦσε! νόμιζε τὸ πιὸ ἁγνὸ καὶ τὸ πιὸ ὸ κορίτσι τοῦ χωριοῦ του... Μά, ς μέρες πρὶν ἀπ' τὸ γάμο τους, χριενὶκ ἐξαφανίστηκε!

πανε τότε πῶς εἶχε ἀκολουθήσει ἀμυαλν!—κάποιον περαστικὸ ξέτοῦ τὸν γνώρισε τυχαία. Μὲ μα-

ένη τὴν καρδιὰ καὶ μὲ τὴ λύσσα ν ψυχή του, ὁ Τεζονὶκ ἔκανε ὅ,τι ρεσε γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῆ καὶ νὰ κηθῆ, αὐτὴν καὶ τὸν ἀτιμο ποὺ εἶχε κλέψει.

οῦ κάκου ὅμως! Δὲ μπόρεσε ν' καλύψη τὰ ἴχνη τους, οὔτε νὰ ῆ τ' ὄνομα τοῦ ἄλλου...

ὸν λυπηθήκανε πολὺ στὸ χωριό. μιὰ κι' ἔκρυβε βαθειὰ τὸν πόνο , πάψανε γρήγορα νὰ τοῦ μιλᾶ. γιὰ κείνη...

Ἔτσι πέρασαν τὰ χρόνια. Τὰ λιά του ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουνε. ι, μιὰ μέρα, τὸν διορίσανε φαροακα. ἐκεῖ μακρυὰ μέσα στὸν ω. κό.

Μὰ τὰ περασμένα δὲ φεύγανε ἀπ ν σκέψι του. Ὅ,τι καὶ νἄκανε, δὲ θοῦσε νὰ ξεχάση τὴ Μαριενίκ. Τὸ ος πλημμύριζε πάντα τὴν ψυχή ...

Θέλησε πολλὲς φορὲς νὰ ξαναρωτῆ, νὰ ξαναψάξη. Μὰ ἡ περηφάα του δὲν τὸν ἄφινε.

Μιὰ μέρα, ὁ σύντροφός του, ὁ νενιζέ, τοῦ μίλησε γιὰ τὸ χωριό ν καὶ γιὰ τὸ γάμο του. Ἔκανε ἀσως τὴ σκέψι: «Τὸ χωριὸ του δὲν αι μακρυὰ ἀπ' τὸ δικό μου. Μής ξέρει αὐτὸς τίποτα;»

Ἀπ' τὴν ἡμέρα κείνη, τὸν ἔτρωγε ἐπιθυμία νὰ τὸν ρωτήση. Μὰ ὡς μέρα, δὲν τοῦ εἶχε κάνει λόγο ἀπιη...

Ὅταν βασίλεψε πιὰ ὁ ἥλιος, ὁ νενιζὲ διέκοψε πρῶτος τὴ σιωπή:

— Εἶν' ὥρα ν' ἀνάψουμε... εἶπε.

— Ναί... Γιὰ πές μου ὅμως, Μπεζέ. Μιὰ καὶ τὸ χωριό σου εἶναι ντὰ στὸ δικό μου καὶ ξέρεις πολὺς χωριανούς μου, μήπως γνώρι πρὶν ἀπὸ χρόνια καμμιὰ Μαριε;

— Μιὰ μονάχα: Γνώρισα πολλές...

—Ὑπαρχει ὅμως μιὰ ποὺ ἐχεῖρι ἀπ' ὅλες. Ἦταν ἀρραβωνιασμένε καὶ ξαφνικὰ ἔγινε ἀφαντη. Ὁ ἀθλας ξέρει ποῦ πῆγε... Τὴ γνώσες αὐτὴ τὴ Μαριενίκ;

Ὁ Μπενιζὲ χλώμιασε ξαφνικὰ καὶ μπόρεσε ν' ἀπαντήση. Τότε ὁ ἀ. τὸ πιάσασε τὰ χέρια, τάσφιξε μὲ σσα καὶ οὐβλιάσε:

—Πές μου, λοιπόν, τὴ γνώρισες; ρεις ποιός τὴν ἔκλεψε;

Βλέποντας ζωγραφισμένο τὸν τρόο στὰ μάτια του, κατάλαβε... Κλοθῆκε κι' ἔγινε κι' αὐτὸς κίτρινος τὸ κερί.

— Πῶς! Ἐσὺ μοῦκλεψες τὴ Μαενίκ μου; Ἐσύ, σκύλε;...

Σήκωσε ἀπειλητικὰ τὴ γροθιά ου, ἀφρίζοντας ἀπὸ μανία.

—Τριάντα χρόνια!... Τριάντα χρόνα περιμένω αὐτὴ τὴ στιγμή! Σὲ κρατῶ πιά! Δὲ μοῦ γλυτώνεις, θὰ σὲ πνίξω...

—Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ μὲ σκοτώσης!

— Μπᾶ; Καὶ γιατί;

— Γιατὶ δὲ μπορεῖς νὰ μείνης μόνος σου στὸ φάρο. Χρειάζεσαι σύντροφο. Ἂν μὲ σκοτώσης, χάθηκες!

—Ἔχεις δίκηο, αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα... Ὁ φάρος... τὰ βαπόρια ποὺ κινδυνεύουνε... Ἔχεις δίκηο. Πᾶμε ν' ἀνάψουμε. Εἶναι ὥρα.

Κι' ἀνέβηκε τὴ σιδερένια σκάλα συλλογισμένος.

Ὁ Μπενιζὲ, μὴ ξέροντας ποιὰ τύχη τὸν περίμενε, πρόβλεπε μονάχα πῶς ὁ σύντροφός του μποροῦσε νὰ τυφλωθῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὴ λύσσα τῆς ἐκδικήσεως. Κάθησε σὲ μιὰ πέτρα, ἕτοιμος ν' ἀμυνθῆ.

Τί θὰ γινόταν; Πόσον καιρὸ θὰ κανε ὑπομονὴ ὁ Τεζονέκ;...

Σὰ κέφθηκε νὰ πέση στὰ πόδια του καὶ νὰ τοῦ ζητήση ἔλεος. Σὰ κέφθηκε ἀκόμη καὶ νὰ τὸν σκοτώση, ἀπὸ φόβο μήπως δολοφονηθῆ στὸν ὕπνο του.

"Ως τὴν αὐγή, τὸν βασάνιζαν μαῦρες σκέψεις. Τὸ πρωΐ, ἀποφάσισε νὰ ξαλαφρώση τὴν ψυχή του ἀπ' τὸ ἀβάσταχτο βάρος τῆς ἀγωνίας.

"Ἔπρεπε νὰ μάθη μὲ κάθε τρόπο τοὺς σκοποὺς τοῦ ἄλλου!

Τὸν βρῆκε καθισμένο σὲ μιὰ καρέκλα, μὲ τὰ χέρια δεμένα, βυθισμένο σὲ σκέψεις.

— Τώρα ποὺ ξέρεις τὸ μυστικό μου, Τεζονέκ, τοῦ εἶπε, θέλω νὰ μάθω κι' ἐγώ... Ἀκοῦς; Θέλω νὰ μάθω τὶ ἀποφάσισες...

—Ἀποφάσισα νὰ περιμένω.

— Τὸ ξέρω. "Οσο δὲν ἔρχονται νὰ μᾶς ἀντικαταστήσουνε, δὲ μποροῦμε νὰ λιψταχτήσουμε οὔτε... γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. Μὰ θέλω νὰ ξέρω τὶ ἀποφάσισες νὰ κάνης, ὅταν θἀρθοῦν νὰ μᾶς ἀλλάξουνε.

— Σοῦ τὸ εἶπα: Θὰ σὲ σκοτώσω! Τὸ ὀρκίστηκα, τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξαφανίστηκε ἡ Μαριενίκ. Θὰ κρατήσω τὸν ὅρκο μου...

— Κι' ἂν ἀμυνθῶ;

— Τόσο τὸ χειρότερο. Θὰ πεθάνω μαζί σου! Θὰ γκρεμιστοῦμε κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὸ φάρο στὰ βράχια!

— Δὲ θὰ σ' ἀφίσουν νὰ τὸ κάνης οἱ ἄλλοι ποὺ θἄρθουνε.

— Μὰ δὲ θὰ περίμενω νὰ πλησιάση ἡ βάρκα στὸ φάρο! Μόλις δῶ ἀπὸ μακρυὰ τὸν κατηφὸ τοῦ βαποριοῦ... θὰ νοιώσης αὐτὰ ἐδῶ τὰ δάχτυλά μου στὸ λαιμό σου!

Κι' ὁ Τεζονέκ, γυρίζοντάς του τὶς πλάτες, βύθισε πάλι τὴ ματιά του στὰ μακρυνὰ ὁρίζοντα.

Μιὰ, νεκρικὴ σιωπὴ ἀπλώθηκε πάλι, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα μεταξύ τους. Αὐτὸ κράτησε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα.

Τὸ ὄγδοο βράδυ, ἐνὼ ἑτοιμάζονταν ν' ἀνάψουν τὸ φάρο, διέκριναν μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα κάποιο βαποριοῦ! Ὁ Τεζονὲκ βύθισε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τοῦ συντρόφου του, ποὺ ἦταν κατάχλωμος καὶ μὲ κόπο συγκρατοῦσε ἕνα δάκρυ νὰ μὴν κυλήση στὸ μάγουλό του.

Κι' ὁ ἐκδικητικὸς θαλασσινός, βλέποντας τὴ συγκίνησι τοῦ Μπενιζέ, ποὺ δὲ φανέρωνε οὔτε φόβο οὔτε θυμό, ἀλλὰ μονάχα ἕνα μεγάλο, βουβὸ πόνο, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ μαλακώνη...

Κύτταξε τὴ θάλασσα. Ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν νομίσει γιὰ καπνό, φαινόταν τώρα καθαρὰ πῶς ἦταν σύννεφο...

Οἱ δυὸ ἄντρες χωρίστηκαν, δίχως νὰ ποῦνε λέξι.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωΐ, μόλις ὁ Μπενιζὲ ἀγέθηκε στὸν ἔξώστη, ἀντίκρυσε τὸ βαποράκι ποὺ ἔρχόταν νὰ τοὺς ἀντικαταστήση. Μιὰ πνιγμένη φωνὴ τοῦ ξέφυγε... καὶ τῆς ἀπάντησε μιὰ ἄλλη. Στράφηκε. Ἦταν ὁ Τεζονέκ, ποὺ εἶχε δῆ κι' αὐτὸς τὸ βαποράκι.

— Σ κέφθηκα ὅλη τὴ νύχτα, τοῦ εἶπε ἤρεμα ὁ Μπενιζέ. Θέλεις τὸ θάνατό μου. Σ κότωσέ με. Δὲ θ' ἀμυνθῶ! "Εφτασε ἡ ὥρα...

Σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στῆθος κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

Μὰ ὁ ἄλλος οὔτε ἀπάντησε οὔτε κουνήθηκε. Κάτι ἐπαναστατοῦσε μέσα στὴν Ψυχή του... κάποιο αἴσθημα ποὺ τονοιώθε γιὰ πρώτη φορά, ἄγνωστο κι' ἀνεξήγητο. Τὸ παλιό του μίσος, ποὺ θἄπρεπε νὰ θερείψη τὴν ἀποφασιστικὴ ἐκείνη στιγμή, εἶχε παραμερίσει μπροστὰ στὸ αἴσθημα τοῦ οἴκτου. Τώρα δὲν αἰσθανόταν σ' τὴν ψυχή του, παρὰ πόνο κι' ἀπόγνωσι.

"Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, ὅταν τὸ πλοῖο τοὺς ἔπαιρνε, ὁ Τεζονέκ, ρώτησε τὸ Μπενιζέ, καθὼς καθόταν δίπλα του καὶ κάπνιζε τὴν πίπα του.

— Κι' ἡ Μαριενὶκ τί ἀπέγινε; Ζῆ; Πέθανε;

Ὁ Μπενιζὲ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Χάθηκε... Κάποιος μοῦ τὴν πῆρε καὶ μένα καὶ ποτὲ δὲν ἔμαθα οὔτε ποιὸς ἦταν αὐτός, οὔτε ποῦ τὴν πῆγε... "Αν τὸ ἤξερα, θὰ τὸν εἶχα σκοτώσει. Ἔτσι ἦταν ἡ Μαριενὶκ, Τεζονέκ. Ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὺ φεύγουν...

Ὁ Τεζονὲκ δὲ μίλησε... "Εσκυψε κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι του. Τώρα ἡ, κακὴ μοῖρα τοὺς εἶχε ἑνώσει ψυχικά.

Ρ. ΡΕΖΙ

ΤΟ ΤΣΑ·Ι· καὶ ἡ ἱστορία του

'Ανακαλύφθηκε ἀπὸ ἕνα αὐτοκράτορα

ΚΑΘΩΣ ἕνας παλιὸς Κινέζος αὐτοκράτορας ἔβραζε μιὰ μέρα λίγο νερὸ κάτω ἀπὸ ἕνα δενδρύλλιο, ἔπεσαν τυχαίως μέσα μερικὰ φύλλα τοῦ δέντρου κι' ἔδωσαν στὸ νερὸ ὡραῖο κιτρινωπὸ χρῶμα καὶ ἄρωμα. Ἔτσι ἀνακαλύφθηκε τὸ τσάϊ.

Δὲν ξέρουμε κατὰ πόσον βλήθεὐὸς ἀὐτὸς ὁ παλιὸς θρύλος. Πάντως, εἶναι γεγονός, ὅτι τὸ τσάϊ ἤταν γνωστὸ καὶ διαδεδομένο στὴν Κίνα, ἀρκετὲς χιλιάδες χρόνια πρὶν τὸ γνωρίσουν οἱ Εὐρωπαῖοι. Ὅταν πρωτέφτασε δὲ στὴ Μεγ. Βρεταννία, τὸ 1660, ἦταν τόσο σπάνιο καὶ πανάκριβο — ἀ λίρες ἡ λίτρα, ποσὸ ρθαστὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ὅστι οἱ κάτοχοι τὸν κλείδωναν μὲ γερὰ λουκέτα τὰ κουτιά, ποὺ τὸ φύλαγαν.

Σήμερα δὲ χρειάζεται πιὰ τέτοια προφύλαξι. Πάντως ὅμως τὰ κουτι

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ δρόμος τῆς ἀλήθειας

ΜΙΑ φορά κι' ἕναν καιρὸ στὴν Κίνα, στὸ χωριὸ Γιεχώλ, ἦταν δυὸ γείτονες, ὁ Νοῦνο κι' ὁ Κιντάρο.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ κουβέντιαζαν, μάλλωσαν γιὰ καλά. Ὁ Νοῦνο ἰσχυριζόταν πῶς πέρασε τὴ ζωή του ἀκολουθώντας τὸν δρόμο τῆς ἀλήθειας. Ὁ Κιντάρο ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἐπέμενε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζῆ καὶ προοδεύει καλλίτερα μὲ τὸ ψέμα.

Ἔτσι, λόγο σὲ λόγο ἀρπάχτηκαν καὶ κανένας δὲν ἤθελε νὰ παραδεχτῆ τὴ γνώμη τοῦ ἄλλου. Στὸ τέλος πείσμωσαν κι' εἶπαν νὰ βγοῦν στὸ μεγάλο δρόμο καὶ νὰ ρωτήσουν ὁποιον παρουσιαστῆ μπροστά τους γιὰ νὰ τοὺς πῆ ποιὸ ἦταν τὸ σωστό.

Ἐκεῖ, λοιπόν, ποὺ πήγαιναν, συναπαντήθηκαν μ' ἕνα δοῦλο, ποὺ ὄργωνε τὴ γῆ. Τὸν πλησίασαν καὶ τὸν ρώτησαν:

—Ἄνθρωπέ μου, μπορεῖς νὰ μᾶς δώσης μιὰν ἀπάντησι σὲ μιὰ ἀπορία μας;

—Ἂν μπορῶ, γιατί ὄχι; τοὺς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

—Λοιπόν, γιὰ πές μας, πῶς εἶναι καλλίτερα νὰ ζῆ κανείς: Μὲ τὸ ψέμα ἢ μὲ τὴν ἀλήθεια;

Κι' ὁ δοῦλος τοὺς ἀπάντησε:

—Μὲ τὸ ψέμα εἶναι καλλίτερα. Γιατί ἡ ἀλήθεια περπατάει ξυπόλυτη καὶ τὸ ψέμα μὲ παπούτσια. Καὶ σᾶς φέρνω ἕνα παράδειγμα: Στὴ δουλειά ποὺ εἶμαι, οἱ ἀφεντάδες μᾶς παίρνουν ὅλο τὸν καιρό μας γιὰ τὴ δική τους δουλειὰ καὶ σὲ μᾶς δὲν περισσεύει ὥρα νὰ κάνουμε τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό μας. Κι' ἔτσι, χωρὶς νὰ θέλης, κάνεις πότε τὸν ἄρρωστο ἢ λὲς ἕνα ψέμα γιὰ νὰ πᾶς νὰ κόψης κι' ἐσὺ λίγα ξύλα γιὰ τὸ σπίτι σου, ἀν ὄχι τὴν ἡμέρα, τουλάχιστον τὴ νύχτα!..

—Τ' ἀκοῦς; φώναξε ὁ Κιντάρο στὸ Νοῦνο.

Πῆγαν πάρα-κάτω κι' ἀντάμωσαν τὸν πλούσιο Ἔμπορο Κοὺ-Χούγκ.

—Μπορεῖς νὰ μᾶς λύσης μιὰ ἀπορία; τὸν ρώτησαν. Πῶς ζῆ κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ κόσμο καλλίτερα; Μὲ τὸ ψέμα ἢ μὲ τὴν ἀλήθεια;

—Μὲ τὴν ἀλήθεια εἶναι δύσκολο νὰ ζῆ κανείς, τοὺς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Μὲ τὸ ψέμα κερδίζεις περισσότερα, γιατί μᾶς κοροϊδεύουν καὶ κοροϊδεύουμε!

—Τ' ἀκοῦς; ξεφώνισε ὁ Κιντάρο. Βλέπεις πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁ κερδισμένος;

Καὶ πῆραν ξανὰ τὸ δρόμο γιὰ νὰ ρωτήσουν κι' ἕναν τρίτο. Ἐκεῖ, λοιπόν, ποὺ πήγαιναν, ἀντάμωσαν ἕναν ἄρχοντα.

—Ἀφέντη, τοῦ εἶπαν, μπορεῖς νὰ μᾶς ἀποκριθῆς σ' ἕνα ζήτημα ποὺ ἔφερε καὶ τοὺς δυὸ μας σὲ φιλονεικία; Πές μας, πῶς εἶναι καλλίτερα νὰ ζῆ κανείς: Μὲ τὸ ψέμα ἢ μὲ τὴν ἀλήθεια;

—Καὶ εἶναι νὰ ρωτᾶτε; τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ ἄρχοντας. Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πῶς παντοῦ διαφεντεύει τὸ ψέμα! Ποῦ βρέθηκε σήμερα ἡ ἀλήθεια;

—Τ' ἀκοῦς; φώναξε ὁ Κιντάρο. Εἶδες ποὺ κι' οἱ τρεῖς συμφωνήσανε μὲ τὴ δική μου γνώμη;

—Ὄχι, ὄχι! εἶπε πεισωμένος ὁ Νοῦνο. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζῆ μὲ τοῦ Θεοῦ τὸ δρόμο. Ἂν θέλη νὰ κάνη ποροκοπή!

Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, ἀποφάσισαν νὰ πάνε νὰ βροῦν δουλειά. Κι' ἀφοῦ περπάτησαν πολύ, ζήτησαν νὰ δουλέψουν σ' ἕνα μεγάλο χτῆμα γιὰ λίγο καιρό.

Ὁ Κιντάρο, ὅλους ὅσους ἤξερε, τοὺς βόλευε μὲ τὴν ψευτιὰ καὶ κατάφερνε νὰ τὸν ταΐζουν καὶ νὰ τὸν ποτίζουν τζάμπα, ἐνῶ ὁ Νοῦνο ὅσο καὶ νὰ δούλευε, ὄφελος δὲν εὕρισκε. Δούλευε μόνο γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί κι' ἦταν μάλιστα κι' εὐχαριστημένος.

Ἡ δουλειὰ στὸ χτῆμα τέλειωσε κι' οἱ δυὸ σύντροφοι ξαναπῆραν τὸ δρόμο.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ πήγαιναν, ὁ Νοῦνο πείνασε κι' εἶπε:

—Κιντάρο, πεινῶ. Δῶσε μου ἕνα κομμάτι ψωμί.

—Καὶ τί θὰ μοῦ δώσης γι' αὐτό; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

—Πάρε μου ὅ,τι θέλεις...

—Γιὰ νὰ σοῦ δώσω ψωμί, θέλω καὶ τὸ ἄλλο σου μάτι!

—Καλά νὰ στὸ δώσω, εἶπε μὲ παράπονο ὁ Νοῦνο. Μα δὲν λυπᾶσαι νὰ μ' ἀφήσης θεόστραβο; Ἀλλ' ἀφοῦ δὲ φοβᾶσαι τὴν ἀμαρτία πάρε μου καὶ τ' ἄλλο... Μάθε ὅμως ὅτι μὲ τὸ ψέμα καὶ μὲ τὴν ἀδικία, ποτὲ δὲν προκόβει ὁ ἄνθρωπος...

Ὁ Κιντάρο, ἀφοῦ πῆρε καὶ τ' ἄλλο μάτι, δὲν δωσε στὸ Νοῦνο ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ τὸν ἄφησε σὲ καταμεσῆς στὸ δρόμο.

Κι' ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ τυφλὸς Νοῦνο πορευόταν μ' ἕνα ξερὸ ραβδί, ψάχνοντας κι' ρωτώντας θέλησε νὰ γυρίση ξανὰ στὸ Γιεχώλ.

—Ἴσως ἔτσι, σιγὰ-σιγά, νὰ φτάσω στὸ χωριό μου! σκέφθηκε.

Πήγαινε, πήγαινε, ἀλλ' ἔχασε τὸ δρόμο. Ἄρχισε τότε νὰ κάνη τὴν προσευχή του:

—Θεέ μου, μὴ μ' ἐγκαταλείψης τὸν ἁμαρτωλό.

Ξαφνικὰ ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέη:

—Πήγαινε δεξιά. Θὰ μπῆς μέσα σ' ἕνα δάσος. Ἐκεῖ θ' ἀκούσης νὰ τρέχη τὸ νερὸ ἀπ' τὸ ρυάκι. Πλύσου μὲ τὸ λασπωμένο νερὸ κι' ὁ Θεὸς θὰ σοῦ χαρίση ξανὰ τὰ μάτια σου. Ἐκεῖ θὰ βρῆς μιὰ μεγάλη βαλανιδιά. Ἀνέβα ἀπάνω καὶ πέρασε τὴ νύχτα σου!...

Ὁ τυφλὸς Νοῦνο ἔστριψε δεξιά, μπῆκε στὸ δάσος κι' ἄκουσε νὰ κυλᾶη τὸ νερό. Ἔσκυψε τότε καὶ μόλις ἔβρεξε τὶς γοῦβες τῶν ματιῶν του τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε τὸ φῶς του. Σὲ λίγο ἀντίκρυσε καὶ τὴ βαλανιδιά. Ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ περίμενε νὰ ἀρθῆ ἡ νύχτα.

Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, κάτω ἀπὸ τὴ βαλανιδιὰ μαζεύτηκαν μερικὰ κακὰ πνεύματα, ποὺ ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν τὸ τί κακὸ ἔκανε τὸ καθένα. Κι' ἕνα ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγε:

—Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνο ποὺ βασανίζω τὴν ὄμορφη βασιλοπούλα ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. Κανεὶς ὅμως δὲ μπορεῖ νὰ μὲ νικήση, παρὰ μόνον ἐκεῖνος ποὺ θὰ μπορέση νὰ πάρη ἀπ' τὰ χέρια τοῦ πλουσίου ἐμπόρου Κοὺ-Χούγκ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Τὸ πρωί, ὅταν τὰ κακὰ πνεύματα κρύφτηκαν ὁ Νοῦνο κατέβηκε ἀπ' τὴ βαλανιδιὰ κι' ἔτοιμάστηκε νὰ βρῆ τὸν Κοὺ-Χούγκ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν πάρη ὑπηρέτη του.

—Θὰ σοῦ δουλέψω, τοῦ εἶπε, ἕνα χρόνο χωρὶς πληρωμή, φτάνει νὰ μοῦ δώσης τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Ὁ Κοὺ-Χούγκ δέχτηκε.

Ὁ Νοῦνο τὸν δούλευε μέρα-νύχτα μ' ὅλες τὶς δυνάμεις του. Καὶ σὰν τελείωσε ὁ χρόνος, ζήτησε τὴν εἰκόνισμα.

Ὁ ἔμπορος ὅμως ἀρνήθηκε νὰ τὸ δώση. Τοῦ εἶπε νὰ τοῦ δώση χρήματα γιὰ τοὺς κόπους του.

Ὁ Νοῦνο δὲν τὰ δέχτηκε. Κι' ὁ ἔμπορος ἀξίωσε νὰ καθίση ἄλλον ἕνα χρόνο στὴ δουλεψιά του.

Ἔμεινε, λοιπόν, κι' ὅταν τελείωσε κι' ὁ δεύτερος χρόνος, ὁ ἔμπορος τοῦφερε ξανὰ ἐμπόδια.

Ὁ Νοῦνο ἀναγκάστηκε νὰ μείνη καὶ τρίτο χρόνο. Καὶ τότε ὁ Κοὺ-Χούγκ ἀναγκάστηκε νὰ κατεβάση τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ νὰ τοῦ τὴ δώση.

Ἔτσι ὁ Νοῦνο παίρνοντας τὴν εἰκόνα, πῆγε ἐπίσια στὸ παλάτι. Ἐκεῖ παρουσιάστηκε στὸ βασιλιᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

—Πολυχρονεμένε μου, ἔμαθα πῶς ἡ βασιλοπούλα σου βασανίζεται ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ τὴ γιατρέψω...

Ὁ βασιλιᾶς χάρηκε καὶ μαζὶ μὲ τὸ Νοῦνο μπῆκαν στὴ κάμαρα τῆς βασιλοπούλας. Ὁ Νοῦνο ζήτησε μιὰ κοῦπα νερὸ κι' ἀφοῦ βούτηξε μέσα τὴ εἰκόνα τρεῖς φορὲς ἔδωσε τῆς βασιλοπούλας ἀπὸ αὐτὸ τὸ νερὸ νὰ πιῆ καὶ νὰ πλύνη τὸ πρόσωπό της.

Δὲν πέρασαν λίγα λεπτὰ κι' ἡ βασιλοπούλα ξανάγινε ὅπως ἦταν πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια: κοπέλλα ὄμορφη, χαρούμενη, γεμάτη ζωή.

Ὁ βασιλιᾶς κι' ἡ βασιλοπούλα πέταξαν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Κι' ὅταν θέλησαν ν' ἀνταμείψουν τὸν Νοῦνο μὲ φλουριά, ἐκεῖνος δὲν δέχτηκε τίποτε ἀλλὰ χαιρέτησε νὰ φύγη. Μὰ τότε ἡ βασιλοπούλα εἶπε:

—Τὸν ἄνθρωπο ποὺ μ' ἔβγαλε ἀπ' τὴν κακιὰ ἀρρώστεια θὰ τὸν πάω ἄντρα μου!

Ὁ βασιλιᾶς τότε ὅσισε τοὺς γάμους τῆς θυγατέρας του μὲ τὸ Νοῦνο. Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου ὅλη ἡ χώρα πανηγύρισε.

Περάσαν λίγες μέρες κι' ὁ Νοῦνο θέλησε νὰ πάη στὸ Γιεχώλ νὰ ἰδῆ τὴ μητέρα του. Ἑτοίμασαν βασιλικὴ ἀκολουθία. Βασιλικὸ ἁμάξι καὶ ξεκίνησαν. Ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν συναντήθηκαν μὲ τὸ Κιντάρο.

—Γειά σου, ἀδελφέ μου, τοῦ εἶπε ὁ Νοῦνο. Δὲν μὲ γνωρίζεις; Δὲν εἶμ' ἐγὼ ποὺ μαλλώσαμε γιὰ τὸ πῶς ζῆ καλλίτερα κανείς; μὲ τὸ ψέμα ἢ μὲ τὴν ἀλήθεια; Δὲ θυμᾶσαι τὸν ἄνθρωπο ποὺ γιὰ δυὸ κομμάτια ψωμὶ τοῦθγαλες τὰ μάτια;

Ὁ Κιντάρο καταντροπιασμένος κύτταξε νὰ κρυφτῆ.

Κι' ὅταν ἔμαθε τὴν ἱστορία τοῦ Νοῦνο τοῦ ἔδωσε κι' αὐτὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ παρατήρη στὴ ζωή του ν' ἀκολουθήση τὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

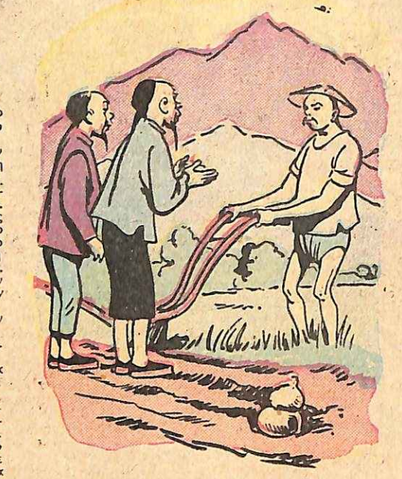

—Γιὰ πές μας πῶς ζῆ κανεὶς καλύτερα; Μὲ τὸ ψέμμα ἢ μὲ τὴν ἀλήθεια; ρώτησαν τὸ ζευγᾶ.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Μιὰ μικρὴ διαφορὰ

Ὁ Τοτὸς εἶναι καλεσμένος σὲ κάποιο σπίτι, γιὰ νὰ παίξη μὲ τοὺς καινούρνιους φίλους του, ποὺ γνώρισε στὴν ἐξοχή.

Ἀφοῦ ντύθηκε, λοιπὸν καὶ στολίστηκε, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ γειτονικὸ σπίτι. Μόλις, ὅμως ἔφτασε ἐκεῖ ἡ χαρά του ἄλλαξε ἀπότομα σὲ ἀπόγνωσι!...

—Πώ!... Πώ!... Καὶ τώρα τί κάνουνε; τραύλισε ἐντρομος.

Αἰτία ἦταν ἕνας πελώριο σκυλί, ποὺ φύλαγε τὴν πόρτα καὶ γαύγιζε διαολοκῶς.

Κοτάφερε, ὅμως, νὰ συγκεντώση ὅλο τὸ κουράγιο, ποὺ τοῦ ἀπόμενε, καὶ νὰ γτυπήση τὸ κουδούνι, ἐνῶ ὁ σκύλος δύνάμωνε ὁλόενα τὸ γαύγισμά του...

«Ἐγὼ δὲ μπαίνω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, κι' ἂς μοῦ ἀνοίξουνε... Καλλίτερα, λοιπόν, νὰ φύγω, μὴ μὲ πάσουνε καὶ γιὰ δειλὸ...» σκέφτηκε κι' ἔκανε μεταβολή.

Τὸν πρόλαβε ὅμως ἡ κυρία ποὺ ἦρθε ἡ ἴδια νὰ τοῦ ἀνοίξη.

—Γιατί φεύγεις, Τοτό; Μήπως φοβήθηκες τὸ σκυλί μας; Μ' αὐτὸ δὲ δανκάνει... τοῦ εἶπε γελῶντας ἐκείνη.

Κι' ὁ Τοτὸς δύσπιστος πάντα, ἀποκρίθηκε:

—Δὲ δανκάνει κυρία... Ἀλλὰ μήπως... κατὸ πίνει ἀπ' εὐθείας, ἔτσι πελώριο ποὺ εἶναι;

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

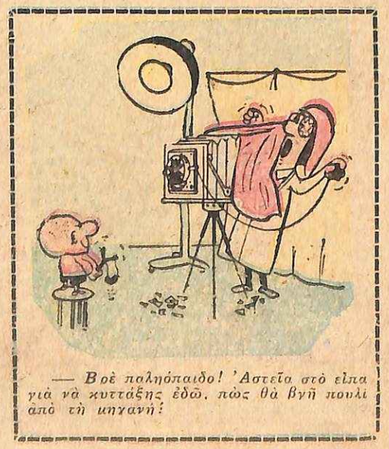

— Βρὲ παληόπαιδο! Ἀστεῖα στὸ εἶπα γιὰ νὰ κυττάξης ἐδῶ. πῶς θὰ βγῆ πουλὶ ἀπὸ τὴ μηγανή!

Ἡ ἀφηρημένη ΑΓΝΟΥΛΑ

Ὁ Ἰσσὰ Ὀμμιντβάρ, μὲ τὴν ἐφήμερη Ἐσκιμώα σύντροφό του, τὴν Μόσκι, μπροστὰ στὴν «ἰγκλοῦ» τους.

ΔΥΟ ΝΕΑΡΟΙ ΠΕΡΣΕΣ
ἀνάμεσα στοὺς Ἐσκιμώους

Ἕνας λαός, ποὺ ἔχει διατηρήσει σχεδὸν ἀμετάβλητες τὶς συνήθειες καὶ τὶς παραδόσεις του

ΔΥΟ ἀδέλφια, ὁ Ἰσσὰ καὶ ὁ Ἀμπντουλλὰχ Ὀμμιντβάρ, σπουδαστὲς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Τεχεράνης, πραγματοποίησαν τὸ μακρυνότερο ταξίδι, ποὺ ἔκανε ποτὲ ἕνας Πέρσης: Ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν ἀεστὴ πατρίδα τους, ὅπου ἡ θερμοκρασία, τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες, ἀνεβαίνει σὲ δυσθεώρητα ὕψη, κι' ἔφταση ὡς τὶς βορειότερες καὶ παγωμένες ἐσχατιὲς τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Ἀλάσκας, ὅπου οἱ Ἐσκιμῶοι εἶναι οἱ μόνοι σχεδὸν κάτοικοι!

«Τὸ περιεργότερο — ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι, στὶς ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις τους, ποὺ δημοσιεύονται σὲ γερμανικὸ περιοδικὸ—εἶναι, ὄχι ὅτι φτάσαμε, μὰ ὅτι... γυρίσαμε! Γιατὶ ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοί μας μᾶς ἔλεγαν, πρὶν ξεκινήσωμε, πὼς, ἀσυνήθιστοι κι' ἀπροσάρμαστοι καθὼς ἤμαστε, θ' ἀφήναμε τὰ κόκκαλά μας στὴν πολικὴ αὐτὴ περιοχή, τὴν ἐντελῶς ἀκατάλληλη γιὰ Πέρσες!»

Ὡστόσο, οἱ δυὸ σπουδαστὲς τῆς Τεχεράνης, ὄχι μονάχα κατάφεραν νὰ ἐπιζήσουν ἀνάμεσα στοὺς πάγους, ἀλλὰ καὶ νὰ δημιουργήσουν, ὅσο καιρὸ ἐμείναν ἐκεῖ, τὶς ἀγαθώτερες σχέσεις μὲ τοὺς Ἐσκιμώους, ἀποδεικνύοντας ἔτσι πὼς ἡ διαφορὰ τῶν γεωγραφικῶν παραλλήλων δὲν παίζει, μερικὲς φορές, τὸν παραμικρὸ ἀρνητικὸ ρόλο γιὰ τὶς σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους.

Γοητευμένοι ἀπὸ τοὺς ὑπερβόρειους φίλους τους, διαπιστώσανε πὼς οἱ Ἐσκιμῶοι, παρὰ τὸν πολὺ συχνότερο ἀπὸ ἄλλοτε συγχρωτισμό, μὲ τοὺς λευκούς—ποὺ δὲν τοὺς ὀνομάζουν λευκούς, μὰ «διοπτροφόρους», ἐπειδὴ ὅλοι φοροῦν γυαλιά, γιὰ νὰ προφυλάσσουν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασι τῶν πάγων — διατηροῦν ἀμετάβλητες σχεδὸν τὶς συνήθειες καὶ τὶς παραδόσεις τους, καθὼς καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ χασακτήρα τους.

Τὸ μόνο, ποὺ ἔκαναν οἱ λευκοί, ἦταν πὼς ἔφεραν στοὺς Ἐσκιμώους τὸ κάπνισμα καὶ τὶς ἀρρώστιες — γράφουν ὁ Ἰσσὰ καὶ ὁ Ἀμπντουλλὰχ Ὀμμιντβάρ Ἄλλοτε οἱ Ἐσκιμῶοι ἦταν ὁ ὑγιέστερος λαὸς τοῦ κόσμου. Σήμερα, δὲν εἶναι πιά.

Ἐπίσης, σὲ ποσοστὸ 40%, ἔχουν γίνει μανιώδεις καπνιστές!

Οἱ λευκοὶ ἱεραπόστολοι, ποὺ πήγαν γιὰ νὰ τοὺς «ἐκπολιτίσουν», φρόντισαν, πρὶν ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, νὰ τοὺς μάθουν τὶς δέκα ἐντολές. Ὅταν, ὅμως, ἔφτασαν στὴν ἐντολὴ «οὐ κλέψεις», οἱ Ἐσκιμῶοι στάθηκε ὀδύνατο νὰ καταλάβουν. Ἡ κλοπὴ ἦταν γι' αὐτοὺς κάτι τὸ ἐντελῶς ἄγνωστο. Ἔτσι, οἱ ἱεραπόστολοι ἀναγκάστηκαν πρῶτα νὰ τοὺς μάθουν τί εἶναι κλοπή, γιὰ νὰ τοὺς διδάξουν ἔπειτα νὰ τὴν ἀποφεύγουν! Εὐτυχῶς, παρὰ τὰ ἠθικὰ αὐτὰ διδάγματα, οἱ Ἐσκιμῶοι ἐξακολουθοῦν ἀκόμη... νὰ μὴν κλέβουν!

Ἀκόμη κάτι, ποὺ μάταια ἐπιχείρησαν νὰ τοὺς τὸ μάθουν οἱ ἱεραπόστολοι, ἦταν πὼς δὲν ἔπρεπε... νὰ προσφέρουν τὶς γυναίκες τους στοὺς ξένους! Οἱ Ἐσκιμῶοι δὲ μπόρεσαν νὰ καταλάβουν πὼς ἡ... εὐγενικὴ αὐτὴ προσφορά, ποὺ τοὺς τὴν ἐπιβάλλουν οἱ πανάρχαιοι νόμοι τῆς φιλοξενίας, εἶναι κάτι τὸ ἀνήθικο. Κι' ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ τὴν κάνουν μὲ προθυμία, παίρνοντάς το, μάλιστα, σὰν βαρεὶὰ προσβολή, ἂν τυχὸν ὁ ξένος ἀρνηθῆ!

«Γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσωμε τοὺς συμπαθητικοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους—γράφουν οἱ δυὸ νεαροὶ Πέρσες—ὑποχρεωθήκαμε νὰ δεχτοῦμε τὴν συμβίωσι μὲ τὶς δυὸ κυρίες, ποὺ μᾶς προσφερθήκανε! Ἂς μὴ νομίση, ὅμως, κανεὶς πὼς τὸ κάναμε μ' εὐχαρίστησι! Γιατὶ οἱ Ἐσκιμῶες ἔχουν δυὸ ἐξαιρετικὰ δυσάρεστες συνήθειες: Πρῶτον, νὰ μὴν πλένωνται. Καὶ δεύτερον, νὰ ἀλείβουν ὅλο τὸ σῶμα τους μὲ λίπος φάλαινας».

Ἐκεῖνο, ποὺ σκανδάλισε περισσότερο τοὺς δυὸ Πέρσες, ἦταν πὼς στὴν «ἰγκλοῦ» — τὴν καλύβα ἀπὸ χιόνι—ποὺ κατασκεύασαν, γιὰ νὰ συζήσουν ἐκεῖ μαζί τους, οἱ δυὸ παντρεμένες Ἐσκιμῶες ἔφεραν καὶ τὰ παιδιά τους. Κάθε νύχτα, τὰ ἔβαζαν νὰ κοιμηθοῦν στὰ πόδια τους στὸν ἴδιο σάκκο, ὁπου ἦταν τυλιγμένες κι' αὐτές, καὶ τὸ πρωὶ τὰ ἔπλεναν μ' ἕναν πολὺ περίεργο τρόπο Λύνανε χιόνι μέσα στὸ στόμα τους ὥσπου νὰ γίνη νερό, κι' ἔπειτα ἄνοιγαν τὸ στόμα τους, ἀφήνοντας τὸ νερὸ νὰ πέση στὰ πόδσωπα τῶν παιδιῶν!

Ἡ πρωτόγονη αὐτὴ τουαλέττα γίνεται ὡσπου νὰ μεγαλώση τὸ παιδί Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, κάθε ἑπαφὴ μὲ τὸ νερὸ καταργεῖται ὁριστικὰ κι' ἀμετάκλητα!

Ἡ συνήθεια τῶν Ἐσκιμώων νὰ προσφέρουν τὶς γυναῖκες τους στοὺς ξένους —ὑποστηρίζουν οἱ δυὸ ταξιδιῶτες— δὲν σημαίνει πὼς δὲν τὶς ἀγαποῦν. Ἀντίθετα, ἡ συζυγικὴ ἀγάπη τῶν Ἐσκιμώων διαρκεῖ ὡς τὸ θάνατο—τὸ διαζύγιο εἶναι ἄγνωστο—καὶ φτάνει συχνὰ ὡς τὰ ὅρια μιᾶς ἀπίθανης αὐτοθυσίας: Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὅταν τὰ κοπάδια τῶν ζώων εἶχαν ἐξαφανιστῆ καὶ εἶχε πέσει τρομερὴ πείνα στὸ βόρειο ἄκρο τοῦ Καναδᾶ, ἕνας Ἐσκιμῶος ζήτησε ἀπὸ τὴ γυναίκα του, ἀφοῦ διαφορετικὰ θὰ ἦταν καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν ἀσιτία, νὰ τὸν σκοτώση καὶ νὰ τὸν φάη, γιὰ νὰ ζήση τουλάχιστον αὐτή! Ἐκείνη ἐπέμενε, ἀντίθετα, νὰ προσφέρη τὴ δική της ζωή, γιὰ νὰ ζήση ὁ ἄντρας της, καί, στὸ τέλος, ἔβαλαν κλῆρο: Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὴ γυναίκα καὶ ὁ ἄντρας τὴν ἔφαγε! Δὲν ἔπαψε, ὅμως, νὰ πενθῆ μὲ πικρὰ δάκρυα τὸν θάνατό της...

Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, οἱ δυὸ Πέρσες φρόντισαν νὰ ἐξακριβώσουν καὶ πῶς διασκεδάζουν οἱ Ἐσκιμῶοι. Ἀνακάλυψαν ἔτσι πὼς ἡ μοναδικὴ σχεδὸν ἀναψυχή τους εἶναι τὸ ἀκόλουθο παιχνίδι: Μαζεύονται ἕξη ἄντρες, ξαπλώνουν ἕνα σύντροφό τους σ' ἕνα δέρμα ταράνδου κι' ἀρχίζουν νὰ τὸν τινάζουν ψηλὰ μὲ δύναμι. Ὅσο ψηλότερα φτάνει, τόσο ἐνθουσιάζονται οἱ θεατές, ἐκδηλώνοντας μὲ ἰαχὲς τὴν χαρά τους.

Κάποτε, ὅμως — ἐμαθαν ὁ Ἰσσὰ καὶ ὁ Ἀμπντουλλὰχ — τὸ παιχνίδι αὐτὸ εἶχε ἕνα ἐντελῶς διαφορετικὸ προορισμό: Ὅταν τὸ κυνήγι ἐξαφανιζόταν, τίναζαν ψηλὰ ὅσους εἶχαν καλύτερη ὅρασι, γιὰ νὰ δοῦν ἂν φαινόταν κανένα παρήγορο σημάδι ζώου στὸν ὁρίζοντα.

Ἀκόμη μιὰ περίεργη συνήθεια τῶν Ἐσκιμώων—ἀποκαλύπτουν οἱ δυὸ ταξιδιῶτες—εἶναι τὰ καλλιστεῖα! Οἱ Ἐσκιμῶοι εἶχαν ἀρχίσει πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς νὰ κάνουν καλλιστεῖα, μὲ τὸν σκοπό, νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς καλοὺς κυνηγούς: Ἡ ὁμορφότερη κοπέλλα τῆς χρονιᾶς προσφερόταν σὰν σύζυγος στὸν καλύτερο κυνηγό! Καὶ ἡ συνήθεια αὐτὴ διατηρεῖται ὡς σήμερα.

Τέλος, ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι θὰ μπορούσε νὰ ὑποθέση κανείς, οἱ Ἐσκιμῶοι δὲν μένουν καθόλου ἀδιάφοροι γιὰ τὴ διεθνῆ πολιτική! Κι' αὐτὸ συμβαίνει, ἐπειδὴ ἔχουν ἕναν ἐντελῶς ἰδιαίτερο λόγο νὰ εὐχωνται... τὴν ὑφεσι:

Προπολεμικά, ὅταν δὲν ἦταν ἐχθρικὲς οἱ σχέσεις Ἀμερικῆς καὶ Ρωσίας, κανεὶς δὲν ἐμπόδιζε τοὺς Ἐσκιμώους τῆς Ἀλάσκας νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς ὁμοφύλους τους τῆς Σιβηρίας καὶ οἱ ἀνταλλαγὲς ἐπισκέψεων ἦταν συχνὲς ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἠπείρους. Σήμερα, ὅμως, ἡ διαβάσι τοῦ Βερίγγειου Πορθμοῦ ἀπαγορεύεται γιὰ τοὺς Ἐσκιμώους καὶ ἀπομονωμένα μεταξύ τους εἶναι ἀκόμη καὶ δυὸ ,ησάκια —ἀμερικανικὸ τὸ ἕνα, ρωσικὸ τὸ ἄλλο— ποὺ βρίσκονται σ' αὐτὸ τὸν πορθμὸ καὶ χωρίζονται ἀπὸ ἀπόστασι τεσσάρων μόλις χιλιομέτρων.

Οἱ Ἐσκιμῶοι κάτοικοι τῶν δυὸ νησιῶν, καθὼς καὶ οἱ Ἐσκιμῶοι τῆς Ἀλάσκας καὶ τῆς Σιβηρίας, θλίβονται γι' αὐτὴ τὴν ἀπομόνωσι, ποὺ τοὺς ἐπιβάλανε οἱ «μεγάλοι», καὶ εὐχονται μ' ὅλη τοὺς τὴν καρδιὰ νὰ συμφιλιωθοῦν ἐπιτέλους ἡ Ἀμερικὴ μὲ τὴ Ρωσία, γιὰ νὰ ἀποκατασταθῆ καὶ ἡ δική τους ἐλευθεροκοινωνία!

—Ἡ μαμὰ εἶπε νὰ μείνη ἔτσι τὸ ντιβάνι ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀρραβωνιαστοῦμε.

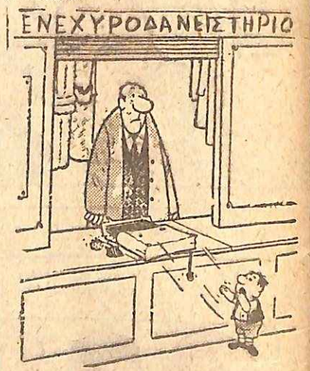

— Τί δίνεις γιὰ τὴ σάκκα;

—Ἔτσι τουλάχιστον δὲ μοῦ τὸν πειράζουν οἱ σκύλοι!...

— Πάλι λερώθηκες, παλιόπαιδο!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
τοῦ Ναστραδὶν

ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ ΑΓΟΡΕΣ

Κάποτε ὁ Ναστραδὶν ἀποφάσισε στὴ μικρὴ αὐλὴ ποὺ εἶχε τὸ κονάκι του, νὰ ἐγκαταστήση διάφορα κατοικίδια ζῶα: κατσίκες, κουνέλια, κότες... Μὰ ἡ γυναίκα του ἡ Φατμέ, μόλις τ' ἄκουσε, ἔβαλε τὶς φωνές:

—Μπίτ κουζουλὸς εἶσαι, μπρὲ ἄντρα μου. ... Ἐσὺ χότζας γεννήθηκες καὶ χότζας πρέπει νὰ πεθάνης... Ἄσε, λοιπόν, αὐτὲς τὶς δουλειὲς γιὰ τοὺς ἀγράμματους χωρικοὺς καὶ κύτταξε τὰ βιβλία σου καὶ τοὺς μαθητές σου...

—Γιατί, μπρὲ γυναίκα, νὰ μὴν ἔχουμε κάποιο διάφορο κι' ἐμεῖς... Ὅλοι στὸ χωριὸ κάτι σπέρνουν, κάτι ἀρμέγουν καὶ τὰ βελεύουν μιὰ χαρά. Μονάχα ἐμεῖς δὲν ἔχουμε οὔτε ἕνα ποτῆρι τζάμπα... ἔκανε ὁ Ναστραδὶν παραπονεμένος.

Μὰ ἡ Φατμὲ ἔξω φρενῶν, τοῦ ἔκοψε τὸ βῆχα:

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, ἀχάριστε ἄνθρωπε!.. Ἐσὺ δὲν ἔχεις τίποτα τζάμπα, ποὺ κάθε τόσο καλάθια ὁλόκληρα ἔρχονται στὸ σπίτι ἀπ' τοὺς χωρικοὺς γιὰ νὰ περάσης τὰ παιδιά τους στὸ σχολεῖο:..

Κι' ὁ Χότζας, ἔσκυψε τὸ κεφάλι μπρὸς στὸ μεγάλο δίκηο τῆς γυναίκας του. Ἀλλὰ ἡ ἰδέα δὲν ἔλεγε νὰ τὸ ἀφίση. Ὅσοπου μιὰ μέρα ἦρθε στὸ σπίτι κουβαλώντας μιὰ κόττα κι' ἕναν πετεινό.

—Τί εἶν' αὐτά, μπρὲ Χότζα;

—Ἀ! Τίποτα, γυναίκα... Κάτι ζωντανὰ γιὰ νὰ μᾶς κρατᾶνε συντροφιά...

Καὶ ἀμέσως ἀνασκουμπώθηκε στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ τοὺς φτιάξη τὸ κοτέτσι.

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρός, κι' ἕνα βράδυ γύρισε σπίτι φορτωμένος πάλι μὲ δυὸ... κουνέλια αὐτὴ τὴ φορά.

—Τὸ εἶπες καὶ τόκανες, ἐντεψιζη ἄνθρωπε!.... φώναξε ἀγριεμένη ἡ Φατμέ.

Μὰ ὁ Ναστραδὶν, χωρὶς νὰ δώση σημασία, στρώθηκε στὴ δουλειά, γιὰ νὰ φτιάξη τὸ σπιτικὸ τῶν κουνελιῶν.

Καὶ σὲ λίγες μέρες ἔφτασε σπίτι μ' ἀκολουθία μιὰ κατσίκα ὡς ἐκεῖ ἐπάνω!...

Μὰ δὲν χάρηκε πολὺ ὁ Ναστραδὶν, γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα ψόφησε ἡ κατσίκα Καὶ τὴν παρ' ἄλλη ὁ πετεινός. Καὶ μέσα σὲ μιὰ ββομάδα τὰ κουνέλια καὶ ἡ κόττα!...

—Μπρὲ συμφορὰ ποὺ ἔπαθα ὁ καψερός! ... στέναξε ἀπελπισμένος ὁ Ναστραδὶν.

Κι' ἀποφάσισε ν' ἀρχίση ξανὰ τὶς... ἀγορές. Ἀλλὰ καὶ πάλι τὰ καινούργια ζωντανά, ποὺ ἔφερε στὸ σπίτι ψόφησαν σὲ λίγες μέρες καὶ ἡ Φατμὲ τοῦ εἶπε:

—Βάλε πιὰ μυαλό, ἄντρα μου, καὶ κατάλαβε πὼς δὲν εἶναι αὐτὲς οἱ δουλειὲς γιὰ σένα.. Εἶδες τοῦ γείτονα μας νὰ ψοφήση ποτὲ κανένα ζῶο; Ἀλλ' ἐκεῖνος ξέρει τί σόι κατσίκα ἀγοράζει.

—Δίκηο ἔχεις, μπρὲ γυναῖκα, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ πάω κατ' εὐθεῖαν στὸ γείτονα νὰ τοῦ ζητήσω νὰ μοῦ πουλήση καμμιὰ κατσικα τοῦ, καὶ κανένα κουνέλι... εἶπε ὁ Ναστραδὶν.

Κι' εὐθὺς χτύπησε τὴ διπλανὴ πόρτα.

Ὁ γείτονας ὅμως, παρ' ὅλα τὰ παρακάλια του, ἀρνήθηκε νὰ πουλήση ζωντανό. Κι' ἀπαρηγόρητος γύρισε πίσω ὁ Χότζας.

—Ἔννοια σου καὶ θὰ στὸν σιγυρίσω ἐγὼ μιὰ χαρά.. εἶπε πεισμωμένος.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κοιμηθοῦν, ὁ Ναστραδὶν εἶπε στὴ γυναίκα του πὼς ἔχει δουλειὰ καὶ βγῆκε ἔξω.

Κι' ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ πηδήση τὸ φράχτη τοῦ γείτονα καὶ πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του νὰ μπῆ μέσα στὴν ξένη αὐλή. Ἐκεῖ μὲ χίλιες προφυλάξεις κατάφερε νὰ φιμώση τὴν κατσίκα καὶ σιγὰ - σιγὰ τραβώντας καὶ σέρνοντας νὰ τὴ φέση ὡς τὸ σπίτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔξω φρενῶν ὁ γείτονας, ποὺ εἶδε τὴν κατσίκα του στὸ κονάκι τοῦ Χότζα. ἔτοεξε στὸ καδί.

—Ὁ Ναστραδὶν Χότζας μοῦκλεψε χτὲς τὸ βράδυ τὴν κατσίκα μου.. τοῦ εἶπε.

—Εἶναι ἀλήθεια, τζάνομ; ρώτησε ὁ καδῆς τὸ Χότζα.

—Ναί, καδῆ - ἐφέντημ', ἐγὼ τοῦ πῆρα τὴ κατσίκα, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ μοῦ τὴν πουλήση, ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν.

—Ἑκατὸ γρόσια πρόστιμο!.....

Ὁ Χότζας τότε προχώρησε καὶ μέτρησε τριακόσια γρόσια.

—Γιατὶ δίνεις τόσα, Χότζα;

Κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

—Γιὰ νὰ μὴν ξαναρχόμαστε ἐδῶ καὶ σὲ κουβάζομε καδῆ - ἐφέντημ'. Πάρε, λοιπόν, τριακόσια γρόσια γιὰ τὴν ἄλλη κατσίκα, ποὺ θὰ πάρω ἀπ' τὸ γείτονα καὶ γιὰ δυὸ κουνέλια καὶ μιὰ κόττα, ποὺ μοῦ χρειάζονται ἀκόμη....

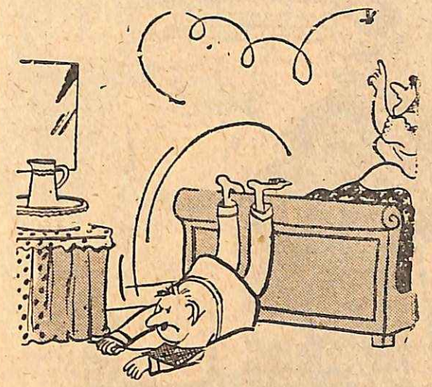

— Ποῦ πᾶς, Χαρίλαε;... Ἐδῶ εἶναι τὸ κουνούπι!...

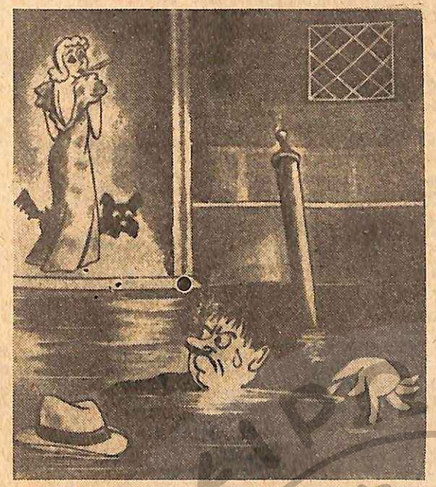

— Τώρα, ποὺ βρισκόμαστε στὴ Βενετία δὲν εἶναι σωστὸ μετὰ ἀπὸ κάθε καυγᾶ, νὰ μὲ πετᾶς ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

Ο ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ ΣΤΟΝ ΓΙΑΤΡΟ

—Ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω, ἐγὼ δὲ σοῦ βρίσκω τίποτα· Γιὰ τ' ἄλλα τράβα σὲ κανέναν κτηνίατρο...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ
τοῦ Πελοπίδα

ΤΟ ΚΑΤΟΠΙΝ

ΔΕΝ ντρέπεσαι βρέ; Δὲν αἰσχύνεσαι; Οὔ νὰ μοῦ χαθῆς καὶ σὲ εἶχα καὶ γιὰ περίπου καθὼς πρέπει ἀνθρωπο Ἐλεεινέ. Τί εἶπες; Περὶ τίνος πρόκειται; Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ποὺ ἤσουν καὶ τί ἔκανες χθὲς ἀπὸ τὶς 7 παρὰ 5 ὡς τὶς 7 καὶ 5, στὸ δεξιὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ; Τί κιτρινίζεις, βρὲ ἀθλιέστατε; Σὲ συνέλαβε τὸ μάτι μου ἐπ' αὐτοφώρῳ. Καὶ σὲ παρακολούθησα πλήρης ἀπδίας, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν πλήρη ἐξευτελισμό σου καὶ τὴν ἠθική σου καταπτωσι. Πῶς; Τί ἔκανες; Δὲν παρακολουθοῦσες βρέ, μιὰ ἀνύποπτη καὶ δυστυχῆ δεσποινίδα ποὺ τὴν πῆρες τὸ κατόπιν σὰν λαχανιασμένος σκύλος καὶ τὴν ἐνοχλοῦσες μὲ τὶς ἀπδίες σου, σὰν ὁ ἔσχατος τῶν κορτάκηδων τοῦ πεζοδρομιου; Ἤσουνα ἢ δὲν ἤσουνα; Σὲ εἶδα καὶ σὲ συχάθηκε ἡ ψυχή μου. Καὶ ἀφοῦ ἡ καϋμένη ἡ κοπέλλα, ἡ ὁποία καὶ δὲ σοῦ ἔδινε σημασία, εἶδε κι' ἀπόειδε, στάθηκε καὶ σήκωσε τὴν τσάντα της ἀπειλητικὰ νὰ σοῦ τὴν κοπανήση στὸ κεφάλι, κατέρυθρη ἐξ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Τὸ μόνο ποὺ δὲν τῆς συγχωρῶ εἶναι ποὺ δὲ σοῦ τὴν κοπάνησε κατακέφαλα, νὰ σὲ μάθη συμπεριφορὰ καὶ κοινωνικὴ ἀγωγή, ἀθλιότατον ὑποκείμενον.

Ὥστε τέτοιος μοῦ εἶσαι καὶ μοῦ κρυβόσουνα τόσον καιρό, χαμένε Καὶ μοῦ παρουσιαζόσουνα γιὰ σοβαρὸς ἄνθρωπος. Τώρα ἐξηγῶ καὶ κείνη τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ εἶδα μὲ πρησμένο καὶ μαυρισμένο ματι καὶ εἶπες πὼς τάχα χτύπησες σὲ μιὰ πόρτα. Ἀπὸ τσαντιὰ ἤτανε, ἐκτὸς ἂν ἤτανε ἀπὸ γροθιά. Χαμογελᾶς τώρα. Ἐλεεινέ. Μὰ δὲ ντρέπεσαι λιγάκι; Ἀντὶ νὰ κατεβάσης τὸ βρωμερὸ σου μούτρο ἀπὸ αἰσχος καὶ ντροπή, χαμογελᾶς. Τί εἶπες; Αὐτὰ ἔχουν οἱ αἰσθηματικὲς ἀναζητήσεις; Ὥστε ἀρνηθίζεις συχνὰ αὐτὴ τὴν ἀδιάντροπη καὶ ἐξευτελιστικὴ καταδίωξι. Παίρνεις τὶς γυναῖκες τὸ κατόπιν καὶ σαλιαρίζεις ἀνοησίες. Ὁρίστε; Στὶς πενῆντα ποὺ θὰ παρακολουθήσης ἡ μία θὰ ἐνδώση; Τί κτηνώδης ὀοοτροπία εἶναι αὐτή; Ὥστε γιὰ τὴ μία ποὺ μπορεῖ ν' ἀποδεχθῆ τὰς γελοίας προτάσεις σου, εἶσαι διατεθειμένος νὰ φᾶς σαραντεννέα προσβολές, σαραντεννέα τσαντιές, ἢ σαραντεννέα ὀμπρελλιές; Μὰ δὲν ἔχεις φιλότιμο ἀπάνω σου; Δὲν ἔχεις τσίπα; Δὲν ἔχεις ἀνδρισμὸ καὶ δυὸ ὀρόμια ἀξιοπρέπεια; Γιατὶ ἂν εἶχες, σαραντεννέα νὰ ἤταν πιθανὸν νὰ ἐνδώσουν καὶ μία νὰ σοῦ κοπανήση τὴν τσάντα. ἤταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ σὲ ἀποτρέψη ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰς καταδιωκτικὰς ἐπιχειρήσεις.

Κύριος, σοῦ λέει ὁ ἄλλος! Καταλαβαίνεις, κύριε; Βγαίνει μιὰ δεσποινίς ἢ μιὰ κυρία νὰ πάη στὴ δουλειά της, στὸ σπίτι της, στὸν περίπατο καὶ θὰ βρεθῆ ἀμέσως ὁ σαχλαμάρας κυνηγὸς νὰ τὴν πάρη τὸ κατόπιν καὶ νὰ τῆς ἐξαπολύη σαχλολογήματα. Λές κι' ἔχει ἐλλειψι ἀπὸ προσοχὰ ἢ ἀπὸ παρέα. Καὶ θὰ διαλέξη ἐσένα, βρωμιάρη.

Καὶ ποὺ εἶναι ἔστω κι' αὐτὴ ἡ μιὰ βρέ; Γιατὶ δὲ θυμεμαι νὰ σὲ εἶδα ποτὲ νὰ συνοδεύης γυναίκα. Ὅλο σκέτος εἶσαι σὰν ξεμονιασμένη στέκα τοῦ μπιλλιάρδου Κι' ἔτσι θὰ εἶσαι πάντα, τρομάρα νὰ σοῦ δῆ.

Τί εἶπες; Τί εἶπες, ἀθλιέστατον ὑποκείμενον; Μὲ σωπᾶς ἂν δὲ μοῦ ἔκατ ουνθῆ κι' ἐμένα νὰ παρακολουθήσω γυναῖκα στὸ δρόμο; Ἀρνεῖσε νὰ μοῦ χαθῆς, βρωμόψυλλο, ποὺ τολμᾶς νὰ διανοηθῆς τέτοιο πάγκμα. Ἐξασφανίσου γρήγορα ἀπὸ μπρός μου γιατὶ ἂν γλύτωσες τὴν τσάντα δὲ θὰ γλυτώσης τὴ μαγκουριά. Προστυχόμουτρο, βδέλυγμα τῆς κοινωνίας, μουλάρι, οὐστ!..

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΗΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ!

—Οἱ κεραυνοὶ θὰ χτυπήσουν τὴ γῆ, τὰ ποτάμια θὰ ξεχειλίσουν, φλόγες θὰ ξεπεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κορφὲς τῶν βουνῶν! Θὰ γίνουν κατακλυσμοί, πλημμύρες, σεισμοί.. φωνάζει ἀπὸ τὸν ἀμβωνα ὁ ἱεροκήρυκας, περιγράφοντας τὴν ὥρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Κι' ἕνα κοριτσάκι ποὺ παρακολουθεῖ τὴ λειτουργία σωτάει τὴ μαμὰ του:

—Τὰ σχολεῖα θὰ κλείσουν ἐκεῖνες τὶς μέρες;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

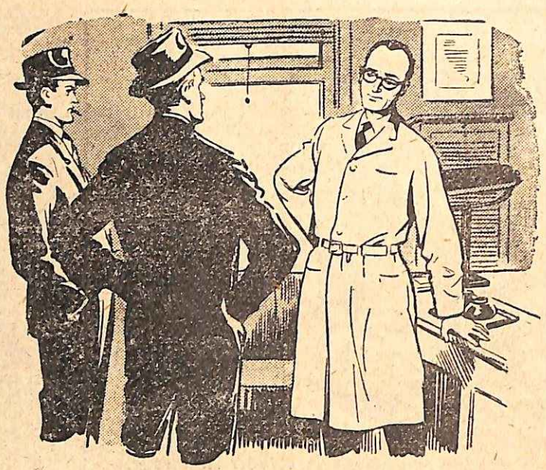

Υ ἀπαρηγόρητος σύζυγος

ΜΙΑ μέρα, ἡ γυναῖκα τοῦ γιατροῦ Κρίπεκ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ Σήτλαντ, ὅπου ζοῦσε ὡς τότε μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλεως ἔμαθαν τὴν ἐξαφάνισή της ἑπεῖτα ἀπὸ 2 — 3 βδομάδες, γιατὶ ἡ κυρία Κρίπεν, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ ἡλικιωμένη — περνοῦσε καμμιὰ δεκαπενταριὰ χρόνια τὸν ἄντρα της, ποὺ ὅλοι ἤξεραν πὼς τὴν εἶχε πάρει γιὰ τὴν προῖκα της — ἔβγαινε σπάνια ἀπὸ τὸ σπίτι

Ἡ πρώτη ποὺ ἀνακάλυψε πὼς ἔλειπε ἦταν ἡ σύζυγος τοῦ φαρμακοποιοῦ, ποὺ πῆγε ἕνα ἀπόγεμα στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τῆς κάμη ἐπίσκεψι.

—Ἡ γυναῖκα μου πῆγε στὸ Λὸς Ἄντζελες ὅπου ἔχει συγγενεῖς. τῆς ἐξήγησε ὁ γιατρός.

— Καὶ θὰ μείνη πολὺ ἐκεῖ; ρώτησε ἡ σύζυγος τοῦ φαρμακοποιοῦ.

Ὁ γιατρὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ξέρη πότε θὰ γυρίση μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀποφάσισε νὰ ταξιδέψη. ἀπάντησε γελώντας.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα, ἡ κυρια Κρίπεν δὲν εἶχε ξαναγυρισει. Καὶ, ξαφνικά, κυκλοφόρησε ἡ φήμη πὼς εἶχε ἀρρωστήσει ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν. Σὲ κείνους ποὺ τὸν ρωτοῦσαν, ὁ γιατρὸς Κρίπεν ἀπαντοῦσε μὲ λυπημένο ὕφος:

—Μοῦ ἔγραψαν ὅτι ἔπαθε βρογχοπνευμονία.

Ἔπειτα, ἕνα πρωΐ, οἱ κάτοικοι τοῦ Σήτλαντ εἶδαν ἕνα πένθιμο ἀγγελτήριο στὴν τοπικὴ ἐφημερίδα. Μ' αὐτό, ὁ γιατρὸς Κρίπεν ἔκανε γνωστὸ ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει στὸ Λὸς Ἄντζελες. Κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, φόρεσε μαύρη γραβάτα κι' ἔβαλε πένθος στὸ χέρι του. Ἔκαμε, μάλιστα, ἔνα μνημόσυνο γιὰ τὴ μακαριτισσα.

Μερικὲς μερες ἀργότερα, ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντρεῦ, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γιατροῦ. Συνοδευόταν, κι' ἀπὸ τὸ βοηθό του Σάντερς.

Ὁ Κρίπεν τους ἄνοιξε ὁ ἴδιος.

—Ἀγαπητέ μου γιατρέ, τοῦ εἶπε ὁ Ντρεῦ, πῶς σᾶς ἤσθε ἡ ἰδέα νὰ δημοσιεύσετε στὶς ἐφημερίδες ὅτι πέθανε ἡ γυναῖκα σας καὶ νὰ βάλετε πένθος;

— Δὲν καταλαβαίνω, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς προσπαθώντας νὰ κρύψη τὴν ταραχή του.

— Πῶς μάθατε τὸ θάνατο τῆς γυναίκας σας; τὸν ρώτησε τότε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Μά... μὲ εἰδοποιησαν ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Μὲ γράμμα ἢ μὲ τηλεγράφημα;

— Νομίζω... μὲ γράμμα. Καὶ βέβαια μὲ γράμμα...

— Περίεργο! εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου, ποὺ εἶναι φίλος μου, μὲ βεβαίωσε πὼς δὲν πήρατε οὔτε γράμμα οὔτε τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες.

Ὁ γιατρὸς χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Μήπως ὁ κύριος αὐτὸς γράφει σὲ κανένα βιβλίο τὰ γράμματα ποὺ περνάνε ἀπὸ τὰ χέρια του;

— Δὲν τὰ γράφει σὲ βιβλίο, ἀλλὰ στὸ μυαλό του, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἡ κοινωνία τοῦ Σήτλαντ εἶναι πολὺ μικρὴ καὶ τὰ γράμματα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ σπάνια... Ὅπως θὰ ξέρετε ἴσως, ὁ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου ἔχει τὴ μανία νὰ μαζεύη γραμματόσημα. Ὅταν, λοιπόν, ἔρχεται κανένα γράμμα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, τρέχει νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν παραλήπτη γιὰ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ τοῦ δώση τὸ γραμματόσημο... Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ πάθος του...

Ὁ Κρίπεν εἶχε ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ σεβαστῆτε τὴ λύπη μου, εἶπε μὲ ἀξιοπρέπεια. Δὲ μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθω τί σᾶς εἶπε ἡ δε σᾶς εἶπε ὁ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου.

Κι' ἔκαμε μιὰ ἀνοπόμονη κινησι, γιὰ νὰ δείξη στοὺς ἐπισκέπτες του ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τοὺς ξεφορτωθῆ.

Ἀλλ' οἱ δύο ἀστυνομικοὶ δὲν κουνήθηκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶπε ὁ Ντρεῦ.

— Εὐχαρίστως, ἂν μοῦ ἀποδείξετε ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ κάμω, ἀπάντησε μὲ ἐτοιμότητα ὁ Κρίπεν.

—Ἔχετε δίκιο, συμφώνησε ὁ Ντρεῦ. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς τὸ ζητήσω "Ηθελα μόνο νὰ σᾶς παρακαλέσω...

— Τὸ κατέστρεψα. βιαστῆκε ν' ἀπαντήση ὁ Κρίπεν, Ἡ καλύτερα δὲ θυμᾶμαι ποῦ τὸ ἔχω πετάξει...

—Ἂς μὴ μιλᾶμε, λοιπόν, γι' αὐτὸ τὸ γράμμα εἶπε ὁ Ντρεῦ. Δὲ θυμᾶμαι ἂν σᾶς εἶπα ὅτι τηλεγράφησα στο Λος Ἄντζελες...

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα;

— Νομισα πὼς ἔπρεπε νὰ ζητήσω πληροφορίες γιὰ τὴν κυρια Κρίπεν

— Καὶ λοιπόν;

— Μοῦ ἀπάντησαν ὅτι καμμιὰ κυρια Κρίπεν δὲν πῆγε ποτὲ κι' οὔτε πέθανε ἐκεῖ... Ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ σᾶς δείξω αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, γιατὶ δὲν τὸ κατέστρεψα οὔτε το πεταξα, ὅπως κάματε σεις γιὰ τὸ γράμμα μὲ τὸ ὁποιο σᾶς ἀνήγγειλαν τὸ... θάνατο τῆς σύζυγου σας.

Ὁ Κρίπεν ἔφερε τὸ χερι στὸ κεφάλι του.

—Ἔ λοιπόν, ἡ γυναίκα μου δὲν πῆγε στὸ Λος Ἄντζελες κι' οὔτε πέθανε ἐκεῖ ἀπάντησε ἔπειτα ἀπὸ μερικες στιγμές.

— Καὶ τότε γιατὶ παριστάνετε τὸν ἀπαρηγόρητο σύζυγο;

—Ἀπαρηγόρητος εἶμαι, ἀπάντη σε ὁ Κρίπεν. Ἡ γυναίκα μου μ' ἄφησε γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸν ἀγαπημένο της... Προτίμησα νὰ διαδώσω πὼς πέθανε, γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ σκάνδαλο. Κι' ἄλλωστε, ἡ Ἔθελ δὲν ὑπάρχει πιὰ γιὰ μένα. Εἶναι λοιπὸν ἀπολύτως τὸ ἴδιο σὰν νὰ πέθανε.

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής, Γ' αὐτὸ βιαστῆκατε νὰ δηλώσετε στὴν Ἐφορία τὸ σπίτι καὶ τὸ μεγάλο κτῆμα ποῦ ἡ γυναίκα σας ἔχει στὸ Μογρός... Εἴσαστε, βέβαια, ὁ φυσικὸς κληρονόμος τῆς... μακαριτισσας.

Ὁ Κρίπεν ἔχασε τὸ χρῶμα του.

—Ἡ Ἔθελ δὲ θάχη ποτὲ τὸ θάρρος νὰ ξαναγυρίση στὸ Σήτλαντ, τραύλισε.

— Γι' αὐτὸ εἶμαι κι' ἐγὼ βέβαιος, εἶπε ὁ Ντρεῦ τονίζοντας κάθε λέξι του.

Σηκώθηκε κατόπιν.

— Δὲ θέλω νὰ μάθω τίποτ' ἄλλο, εἶπε. Στὸ κάτω κάτω, δὲν εἶναι δουλειά μου νὰ χώνω τὴ μύτη μου στὶς ξένες ὑποθέσεις... Χαίρετε, γιατρέ,

Στὸ δρόμο, ὁ Σάντερς τὸν ρώτησε:

— Γιατι τὸν ἀφισαμε;

— Γιατὶ δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἀπόδειξι εἰς βάρος του, ἀπάντησε ὁ Ντρεῦ. Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ τὴ στιγμὴ εἶναι νὰ τον γελοιοποιήσουμε καὶ νὰ ποῦμε στὸν "Εφορο νὰ μὴ δεχτῆ τὴν αἴτησι κληρονομιας ποὺ ὑπέβαλε... Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Κρίπεν σκότωσε τὴ γυναικα του γιὰ νὰ πάρη τὴν περιουσια της, ἀφοῦ, ἄλλωστε, τὴν εἶχε παντρευτῆ μόνο καὶ μόνο γι' αὐτή. Πρέπει λοιπόν, ἢ νὰ βροῦμε μιὰ ἀπόδειξι γιὰ τὸ ἔγκλημά του ἢ νὰ τὸν αναγκάσουμε νὰ τὸ ὁμολογήση... Ὑποθέτω ὅτι ὁ Κριπεν, βλέποντας ὅτι τὸν ὑποπτευόμαστε, θὰ προσπαθήση νὰ φύγη. Ἀλλὰ δὲ θὰ μπορέση νὰ πάη μακρυά, γιατὶ ἔχω εἰδοποιήσει τὴ Σκότλαντ Γυάρντ Ἡ φυγή του θὰ εἶναι μιὰ ἔμμεση ὁμολογία τῆς ἐνοχῆς. Θὰ τὸν βροῦμε τότε καὶ θὰ ξανακουδεντιάσουμε μαζι του.

Ἐκεῖνο ποὺ προέβλεπε ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντρεῦ ἔγινε, Ὁ Κρίπεν ἔφυγε κρυφὰ τὴν ἴδια μέρα ἀπ' τὸ Σήτλαντ.

—Ἂς τὸν ἀφισουμε στὴν πλάνη του ὅτι γλύτωσε κι' ἂς κάνουμε μιὰ ἐπισκεψι στὸ σπίτι του, εἶπε ὁ Ντρεῦ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἄργησαν ν' ἀνακαλύψουν τὸ πτῶμα τῆς δυστυχισμένης Ἔθελ, Ὁ ἄντρας της τὴν εἶχε στραγγαλίσει και τὴν εἶχε θάψει στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ ἔγκλημα, ὅπως ἔβειχε ἡ κατάστασι τοῦ πτώματος, ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει πρὶν ἀπὸ τέσσερις περίπου μῆνες, δηλαδὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ κυρια Κρίπεν χάθηκε ξαφνικά ἀπὸ τὸ Σήτλαντ.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ὁ Κρίπεν συνελήφθη στὸ Σαούθαμπτον, τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀμερική, καὶ, βλέποντας ὅτι εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι, ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του.

ΑΡΘΟΥΡ ΜΑΚ ΛΗΝ

— Μήπως ὁ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου γράφει σὲ κανένα βιβλίο τὰ γράμματα ποὺ περνᾶνε ἀπὸ τὰ χέρια του; ρώτησε εἰρωνικὰ ὁ γιατρός.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ
τοῦ παρόντος τεύχους

Ἡ κρυμμένη παροιμία

ΣΤΗΛΗ «Α»

1) ΟΛΒΙΟΣ. 2) ΟΓΔΟΟΣ. 3) ΓΟΝΑΤΟ 4) ΣΕΙΡΗΝ. 5) ΧΕΡΑΚΙ. 6) ΙΑΣΙΜΑ. 7) ΥΤΡΙΑ. 8) ΙΑΣΙΟΝ. 9) ΚΙΜΟΝΟ. 10) ΟΚΤΑΒΑ. 11) ΑΜΠΕΛΙ. 12) ΠΟΘΗΤΑ. 13) ΣΕΛΑΧΙ. 14) ΧΕΙΛΙΑ. 15) ΙΜΑΤΙΑ. 16) ΑΤΟΝΟΣ. 17) ΙΑΤΡΟΙ.

ΣΤΗΛΗ «Γ»

1) ΒΙΟΣ. 2) ΟΔΟΣ. 3) ΝΑΤΟ. 4) ΡΙΝΗ. 5) ΡΑΚΙ. 6) ΣΙΜΑ. 7) ΤΡΙΑ. 8) ΙΣΟΝ. 9) ΜΟΝΟ. 10) ΒΑΤΑ. 11) ΛΕΠΙ. 12) ΘΗΤΑ. 13) ΧΑΛΙ. 14) ΙΛΙΑ. 15) ΑΤΙΑ. 16) ΟΝΟΣ. 17) ΤΡΙΟ.

Ἡ παροιμία ποὺ σχηματίζεται εἶναι: Ὁ λόγγος ἔχει αὐτιά κι' ὁ κάμπος ἔχει μάτια».

Μικρὰ προβλήματα

1) Ὁ Παῦλος (12 παρὰ 10').
2) 3Χ2—6=0.
9—8Χ1=1.
4:(7—5)=2.
3) Πλήρωσε 36 δραχμὲς τὸ κάθε μέτρο βαμβακεροῦ καὶ 72 τὸ κάθε μέτρο λινοῦ ὑφάσματος. (60Χ+160Χ=7920,Χ=36).
4) Ὁ ἀριθμὸς 58.
5) Ὁ Θωμᾶς.

Οἱ δυὸ ὅμοιοι ψαράδες

Οἱ δυὸ ἐντελῶς ὅμοιοι ψαράδες εἶναι οἱ ὑπ' ἀρ. 3 καὶ 5.

'Η λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 813 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΛΗΝΤΣ — ΕΝΤΟΚΑ — ΗΒΗ. 2) ΟΡΙΣΤΕ — ΔΟΞΑ — ΑΛ. 3) ΑΡΜΑ — ΜΥΡΑΙ — ΡΙ. 4) ΑΡΑΙΟΝ — ΑΛΥΣΙΔΑ. 5) ΛΙΤΑΡΟΚ — ΑΘΑΝΑΣ. 6) ΕΛΕΝΑ — ΣΑΝ — ΩΡΕΣ. 7) ΝΙΚΑ — ΓΗΝΟΣ — ΡΟΣ. 8) ΟΣΑ — ΚΟΡΑΣΙΔΕΣ. 9) ΥΙ — ΑΙΜΟΔΟΤΑΙ — ΑΓ. 10) ΠΟΣΟΤΙΚΟΣ — ΑΒΕ. 11) ΚΑΡ — ΣΗΚΟΣ — ΟΠΕΛ. 12) ΓΑΛΑ — ΣΟΜ — ΟΜΑΛΑ. 13) ΣΟΝΑΤΑ — ΣΟΛΩΜΟΣ. 14) ΑΝΑΤΟΛΗ — ΣΗΜΑΤΑ. 15) ΜΕ — ΙΣΑΛΑ — ΡΟΔΙ. 16) ΠΙ — ΛΟΛΑ — ΣΕΜΕΛΗ. 17) ΑΣΟ — ΚΑΣΤΩΡ — ΣΑΣΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΛΟΚ — ΓΕΝΟΥΑ — ΣΑΜΠΑ. 2) ΗΡ — ΛΙΣΤ — ΓΟΝΕΙΣ. 3) ΝΙ — ΑΛΕΚΑ — ΚΑΝΑ. 4) ΤΣΑΡΙΝΑ — ΠΑΛΑΤΙ. 5) ΣΤΡΑΤΑ — ΑΟΡΑΤΟΣ. 6) ΕΜΙΛ — ΚΙΣ — ΑΛΑΛΑ. 7) ΑΟΡ — ΤΟΜΟΣ — ΗΛΟΣ. 8) ΝΟΣΗΡΟΤΗΣ — ΑΛΤ. 9) ΝΔ — ΚΑΝΑΔΙΚΟΣ — ΑΩ. 10) ΤΟΜ — ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ. 11) ΟΣΥΑ — ΣΙΤΟΣ — ΛΗΡ. 12) ΚΑΡΛΑ — ΔΑΣ — ΩΜΟΣ. 13) ΑΥΘΩΡΕΙ — ΟΜΑΔΕΣ. 14) ΤΣΑΡΟΣ — ΟΜΟΤΙΜΑ. 15) ΙΝΕΣ — ΑΠΑΣΑ — ΕΣ. 16) ΒΑΡΔΑΣ — ΑΒΕΛ — ΛΩ. 17) ΗΛΙΑΣ — ΑΓΕΛΑΣ — ΧΗΝ.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΕ ΤΗΝ ΜΙΑ ΛΕΞΙ

Ἂν δυσκολεύεσθε νὰ βρῆτε τὶς κατάλληλες ἐκφράσεις στὴν κουβέντα σας, θὰ ἔπρεπε μάλλον ν' ἀνήκατε σὲ μιὰ φυλὴ τοῦ Περού, ποὺ ὁλόκληρο τὸ λεξιλόγιό της περιορίζεται σὲ μιὰ καὶ μόνον λέξι: «Ἴνξε»! Μ' αὐτὴν κατοοθώνουν νὰ συνεννοοῦνται μιὰ χαρὰ μεταξύ τους, δίνοντάς της διάφορες ἔννοιες μὲ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τους, τὴν προφορά, τὶς χειρονομίες καὶ τοὺς μορφασμούς τους. Ὅπως εἶναι φυσικό, ἡ φυλὴ αὐτὴ λέγεται "Ινξε-Ἴνξε.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρν 240	—
Ἑξάμηνος	» 120	—
Τριμηνος	» 60	—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	6 —
»	Δολλάρια	17 —
»	Φρ Βελν	840
»	Φρ Γαλλ	8 650
»	Φρ Ἐλβ	73 —
»	Μάρκα Γερμ	72 —

Ἐυβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικὴς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δορυστανίας 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος) Ἀθῆναι

Ἐκδ Μπισκλατζῆς καὶ Σίας Ε.Ε. Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ» Διευθυντὴς Διαγειρισις καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ

Ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 38

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας Ὁδὸς Βούλγαρη 11 Ἀθῆναι.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Α. Λ. ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στοὺς: Καΐτην Λαγανᾶ, Ἀπόστολον Δ., καὶ Φοιτητὴν Κ. Π. Ἡ Ἀγνὴ Παρθένα νὰ στείλη τὴ διεύθυνσί της.

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: ELLY ATANASIADOU, Κικα Χριστοδουλίδου, Κύπρον, Καΐτη Μπόλια καὶ Ἑλένην Κωνσταντίνου. Ἡ Καρυάτιδα Χ. Ε. νὰ στείλη τὴ διεύθυνσί της.

Ὁ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στούς: Γεώργιον Κόκκαλην, Παναγιώτην Ζωγράφον, Κάτιαν Κανελλάτου, Ἀφροδίτην Πιπέρογλου, Γεώργιον Κοντάραν καὶ GEORGE JOANNOU.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Μάρω Μιχαηλίδου, Ἀθηνῶν 53, Στρόβολος, Λευκωσία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Πάτρα.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Γεώργιος Κατσαμῆς, Βασιλείου Μιχαηλίδη 36, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Ἀλέξανδρος Περικλέους, Ζακάκι, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ - ποστάλ, καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀλεξάνδρου, Διονύσου Νο 1, Ἁγία Ζώνη, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἢ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Στέλιος Στυλιανοῦ, (17 χρόνων), Φανερωμένης 58, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Κόκος Ν. Ἰωαννίδης, Ἡλυσίων 24 ἢ Χατζὶ Ἀγαπίου Λευκωσία, "Αγιος Δομέτιος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες, ἡλικίας 15 — 22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ PETER HATZOGLOU, S)T IONIAN CHALLENGER, UNIVERSALL SEA CARRIERS LTD. 52 BROADWAY. NEW YDRK 4., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κάρστο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Τυχερή». Ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ νὰ ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ταναγραία». Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Δυὸ φίλοι δόκιμοι μηχανικοί, ὁ VASILIOS PAPAYIANNIS (22 χρόνων) καὶ ὁ M. PALACOS, (20 χρόνων). M)S HELLENIC SPLENDOR HELLENIC LINES, 319 INTERNATIONAL TRADE MART NEW ORLEANS 12, LA., USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, ἡλικίας 16 - 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ IOANNIS THEODORAKIS, (20 χρόνων) CAMBEREY STEAMSHIP 9 WORMWOOD ST. LONDON E. C. 2., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15 - 19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιας καλῆς γνωριμίας.

Ὁ CONSTANTINOS SPILIOPOULOS, S)T WORLD CRUSANDER Co NIARCHOS LONDON E. E. 41)43 SEREI STR. W. I (LONDON), ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ Ἑλληνίδα ἡλικίας 22 - 28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ θέλε προκύψει.

Ὁ NICK ZERVOUDES, S)T IONIAN CHALLENGER, UNIVERSAL SEA CARRIES LTD, 52 BROADWAY STR. NEW YORK 4, N.Y., USA, ξέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἰδιαίτερος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστὰλ καὶ γραμματοσήμων.

Ὁ STAMATIOS KALMOUKIS, S)S COMNATOR DIAMANTIS PATERAS LTD, LLOYS CHAMBERS, GRUTGHED FRIDAS LONDON E.C. 3., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 26 - 30 χρόνων.

Ὁ JOHN KARVOUNIS, ὁ ΤΕΟ KALAVROS καὶ ὁ PETER KONTOS, S)T PROMACHOS Co J. HADJIPATERAS AND SONS LTD, 9 CAMOMILE ST. LONDON E.C.3., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 17 - 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ GEORGES DIMARAKIS, S)S DEVON Co N. J. COULANDRIS LTD, BALTIC HOUSE, 27 LEANDENHAL ST. LONDON E. C. 3., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστὰλ κατὰ προτίμησιν ἀρχαιολογικοῦ περιεχομένου,

Ὁ M. BOIS, (20 χρόνων), ὁ S. KIRIAKOS, M)V MYRTIDIOTISSA, DUNSTER HOUSE, LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες Ἑλληνίδες ἡλικίας 18 - 25 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ SOLON LIOSSIS, S)S OCEAN SAILOR Co OCEAN FREIGHTING CORP. 80 BROAD ST. NEW YORK 4., N. Y., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «"Ατυχη σ' ὅλα» ἀπὸ τὴν Πάτρα.

Ὁ N. BREMBOS S)S FALCONERA ORION SHIPPING Co 29 BROADWAY NEW YORK 6., N.Y. USA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ποὺ ἀγαποῦν τὴ θάλασσα καθὼς καὶ μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Τούλα Τ.» ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ P. HATZOGLOU, S)H IONIAN CHALLENGER, UNIVERSAL SEA CARRIERS LTD, 52 BROADWAY, NEW YORK 4., N. Y. USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Χλωμὴ Μαρία» ἀπὸ τὴν Καισσαριανή.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ ROULA LEONTIADOU, CHANGIR AKARSU CAN. ISMIR PALAS No 41)2 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ FOTINI KOSTERI, 52 ALBERT ST, LONDON N. W. I., ENGLAND, διπλωματοῦχος τῆς κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ "Ελληνες, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο, ἡλικίας 32 - 40 χρόνων.

Ἡ FOULA CHIANGIR GUNESHSOK No 33)1, ISTANBUL, TURKIYE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἡλικίας 30 - 37 χρων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ FABIAN FOTOU, (14 χρόνων), 149 RUE JAURDAN, SAINT CILLES BRUXELLES, BELGIOUE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιας καλῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ NITSA DAMIANOU, 75 ROMAN WAY LONDON N. Y., ENGLAND θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ SONIA ATHANASIADOU, KREFLD DIONISSTR. 14 LUISEENHAUS, GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ P. LAMBROU ὁ Ε. ΡΑΡΑΘΕΟΡΓΙΟΥ καὶ ὁ G. MALANDRIS, B. P. 120 M' BALMYO, CAMEROUN, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ C. POULOPOULOS, (18 χρόνων) καὶ ὁ TONIS ALEXOPOULOS, (20 χρόνων) 51 PARK TERRASE HILLSIDE, ADELAIDE, S. AUSTRALIA, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἡλικίας 18 - 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλοι ὁ Σταμάτης Παπαγιαννάκης καὶ ὁ Γεώργιος Ἀναστάσης, DOLAPTERE BOQUK SINANE, No 31) ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ STAVRAKIS ARGIRIADES, 19 ROBERT ST. LONDON N. W. I., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

Ὁ JAMES HAWPICOMATIS, 424 S)o LARAMIE AVE, CHICAGO ILL, USA, θέλει ν'

ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΤΣΑΪ· ΠΟΥ ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΙ

Ένα απολαυστικό φλυτζάνι «Παγωμένο τσάϊ», φτιαγμένο από εδικά φυτά, που τό πίνει κανείς μιά ή δυό φορές τήν ήμέρα, ἐξασφαλίζει ἕνα ἀκόπο, ἀσφαλές καὶ χωρίς διάστα ἀδυνάτισμα. Οἱ παχύσαρκοι ὅλου τοῦ κόσμου πιστοποιοῦν μὲ συγκίνησι τὴ νέα εὐεργετικὴ μέθοδο ἀδυνατίσματος, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ χρησιμοποιήθηκε ἐπιτυχῶς στὴ Γερμανία. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀνάμιξι εἰδικῶν χόρτων καὶ ἀνθέων, ἕνα ἀθῶο φυτικὸ παρασκεύασμα ποὺ ἑτοιμάζεται ὅπως τὸ κοινὸ τσάϊ καὶ ποὺ γιὰ τὸ καλοκαίρι τὸ παγώνουμε στὸ ψυγεῖο.

Ἔχει εὐχάριστη γεῦσι, κρατεῖ τὸ σῶμα λεπτὸ καὶ ἐμποδίζει τὸ νοστρὸ σχηματισμὸ παχυσαρκίας. Μὲ τὸ ρόφημα αὐτὸ καὶ σχετικὴ μόνο δίαιτα ἔχετε σὲ λίγο ἕνα ἔξοχο ἀποτέλεσμα. Ἀποκτᾶτε τὴ σιλουέττα ἑνὸς μανεκὲν καὶ νοιώθετε τὸ σῶμα σας ἐλαστικὸ καὶ εὐκίνητο. Ἂν σᾶς ἐνδιαφέρη, μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε στὰ Ἑλληνικὰ φαρμακεῖα. Λέγεται ΤΣΑ·Ι· ΡΙΧΤΕΡ.

Εἶναι ἀπολύτως ἀβλαβές. Τὸ ΤΣΑ·Ι· ΡΙΧΤΕΡ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ ἀδυνατίσετε τόσο εἰκολα καὶ εὐχάριστα ποὺ θὰ μείνετε κατάπληκτοι.

Προσφέρει μιὰ ἀληθινὴ εὐεργεσία στοὺς «χοιδροὺς» καὶ πρὸ πάντων στὶς «χοιδρές». Ἀδυνατίζουν χωρὶς νὰ πεθαίνουν τῆς πείνας.

ΤΗΛ. 612-010

100%
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΥΟΥΝΑ
Εἶμαστε ἀσυναγώνιστοι
Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ & ΚΟΛΩΝΑΚΙ
ΑΙΘΕΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΚΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA
Μ. KASTRIOTIS

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Ἰωνία: Ἀκαδημίας καὶ Λαρίλ. Τοικούπη 18. Τηλέφ. 620 666
Δέχεται 5 — 8

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν Βρ. Θεῶν Τηλεπαθείας μακρὰς ἀποστάσεως. Δέχεται ὁδὸς Μετσόβου 25 Α ὄροφος (στάσις Μουσείου) 9—1 π.μ καὶ 5 - 7 μ.μ. Τηλ 810.975

ΚΟΠΤΙΚΗ—ΡΑΠΤΙΚΗ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 14
ΤΗΛ. 20.069
Διπλωμ. τῆς CHAMBRE SYNDICALE DE LA COUTURE PARISIENNE καὶ τῆς ACADEMIE DE COUPE DE PARIS
Διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου. Τελεία κατάρτισις εἰς ΚΟΠΤΙΚΗΝ — ΡΑΠΤΙΚΗΝ (ΠΡΟΒΑ). Ὅσοι ἐπιθυμοῦν μποροῦν ἐπίσης νὰ πάρουν μαθήματα ἐνδυματολογίας (Σχέδιον, Ἱστορία κοστουμιοῦ, Τεχνολογία) καὶ Γαλλικῆς.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος - Μαιεύτρια Δέχεται 9 — 12 καὶ 5 — 7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεννοήσει. Χαριλ. Τρικούπη 113. Τηλ 613-610.

VOLNHEIN BUNDESHOHE, BOHLERVEG No 27, GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, ἡλικίας μέχρι 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ GEORGIOS G., No 9 CLAY SI PORT MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ ZOSE MANHEZ TAYLOR RUA B. 81 VILA DAS GRACAS TAUBATE SAO PAULO BRASIL, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ GRECO ST., CASSILLA CORREO 20, ORAN SALTA, REPUBLICA . ARGENTINA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ Ἑλληνίδα φοιτήτρια μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ τὴ μετανάστευσι.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ζωὴ Δημακοπούλου, POSTE RESTANTE, Λεβίδου, Ἀθῆναι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Νάνα Ἀκουμιανάκη, (18 χρόνων), Παλαιστίνης Νο 10 Βόλος, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18 — 35 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλική καὶ ἀγγλική γλῶσσα.

Ἡ Ζωὴ Μαυροδῆ, Ὀρφέως 55, Ξάνθη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ καὶ βιβλίων.

Ἡ Κάρολ Μάρριοτ, Ἀγίου Νικολάου 20, Κουκάκι, Ἀθῆναι ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μ' ἕνα νέο μορφωμένο, ἡλικίας 17 — 19 χρόνων, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Γεώργιος Τσολακίδης, (26 χρόνων), Λ. Ἐλευθερίου Βενιζέλου Νο 50, Ἁγία Βαρβάρα, Ἀιγάλεω, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς πρωτευούσης μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

Ὁ Στυλιανὸς Λιάτσος, Θηβῶν 236, Περιστέρι, Ἀθῆναι, GRECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ Μπάμπης Μιχαηλίδης, Προνοίας 31, Θεσσαλονίκη, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 18 — 23 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Χαράλαμπος Στεφανίδης, Καμινίων Νο 1, Καλογρέζα, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Α. Θεοχαρόπουλος, Δ. Σολωμοῦ 11, Ν. Χαλκηδών, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 14 — 18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Δ. Ἀργυρόπουλος καὶ ὁ Π. Διαμαντόπουλος, Στάσις Λουζιτάνια, Ἐλευσίς, GRECE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικὸ ἡλικίας 16—20 χρόνων.

Ὁ Παῦλος Αλεβιζόπουλος, Γ. Ζωγράφου 519, Ζωγράφου, Ἀθῆναι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὸν Πειραιὰ καὶ τὴ Θεσσαλονίκη, ἡλικίας 16—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἰωάννης Κοκκίνης, Μεσσήνη, Μεσσηνία, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Κωνσταντῖνος Σέρπελης, (19 χρόνων), Μαραθῶνος 33, Περιστέρι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ μαθήτρια 14—19 χρόνων κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Τάκης Ἀντωνόπουλος καὶ ὁ Τάκης Παρδαβέλλας, ΒΟΚΤΑΣ Ἀνώνυμος Ἑταιρεία, Βάρκιζα, Ἀττική, GRECE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ καλὲς οἰκογένειες, ἡλικίας 24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς στάσεως φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ Ἄγγελος Πανταζόπουλος, (19 χρόνων) Ἀρμενιοῦ Κυπαρισσία, GRECE θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 16 — 20 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἀμερική, Καναδᾶ καὶ Αὐστραλία.

ΜΠΟΤΙΛΙΕΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Γίνονται ταχυδρόμοι τοῦ ἔρωτα καὶ τοῦ θανάτου

ΔΕΝ εἶναι δικό μας μονοπώλιο τὰ «μαζοῦτ» ἀπὸ τὰ πλοια, ποὺ μεταβάλλουν σέ.. ἀραπάδες τοὺς λουομένους στὶς ἀκροθαλασσιές μας! Ἀπ' τὴν ἴδια πληγὴ ὑποφέρουν κι' ἄλλες χῶρες. Τὰ θαλάσσια ρεύματα μεταφέρουν ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος ὡς τὶς ἀκτές τους αὐτὰ τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἀκαθάρτου πετρελαίου, ποὺ καίνε στὶς μηχανές τους τὰ μεγάλα πλοῖα, ἰδίως τὰ πετρελαιοφόρα. Καὶ λερώνουν ἔτσι τὶς ἀμμουδιές, τὰ βράχια καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παίρνουν ἐκεῖ τὸ μπάνιο τους. Ὅ,τι σοι τὴν ἔχουν πάθει, ξέρουν ἐκ πείρας πόσο δύσκολο εἶναι ὕστερα νὰ καθαριστοῦν. Ἂν τυχὸν λερωθοῦν μάλιστα καὶ τὰ ροῦχα τους, δὲ βγαίνουν οἱ λεκέδες.

Προσπαθοῦντας λοιπὸν νὰ βροῦνε μιὰ κάποιο θεραπεία τοῦ κακοῦ, οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες μελετοῦν τὰ θαλάσσια ρεύματα καὶ γενικὰ τὶς κινήσεις τοῦ νεροῦ γύρω ἀπὸ τὶς ἀκτές, χρησιμοποιῶντας γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἀδειανὲς μποτίλιες. Τὶς ρίχνουν δηλαδὴ στὴ θάλασσα, σὲ ὡρισμένα σημεῖα, καὶ παρακολουθοῦν ποῦ θὰ φτάσουνε.

Ἔτσι, οἱ μποτίλιες αὐτὲς προσφέρουν ἀκόμη μιὰ πολύτιμη ὑπηρεσία.

Ὡς τώρα, χρησιμεύαν σὰν ταχυδρόμοι, γιὰ νὰ μεταφέρουν γράμματα κι' ἄλλα μηνύματα.

Τελευταῖως ἀκόμη, μια ὁμορφη Λονδρέζα δακτυλογράφος ἡ Πάουλα Γέννινγκς, ποὺ περνοῦσε τὴν ἀδειά της σὲ κάποια ἀκρογιαλιὰ τῆς Ἱσπανίας, βρῆκε μιὰ τέτοια μποτίλια καὶ μέσα σ' αὐτὴν ἕνα γράμμα. Τὸ εἶχε ἐμπιστευθῆ στὰ κύματα, πρὶν ἀπὸ 3 μῆνες, ὁ Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος Τσουκ Οὐίλσον ποὺ ὑπηρετοῦσε στὶς Ἀζόρες, καὶ παρακαλοῦσε μ' αὐτὸ ὁποιο κοπέλλα θὰ τὸ εὕρισκε, νὰ τοῦ γραφῆ. Συνόδευε δὲ τὸ γράμμα του μὲ μιὰ φωτογραφία του καὶ μὲ μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ ἄτομό του.

Ἡ Πάουλα τὸν βρῆκε τοῦ γούστου της καὶ τοῦ ἔγραψε. Ἔκεινος τὴν πῆρε στὸ τηλέφωνο, πληρώνοντας γιὰ τὸ τηλεφώνημα 1 λίρα τὸ λεπτό...

Γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε βρῆκαν οἱ δυό τους πῶς ταιριάζουνε, καὶ προκειται τώρα νὰ παντρευτοῦνε, στὴν Ἀμερική.

Ἐνῶ φαίνονται τόσο εὐθυσυστες, οἱ μποτίλιες ἀντέγουν στὶς μεγαλείτερες φουρτοῦνες, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ βουλιάξουν τέρατια πλοῖα. Καὶ μεταφέρουν μὲ ἀσφάλεια τὰ μηνύματά τους στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου.

Μιὰ μποτίλια τοῦ κρασιοῦ, ἔπλεε ἔτσι ἐπὶ 6 ὁλόκληρα χρόνια κάνοντας ἕνα ταξεῖδι 20.000 μιλίων! Τὴν εἶχε ρίξει τὸ 1929 στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ μιὰ γερμανικὴ ἐπιστημονικὴ ἀποστολή. Περιεῖχε δὲ ἕνα δακτυλογραφημένο σημείωμα, ποὺ μποροῦσε νὰ διαβαστῆ ἀπ' ἔξω καὶ ποὺ παρακαλοῦσε ὁποιον θαβρισκε τὴ μποτίλια νὰ τὴν ξαναρρίξη στὴ θάλασσα χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξη.

Ἔφτασε λοιπὸν ὡς τὴν ἄκρη τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, πέρασε τὸ ἀκρωτήριο Χόρν, διέσχισε τὸν Ἀτλαντικὸ καὶ κατέληξε πάλι στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό. Τελικά, τὴν ἀνοιξε κατὰ λάθος μιὰ κοπέλλα στὴν Αὐστραλία πρὶν διαβάση τὸ σημείωμα.

Πέρυσι, μιὰ ἄλλη μποτίλια, ποὺ τὴν πέταξε ἡ θάλασσα στὶς ἀκτὲς τῆς Τασμανίας, ἔσωσε τὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας. Ἐπρόκειτο γιὰ κάποιαν Ἐντνα Γκόρινγκ. Ἐπὶ 35 ὁλόκληρα χρόνια, τὴν Ἔλυωνε ἡ ἀδεξιότης γιὰ τὴν τύχη τοῦ γυιοῦ της Ντένις, ποὺ ἦταν στρατιώτης στὸν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο κι' εἶχε ἐξαφανισθῆ στὶς μάχες τῆς Γαλλίας. Ὡστόσο ἡ μητέρα του τὸν περίμενε πάντα νὰ γυρίση κι' εἶχε ἀρρωστήσει ἀπ' τὴν ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς. Πρόπερσου, οἱ γιατροὶ τῆς εἶχαν δηλώσει πῶς θὰ πέθαινε, ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ βασανίζεται ἔτσι.

Τὸ Μάρτιο λοιπὸν τοῦ 1959, ἔφτασε στὴν Τασμανία ἡ μποτίλια ποὺ εἴπαμε. Εἶχε μέσα ἕνα σημείωμα τοῦ Ντένις: «Μήτερα, ὅταν θὰ λάβης τὸ γράμμο μου, δὲ θὰ ζῶ πιά. Ἔχω πληγωθῆ θανάσιμα. Ὁ φίλος μου Πέτερ θὰ ἀναλάβη νὰ σοῦ στείλη τὸ τελευταῖο αὐτὸ γράμμα μου...».

Ἀλλ' ὁ Πέτερ τὸ εἶχε ξεχάσει. Τὸ θυμήθηκε μόνο μέσα σ' ἕνα πλοιο ποὺ τὸν πήγαινε πίσω στὴν πατρίδα του, μαζὶ μ' ἄλλους στρατιώτες. Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά!

Τὸ πλοιο τορπιλίσθηκε ἀπὸ ἐχθρικὸ ὑποβρύχιο. Πρὶν βουλιάξη ὡστόσο, ὁ Πέτερ ἔβαλε τὸ σημείωμα μέσα σὲ μιὰ μποτίλια καὶ τὴν πέταξε στὴ θάλασσα...

Ἔτσι, ἡ κ. Γκόρινγκ ἔμαθε ἐπιτέλους πῶς περίμενε ἄδικα τὸ γυιό της. Κι' ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη συγκίνησί της, ἔγινε γρήγορα καλά.

Ἀκόμη ἐκπληκτικώτερη ἦταν ἡ ἐξῆς περίπτωσι: Τὸ 1784, ἕνα γιαπωνέζικο πλοιο ναυάγησε στὸν Εἰρηνικό. Μερικοὶ ναῦτες τοῦ πληρώματος κατέφυγαν σ' ἕνα ξερονήσι.

Μὰ ἦταν ὁπωσδήποτε καταδικασμένοι σὲ θάνατο, δίχως τροφὴ καὶ νερό.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔγραψε τότε μιὰ σύντομη ἀφήγησι τῆς τραγωδίας τους πάνω σὲ μιὰ φλοῦδα δέντρου, τὴν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ ἀδειανὴ μποτίλια καὶ τὴν ἔριξε στὸν ὠκεανό.

Ἑκατὸν πενῆντα χρόνια ἀργότερα, ἡ θάλασσα τὴν ἔφερε στὸ λιμανάκι τοῦ χωριοῦ ἀπ' ὅπου καταγόταν αὐτὸς ὁ ναύτης!

ΣΑΛΜΟΝΕΛΛΑ, ὁ ὕπουλος ἐχθρός

Πῶς προκαλοῦνται οἱ τροφικὲς δηλητηριάσεις

Ὅταν κατεβῆ στὸ σπίτι μας ἐκπ διάρροια, ὀφείλει νὰ πλένη ἀκόμα ἐπιμελέστερα τὰ χέρια του καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀνακατεύεται καθόλου μὲ τὸ μαγείρεμα ἢ μὲ τὰ τρόφιμα.

Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος μαγερέματος εἶναι μὲ μιὰ χύτρα πιέσεως, ποὺ ζεσταίνει πιὸ γρήγορα καὶ σὲ ὑψηλὴ θερμοκρασία

Φυσικά, δὲν πρεπει νὰ ὑπαρχη καμμιὰ πιθανότης μολύνοεως τῶν τροφῶν ἀπὸ κόπρανα ἀνθρώπων ἢ ζώων.

Ἡ («τουαλέτα») πρέπει ν' ἀπολυμαίνεται τακτικὰ — τὸ δάπεδο, ἡ λεκάνη, τὸ καθίσμα, οἱ διάφορες χειρολαβές, τὸ πόμολο τῆς πόρτας.

Καταναλίσκετε τὰ τρόφιμα ὅσο εἶναι ἀκόμα φρέσκα καὶ φωνίζετε ἀπὸ καταστήματα ποὺ τὰ διατηροῦν σκεπασμένα καὶ στὸ ψυγεῖο.

Μὴ φυλάτε γιὰ πολὺν καιρὸ τὰ μαγειρεμένα φαγητά, προπάντων δὲ τὶς κονσέρβες κρέατος καὶ τὶς κρέμες. Πάντως, πρέπει νάναι σκεπασμένα καὶ προφυλαγμένα ἀπὸ τὶς μύγες.

Ἡ μάλυνσι μὲ τὴ σαλμονέλλα δὲν ἀλλοιώνει καθόλου τὴ γεῦσι, τὴ μυρωδιὰ ἢ τὴν ὄψι τοῦ φαγητοῦ. Ἂν λοιπὸν ὑποπτεύεσθε πῶς ἔχει μολυνθῆ, πετᾶχτε το Προσέχτε νὰ μὴ τὸ φᾶνε οἱ γάτες ἢ τὰ σκυλιά σας γιατὶ μπορεῖ νὰ πάθουν δηλητηρίασι, νὰ ψοφήσουν καὶ νὰ μεταδώσουν καὶ σὲ σᾶς τὴ μόλυνσι.

Ἐκτὸς ἀπ' τὴ σαλμονέλλα, καὶ οἱ σταφυλόκοκκοι ἐπίσης προκαλοῦν ἀρκετὲς τροφικὲς δηλητηριάσεις. Παράγουν μιὰ τοξίνη ποὺ ἀντέχει στὴ θερμότητα, μεταδίδονται δὲ ἀπὸ ἀκάθαρτα χέρια. Ὁ «μικρὸς» τοῦ μπακάλικου ποὺ σκουπίζει τὴ μύτη του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του ἐνῶ μᾶς σερβίρει, ὁ ψαρᾶς ποὺ πιάνει μὲ τὰ χέρια του τὸ ἐμπόρευμά του, τὸ ἀγοράκι ποὺ βήχει δίπλα στὶς πάστες τοῦ ζαχαροπλαστείου, κλπ., σκορπίζουν ἔτσι σταφυλοκόκκους καὶ μπορεῖ νὰ στείλουν ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους στὸ κρεβάτι — ἢ καὶ στὸν τάφο ἀκόμα, προκειμένου γιὰ παιδιά, γέρους ἢ ἐξασθενημένους ὀργανισμούς.

Ἡ ΣΤΗ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῶν ἰατρικῶν θαυμάτων, ἐνῶ ὁ τύφος, ὁ παρατύφος, ἡ δυσεντερία κι' ἄλλες παρόμοιες ἀσθένειες ποὺ θέριζαν τοὺς παλαιότερους γίνονται ὁλοένα πιὸ σπάνιες, ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς ἀπειλεῖ ἕνα μικρόβιο ποὺ λέγεται «σαλμονέλλα». Σ' αὐτὸ ὀφείλονται οἱ περισσότερες τροφικὲς δηλητηριάσεις, ἰδίως τώρα τὸ καλοκαίρι.

Ὑπαρχουν ἑκατοντάδες μορφες του. Ἀλλ' ἡ πιο επικινδυνη αὐτὲς για τον ἀνθρωπο εἶναι ἡ «σαλμονέλλα τυφιμουριου» που προκαλεῖ ἕνα εἶδος τυφου στα ποντικια.

Οἱ ἐπιστημονες τη μελετησαν συστηματικα κατα τα τελευταια χρονια και ξέρουν τωρα τον κυκλο της ζωης της και τα αὐγυνατα σημεια της. Ἔτσι, μπορουν να σωσουν τις απαιτουμενες συμβουλες γιὰ τὴν προφυλαξη απ' αὐτὴν.

Ἡ σαλμονελλα εχει σχημα ραβδιου και εἶναι σκεπασμενη με λεπτες τριχες, ὀνομαζομενες «μαστιγια», με τις οποιες κολυμπαει μεσα στα υδαφορα υγρα. Ἡ συνιθισμενη κατοικια της εἶναι τὸ παχυ εντερο, οπου ομως μενει σε μια κατασταση αδρανειας, χωρις νὰ προκαλη συνηθως καμμια ενοχληση.

Ἀρχιζει ωστόσο να γινεται επικινδυνη, οταν μεταδοθη στις τροφες, από χερια η σκευη μολυσμενα απο κοπρανα ανθρωπων ἢ ζωων.

Πολλαπλασιαζεται τοτε γρηγορα, αν βρη τις κατάλληλες συνθηκες, και εκκρινει τις τοξινες της, που προκαλουν τις τροφικες δηλητηριασεις.

Προπαντων συνανται στο κρεας. Οἱ στατιστικες μας πληροφορουν οτι τα 25% των τροφικων δηλητηριασεων οφειλονται σε μαγερεμενο και ξαναζεσταμενο κρεας, 16% σε κονσερβες κρεατος, 14% σε μπιφτεκια και κρεατοπιτες 11% σε ζαμπονι και μπεικον και 11% σε υδαφορα αλλα κρυα κρεατα.

Το ξαναζεσταμενο κρεας εἶνε ἰδιαιτερως επικινδυνο, γιατι προσφερει στη σαλμονελλα τις ευνοικοτερες συνθηκες αναπτυξεως. Πραγματι, στις χαμηλες θερμοκρασιες το μικροβιο αυτο δε σκοτωνεται, αλλα και δεν πολλαπλασιαζεται. Ἕνα ἤδη μολυσμενο κρεας, οσο μενει στο ψυγειο, διατηρει τα μικροβια του σ' ενα ειδος ναρκης, ετοιμα να πολλαπλασιασθουν μολις βρεθουν και παλι στη θερμοκρασια του δωματιου. Ὁ ἐντατικωτερος πολλαπλασιασμος τους γινεται στη θερμοκρασια του ἀνθρωπινου σωματος. Ὑστερα επιβραδυνεται, και στους 71 βαθμους σκοτωνονται πια ολες οι σαλμονελλες Γι' αὐτό, το παστεριωμενο γαλα δεν περιεχει καθολου τετοια μικροβια.

Συνηθως, λοιπον, το μαγερεμενο κρεας μολυνεται απο ακαθαρτα δαχτυλα, κι' ως οτου κρυωση τα μικροβια προλαμβανουν νὰ πολλαπλασιασθουν. Ἀφοῦ ξαναμολυνθη κατοπιν απο τις μυγες, κλπ., το ξαναζεσταινουμε το βραδυ ἢ την αλλη μερα, προσθετοντας του ρυζι και μια παχεια σαλτσα Ἔτσι, πλημμυριζει κυριολεκτικα απο μικροβια και τοξινες.

Σιγουρα, ενας επαγγελματιας δηλητηριαστης δε θα μποροῦσε νὰ σοφιστη καλυτερη μεθοδο απ' αὐτήν...

Ἀκομη μεγαλυτερες εἶναι οἱ πιθανοτητες της μολυνσεως και του πολλαπλασιασμου των μικροβιων στους κιμαδες, τις κρεατοπιτες, κλπ.

Πῶς μποροῦμε νὰ καταπολεμήσουμε αὐτὴ τὴν ἀπειλή;

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ξαναζεσταίνουμε τὸ μαγερεμένο κρέας.

Ἀφοῦ πᾶμε στὴν «τουαλέττα», πρέπει ἀμέσως νὰ πλένουμε τὰ χέρια μας πολὺ καλὰ—νὰ διδάξουμε δὲ καὶ στὰ παιδιά μας αὐτὴ τὴ συνήθεια

Κάθε μέλος τῆς οἰκογενείας πρέπει νάκη δική του καθαρὴ πετσέτα ἢ καλύτερα χάρτινα πετσετάκια ποὺ θὰ τὰ πετάη ὕστερα ἀπ' τὴ χρῆσι.

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

Νὰ μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ μορφωθῆτε ΔΩΡΕΑΝ μὲ μιὰ τέχνη ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση ἕνα σημαντικὸ εἰσόδημα! Ἀγοράζοντας μιὰ πλεκτομηχανὴ Passap ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ παρακολουθήσετε ΔΩΡΕΑΝ σειρὰν μαθημάτων τῆς ἐξελιγμένης τέχνης τῆς χειροπλεκτικῆς.

Ἐπισκεφθῆτε μας γιὰ νὰ δῆτε καὶ τὶς νέες πλεκτομηχανὲς PASSAP.....DUOMATIC!

ΕΥΚΟΛΟ ΠΛΕΞΙΜΟ... ΟΜΟΡΦΟ ΠΛΕΚΤΟ!

PASSAP

ΑΘΗΝΑΙ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15 - ΘΕΣΣ/ΝΙΚΗ: ΕΓΝΑΤΙΑ 130

Γιὰ Μαμμὰ · Γιὰ Μπεμπὰ · Γιὰ Κουκέρες

ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ · ΑΘΗΝΑΙ · ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Εὐαγγελισμὸς - Κολοκοτρώνη - Ἀκαδημίας - Εὐριπίδου - Βασ. Κων/νου - Ζωπύρου

Τά ΑΣΤΡΑ πού τό μέλλον σας

Γιά τήν περίοδο 8 — 14 Σεπτεμβρίου 1950

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ..
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Ἔγετε, πρῶτος ἐσεῖς, ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό σας καί στίς ἱκανότητές σας. Ἡ στιγμή εἶναι κατάλληλη γιά ἐνέργειες, πού θά σταθεροποιήσουν τήν ἐργασία ἤ τήν ἐπαγγελματική σας θέση. ★ Εὐγνοια τῆς τύχης.	★ Θά συμβοῦν γεγονότα τά ὁποῖα θά γεμίσουν χαρά καί αἰσιοδοξία τίς καρδιές ἐκείνων, πού ἀγαποῦσαν μέχρι σήμερα τή μοναξιά ★ Οἱ γυναῖκες ἰδίως θά γνωρίσουν αὐτό πού λέγεται «κεραυνοβόλος ἔρωτας».	★ Ἡ ὑγεία παραμένει καλή. Ἄν θέλετε ὅμως νά τή διατηρήσετε, πρέπει ν' ἀποφύγετε κάθε εἶδους καταγρήσεις. ★ Ἀνεπαρκής καί ἀνώμαλος ὕπνος θ' αὐξήση τή νευρικότητά σας. ★ Προσοχή ὅταν διασχίζετε πολυσύγναστους δρόμους.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Μελετῆστε προσεκτικά τίς νέες προτάσεις, πού θά σᾶς κάνουν. Μή βιαστῆτε νά τίς ἀποδεχθῆτε ἤ νά τίς ἀπορρίψετε. ★ Θά βρεθῆτε σέ δύσκολη θέση ἄν κάνετε ἔξοδα, πού ξεπερνοῦν τίς δυνατότητές σας.	★ Γνωριμία μέ πρόσωπο, πού θά σᾶς ἐμπνεύση ἕνα μεγάλο ἔρωτα. ★ Ἡ θέση τῆς Ἀφροδίτης προκαλεῖ μιά αὔξηση τῶν πειρασμῶν, πρᾶγμα πού συνεπάγεται σοβαροὺς κινδύνους, ἰδίως γιά τίς γυναῖκες. ★ Ὄχι ἀπερισκεψίες.	★ Μείωσι τῆς ἀντιδράσεως τοῦ ὀργανισμοῦ κατά τῶν κινδύνων, πού τόν ἀπειλοῦν, ἀπαιτεῖ αὔξησι τῶν προφυλάξεων. ★ Μή πίνετε παγωμένα ποτά, ἰδίως ὅταν εἶστε ἱδρωμένοι. Ὁ λαιμός παρουσιάζει μεγάλη εὐαισθησία.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Γιά παίζετε ὅλα τραγικά κι' ἔτσι σᾶς βασανίζουν διαρκῶς ἐγγοιες, πού σᾶς δηλητηριάζουν τή ζωή κι' ἐμποδίζουν νά τή δῆτε ἀπό τήν καλή πλευρά. ★ Ἀντιμετωπίστε μέ θάρος τίς παροδικές δυσχέρειες.	★ Ζητᾶτε ἕνα εἰλικρινῆ καί μεγάλο ἔρωτα. Ὁ τρόπος ὅμως μέ τόν ὁποῖο προσπαθεῖτε νά τόν βρῆτε, δέν εἶναι ὁ κατάλληλος. Θά λάβετε γράμμα, πού θά σᾶς ἀναγκάση νά πάρετε βιαστικά σοβαρή ἀπόφασι.	★ Ὁ μόνος κίνδυνος, πού ἀπειλεῖ κατά τίς ἡμέρες αὐτές τήν ὑγεία σας εἶναι μιά τροφική δηλητηρίασι. Θά τόν ἀποφύγετε ἄν προσέξετε τήν τροφή σας. Φροντίστε γά εἶναι ὅλα φρέσκα καί μή τρῶτε κονσέρβες.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Οἱ μέρες αὐτές θά κυλήσουν ἥρεμα καί εὐχάριστα, ἄν ἀκολουθῆστε τά προαισθήματά σας. ★ Θά βρῆτε τήν ὑποστήριξι —ἠθική πρό παντός— πού σᾶς χρειάζεται. ★ Περίοδος ἰδιαίτερα εὐνοϊκή γιά τούς ἐμπόρους καί καλλιτέχνες.	★ Ἡ αἰσθηματική ζωή σᾶς ἐπιφυλάσσει χαρές καί ἱκανοποιήσεις ἀπό τίς ὁποῖες ὅμως δέ θά ἐπωφεληθῆτε. Αὐτό ὀφείλεται μᾶλλον σέ μιά ἀδικαιολόγητη ἀνησυχία, ἀπό τήν ὁποία πρέπει νά φροντίστε ν' ἀπαλλαγῆτε.	★ Ὑγεία καλή γιά τούς ἄντρες, ὄχι ὅμως καί γιά τίς γυναῖκες, πού θά ὑποφέρουν ἀπό ἀνωμαλίες στό οὐροποιογενητικό τους σύστημα. ★ Τρῶτε ἀργά, ἥρεμα καί βάλετε τάξι στίς ὧρες τῶν γευμάτων. ★ Τυχερό τό 11.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Μείνετε καί τώρα στόν ἴδιο δρόμο, πού ἀκολουθήσατε σταθερά μέχρι σήμερα. Γιά νά ἐπιτύχετε αὐτό πού ἐπιδιώκετε, χρειάζεται καί μιά ὀβολή πονηρίας. Φροντίστε πάντως νά μή ἀδικῆτε κανένα ἀπό τούς συναδέλφους.	★ Κάποια ἀνωμαλία θά διαταράξη τίς αἰσθηματικές σνέσεις καί θά προκαλέση προστριβές μέ τό ἄλλο φύλο. ★ Σέ στιγμή ἐκνευρισμοῦ, ὑπάρχει κίνδυνος νά πληγώστε μέ τά λόγια σας ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Κάθε εἶδους κατάγρησι, ἀκόμα καί στίς διασκεδάσεις, θά εἶγε δυσάρεστο ἀντίκτυπο στήν ὑγεία σας. ★ Παρακολουθῆστε συστηματικά τήν πίεσί σας καί ἀποφύγετε νά μένετε στόν ἥλιο μέ τό κεφάλι ἀκάλυπτο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ἡ περίοδος εἶναι κατάλληλη γιά δράσι. Ὄχι ὅμως καί γιά νά ἐπιδιώξετε ἀλλαγές. ★ Ἀποφύγετε κατά τίς ἡμέρες αὐτές τήν ἀγορά κτημάτων ἤ ἀκινήτων. ★ Προσέξτε τίς βιαστικές καί ἀπερίσκεπτες ἀποφάσεις.	★ Θά συμβῆ κάτι, πού θά σᾶς ἀναστατώση. Κι' ὅμως μόνο ἄν διατηρῆστε τήν ψυχραιμία σας θά βρῆτε μιά γρήγορη καί σωστή λύσι στά προβλήματα, πού σᾶς ἀπασχολοῦν. ★ Χρειάζεται θέλησι καί ἐπιμονή.	★ Ἄν ἡ καρδιά σας παρουσιάζη τήν παραμικρή ἀνωμαλία, συσβουλευθῆτε ἀμέσως ἕνα καλό εἰδικό γιατρό. Ἀποφύγετε τίς δυνατές συγκινήσεις καί φροντίστε νά τρῶτε ἐλαφριά, ἰδίως τά βράδυα. ★ Χρῶμα σας τό λευκό.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Μιά ἀπρόβλεπτη ἀναβολή θά ἐπιφέρη ἀναστάτωσι στόν ἐπαγγελματικό τομέα. Κι' ὅμως ὁ Σεπτέμβριος σᾶς ἐπιφυλάσσει πολλές εὐχάριστες ἐκπλήξεις, ἀσκεῖ νά ἀκολουθήσετε μέ σταθερότητα τή γραμμή πού χαράξατε.	★ Θά συναντῆστε πρόσωπο πού θά σᾶς ἀρέση πολύ. Θά ἔγη τά ἴδια νοῦσα μέ σᾶς καί θά σχηματίστε ἔτσι τήν ἐντύπωσι πώς βρήκατε αὐτό πού ἀπό χρόνια ζητούσατε, ★ Θά κάνετε εὐχάριστο ταξίδι.	★ Προσέξτε τό σηκότι καί τά νεφρά σας, ἰδίως ἄν περνᾶτε τήν περίοδο αὐτή στήν ἐξοχή. Ἀποφύγετε τά ποτά, τά ξενύγτια καί μή ἐκτίθεστε στόν ἥλιο οὔτε καί σέ ἀπότομες ἀλλαγές θερμοκρασίας. ★ Τυχερό τό 13.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἑρμῆς καί Ἥλιος ὑποβοηθοῦν τήν πραγματοποίησι πολλῶν ὀνείρων σας καί ὁδηγοῦν στήν ἐπιτυχία τά σχέδια, πού θά καταστρῶστε κατά τίς ἡμέρες αὐτές. ★ Ἀποσβλεπτο ἔσοδο θά βελτιώση τά οἰκονομικά σας.	★ Ἡ ἐπιθυμία γιά ταξίδια παρουσιάζεται πιό ἔντονη. ★ Περίοδος ἰδιαίτερα εὐνοϊκή γιά τίς γυναῖκες, πού θ' ἀκούσουν τουφεραί λόγια καί θά δεχτοῦν εὐχάριστα δῶρα. ★ Συμπεριφερθῆτε μέ λεπτότητα.	★ Δυνατές συγκινήσεις θά διαταράξουν τό νευρικό σύστημα. ★ Ἄν δέν πήρατε ἀκόμα τήν ἄδειά σας, προσπαθῆστε νά πάρετε ἕνα δεκαπενθήμερο στήν ἐξοχή καί κατά προτίμησι στό βουνό. Αὐτό θά ὠφελήση τούς πνεύμονες.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Τά ἄστρα σᾶς βοηθοῦν νά ὑπερπηδῆστε τά ἐμπόδια πού παρουσιάζονται καί σᾶς φερνουν, ἔτσι, πλησιέστερα στην ἐπιτυχία. ★ Εὐκαιρίες νά βελτιώστε τήν ἐπαγγελματική καί κοινωνική σας θέσι: Ἐπωφεληθῆτε.	★ Θά προκαλέσετε μέ κάποια ἐγέργειά σας τή ζήλεια ἀγαπημένου προσώπου καί αὐτό θά δημιουργήση μεγάλες ἀνωμαλίες στόν αἰσθηματικό τομέα, ★ Ἔγετε συμφέρον ν' ἀκοῦστε τί ἐ,συμβουλές παλαιῶν καλῶν φίλων.	★ Ὀπλιστῆτε μέ αἰσιοδοξία καί ἀναπτύξετε δραστηριότητα. Βρίσκεστε σέ πολύ καλή φόρμα, ἀποφύγετε ὅμως τίς ὑπερβολές καί τίς καταχρήσεις, γιά νά μπορέσετε νά τήν διατηρήστε. ★ Μή ταλαιπωρῆτε τό στομάχι σας.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Προσέξτε κατά τίς ἡμέρες αὐτές, γιατί κινδυνεύστε μέ κάποια σας ἔνεργεια νά κάνετε τούς ἄλλους νά γάσουν τήν καλή ἐντύπωσι, πού ἔγουν σχηματίσει γιά σᾶς. ★ Θά βρῆτε τήν ὑποστήριξι γιά σᾶς. ★ Θά σᾶς κάνουν μιά ἐνδιαφέρουσα ποτασι.	★ Ἐδνοϊκή περίοδος γιά ὅσους πάρουν σωστές καί λογικές ἀποφάσεις. Ἀποφύγετε ὅμως καί τούς διοταγμούς, γιατί τότε θά περάσετε κοντά ἀπό μιά μεγάλη γαρά καί θά νάσετε σπάνια εὐκαιρία, γωρίς ἴσως νά τό ἀντιληφθῆτε.	★ Χαλιναγωγῆστε τή λαιμαργία σας, ἄλλως τό στομάχι θά διαμαρτυρηθῆ. ★ Προσοχή κατά τό ταξίδι ἤ τήν ἐκδρομή, πού θά κάνετε τό Σαββατοκύριακο. Ἀφηρημάδα ἤ ἀπροσεξία κινδυνεύετε νά προκαλέση ἀτύχημα. ★ Τυχερό τό 7.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Περίοδος ἰδιαίτερα εὐνοϊκή γιά τούς ἐρευνητές καί γενικά τούς ἐπιστήμονες. ★ Θά γρειαστῆ νά ἐπαγγελθῆτε κάτι, πού τό βρίσκετε κουραστικό καί ἀγιαρό. Μή ἀποκαλύπτετε τά σνέδιά σας στόν πρῶτο τυγόντα.	★ Προσπαθῆστε νά καταλάβετε καλύτερα τό πρόσωπο, πού ἀγαπᾶτε καί μή ζητᾶτε νά γίνεται διακῶς αὐτό πού ἐσεῖς θέλετε. ★ Ἀναγώρησι, ἀφ ξι ἤ καί ἁπλῶς γράμμα ἀγαπημένου προσώπου θά σᾶς ἀναστατώση.	★ "Ἔγετε ἀνάγκη ἀπό ἀνάπαυσι. Ἀποφύγετε συστηματικά κάθε τι πού πειράζει τήν καρδιά σας καί προκαλεῖ ταγυπαλμία. ★ Οἱ γυναῖκες, ἰδίως, ἄς προσέξουν τά τίς ἡμέρες αὐτές τίς ἐπαφές τους μέ τή θάλασσα,
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ἡ περίοδος εἶναι κατάλληλη γιά νά ἐπιτύχετε τήν ἀλλαγή πού ἐπιδιώκετε. Κάποιο συναισθηματικό περιστατικό θά ἐξεπηρεάση τά σνέδιά σας καί θά σᾶς βοηθήση νά βελτιώστε τήν ἐπαγγελματική σας θέσι. ★ Χρειάζεται ἐπιμονή.	★ Περίοδος ἤρεμη καί γωρίς ἐκπλήξεις. ★ "Ἔγετε ἀνάγκη ἀπό τήν ἀγάπη καί τή στοργή τοῦ πασσόπου, πού ἀγαπᾶτε. Σκεφτῆτε τό αὐτό καί ἐνεργῆστε ἀναλογως ★ Μή δίνετε σημασία στίς φλυαρίες καί συκοφαντίες.	★ Περιορίστε τό κάπνισμα καί ἀποφύγετε κάθε εἶδους ποτά. Προσέξτε πολύ τήν ὑγεία κατά τήν περίοδο αὐτή γιατί μπορεί κάποια ἀπερισκεψία νά τήν ἐπηρεάση δυσμενῶς γιά τό ὑπόλοιπο 1960. ★ Χρῶμα τό κίτρινο.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό τέλος ἑνός ὀνείρου

ΗΤΑΝ τέτοια ἡ ἀπελπισία τῆς Μαριέττας, πού θά δεχόταν νά κάνη μιά πρᾶξι ἀκόμη πιό ἀκατανόητη. Μιά γυναῖκα πού τριγυνάει ἕνα μήνα στούς δρόμους, μή ξέροντας πού θά περάση κάθε νύχτα της, δέ μπορεί βέβαια ν' ἀρνηθῆ ὅταν ξαφνικά τῆς προτείνη κάποιος, δίχως κανένα ὅρο, ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα στό βουλεβάρτο Μαλέρμπ! Αὐτή πού κύτταζε μέ φθόνο τά παγκάκια τῶν πάρκων, θά κοιμόταν σ' ἕνα κρεβάτι στολισμένο μέ νταντέλες. Θάχε ἕνα λουτρό ἄπλετα φωτισμένο κι' ὅλο καθρέφτες. Θά καθόταν σέ μιά πελώρια τραπεζαρία καί θά τή σερβίριζε ἕνας ὑπηρέτης μέ λιβρέα! Ὅπως στά παραμύθια...

Βέβαια, αὐτό δέ θά κρατοῦσε πολύν καιρό. Ἄμα θά τελείωνε τήν ὑπηρεσία πού περίμεναν ἀπ' αὐτήν, θά ξαναγύριζε σ' ἕνα ἀβέβαιο μέλλον. Μόνο πού τό πορτοφόλι της θάταν πιά ἀρκετά φουσκωμένο, ἄν κρατοῦσε τήν ὑπόσχεσί του ὁ κ. Κεντάλ. Μά γιατί νά μή τήν κρατήση, ἀφοῦ τῆς εἶχε δείξει ὧς ἐδῶ τόση γενναιοδωρία;

Ὅσο γιά τούς λόγους πού τόν κάνανε νά τῆς φερθῆ ἔτσι, ἡ Μαριέττα τούς ἀγνοοῦσε. Μά οὔτε καί τήν ἐνδιαφέρανε καθόλου. Ἄς ἦταν μονάχα νά κρατοῦσε ὅσο τό δυνατόν πιό πολύ αὐτό τό μαγευτικό ὄνειρο... καί ν' ἀργήση νά ξαναπέση στή φριχτή φτώχεια ὅπου τήν εἶχε ρίξει ὁ ξαφνικός θάνατος τοῦ Τροφύ.

Ἡ ἱστορία της δέν εἶχε τίποτα τό πρωτότυπο. Δεκαοχτώ χρονῶν κοπέλλα, ἀγάπησε τό νεαρό καθηγητή Σάρλ Τροφύ κι' ἔγινε δική του. Ἐκείνος τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ νά τήν παντρευτῆ. Ἀλλ' ἀνέβαλλε νά πραγματοποιήση τήν ὑπόσχεσί του, ἀπό μήνα σέ μήνα, ἀπό χρόνο σέ χρόνο, κι' ἡ ξέγνοιαστη Μαριέττα δέν τοῦ τήν ὑπενθύμιζε, δέν τόν πίεζε. Ὥσπου, μιά χειμωνιάτικη μέρα, ὁ Σάρλ παρασύρθηκε ἀπό ἕνα καμιόνι κι' ἔμεινε στόν τόπο.

Εἶχε μιά νεα κι' ὄμορφη ἀδελφή, τήν Ἀλίνα, μέ τήν ὁποία εἶχε ψυχρανθῆ ἀπό τότε πού συνδέθηκε μέ τή Μαριέττα. Αὐτή λοιπόν χύμηξε σάν ὕαινα πάνω στήν πενιχρή κληρονομιά, ἱκανοποιώντας ἔτσι ὅλο τό μῖσος της ἐναντίον τῆς Μαριέττας. Τά πῆρε ὅλα καί τήν ἄφισε στό δρόμο.

Γιά κάμποσους μῆνες, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔμεινε στό ξενοδοχεῖο, ἐξαντλώντας τίς λίγες οἰκονομίες της καί ψάχνοντας γιά καμμιά δουλειά. Μά ἦταν δύσκολοι οἱ καιροί. Κι' ἐξ ἄλλου τί ἤξερε νά κάνη αὐτή ἡ κοπέλλα. ἔπειτα ἀπό δέκα χρόνια τεμπέλικης ζωῆς; Δέν εἶχε ἀζλλωστε καί πιστοποιητικά προϋπηρεσίας.

Ἔτσι, ἀπό ξεπεσμό σέ ξεπεσμό, κατάντησε μιά ἀπό κεῖνες τίς ἀλήτισσες, πού κάνουν οὐρά στά λαϊκά συσσίτια καί γεμίζουν τά νυχτερινά ἄσυλα.

Σκέφθηκε τότε νά κάνη ἕν' ἄλλο ἐπάγγελμα, τό πιό εὔκολο ἀπ' ὅλα... Μά τά μοῦτρα ἐκείνων πού τῆς κάνανε διάφορες αἰσχρές προτάσεις, τῆς φάνηκαν τόσο φοβερά, πού τόβαλε στά πόδια χωρίς νά τούς δώση καμμιά ἀπάντησι...

Ἕνα βράδυ, στεκότανε πάνω σέ μιά γέφυρα τοῦ Σηκουάνα καί κύτταζε τά μαῦρα νερά τοῦ ποταμοῦ, μέ τόν κρυφό πόθο νά τελειώση μιά γιά πάντα μέ τήν ἄβλιαζ ζωή της. Τή στιγμή ἐκείνη, εἶδε νάρχεται ἕνας ψηλός κύριος, πού τῆς φάνηκε συμπαθητικός. Τόν σταμάτησε τότε καί τοῦ εἶπε μέ συστολή:

— Κύριε, ἀπόκαναι πιά κι' ἀποφάσισα νά πέσω στό ποτάμι. Μά κάνει τόσο κρύο! Καί φοβᾶμαι τόσο πολύ!...

Ὁ ἄγνωστος τήν κύτταξε μέ προσοχή. Ὑστερα τήν πῆγε σ' ἕνα γειτονικό μπάρ καί τῆς ἔδωσε νά φάη καί νά πιῆ.

— Μέ λένε Πατρίκ Κεντάλ, τῆς εἶπε. Καί γυρεύω ἕνα ἔμπιστο πρόσωπο, γιά νά παίξη κάποιο εἰδικό ρόλο κοντά μου. Σᾶς παίρνω λοιπόν μαζί μου. Θά σᾶς φερθοῦνε ὅλοι πολύ καλά. Θά περνᾶτε γιά ἐπίσημη φιλενάδα μου. Ἔννοια σας ὅμως, δέ θά σᾶς ἀγγίξω! Κι' ἄν παίξετε καλά τό ρόλο σας, ὅταν θά φύγετε ἀπ' τό σπίτι μου θάχετε 10 χιλιάρικα στήν τσέπη σας.

— Εἶμ' ἕτοιμη γιά ὁ,τιδήποτε μοῦ ζητήσετε! ἀπάντησε ἡ Μαριέττα μ' ἕνα χλωμό χαμόγελο.

Πραγματικά, ἐγκαταστάθηκε στό βουλεβάρτο Μαλέρμπ, καλοπερνῶντας ὅσο ποτέ στή ζωή της. Ὁ κ. Κεντάλ τήν ἔντυσε ἀπ' τήν κορφή ὡς τά νύχια μέ τά ὡραιότερα φορέματα. Τῆς παράγγειλε τουαλέτες σ' ἕνα μεγάλο ραφτάδικο, γιατί τήν ἤθελε πάντα πολύ κομψοντυμένη.

Τό ξεκούρασμα, ἡ καλή τροφή κι' ἡ περιποίησι τήν εἶχαν τώρα μεταμορφώσει κυριολεκτικά. Δέ μποροῦσε νά τήν πῆ κανεῖς ὡραία, ἤταν ὅμως πολύ νόστιμη.

Κάθε πρωΐ πού κατέβαινε ὁ Πατρίκ ἀπ' τήν κάμαρά του, τῆς φιλοῦσε ἐπίσημα τό χέρι κι' ἔφευγε. Ἡ Μαριέττα ἔμενε μονάχη ὅλη τή μέρα.

Τό βράδυ, ἔτρωγε μαζί μέ τόν κ. Κεντάλ σέ κάποιο ρεστωράν τῆς μόδας. Μποροῦσε στόν κόσμο, ὁ Πατρίκ ἦταν πάντα πολύ περιποιητικός μαζί της—λές κι' ἤθελε νά ἀντιληφθοῦν ὅλοι αὐτό τό φέρσιμό του. Ὅταν ὅμως μένανε μόνοι, γινότανε ψυχρός σάν πάγος.

Πέρασε ἔτσι μιά ὁλόκληρη βδομάδα, ὡσπου νά μάθη ἡ Μαριέττα τούς λόγους πού ἔκαναν τόν προστάτη της νά τῆς φέρνεται ἔτσι. Τρώγανε ἐκεῖνο τό βράδυ στό «Μαῦρο Ἄλογο», Κι' ὁ κ. Κεντάλ, ἀφοῦ κύτταξε γύρω, τῆς ἔδειξε μέ τρόπο μιά παχειά καί ξανθή κυρία, πού καθόταν μέ μιά συντροφιά.

— Αὐτή ἐκεῖ εἶναι ἡ γυναῖκα μου, τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί. Μή γυρίστε νά τήν κυττάξετε καλά. Μά νά δείγνεστε εὐθυμη καί νά μοῦ μιλᾶτε στόν ἐνικό...

Τῆς ἐξήγησε ἀκόμη πῶς ζοῦσανε χωρισμένοι ἀπό καιρό καί πῶς ἐκείνη ἀρνιόταν μέ πεῖσμα νά τοῦ δώση διαζύγιο, γιατί δέ χωνεύει τή νέα γυναῖκα πού ἤταν ἡ πραγματική φιλενάδα του καί πού σκόπευε νά τήν παντρευτῆ.

Ἡ Μαριέττα κατάλαβε τότε τό ρόλο της.

— Μά γιατί δέν ἀναζητήσατε μέσα, στό περιβάλλον σας τό... ἀλεξικέραυνο πού θά τραβοῦσε ὅλη τή μῆνι τῆς γυναίκας σας; τόν ρώτησε μ' ἀπορία.

— Γιατί ἡ φιλενάδα μου θά ὑπόφερε πολύ ἀπ' τή ζήλεια της. Ἐνῶ, ὅταν ἡ γυναῖκα μου ἀπ' τή ζήλεια της. Ἐνῶ, ὅταν ἡ γυναῖκα μου ἀπ' τή ζήλεια τῆς, θά ἀγαπήσουν πῶς πρόκειται γιά μιά κοπέλλα φτωχή, πού τή μάζεψα ἀπ' τό δρόμο, θά ἡσυχάση.

Ἡ φάρσα πέτυχε ἀρκετά καλά. Ἡ κ. Κεντάλ, πού τήν ἐξώθησαν ἐπιτήδεια οἱ φίλοι τοῦ τάλ, πού τήν ἐξώθησαν ἐπιτήδεια οἱ φίλοι τοῦ συζύγου της. ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρω τούς δυό «ἑνόχους» στό διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Μαλέρμπ. Αὐτό ἔγινε πολύ εὔκολα, ἀφοῦ ἄλλωστε ἤταν προετοιμασμένο.

Ὅταν ἐξεδόθη ἐπιτέλους τό διαζύγιο, ὁ κ. Κεντάλ εὐχαρίστησε χαρούμενος τή Μαριέττα καί τῆς ζήτησε τήν ἄδεια νά τήν παρουσιάση στήν ἀληθινή φιλενάδα του, ἐκείνη πού ἐπρόκειτο νά παντρευτῆ.

Τί φρίκη! Ἡ φιλενάδα του ἦταν ἡ Ἀλίνα Τροφύ, ἡ ἀδελφή ἐκείνου μέ τόν ὁποῖο εἶχε ζήσει δέκα ὁλόκληρα χρόνια ἡ Μαριέττα!

Ὥστε λοιπόν, ἡ γυναῖκα πού εἶχε ἀπογυμνώσει ἀνελέητα τή φτωχή Μαριέττα καί τήν εἶχε διώξει ἀπ' τό σπίτι της, θά παντρευόταν τό βαθύπλουτο αὐτό ἄνθρωπο; Θά γινότανε πλούσια, τιμημένη, εὐτυχισμένη, ἐνῶ αὐτή θά ξανάπεφτε στή φριχτή φτώχεια!

Τό βράδυ ἐκεῖνο, ἡ Μαριέττα ἔβαλε ὅλα της τά δυνατά γιά νά κατακτήση τόν κ. Κεντάλ. Ὡστόσο, οὔτε τά νάζια, οὔτε τά προκλητικά ντεζαμπιγιέ, οὔτε τά δάκρυά της κατώρθωσαν νά νικήσουνε τήν ψυχοπότητά του.

Τότε πῆρε τήν ἀπόφασί της! Ἄν πέθαινε ὁ Κεντάλ, ἡ Ἀλίνα, πού ἤταν ἀκόμη μιά ξένη γι' αὐτόν, δέ θά μποροῦσε νά τόν κληρονομήση, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε διαθήκη στ' ὄνομά της. Κι' ἔτσι ἡ Ἀλίνα, ἡ μαθημένη στήν πολυτέλεια, θάμενε σχεδόν τόσο φτωχή, ὅσο κι' ἡ καϋμένη ἡ Μαριέττα ὅταν πέθανε ὁ Τροφύ!...

Ὅταν λοιπόν παρουσιάστηκε τ' ἀπόγευμα στόν κ. Κεντάλ γιά νά τόν ἀπογαιρετήση, ἔβγαλε γρήγορα τό πιστόλι της καί τοῦ φύτεψε ψυχρά δυό σφαίρες στό στήθος!

— Συλλάβετέ με! φώναξε ὕστερα μέ ἄγρια χαρά. Σκότωσα τό φίλο μου!

Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΑΕΤΟΥ

Τό καινούργιο κτίριο τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας στό Λονδίνο στοίχισε 2.000.000 λίρες. Πάνω στή σκεπή του στήθηκε ἕνας τεράστιος ἀετός—τό ἐνικό ἔμβλημα τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν —, ἔργο ἑνός Νεοϋορκέζου γλύπτου. Εἶναι φτιαγμένος ἀπό ἀλουμίνιο καί ἐπιχρυσωμένος. Ἔχει ἀνοιγμα φτερῶν 10 μέτρων. Εἶναι δηλαδή κατά 10 φορές μεγαλύτερος ἀπό τούς πραγματικούς, τούς ζωντανούς «χρυσαετούς», πού τό ἄνοιγμα τῶν φτερῶν τους φτάνει μόλις τό 1 μέτρο.

Πρέπει νά σημειωθῆ ὡστόσο ὅτι ὁ μακρυνός πρόγονος αὐτῶν τῶν χρυσαετῶν ἤταν ἀληθινά τόσο τεράστιος. Πραγματι, βρέθηκε σέ μιά ἀρχαία λίμνη ἀσφάλτου τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς τό ἀπολίθωμα ἑνός τέτοιου πουλιοῦ, πού εἶχε ὕψος 5 μέτρων. Κι' οἱ ἐπιστήμονες πού τό ἐξέτασαν, ἀποφάνθηκαν ὅτι ἤταν «ὁ πατέρας τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀετοῦ».

Ἤταν τό μεγαλύτερο καί ἰσχυρότερο πουλί τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Δέ μποροῦσε νά πετάξη, εἶχε ὅμως δυό φοβερά ὅπλα: «σπηρούνια» στά πόδια του μήκους 60 πόντων καί ράμφος 30 πόντους μακρύ καί κοφτερό σάν ψαλλίδι.

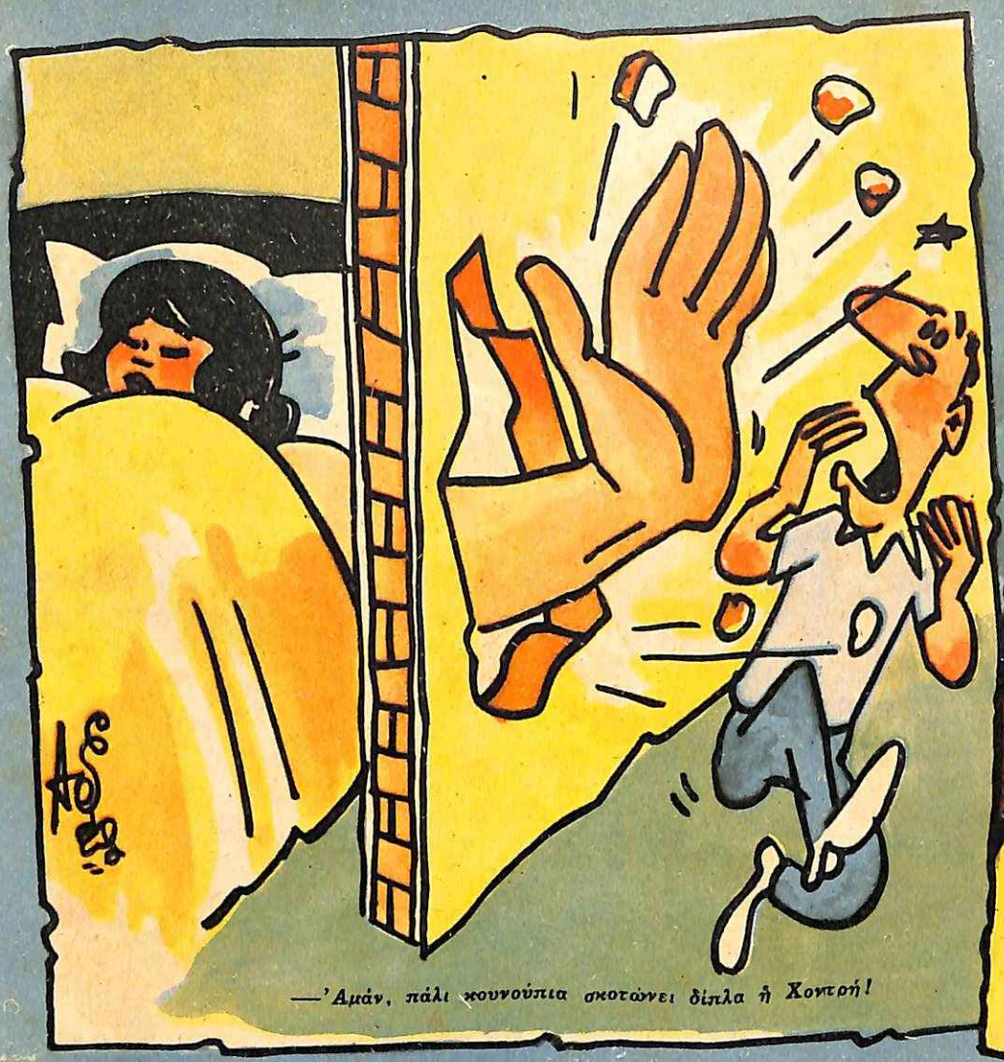

—Ἀμάν, πάλι κουνούπια σκοτώνει δίπλα ἡ Χοντρή!

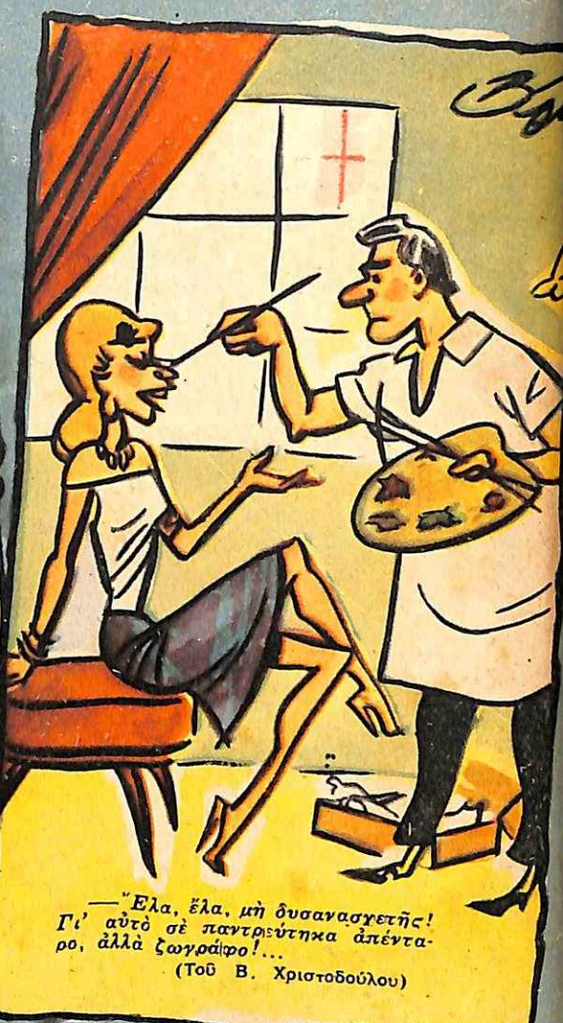

—Ἔλα, ἔλα, μὴ δυσανασχετῆς! Γι' αὐτὸ σὲ παντρεύτηκα ἀπέντα-ρο, ἀλλὰ ζωγράφο!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν μονοδρόμων!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

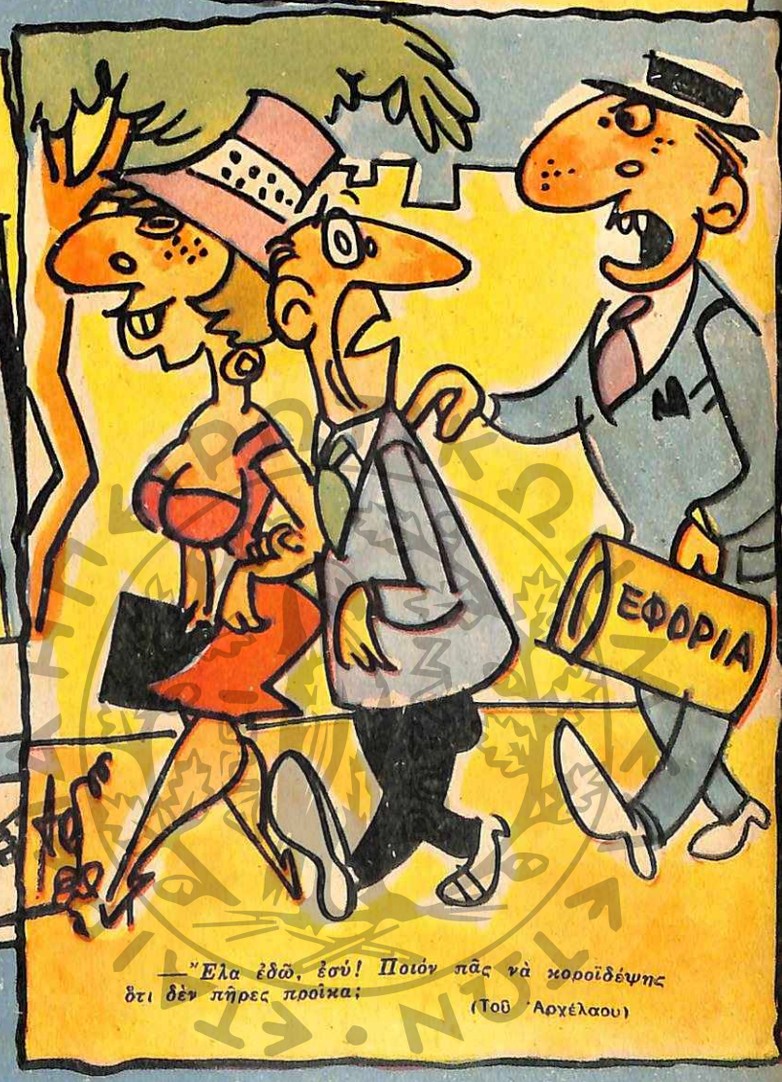

—Ἔλα ἐδῶ, ἐσύ! Ποιόν πᾶς νὰ κοροϊδέψης ὅτι δὲν πῆρες προίκα;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ «ΠΡΩΙΑ» Α.